

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESVETOG SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM
CRKVENIH I REDOVNIČKIH STARJEŠINA.

IZDALI
SVEĆENICI DRUŽBE ISUSOVE
U ZAGREBU.

GODINA XXVI.

ZAGREB, 1917.
TISKARA I LITOORAFIJA C. ALBRECHT.

Gdje je Što?

Nakana molitava i dobrih djela.

<i>U siječnju:</i> Potpuno ostvarenje želja Bož. Srca	1	<i>U srpnju:</i> Katoličke misije	145
<i>U veljači:</i> Pobjeda crkve u sadašnjoj borbi	25	<i>U kolovozu:</i> Radništvo iza rata	170
<i>U ožujku:</i> Sveti i brojna obitelj	50	<i>U rujnu:</i> Katol. interesi u Meksiku	193
<i>U travnju:</i> Kršćanska ljubav za vrijeme rata	73	<i>U listopadu:</i> Apostolstvo molitve među mladeži	217
<i>U svibnju:</i> Marijine kongregacije	97	<i>U studenom:</i> Katolički preporod Hrvata iza rata	241
<i>U lipnju:</i> Rana pričest djece	122	<i>U prosincu:</i> Česta i svagdanja sv. pričest	267

Mjesečni zaštitnici.

<i>U siječnju:</i> Sv. Rajmund de Penafort	23	<i>U lipnju:</i> Sv. Pavao apostol	143
<i>U veljači:</i> Bl. Gabrijel od žalosne Majke Božje	46	<i>U srpnju:</i> Sv. Kamil Leški	167
<i>U ožujku:</i> Sv. Franjka Rimška	69	<i>U kolovozu:</i> Sv. Ivan Berhmanns	188
<i>U travnju:</i> Bl. Petar Kanizije	93	<i>U rujnu:</i> Sv. Petar Klaver	212
<i>U svibnju:</i> Sv. Ivan K. de Rossi	119	<i>U listopadu:</i> Sv. Hedviga, udovica	236
		<i>U studenom:</i> Bl. Anton Baldinucci	262
		<i>U prosincu:</i> Bl. Kampion	284

Pjesme.

Ko na zjenu	8	Prijatelju	151
Kraljici svibnja	112	O Srce	221
Kraljici mira		252	

Članci o Srcu Isusovu.

Srce Isusovo, izvore života i svetosti	9	Srce Isusovo, do smrti poslušno postalo	148
Srce Isusovo, pomiriste grijeha naših	34	Uzor pomladak Vojske Srca Isusova	155
Srce Isusovo, pogrdama nasićeno	76	Srce Isusovo, kopljem probodeno	172
Gdje da ulažemo	101	Snaga obnovljene odluke	191
Srce Isusovo, satrveno radi općina naših	103	Zenskome svijetu na srce	191
Kako se obavlja devetnica na čast Presv. Srca Isusova	124	Srce Isusovo, izvore sve utjehe	196
Za vojsku Srca Isusova	126	Ziva vjera oblake prodire	205
Bl. Margareta Alakok 15, 38, 61, 86, 107, 129, 152, 180		Plamen na slici Srca Isusova	219
		Srcelusuovo, živote i uskršnuće naše	224
		Srce Isusove, mire i pomirenje naše	247
		Srce Isusovo, žrtvo za grijehu	267
		Je li Apostolstvo molitve zastarjelo?	275

O presv. Oltarskom Sakramantu.

Utjecaj Presv. Euharistije	32	Katekizam o čestoj pričesti za velike i za male	201, 228, 255
Euharistija život duše kršćanske	100	On i ja	203
Ne zna se pričestiti	113	Velika je nagrada vaša na nebesima	233
Bih ja, ali	177	Zato, jer nas ljubi	278
Česta sv. pričest	192		

Poučni članci

Gdje je ljubav, tamo je Bog	4	Iz svagdanjeg živata	56
Vojna nevinosti	6, 132	Jutarnja i večernja molitva	57
Biš ste tako dobro dijete	13	Dajte i dat će vam se	75
Dobra žena čini čudesa	14	U boj proti nečurednosti	30
Derežljivost i škrtost	27	Jedina nada	39
Sv. Josip i socijalno pitanje	54	U križu je spas	60

Izmjena sreća	60	Osnivajmo posvuda dobra vjerska društva	206
Sv. Josip zaštitnik sv. Crkve	85	Malo i za djecu	208
Ne da se živjeti	89	Okrutnost prema bolesnicima	222
Ljubav ka križu	104	Velika je nagrada vaša na nebesima	223
Iz svagdanjeg života	106	Baš ste pogodili, velečasni	223
Katoličke misije	110	Domaća sredstva, što olakšavaju čovječku svagdanju život	226
Roditeljima na razmišljanje	118	Uči djecu raditi	226
Vjerna povijest mnogih	124	Odricanje i samozataja	230
Kuharica	126	Opaki jezici	240
Za druge	155	Za one, koji kažu da nema Boža	244
Pomožimo braći molitvom	158	Ženska moda	249
Grobari nevinosti	161	Propovijed za one, koji ne slušaju propovijed	269
Ovaj tako; a ti kako?	168	Je li moguće?	273
Molitva prije i poslije jela	171		
Poznanstva i prijateljstva	175		
Nesretna taština	205		

O svjetskom ratu.

Baćen u zrak	11	Opametio se psovač	111
Tajna neustrašivosti	11	Za crkvu sv. Josipa i dački dom	135
Vojnici i Glasnik	28	Bl. Gospa svojih ne ostavlja	135
Ratni spomen Hrvatske	36, 105	Zavjet Austrije s Carem na čelu	135
Iz bolničā naših ranjenika	112	Dokle će to trajati?	195
Uskrsni dar našim zarobljenicima u Italiji	100	Baš ste pogodili, velečasni	223
		Mala Samaritanka	227

O Majci Božjoj i Marijinim kongregacijama.

Iz prošlosti kongregacija zanatljija u Dubrovniku	19, 47	Svećenička Marijina Kongregacija u Splitu	142
Generalna sv. Prcest za mir na Blagovijesti	43	Pravila Marijinih Kongregacija bo- goslovija i svećenika u Đakovu	166
25. Ožujka 1917.	65	I. Opći sastanak hrv. upravitelja Marijinih kongregacija	185
Pregled M. Kongr. u Dubrovniku . . .	72	Upravni odbor Središnjeg saveza hrv. Marijinih Kongregacija	233
Nove kongregacije	92	Dvije važne rezolucije	333
Pravila i poslovni klanjalaca Ma- rijinih kongregacija u Đakovu	95	Prva gradanska kongregacija u sta- rom Zagrebu	201, 281
Duh Marijine kongregacije	115, 211	M. kongregacija za djevojke	282
Nesto iz stare dačke kongrega- cije u Požegi	137		

Nacrti za govore u kongregacijama.

U sjeni zborničkog stijega	20	Tajna kongregacija	163
Vedro čelo zbornika	44	Zbornik i majka	190
Zbornik podno križa	67	Grb kongregacije	213
Vjera št̄ zbornika	91	Kongregacija na visini vremena	238
Nada zbornika	138	Kongregacija i patriotizam	263

Nove kongregacije.

Feričanci za djevojke	262	Rijeka za gimnazialce	92
Oib za djevojke	91	Senj za gimnazialce	92

Vijesti iz kongregacija,

Cres 41, Đakovo 70, Gola 41, Karlo- vac 120, 216. Koprivnica 96. Kra- pina 41. Novigrad na Dobri 237. Ora- hovica 96. Osijek 24, 165. Sarajevo		120. Senj 141. Svetice 261. Travnik 24, 141. Vela Luka 120. Vrapče 105. Zadar 216. Zagreb 71, 120, 140, 141, 165.
---	--	--

Razno.

Mjerilo sreće	4	Kralj Karlo IV. i kraljica Zita	29
Misa na snježnoj poljani	8	Pastirski list zagreb. Nadbiskupa	53
U ovoj kuli	10	Naučio od Hrvata	56
Spomen cvijetak blagopokojnom vladaru na grob	11	Nuncije Sulpricije	78
Seljak i odvjetnik	12	Poziv na sabiranje za dački dom	82
		Dvjestogodišnjica sinova tmne	84

Narodna svečina	85	Savjet umirućega	151
Pukovnik i zvjezdoznanstvo	134	Ne igraj se s vjerom	176
I dragi Bog može zakasiti	148	Jao svijetu radi smutnja	198
Judin znak	200		

Različite vijesti.

Crtice iz katol. misija	5	Ziva vjera oblake prodire	205
Iz katoličkog svijeta	17	Sv. Franjo Ksaverski (knjiga)	209
Proslava ovogodišnjeg blagdana Srca Isusova	182	Topla molba na štovatelje sv. Ante	215
Cesta sv. pričest u raznim krajevima	192	Misija u Cirkveni	258
		Glasnik u god. 1918.	265
		Poziv na preplatu	270

Društvene vijesti.

Poginuo uzor povjerenik	5	Okupljajmo djecu u podmladak V. S. I.	144
Odbor za vojničke čitaonice na fronti	71	Savez djevoj. društava u Zagrebu	179
Molitvena vojna za Afriku	72	Dalmatinski pokrajinски savez Djev. društava u Splitu	170
Poziv Saveza Vojske S. I.	113	Savez Vojske Šrca Isusova	227
Na blagdan S. I. u Zagreb	128	Savez Podmladka Vojske S. I.	255
Poziv na I. opći sastanak upravitelja Marijinih kongregacija	137		

Naši dopisi.

Bebrina 252. Belica 199. Bojno polje 157. 200. Cirkvena 252. Fojnica 192. Gornja Jelenska 231. Hvar 231, 253. Karlovac 192. Koprivnica 253. Kraljevica 253. Kraljev vrh 81. 157. Kutina 192. Ložišće 40, 179. Madarevo 40, 157. 179, 199. Mali Ston 157. Marija Bistrica 58, 112. Nin 251. Marta 253. Alic 279. Omišalj 253. Osekovo 199, 254. Peru-	šić 199. Poljanica 254. Prčanj 112. Punat 40. Radikovići 40. Rijeka 192. Sela kod Siska 231, 254. Selca na Braču 157. Stara Bistra 254. Stubica Gornja 157. Stubica Donja 231. Sv. Nedjelja 199, 254. 279. Vel. Ludina 179, 199, 279. Voća 255. Vojni Križ 81, 231, 255. 279. Vrtilnska 279. Zajezda 199. Zlaseša 192. Zagreb 279.
--	--

Zahvalnice.

1. Duhovne potrebe.			
Našla duši svojoj pokoj i mir	64	Pridigla se velika bolesnica	232
Nevin okriviljen	162	Pridigao se mal Lazar	259
Plodovi česte pričesti	259	Spasena ruka	559
Iza 10 god. primio sv. Sakramente	259	Ne odgadaj obećanja	280
Plodovi sv. pričesti	280	Ozdravila od pjegavog tifusa	280
2. Tjelesne i vremenite nevolje.			
Na rubu groba	18	3. Obiteljske prilike.	
Slava Srcu Isusovu i Marijinu	18	Zahvalnica Šrca Isusova	90
Ni dovršila molitvu	18	Srce Isusovo i odgoj djece	90
Obecanje teško dugovanje	18	Pomočnik u nevolji	99
Kučni pomočnik	42	Pomoć u poslu	114
Župnik očuvan od pošasti	42	Popravila kuću	259
Od lječnika napuštena	42	Štogod zamolite, dobit ćete	280
Ozdravila od krvotičja	64	4. Ratne zahvalnice.	
Nakon 27 godina povratio joj se vidi 90			
Pogledalo slijepo dijete	114	Used bojne vatre neozleden	18
Ozdravilo dijete	114	Opet nakon 21 godinu	42
Zahvalni preplatnici	114	Zarobljeni natporučnik domogao se slobode	136
Iscijeljena bolesna noga	114	Takoder jedna devetnica	136
Ozdravio od bolesti uha	136	Vojnikova zahvala	162
Poplašili se konji	136	K devetnici sv. Josipa	184
Po velikoj devetnici ozdravila	162	Kruglja mu odnijela samo kapu	184
Na čudo svih lječnika	162	Zahvala mladog dobrovoljca	232
U mnogim pogibeljima	162	Obratio se u vojsci	232
Preboljio tifus i sretno svršio nauke 232		Prst Božji	259
		Zahvala zarobljenika	259
		Obratio se u vojništu	280

S. N. V. S. B.

Broj 1.

SIJEČANJ 1917.

Tečaj XXVI.

Potpuno ostvarenje želja Bož. Srca.

Opća nakana molitava i dobrih djela u siječnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Sretno mlado ljetu! Sretna nova godina!“ razliježe se po svem svijetu na početku sniježnoga siječnja. „Sretno mlado ljetu!“ vrca iz naših srdaca popat munjevne iskre i leti k srcu, s kojim je naše srce vezano po krvi, poznanstvu i prijateljstvu.

Time što drugima prinosimo svoje želje i čestitke, priznajemo prednost i slabost srca ljudskoga. Prednost je to naša, jer među vidljivim bićima na zemlji samo je čovjeku dano, da srcem zaroni u tajinstveno vrelo blaženstva. I slabost naša ima tu svoj dij. Našem srcu naime još nije dano, da pliva bez brige i bez prekida u bezdanu sreće kô riba u bezdanu sinjega mora. Jedva što nam srce gucne jednu kapljicu sreće, već ga žeda mori za drugom i trećom i stotom.

„Ljudskom srcu uv'jek nešto treba,
Zadovoljno nikad posve nije;
Čim žudenog cilja se dovreba,
Opet iz njeg' sto mu želja klije“.

To je dakle slabost srca ljudskoga, kojoj nema zastalno ni traga u Srcu Božanskom. Stoga začudno zvoni, kad opća mješedna nakana u siječnju govori o željama Bož. Srca. Mi želimo, čega još nemamo; a kad postignemo, za čim nas je srce vuklo, sretni uživamo u željkovanom blagu. A Srce Isusovo prepuno je sviju dobara, kad u njemu prebiva neizmjerno dobro, „sva punina Božanstva“. Bož. Srce obiluje tako srećom, da je „bogato za sve“, ter od njegove „punine svi mi primismo“ i primamo neprestance. Ta ono je „izvor života“, ono „izvor sve utjehe“, ono blaženstvo i „milina sviju Svetih“.

Pa ipak i Srce Isusovo ima želja, žarkih regbi i neugasivih. Bog dakako u bezmjeru svoje sreće ne može ničesa trebatи, ni za čim čeznuti, kao što mi čeznemo. Ali Bog koješta hoće, zahtijeva i očekuje od nas. A mi to slikovito zovemo željama Božjim, željama Bož. Srca. Osim toga ne smijemo svrgnuti s uma, da je ono Božansko Srce ujedno i pravo ljudsko Srce, i da je primilo od našega srca i tu slabost: žedu za srećom. Zar ga nijesmo čuli, kako je u oči veličajne borbe svoje kazivao svojim ljubimcima: „Žarko sam želio blagovati s vama ovu pashu“ (Luka 22, 15). Želju ‘njegova Srca odaju i one vatrene rijeći: „Oganj sam došao baciti na zemlju; pa šta hoću, nego da se zapali? (Luka 12, 49.) To je njegova želja, da sva srca ljudska zapali čistom ljubavlju Srca svoga. Želje svoga Srca otkrivao je, kad je god grješnike korio i zvao na pokoru, a pravednike putio na stazu savršenosti. Dâ, svi ukori i sve opomene našega Spasitelja, sve zapovijedi i svi savjeti njezini: sve su to izljevi plamen-želja Božanskoga mu Srca. A sve te želje dale bi se stopiti u dvije: što veća slava Božja i što obilnija sreća sviju neumrlih duša. Dakle slava Oca nebeskoga i vječna sreća naša, to je ona sreća, za kojom čezne veleđuno Srce Boga-Čovjeka.

Dâ, htio bi nas Isus usrećiti, ali mi često ne čemo; on nas obasipljie dobrotom, a mi mu nerijetko vraćamo za uzdarje nehaj i prezir. I to mora da boli prenježno mu Srce.

Tužila mi se jedna starica majka. „Imam, velečasni, sina; ali ne će da me prizna kao majku. Samo kad mu ponestane novaca, onda me se sjeti. A kad mu dадem od onoga, što sirota krvavo zaslужim, onda — ni „Hvala ti, majko!“ Sirotici majci došlo do suza. „Ali vi niste dužni potpomagati ovakova sina, kad je nevrrijedan i da se sinom vašim nazove.“ „Žnam ja to, velečasni, i sama“, „pridoda dobra starica, ali vi znate: majka je majka.“ — Majčina je sreća: gledati sretna sina! Evo slike, što nam u blijedim crtama prikazuje neugasivu želju Bož. Srca, da sve nas usreći, ali ujedno i njegovu bol nad crnim nehajem ljudskim.

A jer je ovaj naš nehaj spram njega kriv, što prava sreća bježi ispred nas ko plaha ptica, pronašao je put, kojim bi nas pritegao k sebi, k izvoru čiste sreće. Eno ga gdje u samostanskoj crkvici u Paray-le monialu otvara vrata svoje euharistične uze, prekida svoj svagdaniji tajinstveni muk, čudesno razotkriva kopljem probodene grudi svoje i predočuje nam u sjaju i plamenu trnjem ovjenčano, sulicom ranjeno, križem ukrašeno svoje Srce, dovikujući: „Gie ovo Srce, što je toliko ljudi ljubilo, ter nije ništa propustilo, nego se iscrplo i uništilo, samo da im pokaže svoju ljubav! A za hvalu od većine ljudi ne primam drugo van nezahvalnost . . .“ — „Želio bih još više za njih učiniti, kad bi to bilo moguće; no u njih je srce hladno i oporno za sva naprezanja moja, da im učinim dobro — da ih usrećim.“ A što li ga potače, da se je tako gorko potužio na nas? Na to nam odgovara odabranu učenicu njegova bl. Margareta: „Očitovao mi je, da ga je velika želja, e da bi ga ljudi savršeno ljubili, potakla, te je odlučio objavit im Srce svoje, otkriviš im sve blago ljubavi, milosrđa, milosti, posvećenja i spaša, što se u njemu krije; neka bi se svi, koji mu htjednu vratiti i iskazati što uzmognu veću ljubav i svu čast, obogatili obiljem toga blaga Božanskoga, komu je izvor ovo Presveto Srce“. Evo

uvijek isto Srce Isusovo: uvijek željno naše sreće, i to što savršenije. Ta sreća roda ljudskoga bit će dakle to savršenija, što se savršenije ostvare želje i osnove Isusove o pobožnosti spram njegova Srca. Više vrućih želja Bož. Srca već se je ostvarilo: uveo se u cijeloj Crkvi blagdan Presv. Srca; osnovalo se njemu na slavu mnoštvo bratovština, raznih društava i redovničkih zajednica; izložilo se za štovanje bezbroj njegovih slika, podiglo mu se toliko žrtvenika, posvetilo sjajnih hramova; a što mu se daleko više mili, nebrojeni mu vjernici posvetiše žar srca svoga; da i cijeli katolički svijet, čitav rod ljudski prikazan mu je na poklon.

Ali još je to pre malo za neugasivu želju Bož. Srca, da mu

Apostolstvo molitve u sv. Obitelji.

ljudi za beskrajnu ljubav uzvrate što savršeniju ljubav, e da u toj ljubavi nadu za se vrelo što čišće i trajnije sreće.

Da su svi ljudi i svi narodi donekle udovoljili ponajglavnijoj želji Bož. Srca, da su naime svi prestali sipati na nj strjelice opakosti svoje, prestali ranjavati ga smrtnim grijesima: bili se iz onoga Srca, što je ne samo ljubavi, nego i pravde prepuno, bile sasule na čovječanstvo tolike strijele pravednoga gnjeva u današnjem ratu?

Stoga nas i pozivlje sv. Otac Benedikt XV., nek ovaj mjesec složnom i usrđnom molitvom gledamo pospješiti, da se potpuno ostvare želje Presv. Srca.

Ali veledušni štovatelji Bož. Srca ne će se zadovoljiti samom molitvom, nego će se s poklikom dičnog apostola naroda: „Ljubav Kristova sili nas“ (2 kor. 5, 14) dati i na posao, kako bi što više pripomogli, da rod ljudski što savršenije udovolji željama Presv. Srca. Oni će se neumorno truditi, da što savršenija ljubav Bož. Srca osvoji srca ljudska, e da bi što više ljudi cijeli život svoj uredili, prema mislima, željama i zapovijedima Bož. Srca, tako da mogne svaki reći s apostolom: „Živim, ali ne više ja, nego živi u meni

Krist“ (Gal. 2, 20). O vi plemenite duše! Ne zaboravite, da smo još daleko od toga kraljevstva Bož. Srca, daleko od zlatnoga onoga doba, kad bi sva srca kucala skladno s Bož. Srcem, sva srca bila s njime jedno jedino srce u ljubavi Boga i bližnjega. Za tim čezne Bož. Srce, kako nas uvjerava njegova premila učenica, bl. Margarita: „Bož. Srce hoće da osnuje među nama svoje kraljevstvo“ (List 94.); „u dušama ljudskim želi da osnuje svoje kraljevstvo kao vrelo sviju dobara“ (List 83.); — i to „novo kraljevstvo“, „kraljevstvo svoje čiste ljubavi“ (List 78.). Da taj „veliki naum“ izvede, da tu najžaruču želju ostvari, odabroj je najprije onu priprostu djeVICU, redovnicu, rekavši joj (g. 1677.): „Ti se nemaš odsada u svim svojim djelima i patnjama za ništa više zanimati nego za slavu Božiju pri osnutku kraljevstva moga Srca u srcima ljudi, što će im ga po tebi objaviti.“ On je uvjerava, „da je ta pobožnost spram njegova Bož. Srca kanoti zadnji pokušaj njegove ljubavi, da ljudi ovih posljednjih vjekova ljudskim načinom spasi, istrgnuvši ih gospodstvu sotone, i da ih privede u slatku slobodu kraljevstva svoje ljubavi, što će ga on osnovati u srcima svijetu, koji budu njegovali (revno) tu pobožnost“. Naš gospodin, kako veli bl. Margarita, „tako žarko želi da ostvari taj naum, ter svima, koji bi htjeli s njime kod ovoga sudjelovati, obećaje veliku nagradu“. A koji god ulože po mogućnosti sve sile za proširenje toga kraljevstva Bož. Srca, „da će dobiti obilan dio beskrajnoga blaga, što ga krije u sebi“. (Presv. Srce). (List 128.)

Prijatelji Bož. Srca! Na noge, na posao za osnutak i proširenje toga kraljevstva Bož. Srca!

P. Perica. D. I.

„Gdje je ljubav, tamo je Bog!“

„U mojoj kući osim moje obitelji stanuju još dvije obitelji mojih kćeri, Kostinih sestara“ — reče nam častan starac domaćin C. u pitomom mjestu Bosne ponosne. A moj drug, baciv pogled na lijepu i čistu, no i vrlo malenu kućaricu, sav u čudu zapita: „Ali kako možete vi svi stanovati u tako maloj kući?“ — A starac na to: „Ej, šta ćeš? Ja svojima uvijek govorim: Gdje je ljubav, tamo je Bog! — pa hvala Bogu i Presvetomu Srcu: u mene žive sve u slozi i miru!“

Dă, gdje je čista kršćanska ljubav, ondje je i Bog, a gdje je Bog, ondje je mir i sloga, zadovoljstvo i sreća. Ako dakle tražiš sreću, uzmi za pratilec ljubav — spram Boga i bližnjega. A ne znaš li, gdje ćeš naći tu pratilecu, poteci u Bož. Srce Isusovo! — ab—

Mjerilo sreće. (O novoj godini). Francuski kralj Karlo IX. upita jednom slavnog pjesnika i Marijina zbornika, Torkvata Tassa: »Šta mislite, ko je najsretniji? Pjesnik se malko zamisli pa odvrati: »Bog!« »Ali to znade svaki, primjeti kralj, »o tome nema nimalo sumnje; nego ko jeiza Boga najsretniji?« Pjesnik će mu na to: »Onaj koji je Bogu najsličniji. — Tako je uistinu: što je ko Bogu sličniji krepošću i svetošću, to je i sretniji. Ko dakle želi biti što sretniji, neko teži neumorno za kršćanskom savršenošću i neka se često moli Bož. Spasitelju: »Učini srce moje što sličnije Srcu svome!« — r—

Crtice i vijesti iz katoličkih misija.

Kina. Ogromno „nebesko carstvo“, kako nazivaju Kinu, broji sve to više građana pravoga „kraljestva nebeskoga“. Tamošnje dvije glavne stranke: carska i republikanska gledaju da predobiju za se naklonost katoličkih vjerojavnika. Na hiljadama poganskih Kineza grne u katoličku Crkvu; a bilo bi ih još i više, da ima više vjerojavnika. Preminuli predstavnici republike, odnosno car nije bio neprijatelj katalika, ali se je u zadnje doba bio stao zauzimati za poganske konfucijevce.

Mala Azija. U ovom je ratu armenska crkva regbi sva opustošena. Od 15 biskupija jedanaest ih je uništeno; mnoge kršćanske zgrade, u koliko ih je požar bio poštetio: škole, bolnice, crkve, pretvorile su u đamije. Znatan broj kršćana je poubit.

Afrika. **Milijuni čeznu za vjerovjesnikom.** Vjerovjesnik O. Schanahan u javlji, da bi samo u tamošnjoj apostolskoj prefekturi Donejega Niila do sto tisuća neznabogača bilo pripravno primiti sveto krštenje, kad bi bilo dosta vjerovjesnika. „Zemlja sa osam milijuna duša čezne za vjerovjesnikom, a njega ne-nal“ vapije bolno O. Schanahan. „Kad li će se probuditi katolički svijet? — — — A mi pitamo bolna srca: kad li će se probudit katolička Hrvatska? Drugi narodi šalju na stotine i na tisuće što vjerovjesnika što redovnica, da „rasvijete one, koji sjede u tami i u smrinoj sjeni“; a mi? Koliko ima hrvatskih vjerovjesnika, među inovjercima? — Ne recimo: Ni kod kuće nemamo dosta svećenika! I tu vrijedi ona evandeoska: „Dejte, i dat će vam se“. Raširimo vidič i srce po primjeru Bož. Spasitelja, čije Srce obuhvata ljubavlju sve ljudi svijeta oda i vremena. Hrvatska omladinu! Ne osam milijuna, već do 1.500.000 000 sužanja — toliko će biti

po prilici ljudi izvan katoličke Crkve — vapiju za veledušnim osloboditeljima, za vjerovjesnicima! Zar nitko živ u Hrvatskoj ne mari za taj vapajni krik?

Ako koji mladi čitatelj osjeća ozbiljnu volju za vjerovjesničko zvanje, a ne zna, kako bi došao do žudene svrhe, neka slobođeno piše na Uredništvo Glasnika Presv. Srca, da ga uputi i savjetuje

U misiji Ibeke (Belgijski Kongo) množi se danomice stado Isusovo. G. 1915. pokrstilo se svečano 1150 neznačajaca. Rijetko se koji poganiči iz one pokrajine nudi poći u kraljestvo onoga svijeta bez nebeske propusnice, bez sv. krštenja; barem na samrti daju se znamenovati znakom spasenja. U velikom broju pristupaju često revni obraćenici k stolu Gospodnjem. U zadnje doba je milost Bož. Srca stala osvajati i tamošnje mnogoženje. Vjerovjesnici broje ta obracanja među neobična čudesna milosti, jer ti obraćenici smiju naravski zadržati samo jednu ženu. Moraju se dakle odreći i žena i njihove prćice. U ovo malo zadnjih godina obratilo se više od 60 tih mnogoženja, od kojih su neki imali 7—8 žena. — — —

Zapadna Indija. Sreća na domaku groba. „Jednoga dana“, tako pripovijeda misijonar O. Bethan — „pozvane me u obližnje selo plemena Kazl. Sedesetgodisnji Indijac molio za sv. krštenje, jer ga nemila bolest već od više mjeseci prikovala uz postelju, a sad ga vrtč dovela do na rub grota. Moj ga katehista (vjeročitelj svjetovnjak) dulje vremena svaki dan podučavao u sv. vjeri, pa sam tako mogao starini ispuniti žarku želju. Nakon sv. krštenja uprvi teško bolesni starac sve se, pridigne se na postelju, zagrije me i reče plačnim glasom: „Oče, sad sam tako sretan! Hvala ti od svega srca!“ Meni nato navrješe suze na oči, ako i nisam mekana srca.“

Poginuo uzor-povjerenik.

U noćnoj btki dne 18. srpnja 1916. poginu poslije trinaest mjeseci ratovanja bivši povjerenik Glasnika Presv. Srca, Stanko Slepel p. Marina iz Kastel-Sućurca u Dalmaciji. Bio mlad kô kap, istom broju 24 godine. Crkva izgubi u njemu uzorna sina, Hrvatska vatrema rodoljuba i junaka od glave do pete; a i se čvrsto nadamo, da je nebo u njemu dobio novoga Stanka, jer dok je bio na zemlji, trsio se živjeti nebeskim životom, pa bi se zato često krijeo „hlebom s neba“. Nakon što bi teško ranjen, živio je još dva sata. Izručivši zadnji pozdrav udovici majci, sam si je dušu preporučavao Bogu, dok nije zaviljući Bož. Srce Isusovo izdahnulo plemenitu dušu taj neobično žarki štovatelj Presv. Srca. Pokopan je u zemljii Srca Isusova, u Tirolu, gdje je i preminuo. Svak je požalio za nadobudnim Stankom, jer je bio dika seoske katoličke omladine. Vječni mu pokoj na Bož. Srcu!

O. L. S.

Vojna nevinosti.

Rat, rat i opet rat, i svuda bjesni rat; širom Evrope, širom svijeta razmahao se poput ogromna požara na divljem vjetru. Narod ustade proti narodu, brat navalio na brata, pa se kolju i regbi neće da odustanu od pokolja, dok im ne iscuri izgrudi i posljednja kapljica krvi.

I rat može biti pravedan i zakonit, a ponajpače, kad blagostanju i slobodi koje zemlje, koje države — ni krive ni dužne — zaprijeti skrajnja pogibelj i propast. Tad ustaje na oružje sve što diše ljubavlju za pravo i pravdu, za sreću i slobodu: to je obrambeni rat. To veće bit će ogorčenje i to jače ratno oduševljenje, što je manja i slabija nepravedno napadnuta država, a što veća i silnija velevlast, što je napada.

I u današnjem sukobu svjetskom odjeknuo je češće s više strana gromoran glas ogorčenosti nad pogađenom slabešću i nejakošću — i to s punim pravom. I Glasnik Bož. Srca pun pravednoga gnjeva diže danas svoj slabašni glas, da prosvjeduje protiv najsiljnije svjetske nadrivelevlasti, što sa živinskom bezobzirnošću tlači i uništava jedno neznavno i slabašno kraljevstvo — ni krivo ni dužno. Glasnik danas pozivlje cijeli naš junački narod hrvatski — a kad bi mogao, i sve bi narode svijeta pozvao na oružje, da složno navijeste međunarodni rat onoj zlokobnoj nadrivelevlasti, koja propašću i zatorom prijeti ne jednoj samo državici, nego svim državama i svim narodima. Ta nadrivelevlast nije drugo do li divlja nečudorednost, javna i privatna, koja u bijesu svome divljački progoni nevinost, čistoću.

U boj dakle, narode mili, protiv te strahovite nadrivelevlasti, koja je od vajkada bila — a naročito za današnjeg je rata —

Najopasniji neprijatelj čovječanstva.

Što su brojnije čete kojeg neprijatelja, što mu više jakih saveznika stoji na raspolažanje, to je opasniji. A ko da prebroji divlje čopore neprijatelja, što nasrću na nježnu nevinost? Tu su nebrojeni pakleni duhovi u trojnom savezu sa bezočnim svijetom i s neobuzdanim strastima tijela. Ako je silna neprijateljske vojska opskrbljena i s neiscrivenim zalihom municije, svakovrsna oružja, opasnost raste u gorostasnoj mjeri. A naš je protivnik odabrao skladistem oružja cijeli nepregledni svijet, koji je prenapunjen mnoštvom oružja i bojnih sprava od najstarijeg pa do najnovijeg sustava: rđavo društvo i bestidni razgovori, sjajne gozbe i razuzdani plesovi, pjesma i popijevka, kipovi i slike, zabavne i laž-znanstvene knjige, časopisi, novine, sjajna kazališta i čarobni kinematografi — sve su to bojne sprave, koje onaj trojni sporazum nečudoredna iznosi u neprekidnoj navalni na čistoću.

Ne bi se trebalo previše bojati brojne premoći neprijateljske i preobilne municije njegove, kad u njega ne bi bilo i lukavosti i bojne spreme, ne bi bilo i bezobzirne nepopustljivosti i nepomirljivosti,

kao što je ima u najvećoj mjeri kod zakletoga neprijatelja svete čistoće. Dogadalo se ponovno u današnjem ratu, da su neprijatelji iz zrakoplova sipali među protivničke čete i civilno pučanstvo proglaše sa sjajnim obećanjima sreće i slobode, ne bi li ih zaveli, da se predaju. Ti su proglaši imali valjda malo ili nimalo uspjeha u ovom evropskom ratu. Ali na žalost u borbi grijeha protiv nevinosti možda ništa više ne uništaje čudoređa, koliko takva varava obećanja naslade i sreće. A kako je naš protivnik nepomirljiv ter progoni najveći broj jadne djecе Adamove — regbi od kolijevke pa do groba, toga ne treba ni dokazivati.

Sva ova sila neprijatelja andeoske vrline ponaraste do gorostasne nadmoći, opre li joj se slabost goloruke naravi ljudske. U nijednoj drugoj borbi duševnoj nije ljudska narav kod ogromne većine smrtnika tako slabo naoružana, kao što je u borbi za čistoću, u nijednoj drugoj borbi tako često i na toliko točaka izložena strijelama neprijateljskim. Znatiželjnost vuče nam oko i uho u blizinu zasjeda neprijateljskih. Kad smo trudni i turobni, pričinja nam se, da ćemo se najbolje odmoriti i razvedriti nedaleko neprijateljskog tabora. Hoćemo li da oduška dademo kakvoj radosti srca svoga, pričinja nam se, da nas nešto gvozdenom rukom priteže do na dohvata smrtonosne vatre. Pod izlikom da nam valja udovoljiti zahtjevima zahvalnosti i prijateljstva, nerijetko nas u svoje mreže primami neprijatelj, preobražen u andela svjetlosti. Slaba narav oslabi još više, kad mjeri svoju slabost sa premoći protivničkom, a klone duhom, kad vidi njegovu bahatu nepomirljivost, i ako se obazire, da broji svoje poraze.

A do poraza nigdje ne
dode prije nego li u okršajima
s ovim neprijateljem. Jednom posve promišljenom željom, jednim hotičnim pogledom na opasne predmete, dā, i jednom kratkotrajnom, ali sasvim dragovoljnom, grijesnom mišljom i željom može nam ovaj neprijatelj zadati smrtonosnu ranu; pa ipak se djeci Adamovoj najlaglje zanese pogled, zaleti želja na voćku zabranjenu šestom i devetom zapoviještu.

Komu je teško uvidjeti, da je nečisti grijeh najopćenitiji i najopasniji neprijatelj roda ljudskoga, neka upita učiteljicu života, povijest i svagdanje iskustvo, neka se razgleda dobro po zavicaju i po stranom svijetu, neka se raspita kod liječnika i dušobrižnika, kod čuvara zakona i kod uzgojitelja. Tome strabovitom neprijatelju ne odolje ni jakost Samsonova, ni mudrost Salamunova, ni bogoljubnost Davidova.

Nego valjda najočvidnije nam pokazuje tu opasnost ona pustoš i rasulo, ona bijeda i nevolja, što uzastopce slijede toga neprijatelja. Ne bi stalo ni u sto brojeva Glasnika, kad bi se htjelo potanko nabrojiti i opisati sve jade, kojima je izvor grijeh nečistoće. Ako sve zlo na ovom i na onom svijetu potječe od grijeha, onda pripada najveći dio

Blago čistim srcima!

ovim grijesima, koji su najbrojniji i Bož. Srcu najodurniji. Ovaj grijeh vodi često do nebrojenih drugih grijeha: do krađe i rasipnosti, do piganstva i bogohulja, do mržnje i ubojsztva, do svetogrda, bezvjerskva, očaja i samoubojstva. Nijedan drugi grijeh kao nečistoća, kad zavlada čovjekom, ne uništava u njemu i izvan njega naravne i vrhunaravne blagodati Božje. Ona najvećma zaslijepljuje razum, okovima sputava volju, a zdravlje truje najgavnijim bolestima; jest, bludnik već na ovom svijetu regbi da nosi pokao u svome srcu. Koliko imetka ne rastepe razbludnost; koliko sramote ne nanese; koliko nesklađa i žalosti ne unese u obitelji; koliko plemena ne iskorijeni, ili im neote blago i slobodu!

Ta opaćina je izazvala toliko očitih kazna Božjih kao nijedna druga. Dosta je spomenuti opći potop i propast Sodome i Gomore. Ali najuzasnija posljedica te nečistoće jesu neizrecive muke ognja vječnoga, u koji najčešće vodi ovaj grijeh. Sv. Bernardo, naučitelj sv. Crkve misli, da u paklu od sto prokletnika deve deset i devet ih je odsuđeno zbog bludnosti, a sv. naučitelj Alfonzo pridodaje, da ni onaj stoti nije uvijek ostao neokaljan.

Ko ne vidi dakle, da je nečistoća najopćenitiji i najopasniji neprijatelj čovječanstva — pa i hrvatskog naroda?! Stoga pozivlje Glasnik sve prijatelje nevinosti i našega naroda u boj protiv toga neprijatelja. A jer taj neprijatelj i na Bož. Srce sipa najviše otrovnih strijela, pohrlit ćemo u boj pod zastavom djevičanskoga Srca Isusova. Naša vojna neka bude pod okriljem Neokaljane Djevice i djevičanskog čuvara djevica, sv. Josipa; a naše geslo budi: »Blago čistim srcima!« P. Perica D. I.

Kô na zjenu.

Kô na zjenu biser oka,

Dušo moja mila,

Pazi na lier mladi.

Da ga ne bi divlja stoka

Nogom pogazila,

Trnjem ga ogradi.

Da mu ne bi nježne grudi

Spržila sparina,

Rosicom ga hlađi.

Da ga ne bi leden-studi

Posjekla oštrina,

K suncu ga presadi.

To ti sunce jutrom rano

Nad oltarom grane:

Žarko Srce Krista.

Srce trnjem ovjenčano;

Iz rujne mu rane

Rosa kaplje čista.

Petar Perica D. J.

Misa na sniježnoj poljani.

U siječnju prošle godine je vojnički svećenik Kasijan Neumer služio za vojnike sv. misu na alpskoj planini do 3000 m. nad morem. Pod oltarom i svuda naokolo sve bilo prekriveno debelim snijegom. Najednom opaze vojnici s užasom, kako se pod misnikom naglo odmiče nizbrdo naslaga snijega, koja se za tren otkorijala kakvih 500 m. daleko. Vojnici poletješe, da potraže nastradaloga dušobrižnika, makar i mrtva. A kad tamo ne mogose se dosta načuditi našavši ga živa, a da mu se ništa nije dogodilo, osim što se malko ozlijedio.

„S. b. S. P.“

Srce Isusovo, izvore života i svetosti.

Sve pohvale Presv. Srca, što ih sadržavaju litanije, mogu se razdijeliti na četiri dijela.

Prvi dio ističe pohvale najplementitijemu Srcu ljudskom; jer Presv. je Srce i pravo ljudsko srce. Drugi dio sadržaje izvršnosti Srca Božanskog. Treći dio izriče silu moćnoga, kraljevskog a Srca. Sa 21. pohvalom, koju evo sada tumačimo, započinju pohvale, što izriču nedohitno milosrđe Srca Spasiteljeva.

O kakvom je životu i svetosti ovdje govor?

Imamo se istina i za naravski svoj život i prekrasne savršenosti toga naravskoga života i cijele prirode zahvaliti milosrdju Božjemu, naročito Sinu Božjemu, po kojemu je Bog stvorio sve, što je stvoreno; ali sveta Crkva u ovoj pohvali govorí o božanskom, vrhunaravskom životu i svetosti.

Vjera nas uči, da je prvi čovjek teškim grijehom umorio sebe i sve potomstvo svoje. Nije bilo nikada na svijetu, niti će ikada biti umorstva sličnoga onomu, što ga učini Adam na sebi i na svim naredima sve do zadnjega čovjeka, koji će se još roditi. Zato kaže sv. Augustin: Veliki bolesnik — zapravo mrtvac — ležaše na zemlji; zato je trebalo, da veliki liječnik, Sin Božji side s neba te ga izlijeci.

I zadnji je tračak vrhunaravnog života tako ugasnuo u nama poradi grijeha praroditelja naših, te ga nikad više ne bismo mogli opet zadobiti, da nam se Bog nije smilovao. Bili bismo svi slično propali, kao što su propali andeli, koji su sagriješili.

A pošto smo i sam život milosti izgubili, izgubili smo i snagu, da si stečemo krepot i svetost; jer krepot i svetost to je ona spremnost, ona lakoća, kojom tvorimo vrhunaravna dobra djela. Moramo dakle vrhunaravski živjeti, da možemo vrhunaravski djelovati.

Kako će dakle mrtvi rod ljudski oživjeti? Kako će opet zadobiti izgubljeni život milosti?

Kako mrtav čovjek ne može ništa učiniti, da opet oživi, tako ne mogosmo ni mi ništa učiniti, da opet zadobijemo izgubljeni vrhunaravski život milosti. Bog je morao učiniti početak, da nas opet oživi.

I gle neizrecive dobrote Božje! Jedva što sagriješi Adam, Bog nam se smilova. Obeća nam Spasitelja. Govori, da će satrti glavu zmiji paklenoj, koja nas je upropastila; da će nastati borba velika između sjemeni zmijina i ženina: ali konačna je pobeda ženina.

Tko bi još onda mislio, da ove jednostavne riječi, tako divna i velika otajstva kriju, što smo ih evo mi doživjeli, i možemo reći, da svojim očima gledamo! Adam jamačno još nije slutio, da će obećani Spasitelj imati tako ljubezno i dobro Srce, kako mi to sada znamo; da će nam izgubljeni život i sva vrhunaravska dobra tako bogato i preobilno vratili. Jedva da je znao, da će se Spasitelj podvrći tako gorkim mukama i nečuvenom poniženju, pa i samoj smrti, kako je to uistinu učinio; jedva da je znao, da će Spasitelj onaj grijesni primjer, što nam je Adam ostavio, zamijeniti tako uzvišenim, divnim, Božanskim uzorom, što ga imamo u životu Isusovu.

Ali pitat ćeš me, kršćanine, kako je taj vrhunaravski život potekao iz Presv. Srca Isusova, kako to ova pohvala kaže?

Srce Isusovo izvor života i svetosti.

Jedino je ljubav i dobrota potaknula Boga, te je odlučio, da mrtvom rodu ljudskomu opet povrati vrhunaravski život. »Tako je Bog ljubio ovaj svijet, da je svoga jedinorodenoga Sina dao, te nitko, koji u nj vjeruje, ne propadne, nego da ima život vječni« (Iv. 3, 16).

Svi stovatelji Presv. Srca Isusova znaju, da je Presv. Srce simbol, živi znak ljubavi Božje, ljubavi Isusove, što nam ju je Isus iskazao od svoga utijelovljenja pa sve do danas u presv. oltarskom Sakramenu.

A ta nas je ljubav oživjela i posvetila. Ta nam ljubav daje sve milosti, što su nam potrebne, da se posvetimo. Ta je ljubav potakla Isusa, da svemu svijetu ostavi divne uzore u svom savršenom, kreponom, Božanskom životu! Ta ga je ljubav prisilila, da među nama ostane pod prilikom kruha sve do konca svijeta. Evo zašto Crkva pozdravlja Presv. Srce Isusovo, i nazivlje ga »izvorom života i svetosti«!

Ova pohvala pripisuje sav život i svaku svetost, koju su ljudi poslije pada Adamova imali, Presv. Srcu Isusovu.

Crkva nas uči, da je i sam naš praotac Adam bio opravdan onom milošću, koju nam je Isus na križu zasluzio. Svi Pravednici staroga Zavjeta dobivali su vrhunaravski život i svetost iz istoga izvora: iz Presv. Srca Isusova, iz kojega i mi sada dobivamo. Pravednici staroga Zavjeta dobivali su milosti poradi budućih zasluga Spasiteljevih, a nama ih daje Bog poradi dovršene muke i smrti Isusove.

Jedino iz toga Srca izvire sve ono vino, ulje i med, sto ga je Bog, kako smo već prije čuli, bl. Nikoli u viđenju pokazao.

Vino je ljubav Božja, kako sv. Crkva često zove milost posvećujuću; a mnogi načitelji kažu, da je ljubav i milost posvećujuća isto. Milost Božja jest ono ulje, što nas krije, liječe nam rane, koje nam je istočni grijeh zadao. Kako bi se kod Grka junaci prije borbe namanzali uljem, da postanu nepobjedivi, tako nas milost Isusova čini nepobjedivima proti svakoj napasti neprijatelja. U borbi s neprijateljem stičemo si svetost, koja izvire, kako nas ova pohvala uči, iz Presv. Srca.

Med je ona slast, što se samo u pravom naslijedovanju i službi Isusovoj nalazi. Izvire obilno iz Bož. Srca, da podupre našu slabost u borbi, na koju se vazda nailazi u službi Božjoj.

Nemoj zato zaboraviti na ovo živo i obilno vrelo, ako ne češ, da smalakšeš i izgubiš sile, pa i sam vrhunaravski život, jer ovo je jedino vrelo života i svetosti. A što mu se češće budeš približavao, osobito do stojnom sv. pričeštu, to ćeš biti krepči u životu i svetosti. M. K. D. I.

„U ovoj kuli . . .“

Bio krasan ljetni dan. Mrak se već hvatao. Ja trudan i umoran šećem se u zelenom perivoju bogate grofovske obitelji H. u zemlji Moravskoj, kamo me sveli zvanički posao bijaše doveo. Dodem u društvu grofa i grofice do jedne tužne, stare kule (paviliona): prozori zatvoreni zelenim rebrenicama (žaluzijama), a trošna već vrata zaključana. Vidjelo se, da je ova nekoć krasna kula od sadašnjih gospodara veoma занемarena, kô da u njoj ima noćnih strašila i vukodiaka krvopijja. Grofica mogla je zamjetiti moje začudenje, zašto se taj krasni paviljon tako занемaruje, pa će mi tajanstvenim glasom: „U ovoj kuli prijašnji je posjednik profukao sav svoj imetak, zaigrao svoj krasni dvor i dvorište — — —“.

Ja si pak na to pomislih: Koliko ima još kud i kamo nesmotrenijih ljudi, koji u veselju i ludoj, grješnoj zabavi proigraju, ne dvor i dvorište — kojega možda nemaju — već neumrlu dušu! Dvor nebeski! — Boga! K. Z.

Spomen-cvijetak blagopokojnom vladaru na grob.

Ukladnjela je ona desnica, kojom je časni starac blizu sedamdeset godina — kao možda nijedan vladar od pamтивјека — upravljao tolikim narodima snažno i blago. Dug je niz djela, kojima je prenijeo svoje ime u povijesti. Ali kad posljednji oganj sažge i poslijedu povjesnicu, u kojoj se blistalo ime Franje Josipa I., nadamo se, da će se ono i nadalje blistati u „knjizi života“. Iz one knjige ne će biti izbrisano, kako se nije stidio on, koga su milijuni toliko cijenili i ljubili, padati na koljena pred Onim gore, „kom“ valjade svi da dvore“. O dubokom počitanju njegovu, s kojim bi na Tijelovo pratilo svetotajstveno Veličanstvo, uvjeriše se na bečkom euharističnom kongresu očevici sa sviju strana katoličkog svijeta.

God. 1899. prisustvovao je blagopokojnik u crkvi sv. Stjepana nezaboravnoj posveti svega svijeta Bož. Srca. A prije dvije godine na blagdan Bezgrješne okružen brojnim članovima vladalačkog doma, pred čudesnim likom Bogorodice posveti sebe i svu kuću svoju Presv. Srcu Isusovu sklopivši s njime „sveti savez proti svim vidljivim i nevidljivim neprijateljima“. U istome dvorcu na svetkovinu Gospina Prikazanja okrijepljen svim otajstvima umirućih bi pozvan, kako se uzdamo, u vječni savez mira i blaženstva s Bož. Srcem. „Premilostivom vladaru“ milostivo bilo najmilostivije Srce Vladara nebeskoga! Počivao u miru!

Baćen u zrak.

Jedan bogoslov iz njemačkog carstva morade u vojništvo, a malo za tim i na bojište. Odanle se — iz sjeverne Francuske — ubrzo javi svojim drugovima i napisa im ovo zanimljivo pismo: „Danas bih vas htio povesti sa sobom u strelački jarak. Budući da ne znam, koliko stranica ču dospjeti napisati, evo vam odmah dva doživljaja. Jedva sam u noći 14. ožujka bio ispraskao prve kruglje na Francuze, kad li me već jedna njihova pogodi u pušku baš u času, kad sam punio. Čudnovato — dogodilo mi se nije baš ništa zla. Drugo: Na Josipovo u 3 sata poslije podne stane francusko topništvo najednom posve ozbiljno i snažno pucati upravo u naš jarak. Brzo se skotrljam u zaklon. Nakon male stanke dovučem se opet do puškarnice i gledam, da ne bi možda infanterija s crvenim hlačama tamo prijeko u onome jarku zasnovaša štogod crna. Jao! Rrač bum... itd. Odgmižem opet u naš zaklon. Rrač bum! Stanka... Isplazim ponovno, da motrim. U tren oka poletim nekoliko metara u zrak, a letjelo je i sve drugo oko mene.“

Kad se sve smirilo opazim, da sam — zasut! Za vrijeme te zračne vožnje, čini mi se posve sigurno, da sam mislio: Presveto Srce Isusovo ne će dopustiti, da te išta zla zadesi. I gle: oči, nos i usta ostaše mi nezasute na površini. Dugo sam tako ležao pokopan. Drugovi su me vidjeli, gdje visoko gore na gomili ležim, ali nijesu mogli do mene. Bio sam previsoko. Samo ako me Francuzi ne

opaze i koju kuglu mi u glavu ne zatjeraju... Stadoše otkapati druge oko mene; mrtve i ranjene. Krv mojih mrtvih drugova teče i i teće odnekale k meni; ležim već u mlaki krvi. Micati mogu samo glavom i prstima desne ruke. Već sam ležao dva sata. Sad me moraju ipak sakriti; previše sam izložen. Čujem gdje dva smiona momka vele: „U ime Božje!“ i ajde da će k meni. Ali eto već dolaze kruglje i granate... Opazili su nas. Šta ćemo, nema pomoći! Uza sve to se nijesam baš ništa bojao. Opus dimidiatum non facit — kod polovice Bog ne će prestati — mislio sam si. Momci dopriješe ipak do mene i počeše već razmetati zemlju oko mene. Rrač bum, brum... i to u dosta velikoj nakladi! „Znam ja, da bi nas vi rado ubili“, promrmlja sa smiješkom jedan od mojih osloboditelja. Najteže mi je bilo s lijevom rukom: vreće s pijeskom gnječile su je strahovito. Napokon je sa silnim naporom izvukoše. Počesmo tražiti desnu ruku; više je nijesam ni osjećao. Izvukoše je. Hvala Bogu, nije otkinuta. Rrač bum... Hoće me cijeloga izvući; morao bih čizme ostaviti ondje, gdje jesu. Ali dā — noge su zapele negdje duboko dolje pod teškim vrećama. Pomicl: O da me samo što brže oslobođe; tako bih rado pomogao siromašnim drugovima, koji su sa mnom zasuti. Čujem, gdje polag mene jedan tužno stenje: Pomozi, Marijo, pomozi! Napokon još jedan snažni trzaj i moja lijeva nogu je slobodna. Ide! Ja se spustim polagano puzajući s vrha te zlokobne gomile. Francuzi dodaše još nekoliko račbuma, ali nijedna nam granata ne naudi. Istom sada osjetih, da sam posve one-mogao. Teškom mukom vukao sam se kući: bez kape, bez očala, bez prtljage — sve je ostalo pokopano. No na sebi samome nijesam našao ni očutio baš nikavke, a ma ni najmanje rane ni ozlede. Bože, kojemu je vlastito smilovati se vazda i poštediti... A šta je to bilo?

Francuski nas pioniri potkopaše, nusuše u jame više centi puščanoga praha i tako nas podigše u zrak. To nam je načinilo u jarku jamu veliku kao seljačko dvorište i lišilo nas sedmoćice ljudi, među kojima je bio i jedan regenburški bogoslov i jedan pučki učitelj. Milosrde je Božje, što nas ne satrše... A bogoslov je bio baš uza me. Bog sam znade, kamo je odletio!

Moram prekinuti. Molite se za me bez prestanka. Presveto će me Srce i nadalje štititi i još za svoga svećenika zarediti. Ta mi misao podaje snage. S Bogom!

Stjepan Sakač D. I.

Seljak i odvjetnik.

Neki odvjetnik zatraži od seljaka deset kruna, pa će ga, veli, naučiti kako će uvijek parnicu dobiti, a nikad izgubiti. To se svidjelo seljaku, koji se morao često sa zlim ljudima potezati po sudu. Pristane dakle i obeća mu deset kruna. Tad će mu odvjetnik: „Nemoj nikad priznati krivnju, već zataji svaki put! — A sada: samo deset kruna!“

Ali ni seljak nije bio lud, nego reče odmah odrješito: „Nije istina, da sam vam ja obećao deset kruna dati! Ne dam ni filira!“

„Ehe, prijane! To ne vrijedi za ovaj slučaj!“

„Ako ne vrijedi za ovaj, ne vrijedi ni za jedan; onda vam hvala na savjetu!“

„Prefigranče, ti imaš više u glavi nego ja!“ — —

U laži su kratke noge; prije ili kasnije doći će svako djelo na vidjelo, najkassnije na Božjem судu izaći će sve na javu. Tko rade vara, bit će prevaren. Jao njemu, ako se i pred Bogom nade prevaren!

„Bili ste tako dobro dijete!“

Na badnjak godine 1903. dođe jedan svećenik na putu u poznat dalmatinski grad. Bilo je već blizu ponoć, no ulice krasno bile rasvjetljene, i mnogi je narod njima vrvio. Tà, to je sveta noć, i skoro će biti pônôćka.

Na jedan put čuje svećenik, gdje ga netko imenom zove. On se začudi, tko ga zove, jer u čitavom gradu nema ni deset ljudi, koji ga poznaju. »Da li sam se možda prevario?« pomisli on. No i drugi put čuje, gdje ga isti još glasnije zove. On stane, okrene se, a preda nj stupi jedan mladić. Gledaju se jedan čas, pa će onda upitati svećenik: »S kime imam čast?« — A mladić odvrati: »Ja sam B. H. Dragi Bože! To je prije 12 godina bio njegov učenik na jednoj bosanskoj gimnaziji; 12 godina, što se nijesu vidjeli. Svećenik stane ga sada pitati: »Koja vas je srđa amo donijela? — Šta vi tude radite?« — Mladić šuti kao nijem, čas od stida obara glavu, čas ju opet digne, da s neizrecivim izrazom pogleda bivšemu učitelju u lice. Svećenik se sjeti jadu, pa će mu: »Vi ste bili tako dobro dijete!« — »Jesam«, uzdahne mladić. »ali sam postao jako nevaljan!« I opet obori oči.

Svećenik se zanese mislima u prošlost. Prije 12 godina stajao on jednoga dana kod jednoga prozora gimnazije, a pred njim veselo, plavokos dječak, dobra, plemenita srca i nevin kao anđeo. I svećenik ga milo pogleda i reče mu: »Ostani uvijek dobar!« — A danas? — Pred njim стоји mladić, sjetan i tužan, blijeda lica, kojemu su strasti odnijele prijašnji čar, — uvenuo cvijet! Onaj nevini dječak i ovaj nesretni mladić — to je jedan te isti! O tužne li promjene!

»Kako Vam je?« — opet će svećenik. »Bolestan sam!« — odgovori slabim, hrapavim glasom mladić; »došao sam amo, da se opravim«. Sada doleti jedan drugi mladić pa mu dovikne: »Dodi, idimo!« Nu ovaj mu odvrati: »Pusti me! Ti ne znaš, tko je ovaj gospodin. Kada sam bio posve malen, on mi je bio milim učiteljem!« I on uhvati ruku svojega učitelja, grčevito ju stisne i opet pritisne na nju vrući cjevolj, ne mareći za svijet, koji je ulicom prolazio. »Sve se opet može popraviti!« — tješi ga svećenik. I rastadoše se.

Malo za tim zvona katedralke svećano navijestiše narodenje Spasiteljevo. O s kakovim je nekoć radosnim čuvstvima onaj nevini dječak slavio Božić i kod božićnih predstava igrao ulogu andela — a sada? — Sada mu božićna zvona potresuju dušom, sjećajući ga na izgubljenu sreću, na pokopanu nevinost!

Nekoliko tjedana zatim turobni zvuci zvona oglasiše pokop onog mladića, čija nevinost bježe već prije pokopana. Nesretnik je umro kao žrtva svoga neurednog života.

Draga omladino! Krvave suze trebalo bi lijevati, misleći na nesreću takova mladića. Pa ipak ih ima na hiljade, koji su mu slični! O povratite se, razmetni sinovi, uz vruće suze kajalige u sved otvoreni naručaj milosrda Božjega, na samilosno Srce svojega Spasitelja! Ustani, mladiću, i počni novi, bolji život, i naći ćeš opet izgubljeni mir i sreću duše u Bož. Srcu.

K. Z.

K Požurite s naručbama „Kalendara Srca Isusova i Marijina“. Saljite ga svojima na ratište! (Cijene vidi na 2. strani omota. Ove vrijede.)

Tajna neustrašivosti.

Piše nam jedan vojnik s broda „Novara“: Dvadeset mi je godina, i sad sam se istom opametio i uvidio, što sve može Srce Isusovo. Imam ovde jegrnoga druga iz Slavonije, koji se rado moli iz molitvenika i čita iz Glasnika, što ga ovdje dobiva. A ja, ko i mnogi drugi vojnici, za svaku malenkost udri psuj, što mi dode na jezik. Pa gle, on uvijek dobre volje i veselo, a ja uz moje psovke svaki dan sve ljući i srditiji, sve nezadovoljniji i uvijek u strahu, šta će biti sa mnom, ako dode do boja. Tako smo jednom doista bili u velikoj pogibelji. Moj drug po svom običaju veseo, kao da smo najsigurniji; a mene opet uhvatio stari jal, pa udri psuj, kao da nemam pameti. Dodem ja k njemu, pa ču ga zapitati: „A ma čovječe Božji, zar tebe nije nimalo strah, kad znaš, kakva nam pogibelj prijeti?“ — „A šta bi me bilo strah! Tijelu nek bude, kako Bog hoće, a za dušu se ufam u Presveto Srce Isusovo, da je ne ču izgubiti“. — To je mene strašno upeklo u srce. Eto, gle ti njega, pomislim: on u jednakoj pogibelji, pa miran i zadovoljan, kao da će kući; a ti, šta si ti malo prije sve ono govorio? Šta će biti s tvojom dušom, ako doista dode do gusta? I suze mi navru na oči, ja se sav rasplačem i od srca pokajem. Odlučio sam, da ne će više psovka na moja usta, pa ma šta bilo. Molim vas, posaljite i meni taj Glasnik, koji ovako može čovjeka okrenuti.

Dobra žena čini čudesna.

Bio jedan general, koji se za mladih godina veoma odlikovao kao vojnik pa zato i dotjerao tako visoko, a pod svoju staru glavu odlikovao se ne manje iskrenom pobožnošću. Svaki si ga dan mogao vidjeti kod svete mise, svake nedjelje kod svetih sakramenata. Čudom se tomu čudili ljudi, jer na takvu pobožnost kod vojaka nijesu baš vični. Jednog će ga dana netko zapitati, kako to, da je on, general, sada najednom postao tako djetinjski upravo pobožan. General mu priznade potpunu istinu i reče:

„Kad sam se vratio iz rata, namjero sam se na dobru drugaricu života, da ne mogu nikad dosta biti Bogu zahvalan, što mi ju je dao. Bio sam doduše i ja katolik; onako samo po krsnom listu, dok za dužnosti pravog katolika nijesam već odavna ništa mario. Ali zato moja žena ne bijaše svagdanje čeljade. Kad se vravila iz crkve, kad je primila svete sakramente, mišljah, da se andeo svratio u moj stan. Nikad nije meni moj nehaj i nemar predbacila, nikad me u crkvu siliла, nikad se radi mene naljutila. Ja sam je promatrao i snebivao se, da se čovjek može ovako vladati. Nije-dugo bilo, kad se i u meni pojavi želja, da ne budem gori od nje. I odvažim se jednoga dana te joj reknem: „Ženo draga! Odvedi me k svome isповједniku, da i od mene napravi ono, što je napravio od tebe“. I odvela me, i ja sam se isповјedio, prvi puta iza toliko godina; i od onda eto me takva, kakva me sada vidite. Kažem vam: Dobra žena čini čudesna. Pogledajte nas dvoje, pa možete dokaz rukom pipati!“.

Mnoga žena ima taj nelijepi običaj, da svome mužu drži svaki dan duge i gorke propovijedi, koje ga samo još više ogorče i od Boga odaleće. Najbolja propovijed i najuspješniji nagovor jest: strpljivost, čednost, iskrena pobožnost, marljivost, uslužnost i slične kreposti, kojima žene najbrže osvajaju srca svojih muževa. Dakako da sve to mora pratiti svakidanja usrdna molitva.

Dug je — zao drug!

Život bl. Margarete Marije Alakok.

Piše: Stjepan Babunović D. L.

Nebeski saveznici.

Mekog dana bijasmo sve zaposlene oko konoplje. Ja se povukla u kraj dvorišta, što je bio blizu presv. Sakramenta. Tu sam radovala klečeći. Kad najednom očutjeh, da sam neobično iznutra i izvana sabrana. U isti čas ukaza mi se preljubezno Srce moga klanjanja vrijednoga Isusa. Bijaše sjajno poput sunca. Plamen ciste ljubavi okruživao ga odasvud; a oko njega pjevahu milo Serafini: »Ljubav pobeduje, ljubav se veseli, ljubav Srca Isusova razveseljuje.«

Blaženi ovi duši nukali me, da se s njima sjedinim i slavim ovo Božansko Srce; ali ja se ne usudih. A oni me uzeše koriti, govoreći, da su zato i došli, da se sa mnom združe i tako Božanskome Srcu iskazuju neprestano ljubav, poklon i čast. Oni će me u to ime zastupati pred presv. Sakramentom, da ga po njima bez prestanka ljubim; pa kako sam ja dijelница aijhove radosti, tako žele i oni, da budu dionici moje ljubavi i mojih patnja. U isti čas upisaše ovaj ugovor u presv. Srce Isusovo zlatnim slovima i crtama neizbrisivim.

Ovo je viđenje trajalo dodeće samo dva tri sata, ali posljedice njegove osjećam kroz čitav svoj život, jer ne samo da su me svi ovi blaženi duši odsele često pomagali, nego od onda kušam neprestano neku neopisivu slast. Radi toga se veoma stidim, jer sam tako nevrijedna. Od onoga doba, kad se god svetim Andelima molim, ne zovem ih drugačije nego »moji nebeski saveznici«. Ovo općenje s njima poticalo me, da sve činim s najčišćom nakanom. Isto tako naučih se, kako čovjek mora biti čist, da smije govoriti s Bogom. Gledom na tu čistoću, sve mi se ostalo činilo nečistim.

Božanski Spasitelj najbolji liječnik.

Neka sestra ležala na umoru bez svijesti. Ne bijaše nade, da će moći primiti svete sakramente umirućih. To je veoma rastužilo svu kuću, a najviše našu majku. Ova mi zapovjedi, neka Gospodinu obećam sve, štograd zašte, samo da se sestri povrati svijest. Jedva sam to učinila, a to mi Gospodar duše moje obeća, da ova sestra ne će umrijeti bez milosti, za koju ga prosim, ako mu troje obećam, što on traži od mene bezuvjetno: prvo, da ne će nikad odbiti nijednu službu u redu; drugo, da se ne će protiviti, kad mi valja poći u govornicu; i treće, da će rado pisati listove.

Kad sam to čula, drhtavica me, priznajem, spopala: tako sam veliku protivnost i mrškost od tih stvari u sebi osjećala. Odgovorih dakle:

»Gospodine moj! Kako me lako umiješ pograbiti baš s najslabije strane! Ali ja ču ipak moliti dopuštenje. — Glavarica mi to odmah dopusti, paće zaželi, da to obećanje učinim u obliku zavjeta, kako ga ne ču više moći opozvati. O, koliko sam se puta o taj zavjet ogriješila! Onu teškoću i odvratnju naime od tih stvari nije mi zavjet oduzeo, nego mi oboje ostavio kroz sav život. Ali — sestra je primila svete sakramente. Kako sam pokraj svih ovih izvanrednih milosti bila nevjerna, počinjat će ovaj događaj.

Jednoć sam vruće željela učiniti duhovne vježbe. Da se za nekoliko dana na njih što bolje pripravim, htjedoh si po drugi put urezati u prsa presv. ime Isusovo. Ja to i učinih; ali dopadoh ljutihi rana, još u predvečerje duhovnih vježba otkribi stvar glavarici, a ona obreće, da će mi dati kakvo sredstvo, da se zlo dalje ne širi. Ja se potužim Gospodinu i rekoh: »Zar čes, o jedina ljubavi moja, u istinu dopustiti, da mi drugi pregleda rane, koje sam si radi tebe zadala? Zar sve ne možeš izlijeciti sam, koji si mi do sada uvijek bio najuspješniji lijek u svakoj nevolji mojoj?« Napokon videći, kako mi je teško drugom pokazati ranu, obeća mi, da će rana do sutra zarasti. Tako i bilo.

Ja međutim nijesam dospjela, da o tom obavijestim glavaricu, jer ne bijaše prilike, da se sastanemo; a ova mi posla pisamce, u kome mi nalaže, da pokažem rane sestri, koja će mi to pisamce predati; ona će mi pomoći. Ali, budući da sam sasvim ozdravila, mišljah, da me ovaj analog ne veže; barem dотle ne, dok ne reknem našoj majci: Otiđem dakle, da je potražim i reknem joj, da sam ozdravila, pa zato da nijesam učinila, što mi je bila u pismu naložila.

O Bože moj! Kako me je strahovito radi toga neposluha kaznila moja glavarica i neograničeni Gospodar moj! Ovaj me jedva trpio pred svojim nogama. Tako sam sprovela pet po prilici dana oplakujući svoju neposlušnost i moleći ga neprestanim "pokoramsa, da mi oprosti. Moja glavarica postupala sa mnom upravo bezobzirno — već prema tome, kako ju je naš Gospodin uputio. Uskratila mi svetu pričest, a to mi bila jedna od najtežih kazna na ovome svijetu. Voljela bih hiljadu puta, da su me odsudili na smrt. I unatoč svega toga naloži mi još, da svakako pokažem prsa onoj sestri, nu kad je ova vidjela, da su rane iscijeljene, ne htjede ništa dalje poduzimati, a mene je radi toga bilo tako stidi!

Ali to još ne bijaše ništa! Nema muke, koju ne bih htjela pretrpjeti od žalosti, što sam uvrijedila Gospodina svoga. Napokon, pošto mi je pokazao, kako kod duhovnih osoba mrzi i najmanju pogrešku proti poslušnosti, tē pošto me je zato dovoljno kaznio, došao je zadnjih dana duhovnih vježba sam, da mi suze otare i duši život povrati. Ali ma koliko on bio sa mnom ljubezan, moja tuga i žalost ne bijaše prestala. Bilo mi dosta samo pomisliti, da sam ga jednom uvrijedila, i potok suza tekao mi niz lice. O vrijednosti redovničkog posluha poučio me tako jasno, te moram priznati, da ga sve do tada nijesam pravo shvaćala. Predaleko bih zašla, kad bih o tom govorila. Još mi reče, da će mi za kaznu radi te moje pogreške uništiti ne samo svaki trag svoga svetog imena od ovoga zadnjega ureza, koji me tako skupo stajao, i koji si bijah urezala na čast onih bolova, što ih je on podnio, kad su mu ovo sveto ime »Isus« nadjenuli, nego i od onoga prvašnjeg, koji se do onda jasno video. To me neizrecivo razalostilo.

IZ KATOLIČKOG SVIJETA.

Vatikan. Što dulje traje rat, to u veću tjeskobu dolazi sv. Otac. Dok se množe rane, što ih čovječanstvu zadaje ratni bić, dotide Otac kršćanstva kao milosrdni Samaranac nastoji, da lijeva balzam u te rane, čuvajući se, da se ne uplete u razmirice svojih sinova. Nu mnogi zavedeni slobođenici i mračnjacima, ne priznajuci samaritanskog mu milosrđa ni uživljene nepristranosti paraju mu očlinsko srce prigovaranjem i ocrnjivanjem. Bojat se je, da će s dašnjim sv. Otac dož vjeti dane velikog progona. — Sv. Ovac je posredovao kod njemačkog cara, ter su na slobodu pušteni zastupnik pl. Gaud i Artur Verhaegen, voda katoličke pučke stranke u Belgiji, koji su bili odsudjeni na dvogodišnju tamnicu. — Zanimljivo je, da se sada živo radi oko toga, da proglaši blaženima dvjesta i šesnaest mučenika iz velikog francuskog prevrata. Ko zna, neće li katolici u nekim zemljama nakon rata trebati zaštite i primjera tih mučenika? — Očekuje se, da će naskoro zasjati na oltarima slika velikoga milosrdnog Samaritana iz devetnaestog vijeka. To je časni siuga Božji, Josip Benedikt Cottolengo, utemeljitelj glasovite „Kućice Providnosti Božje“ u Turinu, davan uzor kršćanskoj ljubavi.

Kraljevina Poljska. — Cijeli je svijet silno iznenadila vijest o uskršnju poljskoga kraljevstva. Dne 5. studenoga, u nedjelju Srca Isusova, objelodanjeni su proglaši našega i njemačkog cara o samostalnosti. Dakle na dan osobitim načinom posvećen Bož. Srcu dobio je samostalnost veliki dio onoga naroda, koji je tako dugo u svojoj himni vatio Bož. Srcu za oslobođenjem. Bilo to predznakom, da će ta sloboda biti trajna i potpuna!

Grčka. U Atenu, glavnom gradu Grčke podignoše Isusovci lijepu crkvu u čast Bož. Srcu. Bilo Presv. Srce u tom sveučtu žarištem života za grčke katolike i središtem sjedinjenja!

Bugarska. Tamošnji katolici izgubile suvog višegodišnjeg Nadpastira, Menini-ja, rodom iz Dalmacije. Naslijedio ga je presv. Mejov, Bugarin. Doživio što prije i što sjajnije slavljive katoličke Crkve u svojoj domovini! Cuje se iz pouzdanih vrela, da se tamo pripravljaju veliki događaji. Pomažimo izdašno „Apostolat sv. Cirila i Metoda“!

Duhovne vježbe. Veniona (grad u Nizozemskoj) ima posebnu kuću za „Duhovne vježbe“. Od nove godine 1914. do nove godine 1915. tude je duhovne vježbe obavilo 3709 muževa. A otkad ima ta posebna kuća za duhovne vježbe, t. j. od 6. lipnja 1908. pa do 23. studenoga 1915. u svemu je 28.646 ljudi obavilo te vježbe.

Najrašireniji Glasnik Presv. Srca Isusova. To je Glasnik Presv. Srca Isusova, što ga izdavaju Isusovci u Sjever. Americi, a na engleskom jeziku. Prošle je godine stupio u drugu polovicu vijeka. Da je Presveto Srce Isusovo obilati blagoslov na to svoje glasilo, dokazuje ta okolnost, što ovaj „Glasnik“ ima 315.000 pretplatnika — dake više nego ljetan drugi Glasnik.

Kanonik-Isusovac. Grof Komorowski, kanonik u Olomucu, stupio je u novicijat galicijske provincije Družbe Isusove. Kanonik je već prevalo peder-set i treću godinu; bio je takoder zastupnik u moravskom saboru.

Austrija. Sin pokojnog prijestolonasljednika, knez Maks Hohenberški, ustanovio je „Omladinsko molitveno društvo za što skoriji mir“. Crkvena je oblast odobrila to društvo. Članovi su dužni samo da više puta izmole molitvicu: „Presv. Srce Isusovo, u Te se ufam!“ Imena se djece upisuju u Konopištu, odakle se primaju i upisnice.

Središnjica za vojničko štivo. Da naši vojnici u pričuvu, na bojištu i po bolnicama ne ostanu bez utjehe, poduke i zabave, što ga pruža zdravo štivo, osnovaše kćenecem ožujka godine 1915. u tu svrhu posebnu središnjicu. To je poduzeće do konca listopada g. 1916. razasalo vojnicima preko 1,800.000 književnih darova u svim jezicima monarkije. Tako n. pr. poklonila je središnjica hrvatskim vojnicima, osim mnoštva knjiga i časopisa, kakvih 12.000 molitvenika. I hrvatske zarobljenike je obradovala raznim pošiljkama dobra štiva. Tako je poduzeće prava blagodat za naše junake. Ali ni te knjige ne padaju s neba. Hoće se i novčanih sredstva za to. Pa ipak na to ih malo misli, a jedva ko manje nego mi. Stoga ta središnjica upravlja molbu na sve prijatelje naših borioča, da ju podupru milodarima bilo novčanim bilo književnim. Adresa je ova: Zentralstelle für Soldatenlektüre, Wien IX./4, Canisiusgasse 16.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu; inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu u redništву pošalje, mukar je ono i ne oglasilo. Za oglašavanica ne plaća se ništa, a dragozvorni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Na rubu groba.

Hrvatska. — Tifus me doveo bio do na rub groba. Došao g. župnik sa pomašću pa mi kaza, da ču do koji čas poći k Bogu na istinu. Nije mi teško bilo, što ču preminuti; ali mi je srce paralo, što bez majke ostaju dva nejaka sinčića, a otac im na ratuštu. Stoga pokucam na premilostivo Srce Isusovo. Sklopiljenih ruku i skrušena srca zamolim ga, da mi se smiliće; a u zahvalu da ču postiti devetnicu i poslati dar za njegovo svetište u Zagrebu. I u isti mah mi se smilova Bož. Srce i osjetim polakšicu; trači dan sam prohodala, a za nekoliko dana posve ozdravila. Slava i dika Presv. Srcu!

Usred bojne vatre — neozlijeden.

Slavonija. — Bio sam trinaest mjeseci na bojištu, u prvim redovima pred neprijateljem. Dosta sam zla doživio i nevolje video. Trpio sam od kiše i zime; a što je kud i kamo gore — bio sam na dohvatu smrtonosnih bombi, ubojitih pušaka, gromovitih topova i svakovrsna oružja. Ali s pomoću Bož. Srca i Majke Marije, na koje bili samo strjelomice pomicali u bojnoj vatri, jer nijesam imao nikada za dulje molitve vremena. Nego ništa mi nije naškodilo; u tolikim pogibeljima ostao sam živ, zdrav i neozlijeden, tako da ni moja „mondura“ nije oštećena. Što veća slava Bož. Srcu!

Slava Srcu Isusovu i Marijinu!

Hrvatska. — Oboljelo mi malodobno dijete od upale pluća. Liječnik propiše dva lijeka. Jednu bočicu mala popije, ali druge ni da pogleda. Nije mi srce dalo, da je oviše silim. Od teške boli jedva je disala. Onda je počeo lijeciti, kako mi svijet kazivao. Ali malo išlo sve na gore, dok nije i zanijemila. Dva dana ništa nije ni proslovila. Tužna sam bila i žalosna; muž mi stradao na bojnom polju, a dijete mi se muči na postelji, a da ne može ni živjet ni umrijeti. Kao zvijezda u noći sine mi misao na zahvalnice u mome milom Glasniku. Kako imam u kući kip Srca Isusova i Marijina, okrenem se k njima i sklopiv ruke zazovem ih u pomoć. Obećam postiti pet petaka na čast pet rana Isusovih i 7 subota na čast 7 žalost mile Majke Božje, i da ču dati 10 K na čast Srcu Isusovu i

Srcu Marijinu. I gle čuda! Moj kćer kretnu na bolje. Sutradan zatraži vode. Zdravljive bivalo sve to bolje, a napokon potpuno ozdravi. Slava Presv. Šrcima!

Ni dovršila molitve.

Stavonija. — Dovezala me se iza poroda suha bolest. Potrošila sam bez uspjeha mnogo novaca na lijekove. Najednom mi padne na um, da imam Glasnik Presv. Srca, gdje sam s udjeljenjem čitala tolike zahvalnice. Odmah uzehl moliti devetnicu i obećah dvije svjeće Srcu Isusovu. Još nijesam bila ni dovršila molitve, kad osjetim, da mi je bolje. — Presv. Srcu dugujem hvalu i za to, što mi je povratilo iz vojske muža, bez kojega bi mi mogla propasti kuća i zemljište. Budi vazda i posvuda slavljenio Bož. Srce Isusovo!

Toga ne mogu čaroljje.

Slavonija. — Muž mi se već od više godina iznevjerio. Mnogo sam žalosti i stida i svakoga jada stoga podnijela. Bila sam tako luda, te sam isla i kartašici; a moj muž sve to gori. Žene su mi koješta kazivale, pa sam kušala, ali sve uzalud. Ove godine dopadne mi u ruke Glasnik. Pročitav više zahvalnica, obećam tri petka postiti i u crkvu ići. Kad još ne opazih pomoći, zagovorim se, da ču se devet prvih petaka ispovjedit i pričestiti i da ču postiti o kruhu i vodi; da ču se u Glasniku zahvaliti i držati ga do smrti, a za jednu godinu da ču i moje sestre preplatiti na Glasnik. Budem li uslijedila, obećah dati odslužili sv. misu zahvalnicu. A sad ne mogu da se dosta zahvalim Bož. Srcu: muž mi se već tako popravio, ter se čvrsto nádam, da će biti posve drugi čovjek. Što veća slava Bož. Srcu!

Obećanje teško dugovanje.

Hrvatska. — Nijesam imala nade — a ni liječnik — da će mi preboljeti teško nemocna nevjeta. Čitajući zahvalnice u Glasniku utekoh se i ja puna vjere, ufanja i ljubavi Presv. Srcu devetnicom, obećah zahvalnicu i dar za svetište. I nevjeta mi ozdravi. Ali nakon devetnice, pa ni kasnije, ne ispunih obećanja, a nevjeta opet naglo oboli. Ja pouzdano obnovim molbu i obećanje, a nevjeta opet naglo oboli. Ja ponovno se smilova. Slava mu!

Iz prošlosti kongregacije zanatlija u Dubrovniku.

Piše: Franjo Ksav. Hamerl D. I.

Nekadje oko god. 1700. podignuta je u Dubrovniku Marijina kongregacija za zanatlije pod naslovom »Navještenja Marijina«. U crkvi »Domino« nalazi se još i sada abecedni popis članova još iz godine 1769., a nosi naslov: »Repertorio dei Confratelli della Congregazione degli Artisti sotto il titolo della Santissima Annunziata in Ragusa. — Popis članova kongregacije zanatlija pod naslovom presvetog Navještenja u Dubrovniku«. Tu se vidi, da su članovi te kongregacije bili većim dijelom zanatlije, premda su im se pridružili i drugi.

Sačuvane su i »Naredbe skupštine od Navještenja blažene Djevice Marije«, napisane vrlo lijepo rukom na tvrdom papiru i uvezane u kožu. »Naredbe« ili pravila pisana su najprije talijanski, a onda hrvatski. Kako se iz tih pravila vidi, opća pravila bila su u bitnosti ista kao i danas, samo što su u tom pravilniku među opća pomiješana i mjesna pravila. Tako se n. pr. od kandidata traži velika ispovijed, od svih zbornika barem mjesecna pričest, jutarnja molitva, dnevno duhovno štivo, krunica, dnevno ispitivanje savjesti, dnevni polazak službe Bozje ili barem molitva kod kuće i t. d.

Osmo pravilo glasi doslovno ovako: »Neka svaki brat nastoji znati veoma dobro nauk kršćanski i naučiti onijeh, koji neumjedu, osobito u kući, kako su držani kao kršćani dat dobar nauk svojoj čeljadi«. — Zanimljivo je i pravilo deveto: »Bježite svi sa svom pomnjom od zle družbe, od mrmošenja od zlijeh razgovora. Bježite još od igre od kara i kad znate od koga brata kojegod stvar nepristojnu, ljubezljivo doglasite ocu od skupštine (upravitelju kongregacije), da ga razborito pokara«.

Ima tu u svemu 27 pravila vrlo jezgrovitih i vrlo praktičnih, od kojih bi se neka i danas sasvim dobro mogla do riječi uzeti u posebna pravila mnogih kongregacija. Tako n. pr. pravilo 10. upozorava zbornike, da se moraju ispričati, ako ne mogu prisustvovati zajedničkom sastanku, da moraju »moliti za pokoru, kad se vrate u skupštinu«. Pojedini članovi Vijeća imadu svoja posebna pravila, a među manjim službenicima imali su i 4 »festajula« ili »svetkovnika«, koji su u

raznim zgodama kitili oltar i kapelicu, čuvali svilu i srebreni ures za oltar i t. d. Ti su se »festajuli« domogli s vremenom velikog ugleda i časti u kongregaciji, kako čemo to poslije vidjeti. Imali su i pravila pomicitelja, koji je mirio zavadene.

Upravitelj kongregacije zvao se »duhovni otac« ili »otac od skupštine«. Nad njim je bio »otac vlađaoca« ili »Rector«, t. j. starješina isusovačkog kolegija, u čijoj je crkvi bila kongregacija podignuta. I njega je kadikad trebalo pitati za savjet, n. pr. kad su se primali kandidati, da li im možda štograd proti kojemu. Kod izbora nadstojnika imao je »otac vlađaoca« dva glasa; isto tako i »otac od skupštine«.

Od kandidata se tražilo, da bude prije svega »od časnog zanata«, tako su n. pr. jednom isključili nekoga, koji je postao »bubnjare«, jer to po sudu Vijeća nije bio zanat »častan«. Slično isključili i jednog carinarskog pregledača, pače i jednog predstojnika carinare za francuskog gospodstva. Izrijekom se kaže, da je ovo potonje isključenje uslijedilo po savjetu sve braće i »kapelana«. — Kongregacija je naime imala osim upravitelja još i posebnog kapelana, koji im je služio mise, te komu su u ime nagrade darovali osim misnog stipendija još i 25 dukata.

Drugo svojstvo kandidatovo moralo je biti to, da je »godista prijestnici«, t. j. da ima stanovačnu dobu života, jer nijesu primali djecu i iznemogle starce. Treće svojstvo: da je »dobra života«; četvrto, da »ima pravu volju za dohoditi na skupštinu«. Vidi se, kako su i onda veliku važnost postavljali na redovito pohadanje zajedničkih sastanaka.

Sastanci su se držali po svoj prilici u sadanjoj sakristiji ili možda i u sadanjoj »antisakristiji«, jer se spominje velika »sala kolegija« i kapelica Navještenja. Kad su pak Francuzi čitav kolegij god. 1806. pretvorili u vojničku bolnicu, sklopili su zbornici ugovor s bratovštinom kamenara, koja postoji još i danas, da mogu svoje sastanke držati u crkvi svih Svetih, zvanoj »Domino«, koja je bila, a još je i danas svojina spomenute bratovštine.

Dok su se članovi skupljali, štoc je čitao iz koje duhovne knjige, a onda su zajedno pjevali pod misom časoslov Majke Božje i litanje Gospine. Tad je tajnik pozvao »oca od skupštine«, koji bi sastanak zaključio kratkim govorom. Koji nijesu znali čitati, molili su krunicu, dok su drugi pjevali časoslov.

(Svršt će se.)

U sjeni zborničkog stijega.

Piše Josip Predragović D. I.

Neće biti ovjenčan nego onaj, koji se zakonito borio. (II. Tim. II. 5). — Od svih zadruga, reče jedan govornik na katoličkoj skupštini solnogradskoj (g. 1898.), što s nova bujno procvraše, jedna poimence diže svoj sjajni barjak na bojištu naših dana dično i veselo, časno i slavodobitno: Kongregacija Marijina. Da, tako te se barjaci svih drugih katoličkih zadruga — makar im se slava širom svijeta ori — svi bez zavisti klanjaju ovome stijegu i prvo mu ustupaju mjesto: zborničkome barjaku. Gle onaj barjak, što ga tri stotine godina nose u rukama najplemenitiji junaci u boju proti neprijatelju! Gle kako ga tijekom vijekova junak predaje junaku! Čuj kako se oko ove svete zastave ore zakletve iz toliko grla, u toliko jezika, tolika vremena!

»Tvoj barjak sveti odabrah si Djevo, njeg pustit ne ču, kunem Ti se evo: ozvanjaju se zvonki glasi iz milijuna djetinjih srđaca, djevojačkih gula, razliježe se kao vesela davorija iz ustiju milijun smionih mladića, kliču nebrojene Čete srcem i dušom odanih muževa. A je li i danas tako? Jest. I milovidni barjak naše kongregacije je znak borbe.

I. Zbornički barjak — znak borbe. Veličanstven ali i potresan rizor puca nam pred očima. Razastrlo se dugo, široko polje. U sred polja stoje dvije goleme vojske. Eno lijevo usred vojske, a na prijestolju od ognja i dima ponosno sjedi vođa neprijatelja Kristovih, poglavica tmine — Belial. Visoko diže u vis svoj crni barjak, na kojem se bliješte samo tri riječi, plamenite i zamamne: Bogatstvo — Naslade — Časti! Šalje ortake svoje u svijet, na sve četiri strane. Oholo, osorno, oštro potiče ih, da što više ljudi predobiju za barjak, za stranku njegovu i milom i silom i očito i tajno. Paklenom halabukom zapovijed se prima, u sve slojeve ljudskog društva prodiru crne sluge crnijeg gospodara. A uspjeh? Ljudi zaslijepljeni hrle kao mahniti pod barjak Belialov, misleći da će biti stetni. A kad tamo, časovita prividna sreća raspline se, dā pretvara se u nesreću vječnu!

A sad svrнимo okom na desnu stranu! U ubavoj dolini, a u kolu svojih vjernih, stoji blagi Isus, spas svijeta, krotak i ponizan: živa slika rajske miline. Nad njim se vije barjak: u raju Božanske ljubavi, u bijeli svete čistoće, u modrini smjernosti nebeske. Kao brat bratu, kao prijatelj prijatelju zbori ljudsko, bodri milo svoje apostole i učenike, neka zaredaju svijetom, neka sve narode dovedu pod stijeg njegov spašenosni. »Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti... Ja sam krotak i ponizan srećem, i nači ćete pokoj dušama svojim (Mat. XI. 28. i 29.). I odazivljvu se srčane duše, dolaze junaci svakog spola i staleža, te prisižu na barjak Kristov. Tā »patnje ovoga vremena ne mogu se isporediti s budućom slavom, koja će se otkriti« (Rim. VIII. 18).

Zbornici; zbornice! Slika nije izmišljena; ona je čista istina. U dva ogromna tabora dijeli se sav ljudski rod, pod dva barjaka. »Vojna je ljudski život na zemlji« (Job VII. 1). Dvije silne vojske, jedna protiv druge, bore se neprestance. Jednoj je na čelu Belial, knez ovoga svijeta; drugu predvodi Krist, Božanski naš Spasitelj. Eto i vas vidim, gdje ste se okupili oko barjaka Kristova, na kom je i slika Njegove Majke. Pa tko bi odijelio Mariju od Isusa, rumen-zoru od žarkoga dana?! Pod barjakom dakle zborničkim, pod stijegom Marijinim na noge, u borbu! Sotona paklena, taj stari zavidnik sreće naše iz busije i na otvorenom polju nabaciva se na nas otrovnim strjelicama napasti. Hoće da nas zastraši i krene s pravoga puta. Pa nije sam. U zajednici radi s vjernim saveznicima: s jednim, koji je u nama, i s drugim izvan nas. Znamo ih. Neuredna pohota, stogrlava aždaja riga na nas organj putenosti, poblepe, oholosti. Opaki svijet naperio je proti nama — koliko ih na žalost ima, koji ubođitim oružjem upravo na kongregaciju udaraju — zavodljiva, grješna, dā bezbožna načela. Ali uzmaknuti ćemo, jer ne smijemo. Na kocki su najsvetija dobra: vjera, istine Božanske, katolička načela; najveća: vječni spas neumre duše, vječna sreća; najmilija: rava sloboda, sloboda djece Božje.

II. Zbornički barjak — znak pobjede. Oj pogledajte samo svoj sveti stijeg! Slavodobitnoj Kraljici na glavi blista zvjezdana kruna, a u ruci joj žezlo vladavine nad cijelim svijetom, ovdje i ondje, u carstvu vječnom, gdje je ugasla vatra svake borbe. Ona je satrila glavu ljutoj

zmiji, ona je uništila, kako moli i pjeva sv. Crkva, po čitavom svijetu svoga krivovjerja. Krist — kralj pobjede, Marija — kraljica pobjede. Može doduše planuti vatreni boj i dugotrajni, ali kongreganist boreći se pod zborničkim barjakom, podleći ne će; jer barjak Gospin je pobjedonosan.

Stanovnici grada Valencije u Španjolskoj odluciše, da će 11. prosinca 1904. ophodom počastiti neoskrvnutu Djevicu. Čulo se međutim, da su slobodoumnici i socijalisti nakanili, da će navaliti na procesiju, »To bolje«, reče na tu vijest odusevljeni zbornik, odvjetnik Juan Perpiñá y Sebestia, »bit će jedan mučenik više na nebuh!« Na određeni dan prolazio odista veličanstven ophod ulicama grada. Najedanput eto navale. Puće puška i pogodi Juana, koji se odmah sruši na zemlju. Svjetina uze naricati i oplakivati ga, no on reče mirno: »Za blaženu Djevicu rado bih primio još i drugo zrno!« U posljednjim časovima svojim sjetio se i svojih ubojica te reče: »Želim samo to, da ih bl. Djevica blagosloví obrati.«

Što je borba žešća i što dulje bjesni, to pouzdanije upire zbornik oči u slavodobitni barjak Gospin. Dne 26. siječnja godine 1900. izgubi muška kongregacija u Monakovu svoga prefekta, državnog savjetnika Ivana viteza Waltera. Za najžešćeg kreševa »kulturkampa« borio se srčano za katoličku vjeru u svojoj domovini. Premda je bio izvrstan pravnik, ipak su ga četrdeset puta zapostavili radi njegova »klerikalnog« mišljenja, kada je trebalo da napreduje u časti. Pravi mučenik uvjerenja svoga, pobjednik obzira ljudskog!

III. Zbornički je barjak nepobjediv, pobjedonosan. Pod njim se ubiru lovorike najsigurnije pobjede, koje nam zajamčuje nebeska Kraljica; najsajnije pobjede: oko ovog stijega blista sjaj i svijetlo — u trogubom boju rasvjetljuje ovaj barjak najčišću bjelinu nevinosti, veličanstvenu ozbiljnu modrinu pokore, žarku rumen-krvcu vitezova svojih. Ili zar da još oklijevate? Ne biste li se morali zaručeniti pred onim nebrojenim četama zbornika, što se pod stijegom Marijinim tako hrabro borise i vječnu zadobije pobjedu? Ne biste li morali oči nice oboriti pred onim milijunima vitezova Marijinih, koji se još i danas pod Ilijanstijegom svojim bore u prvim redovima proti neprijateljima Kristovim i vazda se kite novim lovorkama? Još plamte grudi odusevljenja, još srce čezne za pobjedom; svoj barjak mi ne prodajemo! Radije izginuti!

Kao Marijina djeca sastavljate dobro uređenu, dobrovolačku četu protiv složnih neprijatelja Krista i Crkve. Na oltaru Gospinu pružite sebi ruke za međusobno usavršavanje, za zajedničku borbu svetu! Pod slavodobitnim barjakom hrlite od pobjede do pobjede.

Kao bijela marama. »Udata sam, Imena meni kakovih 50 godina. Nu ja Vas, dubovni Oče, uvjeravam, da ja nijesam nikada ni najmanje što učinila ili priupustila proti svetoj čistoći. Još nejakim djetetom izgubih dragu si majku. Moj bi mi dobar otac često govorio ovako: Draga kćerko, dobar je glas djevojke i žene kao bijela marama. Zamrlja li se ona samo jedamput, ni kemijski čistilac ne će moći učiniti, da sasvim nestane svake ljage. Ne samo prestupak, nego i sjenka prestopka, koja rada sumnju, može za uvijek zamrljati tvoj dobar glas. Tako bi mi otac ozbiljnim licem govorio, a svaka mu riječ duboko se usjekla u moju mlađanu pamet, u moje mlađano srce, te ja svoju bijelu maramu sačuvah od svake gadne ljage. Hvala na tom Presvetome Srcu mojemu dobromu ocu!«

K. Z.

Sv. Rajmundo de Penafort.

Mjesečni zaštitnik, 23. siječnja.

U španjolskom gradu Barceloni, oko g. 1180, darova ga Bog njeovim pobožnim roditeljima, iz odlične porodice de Penafort. Svršivši srednje škole u zavičajnom gradu, krenu na visoku školu u Bolonju, gdje bi ovjenčan doktoratom crkvenoga i državnoga prava. Tu ga zađrže za učitelja kanonskoga prava. Ali njegov zavičajni biskup, dočuvši za Rajmundovo krepost i učenost, sklonu ga silnim molbama, da se povrati u rodni grad. Ondje ga uvrstiše u časni zbor kanonika, a kasnije bi imenovan prepoštom. Bio bi se zastalno popeo i na viši stepen dostojanstva; ali ne mareći za nestalni sjaj časti zaklona se četdesetipetgodišnji prepošt u samostansku zabit kod redovnika sv. Dominika g. 1222.

Između svih kreposti sv. Rajmunda odnese palmu njegova ljubav spram bijednika, a nada sve spram sužanja — duševnih i tjelesnih. U ono doba valjalo španjolskim katolicima neprestance vojevati protiv nevjernika, Saracena. Jadno je bilo stanje kršćana, što bi dopali u ropstvo neprijatelja Marija, milosrdne Majke zarobljenika, ukaza se t. kolovoza 1218. na Okove sv. Petra u isto doba trojici svojih štovatelja: i svakomu napese naloži, da osnuje viteški red pod njezinim imenom i okriljem za otkop zarobljenika. Ti odabranici biju: aragonski kralj Jakov I., sv. Petar Nolasko, vitez, i njegov isповjednik, naš sv. Rajmund, koji također napisao pravila novoga reda. Taj red je nebrojene bijednike priveo iz okova nevjerača na slobodu.

Nego nije manje zasluga stekao sv. Rajmund za oslobođenje duševnih robova — grješnika. Mnogi bi pokornici opisjedali njegovu isповjedaonicu, jer je znao s blašću i razboritošću vidati rane sr-

daca. Vrlo su se cijenili spisi, koje objelodani za pouku isповjednikā. Nego neumrlu slavu steće svojim perom preurediv po nalogu pape Grgura IX. knjigu »Dekretalā«, t. j. crkveni zakonik, dok je boravio u Rimu kao papinski kapelan i pokorničar. Istom sad ima

Čudesna plovdba sv. Rajmunda.

izači novo izdanje toga znamenitog zakonika. Odbivši čedno biskupsku palicu vrati se u Španjolsku. G. 1238. izabraše ga braća redovnička po-glavarom svega reda. No i na toj se časti zahvali nakon dvije godine, da u zavičaju nastavi vojnu za spas neumrlih duša protiv nevjernika i krovovjeraca.

Osloboditelja sužanja oslobođi iz uze tijela Osloboditelj svijeta, otvorivši mu kraljevstvo slobode vječne na Bogojavljenje 1275. Bilo mu

blizu 100 godina. Klement VIII. ovjenča ga svetačkom slavom. — Među brojnim čudesima sv. Rajmunda glasovito je ono, koje predočuje naša slika. Svetac imao je Balarskog otoka Majorke preč u Barcelonu; a ne mogav ladjom, razgrne po vodi svoj plasti i na njemu prepolovi 160 milja morem.

Ti ne možeš osloboditi zarobljenika,

nika, ali možeš im dobrom riječju, kakvim darkom (n. pr. pobožnom knjigom ili časopisom), utješljivim pismom razvedriti dane sužanjstva. Još ćeš neizrecivo više ugoditi Bož. Srcu, pomogneš li razboritom opomenom, zgodnom podukom, a osobito molitvom, da se duševni sužnji sv. ispovjedu iz okova grijeha privedu na slobodu sinova Božjih.

Vijesti iz kongregacija.

Travnik. Kongregacija više djevojačke škole, pod naslovom „Majci Divne“ i zaštitom bl. Marije Margarite Alakok u samostanu čć. sestara milosrđačica, proslavila je svečano dne 20. listopada 1916. svoju prvu desetljetnicu — mali jubilej. Deset je godina malo i puno. Malo: kapljica biser-rose spram nepreglednog, beskrajnog oceana Vječnosti; puno, jer krije u svom krilu dugi niz dana zemnog žiča ljudskog. Uoči spomena dana priredile su revne zbornice vrlo uspješnu zabavu — svečanu akademiju. Vidjelo se očito, da mladim jubilarima i pjesme, što su ih ili pjevale ili krasnoslovile i sviranje na glasoviru dolazi odista iz srca. Po sudu sviju prisutnih odičnih lica bila je to divna vele-pjesan u čast „Majci Divnoj“. Na sam dan jubilejski, a bio je ujedno i glavna svetkovina samostanske kapelice i naslovna svetkovina same kongregacije: dakle trostruki blagdan za zbornice, okrijepile se izjutra kruhom andeoskim. Iza toga otpjeva uz svečanu podvorbu sv. misu i izreče prigodno vatreno slovo nekadašnji upravitelj, a sada sarajevski gradski župnik preč. g. M. Bekavac. Poslijepodne slijedilo je ustoličenje novog poglavara, obnova posvete, „Tebe Boga hvalimo“ i sakramentalni blagoslov. U prvom svom desetgodištu savjesno se držala kongregacija ovih dvaju osnovnih načela: straga je bila u primanju novih članica, a lako je otpuštala. I nije se pokajala, jer je ovako ostala na vijeni: Izbor-četa pod dvinom lilijan-stijegom „Majci Divne“ zaštitnice svoje.

Sada broji kongregacija dvadeset četiri članice i deset kandidatkinja; k tomu deset počasnih članova, ter osamdeset osam vanjskih i osam pokojnika.

Nosila i nadalje sve to divnije plodove, „Majci Divnoj!“

J. P.

Svetice kraj Karlovača. Marijina kongregacija za djevojke broj ovdje blizu 100 članica te pod vodstvom vlc. g. župnika Vilima Giorgisa lijepo napreduje i daje na čudorenj život ostalih župljana, a napose na revan polazak crkve. Prigodom blagostolja obnovljenog velikog žrtvenika nosile su zbornice u svečanom ophodu kip bl. Djevice.

„N“.

Osijak. Kongregacija gospodica i gospoda. Od 14. do 18. rujna o. g. držale se u kapelici kongregacije, u župnoj crkvi u tvrdavi pod vršnjim ravnjanjem pozrtvovnog upravitelja duhovne vježbe za kongregaciju gospodica (II razmatranja), a od 17.—25. rujna za kongregaciju gospoda. Dne 1./X., na glavnu svetkovinu kongregacije pod naslovom Kraljice sv. Krunice primljeno je pred divno iskićenim olтарom župne crkve svečano u zbor 7 članica: 2 gospode i 5 gospodica. — Kongregacija gospodica ostvarila je lijepu i praktičnu misao, počevši izdavati „Saopćenja“, kojima je hvalevrldena svrha: podržavati što čvršću duhovnu svetu između prisutnih i odsutnih članica. Bilo to i drugim zborovima na izgled! Inače lako da ostanu izvanjski članovi i članice u kongregaciji samo na papiru.

Sadržaj: Potpuno ostvarenje želja Bož. Srca. 1. — „Gdje je ljubav, tamo je Bog!“ 4. — Mjerilo srdeće 4. — Crteće i vijesti iz katoličkih misija 5. — Paginio uzor-povjerenik 5. — Vojna nevinošća 6. — Ko na zjenu 8. — Misla na slijetnoj pojeli 8. — Srce Jezovo, izvore života i svetosti 9. — „U ovoj kući...“ 10. — Spomen cvjetak blagopokojnom vladaru na grob 11. — Bačen u zrak 11. — Seljak i odvjetnik 12. — „Bili ste tako dobro dijete!“ 13. — Tajna neustrašivosti 14. — Dobra žena čini čudesu 14. — Život bl. Margarete Marije Alakok 15. — Iz katoličkog svijeta 17. — Zahvalnice 18. — Le prošlosti kongregacije zaštitnici u Dubrovniku 19. — U sjeni zdravstvenog stijega 20. — Kao bijela maranta 22. — Sv. Rajmundo de Penafort 23. — Vijesti iz kongregacije 24.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 2.

VELJAČA 1917.

Tečaj XXVI.

Pobjeda Crkve u sadašnjoj borbi.

Opća nakana molitava i dobrih djela u siječnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Jednako se čuje, kako ovaj strašni rat rodu ljudskomu zadaje ljute rane i teške gubitke. Pa i jest tako, budući da se u ovom svjetskom ratu bori kojih 30 milijuna boraca: na zemlji i pod zemljom, na moru i pod morem, pače i u samom zraku (aeroplani). A što je nekadašnje oružje spram sadanjih pušaka, topova, puščanih strojeva? Prema tomu je naravski i broj žrtava upravo ogroman. Računaju, da ukupni broj onih, što su na bojištu pali, iznosi preko 4 i po milijuna; ranjenika ima preko 11 milijuna, a invalida oko 3 i po milijuna. A gdje su u ratu oboljeli? A gdje su ratni zarobljenici? — To su ljudske žrtve.

Kolike su pak novčane žrtve, što ih je ovaj užasni rat proždro! One razorene tvrdave, oni uništeni gradovi, ona popaljena sela, ona opustošena polja! Već sada iznose ratni izdatci preko dvjesti tisuća milijuna.

Dodajmo još 286 miljarda državnih dugova, što je do danas užasna posljedica svjetskoga rata; pa i to da svaki rat uništjuje narodno-gospodarsku privrednu snagu za dugo vremena i tako slabiti narodno blagostanje: onda ćemo morati priznati, da je rat veliko zlo, velika kazna Božja.

Ali ed ovoga lјutoga rata ne krvari samo domovina, nego je i Crkvi ovaj silni rat već do sada nanesao užasnu štetu. Amo ide prije svega ogroman upravo broj Bogu posvećenih muževa: svećenika i redovnika, klerikâ koji silom moradoše ostaviti tihe samostane i sjemeništa i župe, pa mjesto križa i krunice moradoše kao obični prosti vojnici u ruke uzeti ubojito oružje. Sama je Francuska pod oružje pozvala 25.000 duhovnika — među njima i dva biskupa — dok je kod kuće za duhovnu pastvu ostalo tek kojih 8000 svećenika.

Nešto slično vrijedi i za Italiju.

Ali kud i kamo je gora nesreća po Crkvu, što ni sjemeništa ni duhovni redovi nemaju, koliko bi trebalo podmлатka. Sve, ili gotovo sve, što je krepko i zdravo, mora da hiti na obranu domovine; sve se to uzimlje u vojsku, a kod kuće ostaju tek slabi, bolesni. Još i prije rata na mnogim je mjestima bila velika oskudica svećenstva; a što će istom sada biti, kad nema u dovoljnom broju kandidata za duhovni stalež!

Po općem su priznanju jedno od najplemenitijih i najkulturnijih djela kršćanske Evrope: prekomorske misije; sadanji pak rat vrlo pogubno djeluje na misjonarsku djelatnost raznih zemalja.

Godine 1903. pariško sjemenište misjonarsko odaslalo je 79 mladih svećenika kao misijonare u prekomorske krajeve. Kod kuće ostade 324 seminarca. Danas ima to sjemenište 11 pitomaca. Ljonsko sjemenište za afričke misije pri početku rata bi zatvoreno i pretvoreno u vojarnu. Od francuskih misjonara t. zv. „Bijelih Otaca“ na početku mobilizacije 102 su misjonara uzeta u vojsku. Francuski ogranak „Otaca od Sv. Dуха“ 200 svojih misjonara morade poslati na ratište. „Misijonari od Presv. Srca“ još početkom rata dadoše za obranu domovine 30 svojih članova, a francuski Isusovci 400. Koliko je od drugih crkvenih redova i misijonskih društava pod puškom, teško je reći; to pak stoji, da je 2000 samo francuskih misjonara na fronti.

A gdje su ostale zemlje, kanoti n. pr. Italija, Austro-Ugarska, Njemačka?

Francuskih katoličkih škola bilo je prije rata u Turskoj, Maloj Aziji, Siriji i Palestini; osim toga bilo je tamo i bolnica i sirotišta i škola za ručni rad i viših bogoslovnih učilišta. U Bugarskoj, Rumunjskoj i Grčkoj poprimiše francuski misjonari s dozvolom svete Stolice istočni obred (liturgiju), da lakše predobiju ljude za kršćansku kulturu. U samom Carigradu imale su njihove škole 20.000 grčkih, rumunjskih i turskih pitomaca. Sada pak nema u Turskoj više nikakvih francuskih redovnika ni redovnica. Ovčas je u Francuskoj, kako gore rekoso, velika nestaćica svećenikâ; sva ih je sila pod puškom, samo do konca listopada 1915. na francuskoj je fronti palo 3.500 svećenika i 2.300 sjemenišnih pitomaca. Sjemeništa su francuska prazna. I poslije rata proći će mnogo godina, dok će opet moći slati misjonare u inozemstvo.

Belgijski zavod za misije bio je u Gentu. Prije bi slao taj zavod svake godine oko 30 misjonara, a a godine 1914. tek njih 5. Italija je imala svoje misionske zavode u Siriji i u Palestini; ali im je upravitelje Turska izagnala. Najznatniji je njemački zavod u Steylu. Koncem ožujka 1915. služilo je 450 svećenika i pitomaca u vojsci. Njemački su misjonari iz Indije, Japana, iz njemačkih mnogobrojnih i ogromnih „kolonija“ (naseobina) izagnani. Eto posvuda u poganskim misijama uslijed rata nastade velika praznina u redovima misjonarskim.

Nego taj užasno umanjeni broj misjonara nije jedino zlo, što je snašlo prekomorske misije. Da ove misije lijepo uspiju, za to se hoće još i materijalne potpore, poglavito u novcu. Jer onamo treba u jednu ruku da se dižu crkve i kapele, škole i uzgojni zavodi, bolnice i ljekarne za siromake, ubožnice i utočišta za izne-mogle starce itd., u drugu pak ruku valja da se uzdrži ono, što se

na tom polju već hvalevrijedno podiglo. Jasno je kô na dlanu, da se za sve to hoće silan novac. A otkud ga namaknuti? U mirno je doba taj novac dolazio iz Evrope, najvećom stranom iz Francuske i iz Belgije. Već same različite misijonske družbe i uredbe davale su godimice svojih 5 milijuna; svota, što sada na žalost otpada, pa će — ako se ne varamo — i na nepregledno vrijeme jošte otpasti na veliku štetu misijonarskoga rada.

Eto kako i koliko je ovaj svjetski rat u prekomorskim misijama silno oštetio svetu Crkvu! Nego sve to ipak ne smije u nas uzdrmati čvrste vjere i stalnoga ufanja u Boga. Inače bismo zasluzili onaj ostri ukor: Zašto ste strašljivi, malovjerni? (Mat. 8, 26.) Mi znamo i čvrsto vjerujemo, da Bog svijetom upravlja i da ništa na svijetu nema bez volje Božje. Sve je ove ratne strahote od vijeka Bog dragi unaprijed vidio, sve one prelaze preko ruke Božje prije nego li do nas dodu. Što pak dolazi od Boga, ne može a da ne bude dobro. „Što je od Boga, slade je od meda“, veli mudra naša narodna riječ. Sve su te nevolje u ruci Božjoj tek sredstvo, da konačno pobijedi — sveta Crkva.

Naša je sad, da molitvom i suradnjom pospješimo ovu pobjedu majke svoje, svete Crkve. A ta pobjeda stoji u tome, da nanovo oživi vjera i život vjerski, da još većma ponaraste u nas ljubav k sv. Crkvi, k njezinim službenicima, osobito k vidljivoj glavi njezinoj, svetom Ocu papi. Naša je, molitvama i drugim zakonitim sredstvima izvojevati potpunu slobodu svetoj Crkvi, potpunu slobodu Namjesniku Kristovu; ishoditi da se već jedared konačno riješi t. zv. „Rimsko pitanje“ onako, kako to ište korist svete Crkve. Naša je u Presvetoga Srca Isusova isprositi, da se jednom već čuje glas papin, koji ljupko potiče na to, da se učini kraj strašnomu proljevanju krvi i da se sklopi što prije častan, stalan mir, a kod sklapanja toga mira, da se čuje i da se uvaži riječ svetoga Oca Benedikta XV.

J. C. D. I.

Darežljivost i škrtost

Neki bezvjerac razgovarao se s jednim dobrim katolikom, kad se pojavi siromašan redovnik proseći milostinju. Katolik se odmah maši u džep i pruži milostinju. To upeče bezvjerca, pa će katoliku porugljivo:

»Koliko vas stoje na godinu ti fratri, popovi i sestrice?«

»Dnevno me stoje oko pet kruna.«

»I vi to možete podnijeti? Da ste taj silni novac štedili i dali na kamate, to biste sada imali sjajnu kočiju.«

»A koliko vi dajete na dobra djela?«

»Ja? Ja ne dajem ništa.«

»Dajte, da se jednom povezemo na vašoj kočiji; mora da je krasna, kad ste toliko štedili...«

Bezožnik ušutio ko zaliven. Ništa nije imao. Imetak, od koga se nije nikad davalo za dobre svrhe, otisao netragom; dà, kad je umro nije ni toliko imao, da bi se mogli namiriti pogrebni troškovi...«

 Šaljite GLASNIK vojnicima na ratište: pokažite ga i ponudite svakom, tko ga još ne drži. Potražite nam pouzdane povjerenike u mjestima, gdje je GLASNIK slabo raširen.

Vojnici i Glasnik.

Od ponoći do zore.

Kako rado vojnici naši čitaju Glasnik, svjedoči ovo pismo junačkog Hrvata:
 . . . Primio sam Glasnik u redu 20./9. baš u 12 sati po noći. Ja sam
 nešto prije bio legao, da malo otpočinim. Ali eto „ordonanc“ donosi poštu i
 piše: „Je li tu R.?“ A moji kolege kažu „Jest!“ i probude me veleći: „Imaš
 nekakvu poštu! Idi, da vidimo; to nije list, to je nešto drugo, daj da vidimo!“

Kad ja otvorih, stali me kolege i pišu: „Odakle tebi ovo i šta je to?“
 Ima ih naime, koji nijesu nikada vidjeli Glasnika. Sad se kolege brzo svi skupe i
 svaki kaže: „Daj meni jednu knjigu (broj Glasnika) da čitam“. I tako se sakupi
 u okolo naše male svjetiljke, kojom se posluživamo u našoj prizemnoj ba-
 raki. Čitali smo sve do dana, koji nismo imali službe. Drugi dan već iz
 drugih „cugova“ traže mene, da im dam Glasnike, da će ih kupiti, ali ja kažem:
 „Ja prodati neću; ja ću čitati sa svojim kolezama“.

Onaj molitvenik što mi ga poslali, ide od ruke do ruke; njime se po
 redu služimo. Ja se nadam, da će ovi Vojnici obratiti mnogo mojih
 kolega, koji su bili u tami. Mnogi kažu, da će Glasnik nabaviti poslike nove
 godine. Molim, da mi pošaljete Kalendar Srca Isusova i Marijina, jer mi
 vojnici više puta ni neznamo, da je kakav blagdan. Osim toga ima u tom Ka-
 lendaru toliko dobra i krasna štiva, da si prikratimo vrijeme“.

Malo da se ne pobije.

Božić je na domaku, pa on željno izgleda, neće li se kogod njegove
 momčadi sjetiti kakvim božičnim darom. Kad eto mu javiše, da je pošta donijela
 oveči zamotak. Znatiželjno otvori pošiljku, ali naskoro ode razočaran, vidjevši,
 da su to sve sami molitvenici. Nadao se on cigaretama, kolačima, toplim haljinama
 i sličnim darovima. Ne bi se skoro ni usudio, da to saopći momčima, da
 ga nijesu nestripljivo pitali.

„Nema ništa osim molitvenika; ko hoće, nek uzme!“ odvrati zlovoljno Da
 ti je sad bilo vidjeti one junake! Poletješko strijeće i u tren oka raznesoše
 sve molitvenike; malo da se ne pobije. Sav iznenaden morao ih miriti naš ča-
 snik i tješiti one, koji ostade praznih ruku, da će se i za njih pobrinuti. „Ne
 živi čovjek“ — ni vojnik — „samo o kruhu“! (Mat. 4., 4.) P. P.

Časnik prijatelj Glasnika.

Jedan hrvatski poručnik, odlikovan već više puta za izvanredno junaštvo,
 a kod momčadi silno oblubljen poradi svoje dobrote i kršćanskog života,
 preplatio je na Glasnik deset vojnika iz zahvalnosti, što je od početka rata pa
 do danas ostao živ i zdrav. Ugledali se i drugi u taj lijepi primjer!

Kruglja kroz Glasnik.

Vidio sam vojnika, koji je imao Glasnik u džepu. I prode mu kruglja
 kroz džep i Glasnik, ali njemu se ništa ne dogodi. Zato sam odlučio da pišem
 Upravi, da mi pošalje dosadašnje brojeve. Š. Š., vojnik.

Najpouzdanija zaštita.

Kod jednog mosta u Karpatima 18.—20. srpnja 1916. bila je žestoka bitka.
 Naša kumpanija bila položila ispit na njemačkom jeziku, ali prije malo dana
 povjeriše nas ugarskoj honvedskoj komandi. Bilo je to ljuto krešivo. Tjeraju
 nas zapovjednici i tjeraju, kô kad smo se našli u vatri. „Elôre! Elôre, emberek!“
 Znali mi to, da nam valja naprijed, ali kud i kamo? Pred nama visoka brda, a
 sa strana poput silne rijeke razilje se nepregledne čete neprijatelja: s desne
 strane ruska pješadija, a s lijeve Kozaci na konjima. Sad mi udri pucati. Ali
 ovdje sad nema spasa; naša se komanda u pucnjavi i bojnoj vici ne čuje više.
 Nije bilo druge, valjalo da uzmaknemo. Strašan je bio naš položaj: nepri-
 jateljska puščana zrnatuzjila nam oko glave, kao kad se pčelac roji. Preostade samo
 nelzbežljiva smrt. Videći ja, da je sve propalo, obujmim jedno zeleno drvo. Uto
 mi padne na um sveto križno drvo i zazovem u pomoć Presv. Srce, što je na
 križu bilo za nas probodeno. I gledam dobrote i moći Bož. Srca! Nijedan od njih
 nije bio ni ranjen, osim jedan poručnik, a jedan kapral se izgubio. Kljcem iz
 svega grla: Vječna slava Bož Sru, naipouzdanoj zaštiti ratnika. M. K.

Kralj Karlo IV. i kraljica Zita.

Pobožna majka Nj. Veličanstva novoga kralja hrvatskog Karla IV. znala je više puta reći: »Često se molim Bogu, da moj Karlo nikad ne uzađe na prijestolje«. Dobra majka znala, kako je teška kruna vladareva radi velike odgovornosti, što je ima pred Bogom za sve svoje vladarske čine. Gospodinu se ipak drugačije svidjelo. Dvije i pô godine iza Sarajevskog umorstva pozva Gospod Vojska k sebi najstarijeg i po godinama i po vladanju kralja Franju Josipa I.; i tako nadvojvoda Karlo morade da preuzme kraljevsko žezlo u svoje ruke. Još iste noći, u kojoj je Franjo Josip I. zaklopio trudne svoje oči dne 21. studenog 1916..

preuzeo je vladu u ruke austrijski car Karlo I., a ugarski i hrvatski kralj Karlo IV. Dne 30. prosinca minule godine okrunjen je zajedno s kraljicom Zitom za kralja ugarskog te hrvatskog, slavonskog i dalmatinskog.

Mladi je kralj rođen 17. kolovoza 1887., a kraljica 9. svibnja 1892. Vjenčani su 21. listopada 1911. Gospodin ih je do sada blagoslovio s četvero djece: nasljednikom prijestolja Franjom Josipom Otonom (rod. 20. studenog 1912.), Adelajdom, Robertom i Feliksom, (koji je rođen 31. svibnja prošle godine). Mladi kraljevski par odlikuje se iskrenom pobožnošću, živom vjerom, velikom radinošću i ustrajnošću, pa je opravdana nuda sviju, da će uložiti sve svoje mlađenачke sile za opće dobro i blagostanje svih svojih naroda. Neka ih milost Božja krije i rukovodi, da vladaju mudro i pravedno. Da žive Njihova Veličanstva hrvatski kralj i kraljica!

U boj proti nečudorednosti!

Teško je o tom pisati; ali — mora se! Dandanas takav se smrad i gđad — da prostite — širi na sve strane, da pošten čovjek ne zna, kud bi pogledao, kamo bi zašao. Okuženo je više manje staro, okuženo mlado, pa tu kugu šire već i medu djecom. Grijesi, koji se medu kršćanima ne bi smjeli ni imenovati, običajni su kadikad već kod djece, prije nego im grdboru i strahotu pravo i shvaćaju. Kamo to vodi?

A tko je tomu krv? S veće strane roditelji. Oni znadu, kakav je danas svijet, kakve zabave, kakva društva, kakvi plesovi, kazališta, kina, pa ipak ne samo da djeci svojoj ne brane, već ju sami vode onamo, gdje ni njima, odraslima, ne bi smjelo biti mesta. Djeci se dopušta da govori, što hoće, da se skiće, kuda hoće; da se druži, s kim hoće; da se sigra, kako hoće; da se nosi i kiti, kako hoće; da čita i gleda, što hoće.

Natrag k starom hrvatskom poštenju!

Sramotne slike.

Nađeš li takvu sliku u svojim novinama — odmah novine vrati, ma da si možda već svu pretplatu poslao: Bolje je, da ti propadne pretplata, nego li duša.

Vidiš li kod koga trgovca zle slike ili ružne knjige: opomeni ga, da to izbaci iz svog dućana. Ne posluša li: ništa više ne kupuj kod njega, a i druge odvraćaj od njega, dok se ne opameti. Ne potpomaži svojim novcem pomoćnika sotone paklene!...

Opaziš li kome u ruci kakvu ružnu sliku, knjigu ili novinu, zamoli ga neka ti je pokloni; a onda s njom u peć, da već nikoga više ne smućuje. — Pošalje li tko tebi, recimo poštom kakvu ružnu stvar, na primjer razglednicu: odmah s njom u vatru, da nikom ne dode u ruke.

Rat noćnom skitanju!

Na selima sijela i prela, u gradovima zabavne večeri, plesovi, kina, kazališta: tu je pravo gujinje leglo!

Dobro i zdravo marvinče prodat će se lako i u staji, samo ako se ne traži odviše za njega. Tako će se — bila prispoloba bez zamjere! — i dobra i poštena kći udati kod kuće, a i sin oženiti kod kuće. A tko sebi para traži po kojekakvim zakucima, po divanima, po mraku: nit je pošten on koji traži, ni ona, koju traži, nit oni, koji ih puštaju po noći, da se traže...

„A šta ćemo raditi za dugih zimskih noći? Tko će ići s kokosima u krevet?“

I ne treba ići s kokosima u krevet, ali se ne treba niti s raspuštenom i bestidnom mladarijom noću klatariti; već se sastanite u kojoj poštenoj privatnoj kući na pošten sastanak; pa tu nek vam tkogod što pametno čita ili vas u čem korisnom poučaje.

Psovka i kletva!

To je, što nas najviše sramoti i ponizuje, to je, što nam najviše škodi.

Kakav je to posao: sad u crkvu; a kad iz crkve, kuni i psuj, da je strahota?! Sad moli krunice, čini devetnice, zaklinji sve nebo; a onda ruši sve svete s neba i samoga Gospodina Boga! Strahota — ali istina!

Koja ne oteša nos? Pošten čovjek visoko cijeni i sebe i svoje domare i svoje susjede, sve ljude, a da bi pred njima, ma i najgori bili, jednu psovku ili kletvu izrekao. A psovač? Nema obraza ni pred ocem ni pred materom; ni pred ženom, ni pred djecom; ne stidi se ni domaćeg ni tadinca...

A istom kad žena nabrusi svoj jezik! Kad ona istom stane kresati!... Živila — a ne žena! —

Kakva državljost! Psovka vrijeda u prvom redu neizmjereno Veličanstvo Božje! A tko je Bog, tko li si ti, besramni praše i crve zemaljski?... I ti se usuduješ ustati na Boga svoga?...

Što ćemo dakle? Muškarci svi u — Vojsku Srca Isusova proti psovki i kletvi! Štujmo svi Presveto Srce Isusovo! „Srce moje koji štuju — niti kunu niti psuju!“ glasi geslo te Vojske.

Da nije sela ni grada, u kom se čuje psovka ili kletva ili čak oboje, a da ne bi tu bilo i „Vojske“!

Roditelji!

Pazite u prvom redu na se. Nijesu djeca uvijek baš tako luda, kako izgledaju. A nema vam ni takvih majmuna nigdje na svijetu, kao što su — djeca. Sve što vide, sve što čuju — oponašaju.

Djeca slušaju pazljivo svaku vašu riječ, pa je ponavljaju bila dobra ili zla. Misle: Kad smije mama, kad smije tata — smijem i ja!

Djeca paze pomno na svaki vaš kret, pa vas i u tom oponašaju, ma i ne razumjeli, što to sve znači.

Pazite dakle, što pred djecom govorite, pazite, što pred njom radite!

A onda pazite i na djecu samu! Pazite osobito s kim se druže, kuda hodaju, što govore, kako se sigraju, kako se vladaju.

Vi osobito, roditelji, koji djecu svoju saljete u službu: pazite dobro u kakvu ju kuću dajete.

Čujte! Do deset hiljada djevojaka izčezne godine u samoj Austriji. Otmu ih, ukradu ih, silom ih odvedu — kuda, kamo? Ne smijem to ovdje napisati. — Još godine 1905. bilo je prodano 25.000 ovakovih jednih žrtava iz same Ugarske na Balkan. Danas je to ondje prava trgovina. U samom Beču, kažu, da ima do 200 trgovaca, koji trguju s ovakovom životom čovječjom robom. Ima ih i na Rijeci sva sila! A u Zagrebu? U zadnje doba čita se i ovdje dosta često u novinama: „Nestalo djevojčeta...“ Ili „Izgubila se...“

A ako i ne iščeznu, ono se znadu pokvariti u službi samoj. Pazite, kome svoje kćeri povjeravate!

Ne manja pogibelj prijeti i muškoj djeci, koju se šalje u škole ili u zanat. Jao djetetu, ako se sastane u istom stanu s po-kvarenim drugovima i namjeri na bezbržnog stanodavca! Jao šegrtu, ako mu je majstor bezbožan, a drugovi prave hulje!

Da, teško je, veoma je teško danas naći i pouzdanog stanodavca i poštenog kršćanskog majstora; ali upravo zato nataknji do potrebe dvoje naočale na nos, da ih ipak nadeš; i dok nijesi takve našao, ne daj im sina, da ti bude na vječnu sramotu. T. S.

Utjecaj presvete Euharistije.

Piše: Branislava.

jednom mjestu bile misije. Došli članovi Družbe Isusove, da zborom i tvorom uspostave kraljevstvo Srca Isusova u dušama te župe. No ni davo nije mirovao. Našao i on svoje misjonare. Nagovorio četiri župljanina, neka se zakonu, da ne će nijedan od njih prekoraci ovih dana crkvenoga praga, a još manje doći u doticaj s vjerovjesnicima — ne boji se »crni« uzalud Isusovaca! Još mu nesto moradoče obreći, da će naime raditi iz svih sila oko toga, kako bi i druge odvratili od polaska crkve i propovijedi. Tako skovale urotu ta četiri stalna gosta zadimljene krčme, što je stajala tik do župne crkve.

Jedan je član te paklene družbe imao pobožnu ženu, koja je stala nešto da naslućuje. Da sazna cijelu stvar potpuno, zapodjene ona isti dan uveće posve ravnodušno razgovor o misijama i o velikome mnoštву, što je prisustvovalo, kad se izlagale vječne istine u priprostoj seoskoj crkvici. Muž se na to samo porugljivo nasmije. »Ne će ih do konca misija toliko biti«, reči će on, i tada malo pomalo stade da otkriva čitav dogovor između sebe i svojih ortaka.

Žena osta na oko mirna i bešutna, a odmah drugi dan ujutru, pohrli k jednome misjonaru, da mu sve to ispriča.

— Imate li djece? — zapita je svećenik.
— Jedno malo još u kolijevki.
— A da li ga vaš muž voli?
— O, i te kako.
— Uzme li ga katkad u naručaj?
— Vrlo često.

— Dobro; večeras kad bude crkva prazna, donesite ga pred Svetohranište i onda yapite iz svega srca: »Isuse, smiluj se mome mužu!« Kad se vratite kući, položite to dijete, što se nalazilo u blizini Svetotajstva, na nekoliko časaka u očeve krilo.

Žena posluša taj savjet.

Večer je. U sobi vlađa polutama. Sve je tih, jer otac sjedi sam kod peći. Čudi se, što žene danas tako dugo nema. Napokon evo je!

— Gdje si bila dosele?

Ona ne odgovori ništa, već mu samo poda dijete veleti: Na, drži lvicu, dok prostrem stô.

Otac primi to nevinšće i stane ga milovati. Za vrijeme večere bio je neobično miran.

Drugi se dan ponovi isti prizor, posve naravno i kao sam od sebe, samo što je otac još primijetio: Zar ne, kako je mio taj malis?

— Kako da ne bude mio, kad je nevin ko andelak, odgovori majka.

— Baš ko andelak! Ipak je lijepo biti andelak! I otac ga sve jače privjao k sebi. Milost je Božja počela da djeluje.

Kod stola opet dodoše na red propovjednici. Jos uvijek dolazi mnogo svijeta u crkvu, reče majka.

— Ah! — I to bijaše sve, što je otac izustio.

Treći dan uvezši on opet u ruke dijete, koje kao da bijaše sasvim

profeto zrakama milosti, što izlaze na sve strane iz presvete Euharistije, poče najednom da plače. A i majka otiraše suze sebi gledajući kriomice svoga muža i šapćući tibo: Moj Isuse, milosrđe!

Napokon sutradan ode otac k propovijedi, a da ne reče svojoj ženi o tome ni rijeći. Upravo toga dana nije majka mogla da položi djeteta pred oltar, jer je crkva bila prepuna ljudi, što su se isповijedali. Zato se vrati nešto ranije kući, ali se vrlo začudi, kad ne nađe muža kao obično u sobi. No ne prode ni pet časaka, kad eto ti njega. Stupivši naglo u sobu zagrli i majku i dijete i sav tronut reče: »Ja sam se isповijedio!«

* * *

O, kršćanske majke, da nam je rječitost velikog Apostola naroda — sv. Pavla — još vam ne bismo mogli potpuno da iskažemo, kolika je moć, kolik li je utjecaj presvete Euharistije! O kad biste spoznale ovu tajnu, s velikim biste se oduševljenjem odazvale glasu blagopokojnoga i nazaboravnog Pija X. Vi biste po želji toga euharistijskog Pape vodile dječicu svoju od najranije dobe na podnožje Svetohraništa, ne samo da budu u blizini presvetog Sakramenta, nego što više, da mala, čista srca njihova postanu živi krušnik, živo Svetohranište blagovanjem Tijela i Krvi Gospodnje.

O, koliki bi mir, kakovo bi blagostanje vladalo tada u obitelji vašoj, kad bi bila obasjana Suncem euharistijskim!

Pomislite na idealni porodični život neprežaljenoga našeg nadvojvode Ferdinanda i mile mu žene, plemenite vojvotkinje Sofije, pa potražite izvor te nepomučene sreće. Naći ćete ga samo u svetoj Hostiji, kojom su oni tako često hranili duše svoje.

Citsjte žice maloga Perice, pa vidite, što je sveta Prjčest učinila od maloga osamgodišnjeg dječaka. Učinila ga je apostolom; koji je za svagdašnju Pričest predobio i majku i brata; učinila ga je junakom, koji je mladi život svoj dao za obraćenje bezbožnoga svog oca; jer još i sada, poslije smrti djeluje kao apostol

Zaklinjemo vas dakle ljubavlju, kojom ljubite nevinu čeda svoja, ne dajte da im mlade duše gladuju i žedaju te nebeske hrane. Vodite ih male u Kristov naručaj, On će s njima i vas privest u svoj raj!

Hvaljeno budi presv. Srce Isusovo u presv. Sakramentu!

100 dana oprosta svaki put. Pio X. 11. lipnja 1914.

Srce Isusovo, pomirište grijeha naših.

prijašnjoj smo pohvali vidjeli strašnu štetu, koju nam prouzroči grijeh usmrtivši sav rod ljudski. Ne bismo mogli ni pomisliti na to, da se opet povratimo Bogu te oživimo, da nam se Bog nije smilovao i poslao nam jedinorodenoga Sina svog. Isus nas je iz neizmjernе ljubavi svoje otkupio. Zato punim pravom štujemo njegovo Presv. Srce — znak i sijelo ljubavi — kao izvor našega života i svetosti.

A da bolje razumijemo, zašto se Presv. Srce Isusovo zove: „pomirište grijeha naših“, treba da vidimo

Što je grijeh prema Bogu?

Kako je lako grijeh učiniti, tako je teško reći, kako je grijeh veliko zlo pred Bogom. Raci se ovdje o teškom, smrtnom grijehu.

Sva se pravnja Davida kralja snebivala, kad je slušala, kako neki prost čovjek, imenom Semej, grdi i psuje kralja. To je bilo tako strašno, da je Abisaj, čovjek iz pravnje Davidove, htio da Semeju odmah odrubi glavu. To je zato, jer je dostojanstvo kraljevo veliko, i jer je kraljevsko pravo, što ima na svoje podanike, time bilo teško povrijedeno. Da je Semej onako pogrdio sebi ravnoga, teško bi se ogriješio; pogrdje pako dobačene kralju, to su veće, što je veće kraljevo dostojanstvo.

Izmjeri sad, ako možeš, koliko nadilazi dostojanstvo Božije svako drugo dostojanstvo, što ga zajedno imaju svi ljudi i svi kraljevi, pa i svi andeli. To je nemoguće izmjeriti, upravo zato, jer je veličanstvo i dostojanstvo Božje neizmjerno!

A isto vrijedi i o pravu Božjem. Bog ima neograničeno pravo na svakoga čovjeka, na sve stvorove i na sav svemir; dok je svakoljudska prava, bilo to i kraljevsko, ograničeno.

Sjeti se sada i dobro upamti, da se svakim teškim grijehom napada i pogrdje Veličanstvo Božje; da onaj, koji grijesi, nijeće i ruši neizmjerno pravo, što Bogu nužno pripada na svako stvorene njegovo. Zato je svaki težak grijeh neizmjerna uvreda, nanesena neizmernom Veličanstvu Božjem i nepravda učinjena Bogu, neograničenom gospodarn svih stvorova.

Sv. Katarina iz Sijene zaprosi jednoć Boga, da bi joj pokazao, koliko je zlo u njegovim očima jedan grijeh. Bog joj dade na znanje, da ona toga ne može shvatiti. Ali joj pokaza jedan laki grijeh u svijetu Božjem. Taj prizor bijaše tako strašan, te je Svetica rekla, da bi voljela čitav svoj život bosonoga po žeravi hodati, nego toliku strahotu još jednoć gledati. — Što je onda smrtni grijeh? A kakva je istom duša, smrtnim grijesima natovarena?

Šest je već hiljada godina, kako rod ljudski oplakuje istočni grijeh, i još ga nije dosta oplakao! Šest hiljada godina vlada haranje smrti radi grijeha, pa još nije ništa od svoje žestine izgubilo. Zato je sv. Marija Magdalena Paciska rekla prije svoje smrti: „Odlazim s ovoga svijeta, a česa nikad nijesam mogla shvatiti, ni sada ne mogu da shvatim: kako može čovjek smrtno sagriješiti?“

Bog je htio, da mu se zadovolji za neizmjerne uvrede. Ali tko će pružiti toli golemu

Pomirbu za grjehe naše?

Uvreda je neizmjerna; i pomirba mora da bude neizmjerna; ako se hoće njome dati potpuna i dostojava zadovoljština. To je mogao izvesti samo Bog i čovjek zajedno; Bog: jer je samo on neizmjern; čovjek, jer samo čovjek može trpjeli i poniziti se; a radi se napokon o grjehu ljudi, pa stoga i dolikuje, da zadovoljštinu dade čovjek, a ne, recimo, andeo.

Zato je po neizmjerne mudrosti i ujedno dobroti Božjoj druga osoba Presv. Trojstva postala čovjekom. Eto nam Spasitelja, koga nam obeća Bog odmah poslije prvoga strašnoga grjeha, koga nam proroci navijestile i točnije orisaše: Pravi Bog i pravi čovjek, rodi se od Prečiste Djevice!

Kako je to golema sreća za nas, što imamo takvog i tolikog Spasitelja! Ovo je tolika sreća, kolika je nesreća, u koju smo upali po grjehu. Kako je grjeh neizmjerna nesreća u sebi i u svojim posljedicama, tako je Spasitelj, koji nas je od grjeha i najtežih posljedica njegovih oslobođio, neizmjerna sreća i blagoslov za nas.

Nije zato čudo, kad sv. Pavao apostol kaže: „Tko ne ljubi našega Gospodina Isusa Krista, neka bude proklet!“ (1. kor. 16, 22.)

Ali pohvala, koju tumačimo, kaže, da je Presv. Srce Isusovo ta pomirba za grjehe naše. To ćemo lako razumjeti, ako malo uđemo u se, i sjetimo se, da sve, što trpimo, u srcu ćutimo. U srcu se očituju, regbi odjekuju i odrazuju na osobit način sva naša niža i viša čuvstva, odluke naše volje i vršenje tih odluka.

Zatim znamo, da je cijelo otajstvo našega otkupljenja, djelo ljubavi Božje, a znak i žarište ljubavi je srce. Presv. Srce Isusovo je očutjelo i poglavito sudjelovalo kod svakoga djela našega otkupljenja. U tom plemenitom Srcu očitovala se i Božanska i čovječanska ljubav Bogo-čovjeka, Isusa Krista.

Istina je dakle, što nam sv. Crkva ovom pohvalom u pamet dozivlje, da je naime Presv. Srce Isusovo doista pomirba za grjehe naše!

Ali nije dosta, kršćanine, znati, da imamo blago neizmjerne vrijednosti nagomilano u Presv. Srcu, već treba da se i njime okoristimo. Ne će se svi spasiti, premda je Bogu Ocu pružena zadovoljština po Isusu Kristu, nego samo oni, koji se svojim sudjelovanjem budu njome okoristili.

Ti, kršćanine, znaš, da je poglavito sudjelovanje u tom, da prisustvuješ nekrvnoj žrtvi, sv. misi i da primaš svete sakramente. Zato ću te upozoriti, kao štovatelja Presv. Srca, na jedan veoma koristan način: kako se možemo lako okoristiti zaslugama Presv. Srca.

Bl. Margareta piše: „Moramo kršćane veoma upozorivati, da se okoriste blagom, što je sakriveno u ovoj pobožnosti prema Presv. Srcu. Po ovom sredstvu hoće Gospodin, da zadovolji za nas Božjoj pravednosti. Ako smo pali u koju pogrešku, pohitimo Presv. Srcu, da nas opet s Ocem izmiri; prikažimo mu, koja je krepost toga Srca našemu grjehu protivna; na primjer: poniznost Presv. Srca za našu oholost i t. d. — Gospodin je obećao, ako to s ljubavlju činimo, da ćemo na ovaj način isplatiti dug naš Božjoj pravednosti“. — Prikazujmo zato što češće Presv. Srce Bogu Ocu kao pomirbu i zadovoljštinu za naše i svega svijeta grjehe.

M. K. D. I.

Ratni spomen Hrvatske,

votivna ratna kapela i katolički Đački dom, pod zaštitom sv. Josipa i pod pokroviteljstvom Njezine carske i kraljevske Vistosti prejasne gospode nadvojvotkinje Marije Josipe, majke Nj. Veličanstva cara i kralja Karla IV.

Divna je misao niknula sred strahota ovoga najpotresnijega i najgroznijega dogadaja povijesti posilje Krista — divna misao: neka se u spomen na taj najveći rat podižu spomen-crkve i spomen-kapele. Spomen divskoga junaštva milijunâ hrabrih boraca i žrtvi stotina tisuća matera i žena, što sreću svoju prinješe na oltar domovine, — spomen opustjeli domova i pustih garišta, — spomen veledušne ljubavi bližnjeg, — dà, spomen tolikih žrtvi, tolike krvi, tolikih suza i svetih boli mogu poznijim naraštajima doстојno sačuvati tek posvećena mjesta. Ovdje će crpsti iz silne prošlosti buduća pokoljenja novu snagu za nova i velika djela.

Ugledajmo se u svjetli primjer ostalih zemalja naše monarhije, gdje su državne, mjesne i crkvene oblasti, mecene i drugi imućnici u svojoj zahvalnosti i revnosti gradnju spomen-crkvi i spomen-kapela već obezbijedili.

„Zagrebačko društvo za sveudiljno klanjanje presv. Olt. Otajstvu i potporu siromašnih crkvi“ drži, da će godinu svoga zlatnog jubileja najdostojnije okruniti, ako ovu svetu zamisao hrvatskomu narodu u srce utisne. Besmrtna slavna djela junačkih hrvatskih sinova i neprispodobiva požrtvovnost svega naroda našega zaista služeju, da trajno ostanu u blagoj i svetoj uspomeni budućih naraštaja.

Odobrenjem svoga visoko cijenjenoga natpastira preuzv. gospodina dra. Antuna Bauera — duhovnoga svojeg pokrovitelja — zaključilo je „Zagrebačko društvo za sveudiljno klanjanje presv. olt. Otajstvu i za potporu siromašnih crkvi“ podići zavjetnu ratnu spomen-kapelu u Zagreb u glavnom gradu naše domovine. Ugleđajući se u primjer ostalih naroda monarhije, koji uz ove svete spomenike većim dijelom podižu još koji dobrotvorni zavod, podići ćemo i mi uz našu votivnu kapelu Đački dom, i to poglavito za akademsku omladinu. Sačuvati od pogibli velegradskoga života ovu mušku mladež — cvijet naroda našega — i primiti je pod okrilje katoličkoga načizora i stuge te od nje uzgojiti savjesne ljudi, značajne, vjerne katoličke muževe i plemenite domoljube: to je uzvišeni cilj katoličkoga đačkog doma.

Zavjetni taj spomenik preteškog ovog vremena neka bude posvećen Othranitelju Isusa Krista, košto je već i pred nekoliko stoljeća veliki hrvatski biskup Borković stavio svu našu domovinu pod njegovu posebnu zaštitu.

Srećan, možemo reći, da je početak toga djela, jer se je sama Njezina carska i kraljevska Visost prejasna gospoda nadvojvotkinja Marija Josipa premilostivo udostojala primiti pokroviteljstvo nad ovom katoličkom ratnom spomen-gradnjom. A plemenita darežljiva ruka Njegove Preuzvišenosti gospodina nadbiskupa dra. Antuna Bauera udarila je temelj tomu katoličkomu zavjetnomu ratnom spo-

meniku stavivši „Zagrebačkom društvu za sveudiljno klanjanje presv. oltarskom Otajstvu i potporu siromašnih crkvi“ na raspolaganje 50.000 K, što ih je blagopokojni nadbiskup dr. Juraj Posilović ostavio za gradnju katoličkoga dačkog doma. Daljni dar samoga nadbiskupa od 50.000 K i gradilište njegovim obećanjem osigurano opravdano jamče, da će veliko ovo djelo uspjeti.

Veličanstveni taj zavjetni ratni spomenik predrage nam hrvatske domovine, neka bude, katolički narode, ujedno i Tvoj narodni posvetni dar. Prioni svetim zanosom, da se što prije podigne na diku i čast Božju, na korist i za napredak uzdanice Tvoje, na spasenje i sreću ljubljene nam Hrvatske. I najneznatniji darak, i svaki filir dobro nam došao kao dragocjen kamenčić bio tisuć puta blagoslovljen!

Zagreb, u mjesecu sv. Krunice 1916.

**Društvo za sveudiljno klanjanje
presv. olt. Otajstvu i za potporu
siromašnih crkvi**

Zagreb, Frankopanska ulica, samostan čl. sestara.

Pripomena uredništva. — Većliko ovo djelo odličnog katoličkog „Društva za sveudiljno klanjanje“ najtoplje preporučamo svim p. n. pretplatnicima i čitateljima Glasnika, a navlastito našim neumornim povjerenicima i povjerenicama, te ih molimo svekolike, da marljivo sabiru milodare za ore spomenutu crkvu sv. Josipa i Dački dom. Kr. hrv. sl. dalm. zemaljska vlada u Zagrebu dopustila je spomenutom „Društvu za sveudiljno klanjanje“ javno sabiranje milodara u rečenu svrhu na području cijele kraljevine Hrvatske i Slavonije svojim otpisom od 2. prosinca 1916. br. 96.783. Kako će Dački dom biti namijenjen poglavito sveučilišnoj katoličkoj mladeži hrvatskoj, a te je u Zagrebu iz svih hrvatskih krajeva, dakle i iz Bosne, Hercegovine, Dalmacije, Istre, to se umoljavaju prijatelji mladeži i pravi hrvatski rodoljubi iz svih hrvatskih pokrajina, da marljivo sabiraju milodare posvuda.* Sabirne arke valja zaiskati otvorenom dopisnicom kod „Društva za sveudiljno klanjanje“ u Zagrebu, samostan časnih sestara. Onamo neka se šalju ispunjeni arci u otvorenom listovnom omotu, a istodobno i novci poštanskem doznačnicom. — Evo lijepe prilike svima, koji koće da iskažu svoje štovanje sv. Josipu, ili da počaste uspomenu svojih, koji su nastradali u ratu, ili da i sami što doprinesu boljoj budućnosti i Crkve u Hrvatskoj i domovini Hrvatskoj: neka pošalju što izdašnji prinos za Ratni spomen Hrvatske.

Gledaj, ja te ljubim jarko,
Srce moje u te zri
Vjeruj u njem gori žarko
Vječna ljubav u njem vri.

Život bl. Margarete Marije Alakok.

Piše: Stjepan Babunović D. I.

Bolovanje.

Ne prestano sam bolovala; ni četiri dana neprekidno nijesam bila zdrava. Jedamput dakle, kad mi bilo veoma teško i kad mi glas tako oslabio, da su me jedva mogli čuti, došla naša majka izjutra, predala mi listić i rekla, neka učinim što je u njemu napisano. Htjela se naime osvjedočiti, da li to, što se sa mnom dogada, potječe od Duha Božjega. Je li tako, on će mi dati potpuno zdravlje za pet mjeseci, te ne će trebati cijelo to vrijeme nikakve polakšice. Je li naprotiv to opaki duh, ili mi je takva narav, ta će bolešljivost potrajati i nadalje.

Ne da se iskazati, koliko me ovo pisamce rastužilo, to više, što mi je još prije, nego sam ga pročitala, bilo objavljeno, što je u njemu. Otpriše me dakle iz bolnice s riječima, koje im je samo Gospodin mogao prišapnuti, da ih moje srce to jače osjeti. To pisamce pokazah Gospodaru svome, premda je on dobro znao, što je u njemu. „Znaj, kćeri moja“, odgovori mi, „da bih joj rado dao, te joj pokažem, da te vodi dobri Duh, ne samo pet mjeseci, kako želi nego i pet godina; da i svaki drugi dokaz dao bih joj, da ga zaište.“ Kod svete mise, upravo kod pretvorbe, očutjem sasvim osjetljivo, kako me bolest ostavlja. Bijaše to čuvstvo, kao da mi svlače odijelo, što osta viseci u zraku. Bijah zdrava i krepka kao kakva jaka osoba, koja već dulje vremena ne bijaše bolesna. To je potrajalо cijelo vrijeme, što se iskalо; a kad se navršilo, padoh opet u svoje stare nevolje.

Glavarica je morala priznati, da je u ovom dogadaju prst Božji očit; pa i nije sama o tom više nimalo sumnjala. Ali, kako je većina sestara još uvijek na Margaretu nekako nepovjerljivo gledala, odluči još jednom pokušati isto sredstvo, ne toliko radi sebe, koliko radi drugih. Napisala dakle drugo pisamce, u kojoj nalaže Margareti, neka moli Boga, da joj zdravlje produži za godinu dana. „A kada to vrijeme prode“, završuje pismo, „prepustam Vas onda njemu u svemu, što će učiniti s Vašim tijelom. Meni je pak ovo vrijeme nužno, da se sasvim umirim.“

I Gospodin joj nije zamjerio ovaj doista smjeli korak poradi dobre namjere njezine; i on ozdravi ponovno u tili čas mili učenicu svoju, koja cijelu godinu dana nije trebala nikakva lijeka ni pomoći, jer bijaše sasvim zdrava. Jedna će sestra, videći i to čudo, kako je vidjela pričasne, reći glavarici: „Trbali ste naložiti sestri Margareti, da kroz dvije godine ne zalazi u bolnicu, kad Vam je tako lako.“ Ali mudra glavarica odvrati: „Dosta mi je i ovo vrijeme, da se uvjerim, kako je ovaj put, po kom ova dobra duša ide, put Božji.“ Došlo vrijeme duhovnih vježba. Sve se sestre spremaju, a Margaretu trese ljuta groznica. Ista glavarica m. Greyfie odluči upotrijebiti i tu priliku, da iskuša pppniznost i poslušnost Margaretinu. Dode dakle u pratnji više sestara u bolnicu s nakanom, da otpredi iz nje Margaretu. Prigovori joj pred svima, da svojim tobožnjim bolestima zaluduje i smučuje cijelu kuću. Zato joj nalaže, da s mjesta ustane i s drugima započne duhovne vježbe.

Druga bi, kaže glavarica, mollia, da barem ovaj čas ne mora ustati, već kasnije, kad groznica malo popusti; Margaretu pak bez ijedne žalne riječi posluša i usta. Evo, što o tom piša sama Margaretra:

„Još jedamput, upravo sam bila u groznici, naložila mi glavarica, da ostavim bolnicu i da započnem duhovne vježbe, jer bijaše red na meni. „Podite samo“, reče mi, „ja Vas izručujem brizi Go-

spodina našega Isusa Krista. On neka Vas rukovodi, ravna i liječi po svojoj svetoj volji". Premda me ovaj nalog veoma iznenadio — tā sva sam drhtala od groznice — ustanem ipak i podem radujući se nad ovakovom zapovijedi. S jedne strane bilo mi draga, što će sada na osobit način biti pod zaštitom dobrog Učitelja svoga; s druge pak strane, što mogu za njegovu ljubav još više trpjeti. U ostalom meni je svejedno: hoću li duhovne vježbe obaviti u radosti ili u žalosti. „Sve je dobro za mene“, rekla bih, „samo kad je on zadovoljan; meni je dosta, da ga ljubim.“

Ali jedva sam ostala sama, kad mi se ukazao. Ležala sam upravo na zemlji drščuci od boli i zime; a on me podiže i tetošeći milo oko mene reče: „Sad si napokon sasvim moja! Sad si posvema meni izručena; i zato će te povratiti zdravu onima, koji su mi te bolesnu predali.“ I doista, u taj me čas sasvim ozdravio, kao da bolesna nijesam ni bila. Svi se čudili, a najviše glavarica, koja je znala, što to znači.

Nikad još nijesam učinila duhovne vježbe tako radosno i zadovoljno. Činilo mi se, da sam u nebu: tako me obasipahu ljubavlju, milinom i povjerljivošću Gospodin moj Isus Krist i presv. Majka, njegova, pa i moj sv. Andeo čuvan i moj blaženi otac sv. Franjo Saleški. Ne ču tih milosti pobliže opisivati, da ne zadem predaleko. Jedno ču samo spomenuti. Preljubezni voda duše moje htio me utješiti, što mi je sa srca izbrisao svoje sveto i klanjanja vrijedno zme, što sam ga uz onako velike boli bila urezala. On će mi ga zato, reče, utisnuti iznutra i zapisati izvana pisalom i znakom, što ga zaoštrio u čistoj ljubavi svojoj. On je to i učinio; te sam pritom daleko više osjećala utjeke i duhovne radosti, nego što sam si prije bila sama zadala boli i žalosti. Samo je još manjkao križ, bez koga ne mogu živjeti ni ikakvu utjehu uživati, pa bila ta i nebeska i Božanska. Sva moja sreća naime bijaše u tom, da mogu biti slična trpećemu Isusu mojemu.

Stoga sam nastojala svakojako pokoriti svoje tijelo, koliko mi to dopuštala sloboda, što ju mi tada malo popustili bili. I ja sam ga doista pokorila raznim pokerničkim djelima, jelom i posteljom. Ovu sam si posula crijepovljem razbijenih lonaca, te bih s nekim izvanrednim veseljem legla na nju, premda su mi cijelim tijelom prolazili trnci. Ali badava mu svako opiranje, kad se ja na to nijesam obazirala.

Jednom sam htjela učiniti neko pokorničko djelo, komu sam se osobito veselila, jer je bilo veoma oštro. Željela sam njime osvetiti na sebi uvrede, što sam ih Gospodinu našemu nanijela, bilo je sama nevoljna grješnica, bilo drugi ljudi u presv. Sakramantu. Ali kad sam htjela, da ga izvršim, zabranio mi ga vrhovni moj Gospodar rekavši, da me že i povratiti zdravu mojoj glavarici, koja me je izručila skribi njegovoj. Više ga, reče, veseli moja želja i dobra volja, nego da ga u istinu izvršim. On je duh, pa stoga prima i duhovne žrtve.

I tako ja zadovoljna i pokorna to djelo napustih.

Umoljavaju se svi p. n. preplatnici, koji su nam poslali preplatu na Glasnik uz staru cijenu (K 1:50), da nam višak preko te lanske preplate Glasnika — 50 fil. — preom prilikom ljubozno pripošluju.

Kalendaru imademo još u zalihi, pa se mogu još uvijek naručiti za K 1:25.

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVIA.

NAŠI DOPISI.

Ložišće u Dalmaciji: Štovanje presv. Srca Isusova u župi — Netom sam g. 1900. stupio na župu, bijaše mi poglavita briga, da u srcima vjernika usadim pobožnost k presv. Srcu Isusovu. I Božansko Srce blagoslovilo obilno moj skromni rad. Miodarima pučanstva podigao se novi mramorni oltar u vrijednosti od 6000 K; nabavio se prekrasan kip Srca Isusova za 380 K, jedan barjak za 560 K, veliki svijećnjaci od pozlaćene mjeđi za 480 K, raznog nakita za crkvu u vrijednosti od preko 600 K, i još mi je ostalo nekoliko stotina. Uslijed toga učestale svete mise umnožali se zavjeti, zavela se pobožnost devet prvih petaka, koju obavlja preko 300 pričesnika; zatim pobožnost prve nedjelje u mjesecu osobito za muškarce, pa mjesec lipanj, devetnica prije blagdana Sreća Isusova, koji se ovđe slavi u sam petak, kadno i susjedni župnici sa svojim pukom dolaze u velikim procesijama. Još nam treba bratovština Srca Isusova, koju ćemo poslije rata odmah dati priopojiti k prabratovštini u Rimu.

Tuk Mrkopalj: Kako je „Glasnik“ uveo u župi pobožnost k Srcu Isusovu — U početku je ovđe držala Glasnik samo jedna osoba. Ova ga davaла i drugima, da ga čitaju. Među zahvalnicama pisao jednom Glasnik, kako je nekom pomogla Velika devetnica od devet prvih petaka. To je ponukalo jednu dušu, da i sama otpočne u Veliku devetnicu. Primala je dakle redovito devet prvih petaka u mjesecu neprekidno svete sakramente isповijedi i pričesti. To je bilo u župi nešto neobično, pa joj se stali svakojako rugati i nazivati je pogrdnim imenima. To međutim nju nije ni malo smelo u njezinu pobožnosti. Druge godine prepriču g. župnik Glasnik u crkvi. Pretpostavili ih se dodaše samo devet; ali je i to bilo dosta, da su Presv. Srce Isusovo upoznali svi u selu, i da sada nema u našem selu djevojke, koja nije obavila Veliku devetnicu. U mjesecu lipnju obavljaju se razne pobožnosti u čast preslatkome Srcu Isusovu i donasla cvijeće u crkvu. Sve je plod Glasnikova pisana i onih, koji u njemu pišu. Neka ih Božansko Srce obilno za to nagradi! J. K.

Punat na otoku Krku: Djevojačko društvo. — Dne 12. prosinca držao je franjevac o. Toma Tomasić svete duhovne vježbe djevojačkog društva u mjestu, kojima su prisustvovali sve članice Društva i pet djevojaka društva Kćeri Marijinih. Svakog je jutra bila sveta misa pak govor, a u večer govor i blagoslov. Na dan Bezgrješnog Začeća i u nedjelju osim dva govora imale su još jedan govor iza podne. Najljepsi pak čas duhovnih vježba bio je zadnji dan, kad su sve djevojke — njih 216 na broju — pristupile zajednički k sv. pričesti. Služila se sveta misa pred izloženim Svetootajstvom, a kasnije obavila se posveta Božanskom Srcu Isusovu. Iza toga pričesilo se bolesne članice djevojačkog društva, koje nijesu mogle doći u crkvu. Istom prigodom naručila se i nova zastava za Društvo.

Radikovci. Slavonija pučke misije od 12.—19. studenoga 1916 — Držali su ih veleč. oo. Dragičević D. I. i Foretić D. I. Sjajnom uspjehu misija doprinio je mnogo veleč. župnik, koji je više nedjelja pripravljao svoje župljane zgodnim propovijedima i dao tiskati posebni letak kao poziv i pobudu na misije. Odazvao se je puk i iz filijalca; odmah prvih dana hrlio je u crkvu, da sluša propovijedi i da se ispovjedi. Bilo je 1300 pričestih u ovoj župi, koja broji 1900 duša, ubrojiv i one na ratištu. Po želji župnikovo osnovalo se Djevojačko društvo (84 članice). Podmladak Djevojačkog društva, Podmladak Vojske Srca I. jer hoće i nada se, da pomoći ove organizacije obnovi svoje stado. Blagoslovili su se kipovi Srca Isusova i Marijina, koji su kupljeni miodarima župljana. Iako nije bilo lijepo vrijeme dok su trajale misije, ipak se zadnjeg dana mogla obaviti lijepa procesija i držati govor na otvorenom polju, jer i onako crkva nije velika za mnogobrojni narod što se je onog dana sakupio, da počasti Presv. Srce Isusovo. U ovoj župi blagdan Srca Isusova svečano svetkuju i drže kao drugi crkveni god; i iz okolišnih župa dolaze onog dana u Radikovce. Pri zaključku blagoslovio se je veliki misijonski križ.

Madarevo-Novimarof. — Dne 12. studenoga pr. g. bilo je svečano primanje u novo osnovano „Djevojačko društvo Srca Isusova“. Primljene su 73 članice. Glavarica: Santek Katica, Ravnatelice: Sabolić Marica, Galina Franca, Poljak Anka i Stepančec Bara. Blagajničarka: Budanec Elizabeta. Knjižničarka: Zemljak Ana. Primanje je obavljeno kod blagoslova u župnoj crkvi, koju su članice krasno iskritile. Došlo je mnoštvo naroda na tu svečanost, da budu svj. doci općenitog veselja nad ovim prvim društvom u našoj župi... Cvalo društvo i napredovalo! J. E.

Skitača (Labin, Istra). Ne htjedosmo zaostati za Djevojačkim društvom svetolovrečkim, nego nastojanjem neutrudivoga g. župnika u Sv. Lovreču, Ferdinandu Hrdy, odlučilo je i naše društvo podići na Skitači pred župnom crkvom krasan spomenik palim junacima našim. Na 12. listopada pr. g. cijelo naše Djev. društvo pristupilo je k sv. ispunjedi i primilo je sv. pričest iz ruku našega presvj. g. biskupa, dra. Trifuna Pederzollia. Iza sv. mise slijedila je svećanstvo otkriće spomenika. Vič. župnik čitao je pod vrednim nebom sv. misu, kojoj uz veliko mnoštvo naroda cijele Labinštine prisustvovala sam presvj. g. biskup, sedam svećenika, vojnički zapovjednici iz okolice sa vojništvom, kotarski poglavari iz Pazina g. Fran Luković, kršne Dalmacije sin, g. župan labinski Milevoj i dr. Iza sv. mise krenusmo pred spomenik, okićem zastavama, smjesten na navlja podignutom brežuljku. Visok je 3 m, a nosi natpis:

Vi braneći Cara i Dom — život položite; — Nas — molitvom si zadužite.

Podno spomenika su riječi: Djevojačko društvo — Palim junacima — 1916.

Iza kako vič. g. župnik u zanosnom govoru opisa napore poginulih junaka, zamoli glavarica društva, gdica. Marija Skopac Princip, presvj. Natpastira, da bi blagoslovio spomenik.

Nakon sv. čina proslovi oduševljeno sam presvjetli, a za njim g. kotarski poglavari i g. načelnik labinski. Na koncu u lijepoj pjesmi zahvali se revniteljica Olga Skopac Princip Presvjetlome i svim prisutnima na ozivu. Spomenik je djelo g. Danijela Spinčića, Istranin iz Kastava.

Jedan učesnik.

VIJESTI IZ KONGREGACIJA.

Krapina u Hrvatskoj. Kongregacija djevojaka osnovana g. 1913. broji sada 44 članice. Tjedni sastanci obavljaju se redovito svakog četvrtka. Svake prve nedjelje pristupamo zajednički k sv. pričestu, a inače također vrlo često. Nekoje zbornice šire marljivo dobru štampu, na Spasovo skupismo prigodom pućke tombole 24 K za naše vojnike, što je za domaće prilike lijepa svotica. Isto tako predstavljamo u nedjelju dne 25. lipnja dramu u 2 čina: Doroteja i Kalista iz III. stoljeća s veoma lijepim uspjehom, također za naše ratnike. Tom je prilikom unišlo preko 280 K čistoga prihoda. Trogodišnjicu proslavljamo skromno zajedničkom sv. pričešću i primanjem novih članova.

Gola. Kongregacija za djevojke, osnovana u crkvi sv. Triju Kralja. — Početkom nije nas bio velik broj, jer je trebalo proći kroz trnje kušnja. No ipak ostade gorljivih u stalnoj odluci dvadeset i jedna. Na Veliki petak prisustovavali sve kandidatkinje u crno odjevene sv. obredima, a poslije obreda u procesiji krenusmo k sv. grobu te tamo sprovedosmo cijeli taj dan i Vel. subotu klečeći kraj groba na izmjence. Primanje se obavilo na samo Tijelovo. Ujutro dodoše kandidatkinje u crkvu u bijelini s modrim pojasmom i kiticom mire na glavi. Nakon obavljenog primanja doniše tri vjećnice iz sakristije tri kitice lijanā, svezanih modronim vrpcom, te ih prikazaše Majci svojoj govoreći:

Evo, Vajko, dječice tvoje! Primi nas pod okrilje svoje!

Svanuo nam Željan danak, Primi, Majko ovo cvjeće

Dobisimo ga kao dar; U znak naše mladosti;

Baci pogled svoj na djecu, Utjeha nam, pomoć budi

Što su došla pred oltar. Posred tmina žalosti!

Majko naša, brani nas, Sada i na smrtni čas!

Nije bilo u crkvi oka, iz koga nije suza potekla. Zatim je počela sv. misa, a poslije mise procesija, kojoj smo prvi put kao zbornice prisustvovale. Budući je isti dan bilo klečanje u ovoj crkvi, to smo gotovo cijeli dan sprovele u njoj pjevajući pobožne pjesme i moleći se. Češće pristupamo k sv. pričestu, koju više put namijenjujemo za naše pale vojnike. Na 29. listopada dobili smo trideset i pet novih članova. Sad nas ima 56 članica i 20 kandidatkinja. *Katica Cimerman.*

Cres u Dalmaciji. Već od više godina postoji ovdje Marijina kongregacija. Imamo dvije sekcije: jednu hrvatsku, a drugu talijansku (u koju svrhу? Op. ured.), u kojima je upisano mnogo članova. Do sada zamijenilo je osam članica ovaj svijet s drugim boljim. Osobito živo osjećamo gubitak učiteljice zabavista Ivke Iružić, koju 24. studenoga sprovedosmo na vječni počinak. „Rado umirem. Oh, koliku sreća: biti kongreganisticom!“ — bijahu joj zadnje riječi. Neka joj Marija isprosi pokoj vječni u lijepom raju! C.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu; inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju uđovoljava svatko, ako zahvalnicu uređuje u poštu, makar je ono i ne oglasilo. Za oglašavanje zahvalnica ne plaća se ništa, a dragovaljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Kućni pomoćnik.

Slavonija. — Trpjela sam silno i dugo od Zubobolje, a da mi nikakav lijek nije mogao pomoći. Utekoh se Bož. Srce devetnicom i obećati zahvaliti se u Glasniku. I gle Zubobolje nestade. No ja se ne zahvalih. Sad su me nedavno zubi opet počeli boljeti, a ja sjetiv se svoje nemarnosti, obnoviti obećanje i bol iznova uminu. — Zahvaljujem se Bož. Srcu i na mnogim drugim milostima. Da spomenem samo dvije. Bili smo dali sina u zanat, s kojim je bio zadovoljan. Ali kad već imao naskoro biti oslobođen, zamrzi na svoj zanat, pobegne od svoga majstora, ter iz vrlo daleka dode pješke kući, pa ne htjede ni za živu glavu natrag. Stali ga mi nagovorati, moliti ga i zaklinjati, obećavati mu i prijetiti — ali sve ko u vjetar. Obratim se dakle na Presv. Srce, i eto sin mi se najednom smirio, latio se opet staroga zanata, a sad se tim zanatom bavi s veseljem. Kćerka mi se razboli od ospica. Velika vrućina joj udari u oči, ter se bilo bojati, da će oslijepiti. Nu Bož. Srce nas pomoćnik u svakoj nevolji, ni sada nas ne ostavlja! Hvala mu i slava!

Opet nakon 21 godine.

Dalmacija. — Mill sin mi je u ratu. Pukao glas o strahotama goričke fronte, a on baš tu. Srce puca od teškoga straha, misli tužne lete k izvoru milosrda, kojemu sam ga sveder preporučivala. — Petak je dan posvećen Presv. Srcu Isusovu . . . Petak je i onda bio Isusek kad si mi ga još malahnala na čudesan način ozdravio; i sada, Gospe moja, nosim karmelsko odijelo tvole iz zahvalnosti za to, kao onda — i sada ti ga krunicom prosim — i sada zazivljem sv. Antu i sv. Josipa, da mi ga daruju. Nijesu se oglušili nebeski moji utješteli te posred gustoga ognjenoga grada očuvaše neozlijedena mog miđenika,

Još obećala sv. Antu, da ču mu se javno zahvaliti, ako što prije dobijem vijesti o sinu. Hvala velikome Čudotvorcu! Mnogo prije nego drugi dobili preko oružništva brzovjane vijesti, a tako isto i negevo vlastoručno pismo.

Od liječnika napuštena.

Hrvatska. — Godine 1915. u kolovozu bijah na umoru, ter primih sveootočstva umirućih. U svojoj strašnoj bolesti uzdisala sam Presv. Srcu, nek

mi produlji život, pa da ču biti opet bogoljubna ko i prije. Bož. Srce mi je u toliko pomoglo, da sam se mogla pridignuti iz kreveta, ali ne ozdraviti potpuno. I odonda sam tražila lijeka od sviju liječnika, za koje sam god saznačala, dakako bez ikakve polakšice. Potrošila sam preko dvije stotine kruna. Svi me liječnici proglašiše suščavom i neizlječivom. I molila sam se dugo vremena. Nakon godinu dana s čvrstim se pouzdanjem utečem Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistričkoj, a sve liječeve ljudske stavim na stranu. Dadoh odslužiti 2 sv. mise i obećah javno se zahvaliti u Glasniku, a Glasniku da ču držati doživotno i po mogućnosti poslati dar za proširenje Glasnika. Ujedno se odrekoh za uvijek plesa i da nikad više ne izustim kletve; da nikad ne ču jesti mesa srijedom, petkom i subotom; svakoga mjeseca da ču na ispovjed i pričest; a škapular da ču vazduh nositi. Odmah započem veliku devetnicu na čast Presv. Srcu. I evo da onoga dana krenulo mi na bolje, i svaki dan sam se osjećala sve to zdravijom, dok ne ozdraviti potpuno bez ikakve ljudske pomoći. Od velikog veselja stupila sam u treći rei sv. Franje. Slava Bož. Srcu i njegovoj predbroj Majci sada i na sve vječje. Za proširenje Glasnika šaljem 8 kruna.

Župnik očuvan od pošasti.

Slavonija. — Čutim potrebu, a veže me i obećanje, da se svesrdno zahvalim na neizmjernim milostima, koje mi je iskazalo Srce Isusovo.

Bio sam kao župnik izvrnut velekoj pogibli, da se providajući bolesnike sveototajstvima i sam okužim od priljeptivih bolesti, koje su u mojoj župi harale. Najprije se pojavi kolera. Hvala Gospodinu Bogu, brzo uminula je počnu kroz 6 mjeseci harati boginje. Pogibao velika, ali jači je Gospodin. Sto sam mogao i umio? Čuvao sam se po mogućnosti, ali se još više oslonio na Bož. Srce. Ono je помогло, što se nijesam okužio, pa zato u znak hvalje kličem: „Budi hvaljeno i stavljeno Bož. Srce Isusovo!“

Kako za ove, tako i za druge milosti, hvalim Presv. Srcu, pa u znak hvalje za svetište Srcu Isusova šaljem doznačnicom sa svoje strane 6 K, a sa strane župljanke T. K. 4 K, koja se zahvaljuje Srcu Isusovu za podijeljene milosti.

Generalna sveta pričest za mir na Blagovijest.

Nos cum Prole Pia
Benedicat Virgo Maria!

Haag (Nizozemska), na Božić 1916.

Kongregacija „Navještenja Marijina“ svim zborni-
cima cijelog svijeta pozdrav i blagoslov
u Gospodinu!

Osobitom providnošću Božjom te pažnjom i razboritošću Njezinoga Veličanstva premile naše kraljice Vilhelmine ostala je naša domovina sve do sada poštedenia od svih strahota ovoga groznoga rata. To više žalimo svekolik čovječanstvo i zgražamo se nad sveopćim pustošenjem. Pa i spomen na mirovne sastanke, što su se ovdje obdržavali, nuka nas, da učinimo sve što se dade, kako bi raskrvarena Evropa opet došla do toli željkovanoga mira.

Kako bismo rado pozdravili zastupnike zaraćenih stranaka u ovom gradu mira, u palači, koja nažalost sada još samo za porugu služi. Ako i jesu vrata te palače neprestano zatvorena, imamo mi drugi hram mira, koji nam je uvijek otvoren, koji je za nas zbornike, djecu Marijinu, prava roditeljska kuća naša: crkva naime ili kapela, u kojoj se sastajemo, gdje nas naša Kraljica, Osvjetnica i Majka raskriljenih ruku čeka.

Zašto da ne unidemo u taj hram? Zašto se ne bismo mi, koji smo duduše prostorom veoma rastavljeni, ali ljubavlju tako usko sdrženi, zašto se ne bismo mi svi bez iznimke bacili njoj pred noge te od nje isprosili ono, što sav svijet već dvije i pô godine uzalud moli? Već su i u prijašnja vremena Marijine kongregacije znale u velikoj nevolji molitvom i pokorom zaustaviti tešku desnicu Božju, jer kod Majke Božje kao dječa njezina uživaju osobitu milost. Podimo dakle svjesni si Marijine ljubavi, koja nikada ne izdaje, podimo po Mariji k Isusu, potražimo po Majci milosrde kod Sina. Ako i nije nadošao njegov sat, ne može On svojoj Majci odbiti molbu, da prestanu dani tuge i žalosti, da čudo milosrda Božjega učini ono, što se čini, da je nemoguće: da se povrati naime mir, da se narodi prestanu mrzili, da puci po Božjoj dobroti i po Božjem milosrdu postanu složni, pravedni i puni ljubavi kršćanske.

Da što sigurnije postignemo zajedničkim silama, što nam je svima toliko na srcu, pozivljemo ovime svekolike zbornike svega svijeta — veliku doista vojsku, jer je do sada gotovo 42.000 kongregacija pripojeno prakongregaciji rimskoj — da na blagdan Navještenja Marijina, dne 25. ožujka 'ove godine, koji pada u nedjelju, svi pristupe k svetoj prijesti, a poslije podne istoga dana nakon svečanog sastanka i običajnih zborničkih molitava, da izmole jednu kruniju s molitvom sv. Oca pape za mir. Vruće bismo željeli, kad bi svi zbornici dan prije, to jest u subotu dne 24. ožujka na istu nakanu dragovoljno postili i po mogućnosti dali kakvu milostinju u koju dobrotvornu svrhu.*

Na koncu preostaje nam još samo da se ispričamo, što se malo ne posve nepoznata kongregacija u ovako malenoj državici usuduje izaći s ovako velikom osnovom. Ali takvo je vrijeme, da je ondje, gdje veliki šute i poradi stanovitih okolnosti šutjeti moraju, dopušteno malima, da izadu s molbom. O da bi mnogi, o da bi svi zbornici svega svijeta poslušali naš glas!

Vaša u Isusu i Mariji braća:

*R. P. Alfonso Vermeulen D. I.
upravitelj*

*Dr. R. B. Ledeboer
generalni odvjetnik kasacijskog sudišta nizozemskog,
nadstojnik*

*J. R. F. grof Du Monceau
pukovnik i zapovjednik lovačke pu-
kovnije, I. pobočnik*

*Dr. Alfonso M. A. A. Steger
profesor hemije na tehničkoj visokoj
školi, II. pobočnik.*

Vedro čelo zbornika.

Piše: Josip Predragović D. I.

,Služite Gospodu u radosti*. (Ps. 119, 2). — Ko je član kongregacije, rado se prigovara, taj boluje na ekscentričnosti — taj je sanjar; kongreganisti imade mizantropska načela o svijetu i o društvenom životu — biva: mrzi ljude, svijet. Na to se može dvoje odgovoriti: Prvo: Ako neki ter neki od modernih ljudi čovjeka, koji još ide na sv. ispojived i sluša rječ Božju, smatra zagonetkom; onda će dakako oni uopće nastojanje oko prave temeljite kreposti i savršenosti, što je zadača kongregacije, nazvati sanjarjom i prenapetošću. Drugo: Gđe su ti članovi kongregacije, koji si kao mizantropi, mrzitelji svijeta, ogorčuju život? Svi su članovi, s kojima smo se upoznali, bili najveća protivnost toga. Ozbiljni pojam o životu, koji pravo dijete Marijino po načelima kršćanstva mora imati, ne isključuje nikako veselje iz života, on ga dapače diže i oplemenjuje. Svaki član kongregacije dobro znade, da veselje nije samo dopušteno nego da je zapovedeno: „Služite Gospodu u radosti“ (Ps. 119, 2). „Veselite se uvijek u Gospodu; i opet vam kažem: veselite se!“ (Filaplj. 4, 4.)

I. Veselost u kongregaciji. G. 1896. umro je J. S. član kongregacije. Kao činovnik bio je okružen od nevjernika i u vjerskom pogledu nehajnih i ravnodušnih kolega. Ipak je na svom mjestu, za koje mu нико ne treba zavidati, izdržao trideset godina, a da se nikada nije ogrijesio o svoje katoličko uvjerenje. Mnogo mu je u tom pomogla njezina vesela čud, koja mu se za čudo razvedrila tek onda, kad je bio postao članom kongregacije.

* Vruće bismo preporučili, da se tom prilikom u svim hrvatskim kongregacijama sabiru milodari za katolički Bački Dom u Zagrebu. Vidi o njemu 36.stranu Tamo je označena adresa, na koju valja novce poslati. — Uredn.

»Vjerujte mi«, reče pravom ljubljanski kanonik Kalan na sastanku u Splitu g. 1911., »da kongregacije daju, istina, mnogo truda, ali i mnogo veselja i utjehe. Ta najveće je veselje za svećenika, kad vidi, kako su mladi ljudi zaneseni za dobru stvar.« A onda nastavlja: »Koliko brige ima s pukom; ali jedan pogled na četu mlađih ljudi, što se sastaju pod Marijinom zastavom, te živu za velike ideale, pruža mu odštetu za sve poteškoće i neuspjeh, kojih često ima. Želite li dakle duhovnoga veselja među svojim narodom, a vi osnivajte kongregacije!«

Za veselost u kongregaciji mogli bismo kano dokaz navesti iz povijesti kongregacije mnoge veselice, domišljate zabave i šaljive prizore, školske komedije i sve one pokladne šale, — kojih se čovjek i na Čistu srijedu može sjetiti bez grižnje svjesti. Neki gost, koji je prisustvovao t. zv. zborničkoj večeri, izjavlja se ovako: »Nijesam mislio, da bi drugovanje kongreganista moglo biti tako sručno i neprisiljeno!«

Ako ne će u kongregaciji Marijinoj zavladati veselost, tå gdje će onda? u kongregaciji one, koju toliko puta zovemo »Uzroče naše radosti«, i koja svjetlim zrakama čiste i svete radosti napunja srca cijelog svog zbara? Gdje se goji pobožnost, tuj vlada i veselost: pobožnost su i radost dvije sestre. Ili pogledate oko sebe! Gdje su pravi mračnjaci? Zar ne među onima, koji čine djela tame. Izvor pravome veselju je pobožnost. Po vedrim se i veselim licima zbornika vidi i vadrina njihovih duša.

II. Veseli kongreganista.
Zašto hoće zbornik da bude veseo? »Kao što škodi moljac odi-jelu, a cry drvetu: tako i sjeta srcu čovječjemu« (Priče 25, 20). Žalost prijeći zbornika u napredovanju u kreposti, otečaje mu krila; dok naprotiv radost širi grudi i uzdiže polet srca. Zgodno veli pjesnik: Čedo je veselja napredak mu svak, veselomu srcu svak je poso lak! A sv. Pismo: »Veseloga djelitelja ljubi Bog« (Il. Kor. 9, 7). Radost, kojom vrši kongreganista dužnosti zborničke, kršćanske i zvanične, to je zlatni okvir, što čini sva njegova djela Bogu milija, Gospu draža.

Ali zbornik i može biti odista veseo, jer se čuva grijeha. U mutnoj vodi ne odrazuju se zrake sunčane. Tako ni u duši griešnika zrake čiste radosti. Bistro vrelo zrcali se. Tako i srce zbornika. Kongreganist svetiće živi, rjede grieši; a ako i padne, brzo se popravlja očistiv dušu svoju. Čista radost može prodrijeti samo u srce čisto.

Napokon zbornik i mora biti veseo. Kao što cvijeće obraća lice rođaju sunca, a pred tamnom noći čaške svoje krije i zatvara: tako se srce rado približuje veseljakoviću, dok pred smrknutim licem sve bježi i uzmije. Znade to dobro zbornik, pa zatim i teži, jer mu valja napole iz crkve i sakristije, napolje među ljudi. — Neka veoma revna

Bl. Gabriel od Sedam žalosti.

kongreganistica izrekla jednom želju: »O da bih mogla svim ljudima biti andeo!« Zar ne mora to biti i najmilija želja svakog kongreganiste, da bude, gdje samo može andeo utjehe i pobude, andeo savjeta i pouke, andeo požrtvovne ljubavi i rada, a prije svega andeo radosti i veselja?

Samo na jedno, molim te, pripazi: nedaj, da ti išta pomuti vedenju duše ma ni za čas, pa makar nagazio i na veće zapreke, makar naišao i na bolna razočaranja. Bori se veselo, trpi veselo, radi veselo bio dan svjetao ili crn!

Gda M. bila prava zagonetka svojim prijateljicama. Osmero djece, malen dohodak, bolest i sve brige, kako ih već život donosi: to bijaše njezin dio. Pa ipak — s njezina vedra lica nikada nije nestalo onog prijaznog smiješka, koji je znak zadovoljstva i prave sreće. Niko toga nije mogao da razumije, premda je stvar bila vrlo jednostavna. Dobra majčica bila je zbornica svom dušom. Ona je znala cijeniti dostojanstvo, štorno je spojeno s nazivom »dijete Marijino«; ali nije zaboravila ni da taj naziv nalaže i dužnosti. Žalosnu si je Majku Božiju vazda imala uzorom, u njezinoj bi školi učila dan na dan. I kada bi najstarija kćerka htjela da je utješi iza vanredno napornog dana, rekla bi joj smiješći se: »Nemoj, ta ja nijesam nimalo žalosna. Ja se dapače radujem, ako mogu svaki dan predati omot križeva i nevolja na nebesku poštu; dragi Bog će ih primiti, pa mi njima unaprijed uresiti mjesto tamo gore.«

Bl. Gabriel od Žalosne Majke Božje.

Mjesečni zaštitnik, 27. siječnja.

Gradu Serafskoga sv. Franje, u Assisiju, ugledao je svjetlo Božje dne 1. ožujka 1838. Franjo Possenti. Dobri Bog dao tomu sretnomu djetetu vanredno bogoljubne roditelje, a to je nakon svete vjere za djecu najveća blagodat Božja. Da o njegovoju u svakom pogledu izvrsnoj majci ni ne govorimo, istaknut ćemo samo njegova kršćanskim duhom prožeta oca. Ovaj bi svako jutro znao u molitvi sprovesti čitavu uru, potom bi si djecu poveo u crkvu, da s njome zajedno sluša sv. misu. Uvečer bi pak broinu djecu svoju po redu zvao k себи, da čuje, gdje su preko dana bila i što su uradila. Iza toga slijedila bi zajednička večernja molitva uz prikladnu opomenu, navlastito kako se valja čuvati zla društva.

Prema tome ne ćemo se nimalo čuditi, što se klice svetoga straha Božjega, tako rano usadene u srce nevinomu Franji, stale lijepo razvijati. Kada je Franjo dorastao za školu, poslali ga roditelji u zavod »Škoške Braće«; a pošto je ovdje s najljepšim uspjehom svršio pučku školu, odvede ga bogoljubni otac k Isusovcima u Spoleto. Tek što Franjo stupi u gimnaziju, odmah se upozna i s Marijinom kongregacijom te postade revnim članom njezinim. Posvetivši se jednom u kongregaciji službi Marijinoj, stovao ju je diljem života svoga i ljubio, koliko samo može nevino dijete stovati i ljubiti milu majku svoju. Osobitu je bogoljubnost u srcu gojio spram Sedam Žalosti Marijinih. Još u očinskoškom domu bijaše si napravio mali oltarić, a na njemu podigao kip Žalosne Majke Božje, znao ga lijepo iskrititi svijećama i cvijećem, a uvečer prije počinka tude bi na koljenima molio sv. krunicu. Ova ga pobožnost k Majci Božjoj, a ujedno i Marijina kongregacija moćno učuvala, te u

zrelijoj dobi ne pode stramputicom. Zato ga i Leo XIII. znao zvati »Alojzijem našega vremena«.

Da bi ga dragi Bog jače i trajnije k sebi pritegao, posla mu razne kušnje i bolesti. To mu otvorili oči dusevne, i on u 18. godini nakon svršenih nauka ode u »Pasioniste«, što ih utemelji sv. Ivan od Križa. Kao redovnik bi prozvan: Gabriel od Žalosne Majke Božje. No tek šest godina bi mu dano, da jošte u redu poživi; a to kratko vrijeme sproveđe u tihanju samoći, nepoznat svijetu, ali zato mio Bogu. Živio je životom nutarnjim, posvetivši se sasvim zvanju redovničkomu. Nije učinio ni kojih djela, što sjaju pred ljudima; ali je za čudo bio »vjeran u malom« — a to mnogo vrijedi pred Bogom.

Cetvero je, što na njemu blista u sjaju svetačkom: nutarnja sloboda, što učini, te je samo u Bogu i za Boga živio; brižna točnost u malim stvarima, te je upravo zato pravi izgled, kako valja vršiti žvanične dužnosti; djetinja ljubav k Majci Božjoj, koju je još na samrtnom času ljupko pozdravio, milo pogledavši na sliku njezinu; nuda sve pak vesela čud njegova, tako, te se nikada nije pomračilo vazda vedro obzorje duše njegove.

Od tako bogoduha i mladoga redovnika moglo se s potpunim pravom očekivati, da će kao zreli muž mnogo dobra učiniti; ali putovi Božji nijesu putovi naši. Ljuta ga groznica odjednom spopala. Dne 27. veljače 1862. gotovo bez boli i bez smrte borbe umrije, kad mu bile tek 23 godine. Odmah poslije smrti njegove proslavio ga Bog mnogim čudesima, osobito u Italiji; a 31. svibnja 1908. blagopokojni papa Pio X. svećano ga proglašio »Blaženim«. Sada u nebu neka je moćan zaštitnik mlađeži, toli ugroženoj u vjeri i u nevinosti! J. C. D. I.

Iz prošlosti kongregacije zanatlija u Dubrovniku.

Piše: Franjo Ksav. Hamerl D. I.

(Svršetak).

pomenimo neke crticice iz povijesti ove kongregacije. Dne 31. prosinca 1729. bila je sjednica poglavarstva. Kako je onda već bila velika kongregacija, vidi se iz toga, što je kod ove sjednice bilo 30 konzultora ili vijećnika. Zapisnik pomenute sjednice veli: »Često su se dosele vidjele mnoge besridnosti (neskladnosti) uzrokovane od oholosti i od nenavidnosti i od različnosti od haljina, u koje se vide braća obućena«. Da se tomu stane na put, odreduje vijeće razvidiv uzroke tomu neskladu ovo: »Unaprijed o Russaljam (o Duhovima) vazda će se izabrati za glavara skupštine (prefekta) jedan od onih, koji idu obućeni na italjansku, a njegovi asistenti (pobočnici) imadu biti dva od onih, koji idu u kuntošu, t. j. obućeni na bosansku. O Božiću ima se izabrati za glavara jedan od onih, koji idu u kuntošu, a njegovi prisjednici bit će dva na italjansku obućena.«

Godina 1751. i 1770. bio je raspisan veliki jubilej. Tad su zbori u posebnoj procesiji pohodili sve gradske crkve, da postignu jubilejsko oproštenje. Na čelu procesije išao je nadstojnik s velikim križem, a oko njega četvorica od poglavarstva s gorućim svijećama u ruci; iza

njih 300 kongreganista u redu sve dva po dva. Putem su molili krunicu. U svakoj su crkvi izmolili po 7 Očenaša i 7 zdravo Marija, a onda se vratili u svoju kapelu i tu zaključili pohod s »Tebe Boga hvalimo«.

Slijedeće godine bio radi izvanrednih prilika republike izložen presv. Səkramenat u crkvi sv. Vlaha, pa su i tom prilikom zbornici isli u javnoj procesiji onamo na poklon pjevajući na povratak litanije Gos-pine. Ove su se procesije češće opetovale te su veoma dušobudno dje-lovale na sve građane.

Kad je god. 1773. ukinuta Družba Isusova, kongregaciju su pre-uzeli oci pijaristi. U to vrijeme uvelo se, da kongregati prate pokojnoga druga do groblja s gorućim svijećama.

Glavnu svetkovinu »Navještanje« ili »Blagovijest« slavili su zbor-nici ovako: Uoči blagdana poslo bi 12 u bijelo obučenih djevojčica s košarcama cvijeća iz kuće prvog »festajula« preko straduna (glavne ulice) u »Gospu« (Gospinu, stolnu crkvu). Tu su djeca ostavila svoje cvijeće pred oltarom kao zavjetne darove; našto se ispjevala večernja. Na sam blagdan bila je u »Domino« svečana misa, poslije koje su zbor-nici pošli u procesiji do stolne crkve, da tu prisustvuju drugoj svečanoj misi, kojoj je znao prisustvovati i sam nadbiskup. »Festajule« su držali pod misom goruće svijeće, sjedili su na posebnom počasnom mjestu te su ih poslije prikazanja pod misom napose pokadili. Stužba tih »festajula« postala je, kako to već natuknusmo, veoma odličnom pa se isti-cala više od one samoga nadstojnika. Zavladao je običaj, da prvi »fe-stajul« dade poslije one jutarnje službe Božje u »Domino« u svojoj kući čast svima dvoriteljima kod službe Božje, svim pjevačima i svim službenicima kongregacije, a tih je bio, vidjeli smo, lijep broj, što ga stajalo veliku svotu novca. A bili su mudri, pa su za tu čest izabrali obično takvoga, koji je mogao podnijeti taj trošak; to bi bio ili koji sve-čenik ili kanonik ili koji plemić. Napokon dosadi pravom svima ova zlo-poraba te već nitko ne htjede primiti te časti, a uslijed toga otpade i ju-tarnja služba kod Gospe. — Poslije podne bilo u stolnoj crkvi svečano slovo i blagoslov, što ga dao nadbiskup, a onda drugi blagoslov u »Do-mino«. Ovako je bivalo sve do pred kojih 15 godina, dok se danas još samo služi misa u »Dominu« prije podne i blagoslov poslije podne.

Zub vremena sve troši pa ne poštedi ni kongregaciju zanatlija. Malo po malo stadoše primati u kongregaciju i trafikante, trgovce, mornare, pisare, dake, kcji su svršivi gimnaziju prelazili u ovu kongregaciju. U imenuku čitamo pače i imena svećenika, kanonika i drugih odličnika tako, da je kongregacija napokon sasvim izgubila svoj prvotni značaj te spala na običnu bratovštinu. Sad se već napustili i nekadašnji redoviti sastanci i moljenje casoslova i svakidanji polazak sv. mise i redovita vijećanja poglavarstva.

Tako se očutjela potreba, da se namjesto te nekoć toli slavne kongregacije osnuje druga, što i bi, kadno god. 1907. podigoste najprije kongregaciju građana, koju god. 1912. razdijeliše u građansku i u radničku, dok ona stara kongregacija još uvijek živi te se kani, kako vele, spojiti s bratovštinom kamenara, što bi valjda i najbolje bilo.

Sadržaj: Pobjeda Crkve u sadašnjoj borbi 25. — Darežljivost i škrinat 27. — Vojnici i Glasnik 28. — Kralj Karlo IV. i kraljica Zita 29. — U boj proti nečudorednosti! 30. — Utjecaj presvetog Euha-ristije 32. — Srce Isusovo, pomirite grijeha naših 34. — Raini spomen (Hrvatske 36. — Život bl. Margarete Alakok 38. — Neki dopisi 40. — Vještici iz kongregacije 41. — Zahvalnice 42. — Gene-ralna sveta pribreda za ml. na Blagovijest 43. — Vedro čelo zbornika 44. — Bl. Gabriel od Zalosne Majke Božje 46. — Iz prošlosti kongregacije zanatlija u Dubrovniku 47.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 3.

OŽUJAK 1917.

Tečaj XXVI.

Sveta i brojna obitelj.

Opća nakana molitava i dobroih djela u siječnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Šta su pojedine stanice za biljku, to su obitelji za Crkvu i državu. A ponajbolji dokaz dobro uredenih i zdravih prilika u narodu, jesu mnoge sviete i brojne obitelji. Kakva ženidba, takva obitelj, jer je ženidba korijen i klica pravom obiteljskom životu. Crkva istina po primjeru Kristovu najviše cjeni djevičanski život, jer se vaj život najviše približe nebeskom životu blaženika, o kojima je Krist rekao: „Na nebu ne će se niti ženiti niti udavati, nego će biti nalik na andele Božje“ (Mat. 22, 30). Ali kraj svega štovanja djevičanskog staleža Crkva ne zaboravlja one druge riječi Kristove: „Ne razumiju svi te ryeči, do oni, kojima je dano... Ko može shvatiti, neka shvati“ (Mat. 19, 11-12). Dapače dobro zna Crkva, da pretežnja većina ljudi nije pozvana u ovaj uzvišeni stalež djevičanski, već u obični stalež ženidbeni.

I ženidbu je sam Gospodin Bog već u zemaljskom raju naredio, te je zato i ovaj stalež po sebi dobar i svet, makar i bio spomen sa mnogim mukama, kako veli apostol Pavao (1 Kor. 7, 28). A ovu je svetost kršćanske ženidbe Crkva vazda odlučno obranila proti bogumilima i drugim krovovjercima. Već su stari Rimljani nazvali ženidbu zajedničkim jaramom. (coniugium), a supruzi po njihovom su shvaćanju bili upregnuti u ovaj jaram. Pa i sv. Pavao opominje kršćane: „Nemojte jaram vući s nevjernicima“ (2 Kor. 6, 7). To se dakako razumijeva o svakom nepotrebnom općenju s neznabušcima, ali jednako također o sklapanju braka sa bezvjercima i s inovjercima.

Sa čisto naravnog gledišta ženidbeni je stalež doista težak i mučan jaram. Pomislimo samo na muke oko odgajanja djece i na bezbrojne obiteljske križeve, od kojih nije posve slij-

godna nijedna kuća. Ali vrhunaravni zakon Kristov uz sakramentalnu milost njegovu čini i ovaj jaram „*slatkim jarmom i lakim bremenom*“. Kad se naime kršćanski zaručnik i zaručnica iza zrelog promišljanja slobodnim ugovorom pred Bogom te ovlaštenim svećenikom i svjedocima upregnu u ženidbeni jaram, Bog prema ustavovi Kristovo diže ovaj ugovor njihov do vrhunaravnog dostojsanstva novozavjetnog sakramenta. To će reći: Sâm ženidbeni ugovor kršćanskog zaručnika i zaručnice, kad god je valjan, nužno postaje sakramentalni obred ili djelotvorni znak posebnih, osobito staležnih milosti, u koliko je naime ova sveza ženidbena slika i prilika jedinstvene, nerazrješive, svete i ljubavne sveze između Gospodina Našega Isusa Krista i zaručnice njegove, svete matere Crkve. To je jasna i nedvojbena nauka vjerska, nauka apostola Pavla, koji piše u poslanici Efescima (5, 25 – 32): „*Muževi, ljubite žene svoje, kao što je i Krist ljubio Crkvu i sam sebe predao za nju, da je posveti, očistio je u kupalu (krsne) vode po riječi života, ne bi li sebi prikazao Crkvu slavnom bez lilage ili mrštine ili čega slična, nego da bude sveta i neokaljana. Tako i muževi moraju ljubiti žene svoje kao tijelo svoje. Ko svoju ženu ljubi, sam sebe ljubi. Nitko bo ne mrzi nikada na tijelu svoje, već ga hrani i goji, kao i Krist Crkvu; jer smo udovi tijela njegova, od puti njegove i od kostiju njegovih. Stoga (to jest: poradi ove najuže sveze od Boga već u zemaljskom raju određene i od Krista posvećene) ostaviti će čovjek oca i majku svoju i prionut će za ženu svoju, i bit će dvoje u tijetu jednom. Tajna je ova velika, ja pak velim obzirom na Krista i Crkvu*“.

Ove su riječi Pavlove divna obrana i preporuka kršćanske ženidbe. Kršćanski brak nije nipošto svjetska stvar, kako je učio odmetnik Luter, nego je velika tajna, veliki sakramenat, u koliko znamenjuje tajinstvenu zajednicu između Krista i Crkve. Pa i glavna svrha kršćanske ženidbe podredena je svrsi one djevičanske sveze između Krista Gospodina i Crkve. To će reći: radanje i odgajanje djece u kršćanskoj obitelji ima smjerati na duhovni preporod djece Božje iz krsne vode i Duha Svetoga, te na daljni duhovni napredak njihov u Kristu.

Imajući dakle na pameti i tegobe i uzvišenost kršćanskog bračnog života, možemo po primjeru pokojnog misijonara o. Petra Pančića D. I. zgodno isporediti kršćanski ženidbeni stalež i kršćansku obitelj sa Božjim jarmom, pod kojim kršćanski supruzi u nebo vuku zlatna kola na četiri srebrnata kotača. Živo se još sjećam, kako su vjernici nekoć u dupkom punoj crkvi načulili uši i napeptom pozornošću slušali ovu zornu propovijed pokojnog misijonara. Štoci dragi, dajte da i mi po ovoj zornoj slici protumačimo

Glavna svojstva kršćanske ženidbe

kao i najsvetije dužnosti kršćanskih supruga, jer vjerno ispunjivanje ovih dužnosti najbolje je jamstvo Crkvi i domovini za mnogo svetih i brojnih obitelji.

Bit i jezgru kršćanske ženidbe već smo dosta osvijetlili, kad smo je prikazali kao „jaram Božji“. Varaju se na svoju štetu mладenci, koji ženidbu smatraju pukim uživanjem, a ne poglavito teškim jarmom, što ga ipak sakramentalna milost silno olakšava i ubla-

žuje. Ko ne bi rado nosio ili vukao teret suhog zlata, ako se tako zakonitim načinom može domoći ogromnog blaga i osigurati svu budućnost svoju? Nuderte, kršćanski supruzi, čujte neprevarljivu riječ Duha Svetoga: „Spasit će se žena po rađanju djece“ (1. Timotej 2, 15); a isto vrijedi i o mužu, koji se vjerno drži svojih ženidbenih dužnosti. Stoga velimo, da kršćanski supruzi vuku pod ženidbenim jarmom zlatna kola u nebo. U tim su zlatnim kolima — djeca njihova, pa i rajske zasluge, što ih stiču uzajamnom ljubavlju i pomoću te kršćanskim odgajanjem djece. Ova se pak zlatna kola miču na četiri dragocjena kotača. To će reći: Trajna sreća ženidbenog staleža i kršćanske obitelji pretpostavlja i iziskuje, da ostanu nepovrijedena četiri glavna svojstva kršćanskog braka: jedinstvo, nerazrješivost, svetost i ljubav.

Prvi je prednji kotač na ovim zlatnim kolima jedinstvo, što posve isključuje više živih muževa iste žive žene, kao i više živih žena istog živog muža. Ovdje vrijedi riječ neustrašivog Ivana Krstitelja bludnom kralju Herodu: „Nije ti slobodno imati ženu brata svoga“ (Mark. 6, 18). U Novom je Zavjetu ovo jedinstvo sakramentalnog braka još kud i kamo savršenije, nego je bilo jedinstvo braka prije dolaska Kristova. Kršćanska bo je ženidba najsavršenija slika jedinstvene i posve nerazrješive sveze između Krista i Crkve, te zato ne tripi nikakva izuzetka u ovom pogledu. Kao što kotač s kotačem na istoj prednjoj osi, tako je s ovim jedinstvom braka u najužoj svezi potpuna nerazrješivost kršćanskog braka do smrti jednog ili drugog supruga. O toj potpunoj nerazrješivosti udostojao se je Spasitelj opširno nas poučiti u sv. Evandelju: „Pristupiše k njemu farizeji, da ga kušaju, i rekoše mu: Smije li čovjek pustiti ženu svoju iz kakva mu drago uzroka? — A on odgovarajući reče im: Nijeste li čitali, da je onaj, koji je u početku stvorio čovjeka, muža i ženu stvorio ih? i rekao: Zato će čovjek ostaviti oca i mater i prionut će za ženu svoju i bit će dvoje u tijelu jednom. Tako nijesu više dvoje, nego jedno tijelo. Što je dakle Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja! — Rekoše mu (farizeji): Zašto dakle Mojsije zapovjeda, da se ženi dade knjiga raspusna i da se pusti? — Reče im: Mojsije je vama dopustio porad tvrdoće srca vašega puštati vaše žene; ali iz početka nije bilo tako“ (Mat. 19, 1—19).

Ovu prvobitnu nerazrješivost ženidbe uspostavio je Isus u Novom Zavjetu, ožigosaо kao preljub uzimanje druge žene za života prve, kao i uzimanje puštenice. Jedino je Spasitelj dopustio, da se radi strogo dokazanog preljuba u Novom Zavjetu može otpustiti preljubni suprug po crkvenom суду, koji ni onda ne može razriješiti ženidbu, nego tek iz opravdanih razloga može ovladiti nedužnog supruga, da ne mora dalje živjeti sa nevjernom strankom. Toj nauci Kristovoј ostala je Crkva katolička vjerna diljem svih vjekova i obranila je neustrašivo proti samovolji strasti moćnih vladara svjetovnih.

Treći i četvrti kotač na zlatnim kolima našim zovu se svetost i uzajamna ljubav u bračnom životu. Svetosti kršćanskog braka protivi se ne samo sve ono, što se kosi sa jedinstvom i nerazrješivošću njegovom, nego povrh toga i svaka druga nevjernost i nepodopština u ženidbenom životu. Već o samoj nevjernosti u svojeljnoj misli i želji veli Spasitelj Židovima: „Čuli ste, kako je

kazano starima: *Ne čini preljube. A ja vam kažem, da svaki, koji pogleda na ženu te je poželi, već je učinio preljubu u srcu svome*" (Mat. 5, 27—28).

Šta će isti Spasitelj na sudnjem danu kazati onim bezdušnim muževima i ženama, koji sad u ratu pred očima sveznajućega Boga grdno gazi i svoju čast i najsvećaniju riječ svoju? Onaj isti Bog, koji je nekoć u raju rekao praroditeljima (Post. 1, 22, 28) i kasnije opet Noju i djeci njegovoj (Post. 8, 17, 9, 1): „*Rastite i množite se*“, i koji je bogumorskog sina Judina, Onana, začetnika „onanizma“, „smrću ošinuo, jer je učinio odurnu mrzost“ (Gen 38, 10), to jest, proti naravi i glavnoj svrsi ženidbe osuđio plod djece; kako će se jednoć osvetiti onom novopoganskom dijelu pučanstva, koji osobito po modernim gradovima oskrvnuje sveti sakramenat ženidbe, jer zalazeći u kuće prave Sodome i Gomorhe radi proti glavnoj svrsi njezinoj i proti samoj naravi, samo da ne mora nositi tegoba maternstva odgajanja djece? Doći će sud Božji i modernom „polusvjetu“ i „velikoj bezobraznici, koja je pokvarila zemlju u bludnosti svojoj“ (Otkriv. 19, 2). Nije li značajno, što sve više nestaje brojnih obitelji sa mnogo djece baš u onim zemljama, u kojima se gotovo ništa više ne drži do svetosti sakralnog braka?

Da kola lijepe i lako napreduju, svi pojedini kotači moraju ostati čitavi i neoštećeni. Ako se slomi ili ošteri makar i samo jedan kotač, već i drugi kotači zapinju te se ne mogu kola voziti do cilja svoga. To vrijedi osobito o najglavnijem kotaču na zlatnim kolima kršćanskog ženidbenog staleža, o uzajamnoj ljubavi muža i žene. Gdje prava vrhnaravna i uzajamna ljubav vlada u ženidbi po uzoru ljubavi između Krista i Crkve, tu su zajamčena i sva ostala nužna svojstva kršćanskog braka. Stoga apostol Pavao baš ovu uzajamnu ljubav stavlja kršćanskim supruzima na srce nade sve drugo. Ujedno pak ističe najsigurnije obilježe ove ljubavi, gdje veli o uzor-slici kršćanskih supruga: „Krist je ljubio Crkvu, i predao se za nju...“

Ljubav stoji bitno u žrtvi samoga sebe u korist ljubljenih osoba; i bez žrtve nema ljubavi. Kad je Gospodin Bog stao stvarati Eva, rekao je: „*Nije dobro, da čovjek ostane sam; načinimo mu pomoćnicu natik na njega*“ (Gen. 2, 19). Eto, žena ima biti pomoćnica mužu, a muž se opet mora predati za ženu i djecu, kao što se je Isus Krist predao za Crkvu i vjernike. Uzajamnom ustrpljivosti kuša se i ženidbena ljubav kao zlato u vatri. Pa da nikad ne bi nestalo ove ustrpljive i požrtvovne ljubavi, kršćanski supruzi neka je potraže u revnoj molitvi i po mogućnosti u kućnoj poboznosti Presvetom Srcu Isusovu. Božansko Srce Isusovo nije samo obećalo svojim štovateljima, da će razdvojenim obiteljima povratiti mir i slogan i da će blagosloviti svako mjesto, dakle i svaku kuću, u kojoj se na štovanje izloži slika njegova, već u ovom Božanskom Srcu imamo povrh toga uzor i izvor one ljubavi, koja je glavni uvjet svetim i brojnim obiteljima.

lv. P. B. D. I.

Na odgadaj godišnju isповijed i uskrsnu pričest do zadnjegu časa. Pred Uskrs je obično velika navala posjeta, a tada nema ni pokornik dovoljno vremena, da svoju savjet posveta otkrije, ni ispunjenik, da ga mirno i potpuno sasluša. Sve to snade urođiti novim duševnim nemirom i nezadovoljstvom. Obavi stoga svoju kršćansku dužnost na vrijeme; što prije, to bolje!

Pastirski list zagrebačkog nadbiskupa

o molitvi za mir i sabiranju milodara za katol. Dački dom.

Ruka Božja još sveudilj teško leži na narodima. Rat još sveudilj traje. Posljedice rata bivaju sve teže i strašnije. Hiljade i hiljade je vojnika već palo na bojnome polju. Hiljade i hiljade vojnika trpe od posljedica rata: bolesni, ranjeni, sakti. Hiljade i hiljade obitelji su izgubile svoga hranitelja; hiljade i hiljade roditelja svoju nadu, svoj štap u starosti. Bijeda biva od dana do dana sve to veća, i to nesamo bijeda pogledom na tjelesni život, nego nažalost također i pogledom na duševni život. Najsveštije, najčvršće veze u bračnom životu dugotrajnim su se ratom ne rijetko rasklimale, vjernost je bračnih drugova nastradala. Mladež, ne imajući strogoga nadzora svojih otaca, pošla je na mnogim mjestima krivim putevima, podavajući se raznim strastima.

Što će biti, ako se rat još produlji?

Narodi vape za mirom, bojeći se propasti u svakom pogledu. I brižni vladari nastoje oko mira. Nu nastojanje ljudsko slabo će uspjeti, ako ne pomognе Onaj, koji može jedini dati pravi mir. Mnogo se molilo, mnoge pobožnosti obavljale, mnoge žrtve od plemenitih duša Bogu prikazivale; i Bog je pomogao čudesnim načinom u teškim prilikama, dao uspjeh našim junačkim vojskama. Pa kako je Bog slušao naše molbe, primao naše pobožnosti i žrtve, da nam pomogne na bojnome polju, tako možemo biti duboko uvjereni, da će nam pomoći, kad budemo molili, da nam dade mir, za kojim svi svim srcem i dušom čeznemo i uzdišemo. Za odvjetnika pak kod Boga izabrat ćemo sv. Josipa, brižnoga hranitelja Sina Božjega, djevičanskog zaručnika bl. Dj. Marije.

Stoga naredujem, da se prije blagdana sv. Josipa, počevši od 11. do 19. ožujka uključivo, u svim župskim i samostanskim crkvama obavi devetnica na čast sv. Josipa, u nedjelju dne 18. ožujka da se vjernici u što većem broju priče ste s tom nakanom, da nam dragi Bog udijeli što skoriji mir, a narodu hrvatskomu sretnu budućnost.

Na čast sv. Josipa odlučilo je „Društvo za sveudiljno klanjanje presv. olt. Otačstvu“ podići zavjetnu ratnu kapelu i pod njegovu zaštitu staviti s tom kapelom spojeni katolički Dački dom. Da se ova plemenita namisao što prije i što bolje ostvari, treba što izdašnije i općenitije pripomoći. Zato naredujem, neka se dne 18. ožujka u svim crkvama ove nadbiskupije sabire milostinja za tu zavjetnu kapelu i katolički Dački dom.

Gg. župnici neka stoga vjerni puk na drugu nedjelju korizmenu pozovu, da u što većem broju obavlja devetnicu, da dne 18. ožujka pristupi k stolu Gospodnjem i što obilnjom milostinjom podupre nastojanje „Društva za sveudiljno klanjanje i potporu siromašnih crkvi“ oko zavjetne ratne kapele i katoličkog Dačkog doma.

Sabrana milostinja neka se pošalje najkasnije do Uskrsa nadbiskupskom duhovnom stolu.

U Zagrebu, dne 1. veljače 1917.

† Antun, nadbiskup.

Sveti Josip i socijalno pitanje.

Jstina, za te riječi „socijalno pitanje“ nije se znalo u doba sv. Josipa; ali je ono ne samo u njegovo doba nego i davno prije njega postojalo, ako i u drugom obliku. Svi su ljudi od istoga kova, svi su djeca Adamova. Itina je i to, da sv. Josip nije nikad u kakvoj skupštini držao vatreći govor, niti pisao knjige, što raspravljuju u socijalnom pitanju; pa ipak je Božja providnost baš u njemu pokazala, kako bi se moglo ovo pitanje na opće zadovoljstvo riješiti. U Josipa neka se ugledaju i radnici i poslodavci, i siromasi i bogataši, i — socijalno je pitanje riješeno!

Odje je glavni uzrok tako zvanoj socijalnoj bijedi i nevolji? Zar ne u tom, što se jedni radu otimlju, a drugi ga i na silu traže; što svatko neuređnom težnjnom gramzi za blagom i bogatstvom; što nitko nije posve zadovoljan s onim, što mu je providnost Božja odredila; što je svijet ogrezao u ovu prolaznu zemaljštinu, kao da je za nju stvoren? Sveti Josip služi nam kao dobar uzor, kako se može tomu zlu doskočiti, i to tako, da nitko pri tom ne bude u svom pravu ni najmanje prikraćen, već da svi budu s riješenjem potpunoma zadovoljni. Sv. Josip nas naime uči,

1. kako je svaki čovjek stvoren za rad. Ako bi itko imao kakvo pravo, da ne radi, već da samo plodove tugega rada obilno uživa, to bi po ljudsku sudeći bio sveti Josip. Ta ne teče li u njegovim žilama kraljevska krv? Nije li on zaručnik Majke Božje? Nije li on poočim i othranitelj utjelovljenog Sina Božjega? Sto hoćete više? Ako i takav čovjek mora da radi, tko je onda pod ovim nebom, koji smije reći, da za njega rad nije? Pa ipak, i Josip je radio, i te kako radio! I on je imao žuljevitne ruke, i s njegova čela curio je znoj.

Tako nam sv. Josip dovikuje: Ugledajte se u mene! Prihvativate se ozbiljno posla, svaki prema svom staležu i prema svojim duševnim i tjelesnim silama, pa će odmah otpasti četvrtina tužba i nepravda na svijetu. Ali da, mnogim i mnogim, koji nemaju ni mrve kruha, ne će se raditi, a ipak bi htjeli svi udobno i sjajno živjeti! A to nije moguće. Tko ne radi, neka i ne jede! To vrijedi osobito danas.

2. Sv. Josip nas uči, kako siromaštvo nije nikakva sramota. Kad bi to bila sramota, ne bi ga sigurno Bog namijenio takvim osobama, kakve bijahu Josip i Marija, ne bi ga i on sam za se odabroao. Ta on je barem mogao uživati sva dobra ovoga svijeta; on je barem mogao i svoga poočima naučiti, kako se može malo raditi, a puno privrijediti; on je barem mogao svome othranitelju namaknuti najmodernije strojeve i pribaviti mu produ njegovih proizvoda, kakvu nitko nije imao, ako je već htio, da mu poočim bude radnik ili pače tvorničar. On to nije htio, nego je zajedno sa sv. Josipom radio priprosto i mučno kao i svaki drugi radnik njegova zanata, tako da se o kakvom obilju u ovoj obitelji nazaretskoj nije nikad znalo.

Ako pak siromaštvo nije nikakva sramota, onda ga se siromasi ne trebaju stidjeti, a bogataši opet ne smiju siromahe prezirati i izrabljivati. Evo; to nas uči primjer sv. Josipa. To nas uči sveto Evanelje. Kad bi se toga jedni i drugi držali, bilo i opet puno manje tužba, mrmljanja i prigovora.

3. Sv. Josip nas nadalje uči, kako moramo biti zadovoljni s onim, što nam Božja providnost odredi. Ali to može samo onaj, koji vjeruje, da ima Boga, koji svim ravnala i upravlja; a to je baš ono, što danas manjka i tolikim radnicima i tolikim poslodavcima!

Sveti se Josip nikad nije potužio niti na svoje siromaštvo niti na slabu zaradu niti na mršavu plaću niti na ikoju drugu nedaju, jer je bio uvjeren, da tako Bog hoće. Kad bi naime Bog htio drugačije, on bi to na hiljadu načina mogao postići; ako ipak ne će, znak je, da hoće baš ovako, i nikako drugačije. Nije ipak ni sv. Josip skrstio ruke i čekao, da mu sve s neba padne; i on je radio, marljivo radio; i on je tražio svoju krvavo zaslужenu plaću; ali, ako je koji put našao zatvorena vrata, nije radi toga izgubio svijest, kako ju nažalost gdje koji izgube, niti je gradio druge, a još manje prigovarao Bogu.

Kad bi svi ljudi bili uvjereni, da je za njihov spas ono najbolje, što im Bog u svojoj providnosti daje, svi bi bili sa svojom sudbinom zadovoljni: siromasi ne bi težili za blagom, koje im može biti samo na propast, a ni bogataši ne bi samo o tom razmišljali, kako će se još više obogatiti, pa makar to bilo i na račun kukavne sirotinje. Tad se ne bi ljudi u sreći uzoholili, a u nesreći ne bi klonuli duhom.

4. Sveti je Josip znao, da nije stvoren zato, da ovdje uživa dobra zemaljska, već da savjesno kao pocrim Isusov ispunja svoje dužnosti, te si tako osigura vječnu sijavu na nebu, koju mu je Otac nebeski za njegovu vjernu službu pripravio. On nije na zemlji tražio, što mu zemlja ne može dati; on nije na zemlji očekivao raj nebeski. Znao je naprotiv, da je zemlja mjesto našega progona, da nijesmo za nju stvorenici. Pogled njegov bijaše vazda uprt u nebo, gdje je očekivao potpunu pravednu plaću za pravedna djela svoja.

To je rak-rana našega doba, što ljudi ne misle na prekogrbojni život, već živu i rade, kao da su za ovu zemlju stvoreni i kao da poslije smrti prestaje sve. Ovakav život ne može se barem katolicima oprostiti. Nema na zemlji prave i potpune sreće, raj je samo jedan, a to je onaj u nebu, koji nas čeka poslije smrti, ake si ga zaslужimo.

Da, kad bi svi slojevi ljudskoga društva usrdno štovali sv. Josipa i za njegovim se primjerom vazda povodili, na zemlji bi se povratio barem onaj raj zemaljski.

Sveti Josip, othranitelj Isusov.

Stjepan Babunović D. I.

Iz svagdanjeg života.

Pitanje: Imam dobrog susjeda i prijatelja, koji želi da bude krsni kum prvom djetetu, što će mi se roditi. Ali taj moj prijatelj nije naše vjere: Što da uradim?

Odgovor: Zahvali se lijepo svom susjedu i prijatelju na njegovoj prijateljskoj ponudi; ali mu reci otvoreno, da tvojoj djeci ne može kumovati upravo zato, što nije naše vjere, pa ma kakve bio. Razlog je taj, što krsni kumovi postaju duhovni rođaci svoga kumčeta i njegovih roditelja; a duhovno srodstvo po crkvenim zakonima predpostavlja jedinstvo vjere. Kumovi su nadalje dužni u slučaju, da dijete ostane bez roditelja, ili da roditelji svoje roditeljske dužnosti zanemare, nadomjestiti svom kumčetu njegove roditelje, te se poput njih brinuti ne samo za tjelesno već i za duševno dobro njegovo. Poimence dužni su podučavati dijete u vjerskim istinama i kršćanskim dužnostima; a kako će u tom podučavati dijete kum, koji sâm ne poznaje katoličkih vjerskih istina, a možda ni kršćanskih dužnosti, jer nije katolik, a možda ni kršćanin? Katoličkoj djeci dakle treba po odredbi Crkve da kumuju samo katolički kumovi. To vrijedi i za krsne i za krizmene kumove. Kumovi kod vjenčanja nijesu pravi kumovi nego samo svjedoci, pa stoga mogu se pripustiti i inovjerci, premda je bolje, da se i za taj posao odaberu samo dobri katolici.

Pitanje: Maju župa troje 1500 duša, gotovo sve samih katolika. Prošle godine umrlo mi je 40 osoba, a rodilo se 16; i od tih 16 dvoje je umrlo. Kod 250 oženjenih pari — 16 krštenju! Tako je to ovđe vec koji desetak godina, a ne možda samo ovih ratnih godina. A nije to samo kod mene tako. Ima župa, gdje brojke govore još jače. Što da uradimo? Narod nam izemire; tudin se sve više širi; obitelji nestaju; a svijet ovđe još uvijek smatra sramotom, ako ima djece! . . .

Odgovor: Na temelju dojakošnjih iskustava tomu bi se zlu moglo samo ovako doskočiti: I. Svećenstvo čitavoga

kraja treba da se u tom pitanju složi i posve suglasno u raznim slučajevima postupa. 2. Proti toj rak-rani nekih naših krajeva treba često i otvoreno istupiti u crkvi i u skromnoj obuci, navlastito kod poduke zaručnika; ali da se poluci siguran i trajan uspjeh, valja 3. bezuvjetno uvesti u župi koju pro ušanu vjersku organizaciju muškaraca bženskinja, a navlastito djevojaka i žena. U tu svrhu, a na temelju stečenog iskustva možemo toplo preporučiti Djevojačka društva i društva Revniteljica, o kojima je Glasnik pisao prošle godine u brojevima 7.—11. te Marijine kongregacije. Razumije se, da ni ta društva ne će polučiti željene svrhe, ako se u njih bude primasvatko, tko se prijavi, ili ako se ne rukovode, kako treba. Jedno od glavnih uvjeta kod primanja mora biti upravljati, da de svaki član radi u svom djelokrugu i prema svom zvanju proti nerodici; a proti članovima, koji bi se sami možda ogrijesili o tu glavnu dužnost svoju, valja postupati bezobzirno, kako će to u pojedinim slučajevima svjetovati pastirska razberitost. Ne valja zaboraviti, da bez čestog primanja svetih sakramenata, napose bez česte pričestne ne će biti pravog uspjeha. Tko u tom svom narodu ne kani ići na ruku, neka ne osniva društava; ali onda neka i ne jadikuje nad propašću, kojoj je u dobroj mjeri on sam kriv.

Ako su u župi takve prilike, da se nijedno društvo ne može ni osnovati, jer da nitko ne će da u nj stupi, a najmanje oni, za koje se društvo najviše i ustraja, onda valja poseći za jedinim sredstvom: pučkim misijama ili svetim poslanstvima. Ovo je najbolja prilika, kad su srca otvorena i na svako dobro spremna. Samo bismo i tu svjetovali, da se misije upriliče istodobno, dotično susljeđeno u svin župama, jednoga kraja, recimo jednoga dekanata; jer će samo tada uspjeh misija biti trajan, kad narod vidi, da se u svin župama okoliša jednakost radi, a ne samo kod njih.

Naučio od Hrvata!

Nedavno mi priopovjedao Dalmatinac narednik (feldwebel) ovo: Zbilo se to u Igisu blizu Innsbrucka u Tirolu. „Prekjucer izidoh iz bolnice van. Na ulici sretoh jednog carskog lovca tirolskog „Kaiserjägera“, koji je na sav glas psuo Boga — hrvatski. Kad ga upitah, zašto psuje, i da li uopće razumije, šta koga psuje, odvrati ml, da ne razumije, nego da je tako naučio od Hrvata“. To nam nije na čast.

T. M. D. I.

Jutarnja i večernja molitva.

Bogoslovci na temelju svetoga Pisma uče, da je Bog ljudima molitvu strogo zapovjedio. Ali kad ih se pita: »A kada se treba moliti?« di: »Kako često treba da se molimo?« onda nam ne mogu dati jasnog odgovora. Molitva je po riječima samoga Gospodina Isusa najlaglje i najuspješnije sredstvo, da dobijemo od Boga milost i pomoć, što ju trebamo. A valja imati na pameti, da bez Božje milosti i pomoći ne možemo sami po sebi ništa: »Ništa ne možete bez mene učiniti (Ivan 15, 5). Različite su potrebe ljudske, različite napasti i poteškoće, zato je potrebno, da se molimo često, pače, kako sv. Pavao kaže, da se molimo bez prestanka (16 Solunjan. 5, 17).

Što je dakle naravnije, nego da se molimo osobito jutrom i večerom?

I doista, u pravim katoličkim kućama moli se sva kućna čeljad, a ne možda samo djeca, Bogu jutrom i večerom. Mnogi običaju to činiti zajednički, mnogi opet za se; ali propustit se ne će nikada. Koji su blizu crkve, a imadu vremena i može im biti, slušaju svaki dan svetu misu; i to je bez sumnje najbolja jutarna molitva. Isto tako svrate se u crkvu i na večer, da se u njoj Bogu dragom zahvale za sve milosti ovoga dana, da ga zamole za oproštenje svih pogrešaka, osobito danas učinjenih; da mu se preporuče i za buduće, navlast to za smrtni čas. Drugi se opet skupe kod kuće na zajedničku molitvu. Ova večernja molitva bila je mnogima jedina pravila na smrt. Tko je tako naučio činiti u svom djetinjstvu, činiće i kad ostari. Iskustvo naprotiv dokazuje, da oni, koji zanemaruju jutarnju i večernju molitvu, brzo zanemare i svetu misu i svete sakramente i crkvene postove i druge dužnosti kršćanske.

Kako je žalosno u kućama, koje hoće da budu kršćanske, a u kojima se nitko nikad Bogu ne moli! A ima takve čeljadi dosta! Imaži, koji imadu za sva vremena, i za dugo oblačenje i za dugi ručak i za svakojaku bespolicu, samo ne za molitvu. Roditelji treba da i u tom prednjače djeci svojim primjerom. Čestiti štioče: Kako je u tvojoj kući?

Dalmatinu žao umrijeti. Uredništvu piše povjerenik iz Dalmacije: »Jako žalim, što nijesam prije znao o za Glasnik, već se istom godine 1907. upoznah s njime. Ali onda je već bilo kasno. Ljuta me bolja snašla i evo je već treća godina, kako nijesam ni zašto. Ne mogu reći, koliko mi je Glasnik omilio. I vjerujte mi, dragi gospodine uredniče, da ne žalim nimalo, što sam bolestan i što cu možda naskoro i umrijeti; već mi je žao, što neću moći Glasnik Srca Isusova siriti, kako bih htio i kako bih ga širio, da sam prije znao za nj, dok sam bio zdrav.“

Da se možda i ti ne bi jednom kajao, prijaviti se što prije uredništvu za povjerenika Glasnika Srca Isusova; ali nadi najprije nekoliko novih preplatnika.

Uzor pobožnosti, molite za nas!

NAŠI DOPISI.

Marija Bistrica. „Vojska Presv. Srca Isusova proti psovki“.
Zupljeni Marija-bistrčki odavna su željeli imati kakovo nabožno društvo u svojoj sredini. Nije ni čudo. Ta svake godine promatraju upravo zavidnim okom kako iz ove ili one župe dolaze proštenjarske procesije, u kojima se ističe — barjakom ili kakvim drugim vanjskim znakom — budi ovo ili ono društvo. Zato su župljeni bistrčki kako shvatili tako objeručki prihvatali okružnicu hrvatskih nadbiskupa i biskupa, u kojih ovi ne samo žele nego i nalažu, da se u svakoj župi osnuje „Vojska Srca Isusova“ proti ovognoj psovki i kletvi. Toj želji i zapovjedi svoga Natpastira udovoljila je i župa Marija Bistrica osnovavši mjesnu „Vojsku“ na dan 31. prosinca 1916.

Čim je izašla okružnica gledje „Vojske“ za našu nadbiskupiju, počeli smo odmah pripravljati župljane za tako izvršnu i korisnu svrhu. Prvi plamen odusevljenja pustili smo da se smanji, a vatra samo da tinja — da ne ugasne. Propitkiva ovaj, popitkiva onaj: „Što je s našom „Vojskom“? Biti će! Strpite se! „A kad će biti?“ Prije neg se svrši 1916., glasio je odgovor.

Odaberemo — po sudu najzgodniji čas — Zornice, adventsku ispunjed. Dvije, tri odusevljene propovijedi ponovno, i eto ti svaki upravo dan po kojih 20 borioca da se upišu proti psovki i kletvi. Dode i Božićno vrijeme, „Vojska“ raste i sakupi se do stare godine blizu 400 članova. Za samu staru godinu urečena bi posveta „Vojske“ Presv. Srcu i to u dva maha: prva poslije rane mise, a druga poslije večernjice, tako da mogu svi članovi prisustvovati. Da si vioce to odusevljenje! A nije ni čudo!

Imamo naime prekrasni kip Presv. Srca Isusova, što su ga poslali naši ratnici u čast Majci Božjoj Bistrčkoj i kao spomen poznjem naraštaju, koji će amo hodočasti. Sam kip stajao je 700 K, koje su sabrali hrabri momci slavne 53. pješ. pukovnije. No nije im to dosta. Poslali su oni već preko 4.000 K za ratni spomen-oltar Presv. Srca Isusova, koji će se graditi u crkvi Majke Božje-Bistrčke odmah čim svrše ratne strahote. Zasluge za ovo djelo idu vojnoga duhobrižnika 53. pješ. puk. vel. gospodina Karla Theodora Grubera, koji, kako je revan za spasenje povjerenog si i mukotrpnom stada, tako i u njem oblubljen, pa zato i može da stvara tako velika i zaslužna djela. Presv. Srce i Majka Božja Bistrčka neka mu napolje njegov trud!

Prekrasni ovaj kip smješten je u kapelici sv. Ane pred Uskrs 1916. Pod njim postavljen je prividni oltar. Dan prije stare godine iskite i urede naše časne sestre — kako to samo one znaju — ovu kapelicu, a napose taj privremeni oltar Srca Isusova. Približi se i stara godina. Kako je bila nedjelja, izrečena bi pod misom propovijed. Poslije sv. mise, koju je — u odsutnosti preč-gosp. opata Matije Penića — služio domaći kapelan veleč. g. Fl. Papić, sabera se članovi „Vojske“ u kapelici pred kip Presv. Srcu, a ostali vjernici ostali su u glavnoj ladi. Prije same posvete izabire se „Vojska“ vodstvo, i to za predsjednika Marka Belka; za podpredsjednika Stjepana Ivaka; za tajnika g. učitelja S. Sivoša; za blagajnika Andru Vuka; za pročelnika „Podmatka“ Franju Mahmeta; (barjaktar će se birati kad će društvo imati svoj barjak). Poslije toga izmollia se klečeći posvetna molitva Presv. Srcu. Nakon kratke pobudne propovijedi zaori iz stotinu muških grla posvetna pjesma: „Do nebesa nek se ori...“ praćena toplim suzama ganača, odusevljenja, poleta, ljubavi, radosti, a možda i žalosti za izgubljenim ili barem udaljenim sinom, suprugom, tamo daleko na bojnim poljanama. Ista svečanost bila je i poslije večernjice u $\frac{1}{4}$ s. po podne, kojoj je pribivalo više mladega svijeta.

Poslije ove svečanosti društvo je svakim danom bivalo veće, tako da danas broji preko 700 članova.

Dne 14. siječnja 1917. održalo je vodstvo društva svoju prvu sjednicu u župnom dvoru, u kojoj su učinjeni neki važniji zaključci. Tako je n. pr. za svako selo (iz kojeg nije nitko u odboru) izabran po jedan povjerenik ili savjetnik, (koji će ujedno biti i povjerenik za Glasnik) koji također ima pristup u odborske sjednice. Za selo Hum izabran je Stjepan Obadić; za Selnicu Petar Hižar; za Podgrade Marko Vurajić; za Poljanicu Šimun Šimunec; za Laz Janko Mikuš.

Osim toga raspravljalo se i o drugim stvarima što se tiče dobrobiti „Vojske“. Napose, kako da se nabavi barjak, medaljice Srca Isusova, što bi je članovi nosili u svečanim zgodama. Zatim kako da se čita i širi među članovima dobro Štivo, osobito „Glasnik Srca Isusova“, koji je najbolje sredstvo, da se stane na put narodnoj kugi — kletvi i psovki. „Savez Vojske“ svjetovao na-

medutim, da pričekamo sa barjakom i znakom do iza rata, jer nema sada ni čestite svile ni dobre kovine.

I tako smo, budi hvala Presv. Srcu Isusovu, djelo dobro započeli, a nadamo se, da će se Njegovo obećanje: „Ja će ih krijepliti u radu i blagosloviti im štogod poduzmu“ i na nama ispuniti.

P . . . Č.

→→→→←←←←

„Jedina nada.“

Godine 1522. pade otok Rod u turske ruke. Hrabri Adam Viliers de l' Isle (čitaj: Viljer del Izl), posljedni veliki meštar Roda, a prvi Malte, opirao se mnogo mjeseci žilavo žestokim navalama svemoćnog neprijatelja. Dični branitelj toga predzida kršćanskog bi od Pape Klementa VII. odlikovan počasnim imenom »vjernog branioca Kristova«. Sultan Soliman izgubio je više od 100.000 vojnika, dok ne bi kršćanski junak izdajom i premoći prisiljen da uzmakne. S tužnim ostacima svoje morarice otplovi najprije na Kretnu, a onda na Mesinu u Siciliji, gdje ga građani dočekaše s velikim počastima i sa suzajma sažalnicama. Kad se je primicao obali mesinske luke, imao je razapeto jedno jedino jedro. Na tom bijelom jedru gledali su Mesinjani s pobožnim ganućem svetu sliku Majke Žalosne, kako drži na krilu mrtvo tijelo raspetoga Sina. Ispod slike čitali su za utjehu ovaj zgodni latinski natpis: »Afflictis spes unica rebus« (»Jedina nada u nevolji«).

Poput ovog slavnog admirala nebrojeni su prije i poslije njega u tuzi i boli tražili i našli utjehu pred tužnom Majkom boli. Možda si i ti, koji čitaš ove retke, našao utjehu. Nijesi dakako izgubio bogat otok; ali si možda izgubio što drugo, što ne bi nikad bio dao ni za sva kraljevstva ovoga svijeta. Koliko ih danas bezuspješno plače: ova za vjernim mužem, ona za neprežaljenim bratom ili zaručnikom, a otac i majka za miljenkom svojim, za jedinim uzdanjem svojih starih dana. Plać vaš nije prijekoran, ako suznih očiju svojih ne odvratite od Onoga, komu danomice velite: »Budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji!« Ako li ti se ne da uprijeti mutne oči u sjajne čisine nebeske, pusti da se odmaraju na krilu Kraljice boli, gdje počiva bladan i ukočen ranjenik, Božanski Jedinac njezin, jedina sreća Srca njezina. Zaroni u veliko more gorkosti preslatkoga Srca Marijina, da ublažiš gorčinu svoga rastuženog srca.

P. Perica D. I.

Žalosna Majka Božja.

U križu je spas.

Križ je baština svih odabranih duša. Bez križa ne možemo omiljeti Bogu, ne možemo biti učenici i vjerni sljedbenici Isusovi. »Tko hoće da ide za mnom, neka uzme križ svoj i neka me slijedi!«

U očima svijeta nema križ nikakve ljepote ni privlačivosti; svijetu su plodovi križa gorki. Ljubiti križ — koja ludost, kliče svijet. Siro-mašni, zaslijepljeni svijet, koji ne zna, da nam je samo po križu osvano spas i da samo po križu možemo doći u lijepi raj!

Pravednici sasvim drugačije sude o križu. Njima je on vrelo svake utjehe, izvor sviju milosti, olaskica sviju holi, sigurna nada vječnoga spasa. Obilni sok njegov njima je balzam; plod njegov nebeskoga je okusa. On im čisti duše, on ih oslobođa grijeha, on krsi njihove lance, on im podaje mir i slobodu. Križ je pravednicima bojna sastava, križ močno oruđe protiv davlu; on je najveće blago njihovo, kojim se jedino ponose, koga se nikada dosta nasiliti ne mogu. Zato ga i gutaju neobično slasno, opisplju ga cjelevima i suzama.

O Isuse, ljubit ću ovaj znak i zalog vječnoga spasa moga, jer si ga ti ljubio prije mene i naučio me cijeniti ga, kako treba! *Augustina.*

Izmetena sreća.

Bogat neki gazda imao vrlo čestita, i što puno više vrijedi, a što se dandanas nažalost najmanje cijeni, i vrlo pobožna sluga. Zvao se Srećko. Otkako je on u kući, kao da je doista s njime i sreća unišla. Gazda radi toga puno do njega držao. A dobiti Srećko brinuo se ne manje i za gospodarevu dušu, pa bi svakom zgodnom prilikom upozorio gospodara, kako mora Bogu dragom biti zahvalan za tolika dobročinstva. Ali gazda što dalje to nehajniji. Samo novca i blaga! Uzalud mu sluga čedno u pamet dozivlje, da sve stoji do Božjeg blagoslova, a ne do mudrosti i marljivosti ljudske. Gazda bi se znao radi toga na nj otresti te mu reći, da njemu više vrijedi njegov imetak nego sav blagoslov Božji.

Jednom ode gazda na sajam, da kupi još jednu kravu; jedinu, za koju još ima mjesta u staji i kupi takvu, da joj para nije bilo. Dotjerav je kući zateče Srećka, baš kako čisti staju. Gazda u svojoj preuzetnosti i da se naruga malo Srećku izlanu: »Sad možeš slobodno, ako hoćeš, i sreću izmesti; sad imam, što sam si želio!«

Srećku se smrklo pred očima. Ne reče ipak ni rijeći. Kad bilo pred večer i svi se domari sabrali oko stola na večeru, opaze, da nema Srećka. Prođe i večera, a njega još uvijek nema. Nasta i mrkla noć, a njega nema pa nema. Zabrinuo se gazda i posla druge sluge, da se malo propitaju u selu, nije li ga tko vidio. Sluge se vratile, a da mu nigdje nijesu u trag ušli. Potraže ga i u crkvi, jer bi i tamo znao zaći pred večer, kad je sve poradio. Ali nema ga ni tu. Kad bi oko po noći, zasijevnuše munje, udariše gromovi, navali silna kiša: prolomio se oblik. Opustješe polja, ode svekoliko sijeno, potopili se silno blago, rasklimaše se mnoge gospodarske zgrade gazdi, a neke mu voda odnese. Otišao mu Srećko iz kuće, a s njime i sreća — baš kako je lakomac želio ...

Život bl. Margarete Marije Alakok.

Piše: Stjepan Bubunović D. I.

Križ, križ, i opet križ.

Jedampot mi se kod svete pričesti ukazala presveta Hostija sjajna poput sunca, da joj nijesam mogla podnijeti svjetlosti. Usred Hostije bijaše naš Gospodin. U ruci je držao trnovu krunu, koju mi čas, dva iza pričesti stavi na glavu govoreći: „Primi, kćeri moja, ovu krunu u znak one, koju ćeš uskoro dobiti, a da mi se što više upodobiš.“

Nijesam onda razumjela, što to znači, ali iskusih doskora, kadno zadobih jako žestok udarac po glavi, te mi se činilo, da mi je bodljikav vjenjac natučen na glavu i da će te užasne boli prestati samo smrću.

O tom nemilosrdnom udarcu piše m. Greyfi u svom spomenspisu po prilici ovo: Margareta grabila vodu na bunaru. Najednom joj izmače kabao pun vode, koji pada natrag svom težinom. Usljed toga okretala se veoma brzo jedna prijeđka, kojom se kabao dizao, te udari Margaretu po glavi. Udarac je bio strasan. Margareta se srušila na zemlju, nekoliko zubi bijaše joj tako nemilo stukano, da je komad zubnog mesa, debeo kao pol prsta, bio takoder istrgnut, te krvardeči visio iz usta. Margareta brzo i sasvim mirno ustala ne tužći se nimalo. Samo zamoli djevojčice, koje su to vidjele, da joj onaj komad mesa odrežu, pa im pruži škare. Djeca uplašena pobegnute, a Margareta prihvati meso sama i odreza ga tako mirno, kao da je odrezala komadić svoje haljine.

Već sam udarac, pa ova čudna operacija, zadade joj strašne boli, da joj nikakva mast nije pomogla. Muke joj se povećale, kad je valjalo jesti. Da zlo bude još veće, boljela je silno jedna sljepočica, takoder uslijed udarca. Boli bile slične najlučoj zubobolji; pa ipak sav ljepek sastojanje se u tom, da se je s dopuštenjem glavarčinim udaljila iz društva, te se u vrtu dva tri puta gore dolje prošetala. A onda bi se mirno povratila, kao da ništa nije ni bilo.

Njezine muke morale su to strašnije biti, što je već otprije mnogo trpjela od glavobolje. Jedampot je nosila težak teret niz stube, te pala i glavom se žestoko udarila o zid. Drugi put je zahvatila po glavi nekakva motka i dobrano ozlijedila. Treći put opet udarila je na tavanu glavom o jednu gredu; a sve se to dogodilo jedno za drugim u dosta kratkom razmaku vremena. Koje čudo, ako je posljedice tih nemilih udaraca osjećala kroz sav život. Čudno je samo, da je ona sve to onako strpljivo i bez tužbe podnosila, jer su bolovi nadilazi obične sile ljudske. Doista, samo Bog može čovjeku dati takvu strpljivost i k tomu još takvu radost i veselje radi tih muka.

Zahvaljivala sam Bogu — piše Margareta dalje — što je tokom milost iskazao tako nevrijednoj žrtvi. Često bih ponavljala: „Žrtva treba da je nevin; a ja sam zločinka!“ — Ova me dragocjena kruna više veselila nego sve krune svih vladara na zemlji to više, što mi je nitko nije mogao otetiti i što me silila, da nepre-

U križu je spas.

stano mislim na jedini predmet svoje ljubavi. Radi velikih bolova nijesam mogla položiti glavu na jastuk, kao što ni moj dobri Učitelj nije mogao svoju poklona vrijednu glavu napolniti na postelji križa. Neizrecivo me veselilo, što mu mogu biti ma u čemu slična. A on je želio, da tom glavoboljom po zaslugama trnove krunidbe njegove — s kojom neka moje boli sjedinim — molim Boga, Oca njegova za obraćenje grješnika i za poniženje onih oholih glava, koje ga toliko pogrdaju i vrijedaj svojom nadutošcu.

Bilo jednoć pred poklade, kakvih pet tjedana prije čiste srijede. Istom prilikom, kod svete pričesti naime, ukazao mi se Gospodin moj u slici „Gle čovjek!“ opterećen preteškim križem i sav u ranama i mukama. Poklona vrijedna krvca njegova tekla sa svih strana. Tad će mi žalosnim glasom: „Zar nema nikoga, koji bi me sažalio, sa mnom trijo i dijelio moje boli, koje mi grješnici upravo u ovo vrijeme zadaju?“ Ja mu se odmah ponudih i padoh ničice pred noge njegove plačući i uzdišući, a on mi naprti na pleća taj teški križ posut trnjem i čavlima. Težina križa tištala me veoma; i ja upoznala bolje težinu i zlobu grijeha, pa zamrzih na nj tako silno, te bih hiljadu puta radije pošla u sam pakao, nego li dragovoljno učinila samo jedan jedini grijeh. „O prokleti grijehu,“ rekoh, „kako si oduran, kad ovakovu nepravdu nanosiš najvećemu dobru mojemu!“

Gospodin mi reče, da nije dosta, ako svoj križ samo nosim, nego da mi se valja s njime na nj i razapeti pa tako zajedno s njime trpjeli i njegove boli, poniženja, poruge i ostale nepravde, što ih je podnijeo, dijeliti. Pristala sam na sve, što je god htio u meni i od mene učiniti. A on me malo zatim prikovoao na križ lјutom bolešću, te sam osjećala, rekla bih, oštре šljike čavala, kojima je bio sav križ posut.

Mjesto da me u tim mukama sažale, još su me više prezirali, ponizivali i mnoge mi druge nevolje zadavali, kojima se moja narav toliko opire. Ali gdje su te muke, što bi odgovarale veličini mojih grijeha, radi kojih se neizmjerno stidim, navlastito otkad mi Gospodin pokazao užasniju sliku jedne smrtnim grijehom okaljane duše i težinu grijeha, kojim se čovjek diže na neizmjernu dobrotu Božju. Spomen na to više mi boli zadaje nego sve druge muke; i ja bih radije podnijela sve kazne, što sam ih svojim grijesima zašlužila, samo kad bih time mogla postići, da ih nikad nijesam učinila, pa sve kad bih znala, da bi mi ih neizmjerno milosrdni Bog bez ikakve kazne oprostio.

Ove boli, o kojima sam sada govorila, trajale su redovito sve poklade, tamo do čiste srijede. Činilo bi se, da mi se već približuje zadnji čas; jer ne samo da si nijesam mogla naći nikakve utjehe ni olakšice, nego mi se muke još povećavale. A onda bih najednom bila opet tako krepka i jaka, da sam mogla postiti cijelu korizmu, kako sam i dojako svake godine činila. Ovu mi milost Gospodin iskazivao, premda bi me boli koji put tako pritisle, te se često činilo, da ne ču moći dovršiti započeti posao. Svršivši jedan, latila bih se drugog uz iste muke vapeći: „Pomozi mi, Gospodine moja sretno dovršim!“ I tako sam, hvala Gospodinu mojemu, neprestano s njime dijelila njegove muke.

Kad bi me htio usrećiti kakvim novim križem, uvijek bi me na to pripravio obilnim milostima i tako velikom duševnom radošću, te je ne bih mogla podnijeti. U takvima prilikama rekla bih mu: „Sve

te milosti, o jedina ljubavi moja, prikazujem ti, da ih sačuvaš za one svete duše, koje će te njima više proslaviti nego ja. Ja čeznem samo za tobom, i to za tobom propetim! Na križu će te ljubiti radi tebe samoga. Oduzmi mi stoga sve ostalo, da te mogu ljubiti bez svake primjese koristoljublja i užitka". A on bi — dogodilo se to često puta — uživao, kad bi poput mudrog i iskusnog vođe baš proti mojoj želji uradio. Ja bih onda bila sva ushićena, a ovamo — htjela bih da trpim! I jedno i drugo dolazi, priznajem, od njega. Sve dobro, što mi ga je iskazao, iskazao mi ga samo, jer je neizmjerno milosrdan; nijedan mu se stvor naime još toliko protivio kao ja, bilo mojom nevjerornošću, bilo od straha, da ne budem prevara. Već sam se nebrojenp puta začudila, što me nije radi takva otpora uništio ili upropastio.

Ali ma kolike bile moje pogreška, nije mi ipak to jedino dobro duše moje prema svom obećanju nikad uskratilo svoje Božanske prisutnosti. Samo ta njegova prisutnost, kad bih počinila nešto, što se njemu ne mili, bila bi tako strahovita, te nema muke, koja mi ne bi bila slada i koju ne bih hijadu puta radije podnijela nego ovu prisutnost Božju, dok mi je duša grijehom okaljana. O kako bi se rado u takvim časovima sakrila i udaljila, kad bih samo mogla! Ali svaki pokušaj bijaše uzaludan, jer bih svagdje našla ono, od čega sam bježala. Kraj tako strahovitih muka činilo mi se, da sam u čistištu. Sve je trpjelo u meni bez svake utjehe i bez iste želje za utjehom. U svojoj teškoj boli rekla bih koji put: „Okako je strašno upasti u ruke Boga živoga!“ Na taj bi me način sam čistio od mojih pogrešaka, ako sama ne bih bila pripravna i ne bih se požurila, da ih okajem.

Nikad nijesam nikakvu oveću milost primila od Boga, da je nijesu ovakve muke pretekle; a kad bih je primila, bijah opet u ponosu poniženja i poruga, u kom sam više trpjela, nego što se dade izreći. Uza sve to uživala sam nenarušiv mir; da, činilo mi se, da taj mir srca moga ništa ne može pomutiti, premda bi se niža požudna moć moja često pobunila, koje poradi mojih strasti, koje poradi napasti davoljih, koji je naprezao sve moje sile. Nikad nije tako moćan i nikad nije za svoju pobjedu tako siguran, kao kad se duša smete i uznemiri. Takva duša postaje igračkom u rukama njezivim, te je nesposobna za svaki posao.

Ovim se svršava „Život“ napisan rukom Margaretinom. Za vjerodostojnost toga rukopisa svjedoče ovi potpis:

Ovjerovljeno i potvrđeno dana 22. srpnja 1715.

Sestra Ana Elizabeta de la Garde.

Potpisano dana dvadeset i drugog srpnja hijadu sedam sto-petnaeste.

Dom de Bansière, sudac istražitelj.

Chalon, tajnik.

Ja, apostolski protonotar, glavni biskupski namjesnik nadbiskupije Autun-ske, smatram ovaj životopis bl. Margarete Marije Alacoque, što je napisala po nalogu svojih poglavara, izvornim. Napisan je na 64 stranice.

Paray dana 26. veljače 1865.

U potvrdu toga:

† Mjesto biskupskog pečata.

G. Bouange,

ap. protonot., glav. blsk. namj.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenaom te pridodati točnu adresu; Isječe se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu uređuje u pošalje, makar je ono i ne oglašilo. Za oglaš zahvalnice ne plaća se ništa, a drgovotljivi milosrdi upotrebljavaju se za rasirenje Glasnika.

Našla duši svojoj pokoj i mir.

Slavonija. U svojoj sam mlađosti bila dosta pobožna. Svoje sam vjerske dužnosti točno vršila. Majka Božjoj sam se uticala postom i molitvom. Kad mi se navršilo osamnaest godina, udala sam se u vrio raskaljenu obitelj. Ispoučetka sam se zgrajala slušajući psovke i kletve; ali malo po malo tako sam se pokvarila, te nijesam ni sama bila skoro ništa bolja od njih. Tako sam mnoga godina dragog Boga vrijedala i pogrdivala; ali sam se ipak sjećala svoje mlađosti i nevinosti. Svetе sakramente sam samo o Uskrsu primala, i to od običaja. Oh, kako je lasno u grijeh upasti, a kako teško iz opačine grijeha se isčupati! Mnogo sam se napakala i često odlučivala, da će se ostaviti svojih grijeha. Ali ne! To nijesam mogla; i nitko ne može bez pomoći Božje.

Milosrdni Isus Majka njegova pogledaše s neba na mene griešnicu; obolili smo svi: muž i troje djece, a ja najgore, od tifusa. Četrdeset i osam sati bila sam tako vatrena, te nijesam znala što govorim. I sam lječnik reče, da će mi pamet ostati pomučena. Bio to poziv Božji na pokoru. Muž i djeca za tri nedjelje ozdravile i ustaše s kreveta, a ja iza onih četrdeset osam sati dodođe k sebi. Jedva dišući pozovem župnika i primim pobožno svete sakramente, i obećam Srcu Isusovu, ako se dignem iz kreveta, da mi se nikad više neće usta otvoriti na psovku i kletvu. To sam i odražala. O dragi čitatelu, ne mogu opisati, kako sam se borila po godine s napaču i opakivala svoje grijehi moleći Sreću Isusovo i Majku Mariju, da mi pomognu da nadvladam napast!

Bojala sam se upisati u Sreću Isusovu (u bratovštinu S. L.), jer se nijesam držala toga dostoјnom. Jedne večeri dugi sam se molila i plakala za moje grijehi; napokon se prekrstim i spokojno zaspim. Dobar sam o slatkom Srcu Isusovu umirio me i utješio. Sutradan sam se odmah upisala u Sreću Isusovu, a u proleće sam uzela škapular Majke Božje Karmelske, koja mi kruto zapečati usta, kad se htjela na grijeh da otvore. Jedanaest godina već držimo Glasnik Srca Isusova i svetog Josipa i željno ih očekujemo, ja i moj muž. Dok smo živi držat ćemo, a po-

slijep smrti preporučujemo svojoj djeci, jer donaša svakoj obitelji velik blagoslov. Cvrsto sam uvjerenja, gdje se Glasnik čita, da nijesu ni djeca gladna. O vi, koji ste umormi, bijedni, žalostni i bolesni, utječite se Isusu, Mariji i Josipu; oni će vam breme olakšati. Ne mogu opisati, koliko mi je puta pomogao Srce Isusovo. Da spomenem još koji slučaj!

Zabolio me zub tako užasno, da sam si čupala kosa s glave. Gdje da nadem lijeka svojoj ljutoj боли? Sva očajna kiekh pred sličicu Srca Isusova i zapamip iz dna duše: Smiluj mi se, Srce Isusovo! U isti čas umanji mi se ljuta bol. — Legla sam zdrava. Kad sam se u noći probudila, tako me je u prsim bojelo, da se nijesam mogla smjesti maknuti. U svojoj nevolji zavapim Srcu Isusovu: Smiluj se na moju nevinu djetetu koja nemaju nigdje nikoga do mene, koja živim o trudu svojih ruku. Ako se smiluješ meni griešnici, napisat će javno u Glasnik. Na jedanput bolovi prestase, a suze mi navriješe na oči. U jutro sam se zdrava digla i svoje poslove nastavila. — Moja najstarija kćerka bila je u petnaestoj godini. Zaboliла ju nogu tako jako, da nije mogla stati na nju. Što da uradim? Djevojčica se svijala i plakala. Ja se utekoh Majci Božjoj i Srcu Isusovu, i obećam javno se zahvaliti u Glasniku. Na jedanput joj je bolje bilo, i mogla je sutradan sama u crkvu da se zahvali Srcu Isusovu i Marijinu. O hvala i slava Božanskemu Srcu, što je dano siromasima na utjehu

Ozdravila od krvotočja.

Slavonija. — Bolovala sam od krvotoči tri mjeseca. Krila sam i tajila misleći, da će bolest prestati. Ali ona je sve više rasla dok me nije u krevet shrvala. Muž me nagovarao, da idem u bolnicu, i ja sam namjeravala; ali moje tri djevojčice počeše plakati i mene moliti: „Ne idi, majko, jer ćeš tamo umrijeti. O majko, još danas počet ćemo devetnicu Srcu Isusovu.“ Još isti dan krene bolest na bolje, a deveti dan, premda sam bila slabia i žuta, isla sam u crkvu i primila svete sakramente. Mnogi su se čudili, tko me je tako brzo izlijecio. Ja im istinu rekoh, da me je izlijecio Lječnik, koji ne treba novaca. O hvala mu i slava na vijeke!

25. Ožujak 1917.

Poziv odlične nizozemske Marijine kongregacije gospode u Haagu, što ga u prošlom broju donijesmo na ovome mjestu, naišao je kod svih kongregacija na oduševljeni odziv. A i kako ne bi? Zar ima danas veće vremenite potrebe na svijetu, vrijednije, da se za nju zauzmu djeca Marijina, nego što je mir, za kojim toliko čeznu i začrni i neutralni puci i narodi? A tko može posumnjati, da bi i dobri naš Otac nebeski od svega srca rado svijetu dao toli željeni mir, kad bi ga svijet bio vrijedan i kad bi ga znao cijeniti!

Tri su poglavito dobra djela, koja nam preporučuje sveto Pismo staroga i novoga Zavjeta, kojima postizavamo milost Božju i stičemo sebi vrhunarske zasluge za vječnost: post, molitva i milostinja. Sva tri ova dobra djela preporučuje vrla kongregacija nizozemska zbornicima svega svijeta, e da što sigurnije isprose ono, što nam je svima na srcu: post uoči Blagovijesti, to jest u subotu dne 24. ožujka ove godine; svetu pričest i krunicu na samblagdan u nedjelju dne 25. ožujka i milostinju u koju dobru svrhu.

Jedan dan dragovoljno positi! Tko to ne će rado učiniti, pa još u takvu svrhu — za mir?! Sveta pričest i krunica nije li to najkrepča i često puta svagdanja duševna hrana premnogih zbornika? A zar bi i obilna milostinja mogla komu biti teška? Danas se daje na sve strane i sve se upravo natječe, tko će više dobra učiniti i ublažiti bijedu i nevolju, što ju sobom donosi rat; kako ne bismo i ovom prilikom, ovakvim povodom i u onako plemenitu svrhu, koju u prošlom broju preporučimo — katolički Dački dom u Zagrebu, namijenjen srednjoškolskoj, a poglavito akademskoj omladini hrvatskoj — posegli što dublje u džep? Istina, bit će među hrvatskim zbornicima i takvih, koji su više upućeni na tuđu milost, negoli da sami milost dijele; ali ne zaboravimo, da Bog ne gleda na svotu, koja se daje, nego na srce, koje daje. Ako je to srce čisto, i jedan filir, žrtvovan Bogu za ljubav, donosi obilate kamate za vječnost; a ako je taj filir možda još od usta otklunut, a ne od izobilja izlučen, vrijedi više pred Bogom nego milijuni milijardera, koji i ne osjećaju, kada što daju. Sjetimo se samo onog udovičinog

filira u Evandelju: „Zaista vam kažem, da ova siromašna udovica metnu više od svih, koji metnuše u škrinjicu za priloge; jer svi metnuše od suviška svoga, a ona od sirotinje svoje metnu sve, što imadaše, svu hranu svoju“ (Marko 12, 43, 44).

Ponqno svraćamo pozornost hrvatskih kongregacija na „Ratni spomen Hrvatske“: kapelu sv. Josipa i s njom spojeni katolički Dački dom, što se ima trudom i marom „Društva za sveudiljne klanjanje presv. oltar. Otajstvu i potporu siromašnih crkvi“ u Zagrebu podići. Kapela sv. Josipa bit će dostojan spomen poznijim naraštajima na današnji krvavi rat i na besprimjerna junaštva hrvatskoga naroda na svim frontama, pred svim neprijateljima, kao i ne-pokolebivu ustrajnost svekolikog pučanstva u domovini, kojom je podnosio sve teške posljedice rata. Sam pako katolički Dački dom ima nam odgojiti nova pokoljenja, ratom zatrvena, pokoljenja hrvatska, pokoljenja katolička, koja će biti na ponos Crkvi i domovini. Neka se slobodno drugi brine za ratne invalide, za siročad poginulih u ratu, za sve one, koji su uslijed rata stradali; ali valja misliti i na budućnost, a ne samo na prošlost i sadašnjost; valja nam odgojiti Crkvi i državi uzor-muzeve, uzor-značajeve, uzor-inteligenciju, uzor-vode i učitelje naroda. Na to do sada nitko nije mislio do spomenutoga „Društva za sveudiljno klanjanje“. Na mlađež se najviše tuže, a za mlađež se do sada najmanje uradilo. Vidimo, da u privatnim stanovima, da niti u mnogim roditeljskim kućama mlađež ne dobiva ono, što joj u njezinoj dobi najviše treba, e da joj se um i srce oplemeniti. Tu valja posegnuti za drugim sredstvima. Takvo uspješno sredstvo, koje nam je do sada manjkalo, kani pružiti „Društvo za sveudiljno klanjanje“ katoličkim Dačkim domom. Poduprijmo ga stoga što izdašnije i upotrebimo ovu lijepu priliku, pa spremajmo i štedimo osobito ovaj mjesec, kako ćemo na Blagovijesti moći što izdašnju svetu u tu svrhu darovati.

Osim milostinje, koju će svaki pojedini zbornik prema svojim imućstvenim prilikama u tu svrhu dati, preporučili bismo, da i svaka kongregacija kao takva dade prema svojoj zalihi što veću svetu iz zajedničke blagajne. Doprinos kongregacije neka se uglavi redovitim putem, na konzultu ili vijeću kongregacije; a prinosi pojedinih zbornika neka se pobilježe na posebnom sabirnom araku. Takav sabirni arak može si svaka kongregacija i sama sastaviti uvez obični arak papira i iscrta ga po duljini i širini, kako treba; a može ga i naručiti kod „Društva za sveudiljno klanjanje“ u Zagrebu, samostan čč. sestara, Frankopanska ulica. Na tu adresu neka se do kraja ožujka pošalju svi prinosi i sabirni arci. Vrlo bi lijepo bilo, kad bi zbornici za taj ratni spomen Hrvatske ovoga mjeseca sabirali i kod drugih, navlastito svojih prijatelja i znaca (u zagrebačkoj nadbiskupiji osobito 18. ožujka), te uspjeh svoga rada i požrtvovnosti napose priopćili „Društву za sveudiljno klanjanje“.

Marijina kongregacija radnika u Zagrebu priredila je dne 2. siječnja o. g. svečanu predstavu, a čisti prihod od 650 K predala je „Društvu za sveudiljno klanjanje“ za „Ratni spomen Hrvatske“. Ne bi li se i druge M. kongregacije diljem hrvatskih zemalja mogle ugledati u ovaj primjer, pa i na taj način doprinijeti koji kamečak ovoj katoličkoj gradnji, to više, što ovaj Dački dom može biti ujedno i Dom kongregacija, ako se bude sabralo dovoljno sredstava.

Zbornik podno križa.

Piše: Josip Predragović D. I.

Iražite pomno u knjizi Gospoda i čitajte! (Izaja 16.) — Koja je slika od onih poznatih četraest postaja križnoga puta tebi, zbornice, najmilija, koji li se prizor tebe najsiljnije doimlje, ne znam. Ali to znam, pa mislim da smijem i ustvrditi: jedna od najdirljivijih i ujedno najpoučljivijih jest dvanaesta postaja — Isus na križu. Visoko drvo, križ, usadeno je na vrletaoj Kalvariji. Na tvrdnu drvu u bolima i mučama visi Golgotski Mučenik, a pod križem stoji bl. Dj. Marija sa sv. Ivanom i sa sv. Marijom Magdalrenom — kongregacija Marijina podno križa. Pristupi bliže i gledaj:

I. Križ Kristov. Kada je Ferdinand Kortez g. 1521. osvojio Mehiku i mladoga cara Guatimozina zarobio, udari cara i još jednoga prijatelja careva na muke. Na životom ugljenu morala se obojica pržiti. Kada je dvoranin u groznim bolovima strahovito jadikovao, reče mu car: »Prijatelju, što jačeš?!« — »Ma kako ne ču«, uzdahne dvoranin, »kad me živi organ tako užasno pali?« — Tad izusti bolno car ove vijekom znamenite riječi: »Zar misliš, da ja na ružama ležim?« — I dvoranin je razumio, i nije se više tužio; ove mu se riječi careve duboko usjekle u srce.

Nijesmo li možda i mi nalik na onoga nesretnoga dvoranina? Pa ipak imamo pred sobom primjer užvišeniji, daleko moćniji nego li je onaj zemnog vladara. Ne bi li i nama Krist s križa kud i kamo većim pravom mogao doviknuti: Zar mislite, da ja visim, da ja ležim na ružama? Isus na križu, sv. Raspelo najmilija je knjiga svakome kongreganistu. Gledajmo je izvana! Oko glave Spasiteljeve ovila se je ostra trnova kruna, ruke i noge čavlima probodene, prikovane, cijelo tijelo u ranama, rumen-krvlju oblicheno. »O vi svi, koji prolazite putem, pogledajte i vidite, imade li bola, kakav je bol moj!« (Tuž. l. 12). Otvorimo knjigu. Pisana je ne prstom svemožnosti i mudrosti Božje kao vasiona priroda, nego grimizom ljubavi i milosrđa Kristova. Ne, nijesu Židovi pribili Krista na križ niti mu mučila zadaše boli, nego ljubav; ona ga je prikovala i utisnula mu u ruke ne samo gorki kalež tjelesnih boli nego i duševnih.

Al što trpi Krist u duši, u srcu? Poniženje, osamljenost, nezahvalnost. I čast i slavu i ime i udobnost sve je žrtvovao; ostavili ga apostoli i učenici osim jednoga; ostavio ga narod, komu je toliko dobroćinstva iskazivao za života i za koji ide u smrt; sve boli i muke, što ih je velikodušno uzeo na se, bit će za mnoge zaludu. Sv. Ignacije Lojolski veli: Nema drugog drva, što većma uspiruje organj ljubavi Božje u srcu našem od križnog drva, kojim se poslužio Gospod, da na njemu prinese žrtvu neizmjerne ljubavi.

U samotnom kraju stoji blizu puta križ. Pred njim kleći blijadi mladić, obuhvata rukama svojim deblo križa i upire vlažne oči u blijedo lice Spasiteljevo. Dugo je lutao mladac stramputicama, tek ovdje podno križa nasao je svoju sreću, tek ovdje čuo riječ istine, opomene i utjeche. Istine: »Vječnom sam te ljubavlju ljubio« (Jerem. 31, 3); opomene: »Nemoj grijehi više!« (Iv. 5, 14), utjehe: »Ja sam nadvladae svijete« (Iv. 16, 33).

II. Vlastiti križ. Plać, to je prvi govor sitnoga dijeteta u koljevcu; jecaj: zadnji glas umirućega na postelji. I niko na svijetu nije od toga prost. Križem i bolju satrven koraca lagano siromak; palače bogatuna pune su često raznih nevolja i nesreća, pače i najmoćniji vla-

dari ovoga svijeta ne mogu se bolima oteti. A koliko toga krije u svom krilu svjetski rat! Križu se oteti ne možeš. Ali i ne ćeš, jer znaš da boli dolaze od Boga, što više, da ih upravlja na naše dobro. —

Hoće li vinogradar lozu da odgoji, da je oplemeni i plodnom učini: tada je obreže, savija, da je osloboди od zlih mladica, da uz-mognе dobrо roditi. Nuto Krist je vinogradar, mi loze: kakovo čudo, ako budemo savijeni i obrezani, da donešemo plemenite plodove! A za mnoge je križ kao zvezk zvona, koji ih zove, da se povrate na krepost; za mnoge lemeš, kojim je Bog preorao otvrđnulo tlo njihova srca, da ulije u nj svoje milosti. Ali kako nosiš svoj križ?

Na Kalvariji Spasitelju s desna i s lijeva podignut je po jedan križ. Umirući Spasitelj motri svoje drugove. Ovaj pogled i neizmjerna ustrpljivost Isusova ganuse srce onome, što je visio s desne strane. Kaje se, vjeruje u Božanstvo Kristovo, podnosi svoje boli ustrpljivo i čuje one utješljive riječi: »Još danas bit ćeš samnom u raju!« (Luka 23, 43.) Onaj s lijeva odvrati se od Isusa i propade. Zborniče! Visiš li desno ili lijevo od križa Spasiteljeva? Moliš li ili kunes na križu? Tuj ne ima srednjega puta.

G. 1902. umro je u Beču dr. Vjenceslav Šidlo, pobožan liječnik i odusevljeni član kongregacije. Za mukotrpne duge bolesti nijesi ga nikada čuo, da bi se potuzio; no znao bi katkada pojedine kitice koje Marijine pjesme ispjevati. Do posljednjeg časa uzdržao u junačkoj strpljivosti i svetom miru. — Majka u najlepšim godinama svojim leži na smrtnoj postelji. Čini se, da i ne misli na svoje boli: »Kako Bog hoće, tako je najbolje. Obitelj svoju predala sam Bogu; on će se u buduće za mnu brinuti.« Odanost u volju Božiju, kako je ova predstojnica kongregacije bolest svoju podnašala, u velike je udivila i same redovnice, koje su je dvorile.

Ustrpljivost i dužnost: to su dva cvijeta, kojim valja da okitis svoj križ. Nosiš li ga ustrpljivo, bit će ti dvaput lakši; nosiš li ga odano u presvetu volju Božiju, bit će ti dvostruko miliji i zasluzniji.

Krist i križ; Krist, križ i kongreganista ne dadu se rastaviti. I samo prečesto obistinjuju se riječi Psalmiste: »Mnoge nevolje snalaze pravednika.« Alj i one arkađela Rafaela Tobić: »I kako si drag bio Bogu, trebalo je, da te kušnja snade.«

Oprosti u mjesecu sv. Josipa.

Mjesec ožujak na osobiti je način posvećen štovanju sv. Josipa. Pobožni vjernici, koji u tom mjesecu običaju svaki dan izmoliti na čast sv. Josipu kakvu molitvu ili učiniti koje djelo kršćanske kreposti, mogu dobiti ove oproste:

- 1) 300 dana svakog dana u tom mjesecu;
- 2) potpuni oprost u dan, po volji odabran, ako se ispovjede, pričešte i po nakani sv. Oca pape pomole. (Pijo IX, 27. travnja 1865.)

Ako bi tko ovu mjesecnu pobožnost htio započeti već u mjesecu veljači, tako da ju svrši sa svetkovinom sv. Josipa (dne 19. ožujka), ili, tko bi bio razložito zapriječen u to doba godine, pa bi želio koji drugi mjesec posvetiti u čast sv. Josipa: i tada može dobiti sve pomenute oproste, kako je to odredio isti papa Pijo IX. dne 27. travnja 1865.

„SAVEZ VOJSKA SRCA ISUSOVA“ u Zagrebu, Palmitićeva ulica 33. moli od tajnika svih „Vojskâ“, kratke i jezgro-vite izvještaje o životu i radu „Vojske“ do konca ožujka ove godine.

Sv. Franjka Rimška, udovica.

Mjesečna zaštitnica, 9. ožujka.

Fra je Svetica i kao djevica i osobiti dar, te je mogla plemkinje kao supruga i kao udovica, u sreći i u nesreći, u bogatstvu i u siromaštvu, u svijetu i u samoci živući jednako velika i vrijedna, da je naslijedujemo.

Rodila se u Rimu — zato se i zove: Franjka Rimljanka ili Rimski — god. 1384. Roditelji joj bijahu velika gospoda. Istom joj bila godina dana, a već je s majkom danomicu molila »Službu Majke Božje«, i nipošto nije dala, da joj muška glava laska ili da joj se lišća dotkne. Zato je s djetinjom prostodušnosti pouzданo općila s Andelima i sa Svecima kanoti sa živim osobama. Znala bi im poklanjati cvijeća i pričati im sve što ju je onako malu veselilo i žalostilo. Onamo od seste svoje godine ne bi jela mesa, a pila je čistu vodu; za počinjene grješke znala si sama naložiti strogu pokoru; često bi išla na sv. ispovijed. Najradije bi bila vijekom ostala djevicom; ali bez znanja njezina zaruci je otac s veoma bogatim plemenicem; i ona se morade pokoriti.

U ženidbenom staležu živila je 40 godina. Za čitavo to vrijeme bila je izgled njezne ljubavi i iskrenog štovanja prema svojemu mužu, a divne pobožnosti prema Bogu. Kada je teško oboljela, ukaza joj se sv. Aleksij i mahom joj povrati zdravlje. Odsad će se ona gotovo odijeliti od svijeta i sve slobodno vrijeme od kućnih briga i posala posvetit će razmatranju nebeskih stvari. Svoju mnogu služinčad ljubila je kanoti da su joj rođena djeca. Svako jutro i svaku večer s njome bi zajedno molila, često bi joj čitala iz koje nabožne knjige, nukala ju da bogoljubno prima sv. sakramente, da se boje Boga i čisto da živi.

Ne da se iskazati, koli je vješto znala žalosne tješiti, neprijatelje izmiriti, grješnike popraviti. Moglo bi se reći, da je od Boga dobila

— gospodice i gospode — na to skloniti, da se okane prekomjernoga nakira i da se odijevaju prema propisima kršćanske čednosti.

Bračni joj život Bog blagoslovio

Sv. Franjka.

davši joj četvero mili dječice, koju je jedino za nebo uzgajala. Jednoga sinčića i jednu kćerku još malu ote joj nemila smrt. Zato je utješi dobit Bog time, što je gledala svoga Andela Čuvara. Ovaj joj se ukaza u obliku preljubazna dječaka, zlatne kose, u odijelu bijelo plavom, pogled je svoj upravio put neba, ruke

prekrstio preko prsiju. Dan i noć takо je sveto i umrla 9. ožujka on ju je posvuda pratilo, u potreba njezina nekim dragocjenim miomama ili tko od onih što oko nje bijahu, u čemu štograd sagriješio, onda bi se Andelu oko smračilo, ili bi se sasvim udaljio; a netom bi se skrušeno pokajala, odmah bi se Andeo ljubazan kao i prije ukazao.

Kako je Franjka sveto živjela,

tako je sveto i umrla 9. ožujka 1440. Pri samrti napuni se soba njezina nekim dragocjenim miomama ili tko od onih što oko nje bijahu, u čemu štograd sagriješio, onda bi se Andelu oko smračilo, ili bi se sasvim udaljio; a netom bi se skrušeno pokajala, odmah bi se Andeo ljubazan kao i prije ukazao.

papa Pavao V. uvrsti u broj Svetitica.

J. Celinšćak D. I.

VIJESTI IZ KONGREGACIJA.

Marijina kongregacija klerika i svećenika u Đakovu. Ovo je najstarija kongregacija između svih, koje sada opстоje u hrvatskim zemljama. Osnovao ju je g. 1865. Isusovac o. Lombardini. Dne 8. prosinca 1915. proslavila je svoju pedesetu godišnjicu. Jubilej taj ne bi bio toliko važan radi svečanosti, kliko radi toga, što se u pedesetoj svojoj godini kongregacija s temelja obnovila, a o jubileju se ta reforma svečano proglašila.

Po toj reformi stekla je naša kongregacija novo pravo opstanka u sjemeništu našem. Po starim naime posebnim pravilima kongregacija nije svojim članovima ništa davala. Kao čisto molitveno društvo gubila se u okviru daleko strožih sjemenišnih pravila, pa se čutila kao neki teret, kao neka društvena forma, koju treba radi starine njezine poštivati i trptjeti u kući. No sama slava i starina slabо će društvu dati život, ako nema drugoga poticala. Stoga se na jedanput moglo desiti najstarijoj hrvatskoj kongregaciji, da u vrijeme svoga jubileja zamre. I krija je uistinu već bila blizu. Svi su zanemarili kongregaciju, općenita je apatija zavladala prema njoj, nitko nije čuo snage, da je podignne; a ako ih je i bilo, koji su nešto htjeli, nijesu znali kako bi.

Kad su ljudi već sasvim klonuli i nad kongregacijom stali glavom klimati, onda se Majka Božja pobrinula, da spase najstariju hrvatsku kongregaciju. Upozorila je sinove svoje, da Marijin kult u današnje vrijeme općenite skepse traži znanstvenoga obrazloženja, da napose traži od svećenika solidno razumljevanje, a da se nipošto ne zadovoljava pukom skromnošću. Hiperduljski kult Marijin treba da se temelji na jasnoj spoznaji sviju o njih razloga, radi kojih Crkva Mariju diže daleko nade sve svece i ne poznaće nad njom nikoga višega, osim jedinoga Boga. Jedino na tom temelju Marijin kult nikada ne će sadržaja izgubiti, nikada ne će postati teret, kao protestantima što je postao, nego će se neprestano pomladivati.

Treba dakle štovanju Marijinu naći temelj, koji će pobožna čovjeka učvrstiti u njegovoj odanosti prema Mariji, a čovjeka nepovjerljiva uvjeriti, da Marijin kult nije samo za one, koji radi nepismenosni ne znaju Mariju drukčije štovati osim krunicom, nego i za ljude „misaone“. Temelj se nalazi u nauci sv. Rimskie Crkve. Taj se temelj u svoj svojoj veličini dade upoznati proučavanjem. Tako se kongregaciji našoj samo od sebe pružilo sredstvo za njenu obnovu. Kongregacija će naša ispuniti svoju zadaću u sjemeništu, ako za jednu od glavnih dužnosti svojim članovima odredi: proučavanje marijologije; ako svi kongregatani budu Majku Božiju, Kraljicu svećenika upoznali onako, kako je sveta Mati Crkva ljubi. A ako je budu tako ljubili, sigurno će biti sposobni i dostojni promicatelji Marijina kulta i među narodom. Neka dakle svi študiraju marijologiju! Ta je misao lebdila pred očima našemu g. upravitelju, kad je 1915. predlagao odbornicima reformu kongregacije.

Godina je dana prošla 8. prosinca god. 1916. kako smo se reformirali. Koliko je god oduševljenje za rad bilo veliko, nije odmah moglo svaldati sviju poteškoća, što ih je reforma sa sobom donijela. Još se prije snašla kongregacijska sekocija klanjalaca, nego sama kongregacija. Marijologija nije laka, stoga traži dosta vremena, da se dogmatička nauka shvatljim načinom obradi, da ju razumiju svi od 7. razreda do 4. teologije. Tako su se u 1916. na Marijinskim akademijama iznosili samo praktički referati, a na prvoj akademiji g. 1917. počeli smo s uvodom u marijologiju i na jedno 6 akademija iznijeti će se ukratko u glavnom sva građa, a poslije će se pojedina pitanja obradivati potanje.

Lanske su godine ove teme bile obradivane: 1. Kongregacija na višim djevojačkim školama. — 2. O momačkim kongregacijama na selu i o nutarnjem životu njihovu. — 3. Marija u Svetom Pismu Staroga Zavjetu.

Zaostali su ovi referati, još lane određeni: 1. Svojstva prezesa i zadaća njegova u dačkim kongregacijama. — 2. Dječačke kongregacije na selu. — 3. Kongregacija i djevojački redovi u našim crkvama. 4. Gajenje duhovnoga života u kongregacijama. — 5. O duhovnim vježbama u momačkim kongregacijama.

Ove će se godine na redovitim akademijama obradivati, kako je rečeno, marijologija, a usput i po koja od ovih zakašnjenih tema.

Naša marijolska knjižnica ima ova djela: *Bourasse: Summa aurea de laudibus B. V. Mariae.* 13 sv. Izdaao Migne 1862. — *Schütz: Summa Mariana.* 3 sv. Junfermann, Paderbon 1903. — *Scheeben: Dogmatik III.* sv. Herder. — *Jomar: Theologia Mariana.* Louvain, Fonteyn 1896. — *Meschler: Unsere liebe Fr. u. Her.* — *Erfer: Die Gottesbraut.*

Naše sekcije. Imamo adoratorsku sekciju, a u skoroj budućnosti će se osnovati i sekcija za savez kongregacija u našoj biskupiji.

Adoratorska je sekcija osnovana 26. XII. 1915. Prvo je njezina svrha: članove svoje uvesti u klanjanje presv. olt. Sakramentu po uzoru Društva svećenika klanjalaca, a drugotna je intenzivno gajenje nutarnjega života, bez kojega se prava svrha ne može postići. Članovi sekcije može biti svaki kandidat i svaki aspirant, zato se i skupilo do 30 članova. Razdijeljeni su u 4 odjela po vremenu adoriranja. Svaki se mjesec barem dva puta sastaju na prijateljske „razgovore“, na kojima se raspravljaju praktična pitanja iz askeze, iz dogmatike ili se iznose točke za adoraciju po metodi bl. Eymarda. (Pravila te sekcije donijet ćemo u br. 4. Op. Ur.)

Sekciji za „savez kongregacija“ namijenjena je važna zadaća. Ova ima najprije organizovati upravitelje kongregacija u našoj biskupiji, pa pomoći te organizacije širiti Marijin kult u našoj Slavoniji i Srijemu. Nadamo se, da će Bog blagosloviti tu osnovu.

Evo ovako otprilike stoji naša kongregacija, otkako je reformirana. Međutim: *Nos cam Prole pia, benedicat Virgo Maria!* Tajnik.

Zagreb. Kongregacija gospoda i gospodica Bezgriješnog Začeća zamolila je ovdašnje ženske kongregacije, da bi po mogućnost poduprile Odbor za vojnike čitaonice na ratištu, te u tu svrhu dne 2. veljače o. g. prisustvovalo gengralnoj sv. pričesti i sabirale dragovoljne prinose. Prema tomu je bila u kapelicu kongregacija u Palmotičevoj ulici br. 31. tога дана u 8 sati sv. misa i generalna pričest. Čeliri kongregacije ženske sabrale su tom prilikom lijevu svetu od 250 K i predale pomenutom odboru. — Kongregacija licejki priredila je 4. veljače u katol. kasinu posebnu akademiju u istu svrhu te sabrala 150 K, koju su svetu takoder odmah uručile rečenom odboru.

Kongregacija radnika dala je veliku predstavu, dne 2. veljače na večer u dvorani gradanske streljane u korist katoličkog Dačkog doma. Velika dvorana bila je sasvim puna otmjenog općinstva, očiti znak, kakav ugled uživa neumorna ova kongregacija i kako su sv. zagrijani za misao o gradnji katol. Dačkog doma. Cist prihod preko 650 K uručen je Društvu za svaudljivo klanjanje, koje tu gradnju poduzimlje. Predstavlja se „Mladi vitez“, izvorna drame u 5 činova, koju je donio Kalendar Srca Isusova i Marijina g. 1915. Igralo se izvrsno, a i vojnička domobraska glazba svirala je na početku i na koncu te između činova prekasne komade pod ravnateljem kapelnike g. Muhića. Igra se je tako svidjela, da su mnogi bili do suza ganuti.

Odbor za vojnike čitaonice na fronti.

Tik pred Božić sastavljen je u Zagrebu poseban Odbor odlične gospode i gospoda, kojemu je svrha svaku hrvatsku pukovniju na ratištu opskrbiti sa zdravim i dobrim hrivom. Koliko sredstvo dopuštaju, šalje Odbor dobre knjige i etapnim četama te hrvatskim ranjenicima po raznim bolnicama. Umoljavaju se stoga sv. koji imaju keju suvišnu dobru knjigu, da ju pošalju tomu Odboru, a knjižar, da pošalju popis svojih knjiga i oznake, koji su poput voljne dati obietrom na ovako patriocičnu svetu. Odbor treba i mnogo novaca, jer većinu knjiga i igrački mora da kupi govorim novcem. Umoljavaju se stoga sv. prijatelji naših junaka, da poduprnu Odbor i novčano. Osobito molimo naše vrle vojnike, da od prištedenih flira pošalju koji i u ovu svetu; o njihovu se dobrovu napokon i radi. — Adresa Odborova, na koju valja sve slati, jest ova: *ODBOR ZA VOJNICE ČITAONICE, ZAGREB, Palmetićeva ulica 33.*

Molitvena vojna za Afriku.

Svake godine poziva Družba svetoga Petra Klavera za afričke misije sve vjernike na tako zvanu „molitvenu vojnu za Afriku“. Ta vojna stoji u tom, da svaki izmoli kroz deyel dana sam ili s drugima pred svetkovinu svetoga Josipa ovu molitvu, koja slijedi:

„Otprošnja Presvetome Srcu Isusovu za afričke Crnce. — Preslatki Isuse, Spasitelju svih ljudi, pogledaj milostivo na afričke narode, koji su ogreznuli u tolje nevolje, te su tužni robovi grijeha. Gle evo nas, da te molimo za najnesrećniju braću našu i da ublažimo poklona vrijednu pravednost tvoju. Stoga zajednici sa svim dušama, koje te ljube, zahvaljujemo ti se za něbrojene darove, koje si udijelio ovim narodima. Želeći zadovoljiti Presvetome Srcu tvojemu, molimo oproštenje za njihovu nevjenu i za tvrdo srce njihovo. Mi plaćemo za sve grijeha, kojima tvoje Veličanstvo Božansko uvrijeđaš ovi narodi i njihovi predi, počevši od jadnoga Kama, pa sve do dana današnjega. A za naknadu i za pomirbu mi ti prikazujemo i prinosimo najveće blago naše, tvoje Presveto Srce, koje su svi ovi grijesi doista ranili. Pa da bi se ispravile te uvrede, primi molitve, zasluge, djela i zadovoljstvije presvete Majke tvoje i Zaručnika njezina, svetoga Josipa, sviju Andela i Svetih i cijele svete Crkve tvoje. O dobri Isuse, smiluj se ovim jadnim narodima! Rasvjeti ih, koji čame u tmini i u smrtnoj sjeni. Amen.“

Sveti Josipe, izgledi i zaštitište štovatelja Presvetoga Srca; sveti Petre Klavere, molite za nas i za nevoljne Crnce afričke!

Od svede su Stolice za zvaku devetnice, koja se u koje ms drago vrijeme u godini javno ili za se na čast Božanskoga Srca obavi, udijeljeni ovi oprosti: 1. 300 dana za svaki dan devetnice.

2. Potpun oprost za vrijeme devetnice ili u jedan od osam dana, što slijede. (Uvjjet: ispuštanje, pribit, molitva na zakon svetoga Oca.)

Papa Pijo IX., otplom od 28. novembra 1876. dopustio je, da se može svakom od koje crkvene oblasti odobrenom molitrom, dakle i ovom goranjem, poslužiti onaj, koji hoće da dobije oproste.

Pregled Marijinih kongregacija u Hrvatskoj,

podignutih godine 1865.—1916. uključivo.*)

Po biskupijama: Banjalučka 5 kongregacija, Đakovačka 17, Dubrovačka 10, Hvarska 6, Krčka 3, Mostarska 5, Porečko-Pulska 3, Senjsko-Modruška 12, Splitско-Makarska 6, Šibenska 2, Tršćansko Koparska 4, Vrhbosanska (Sarajevo) 45, Zadarska 5, Zagrebačka 49. Ukupno: 172.

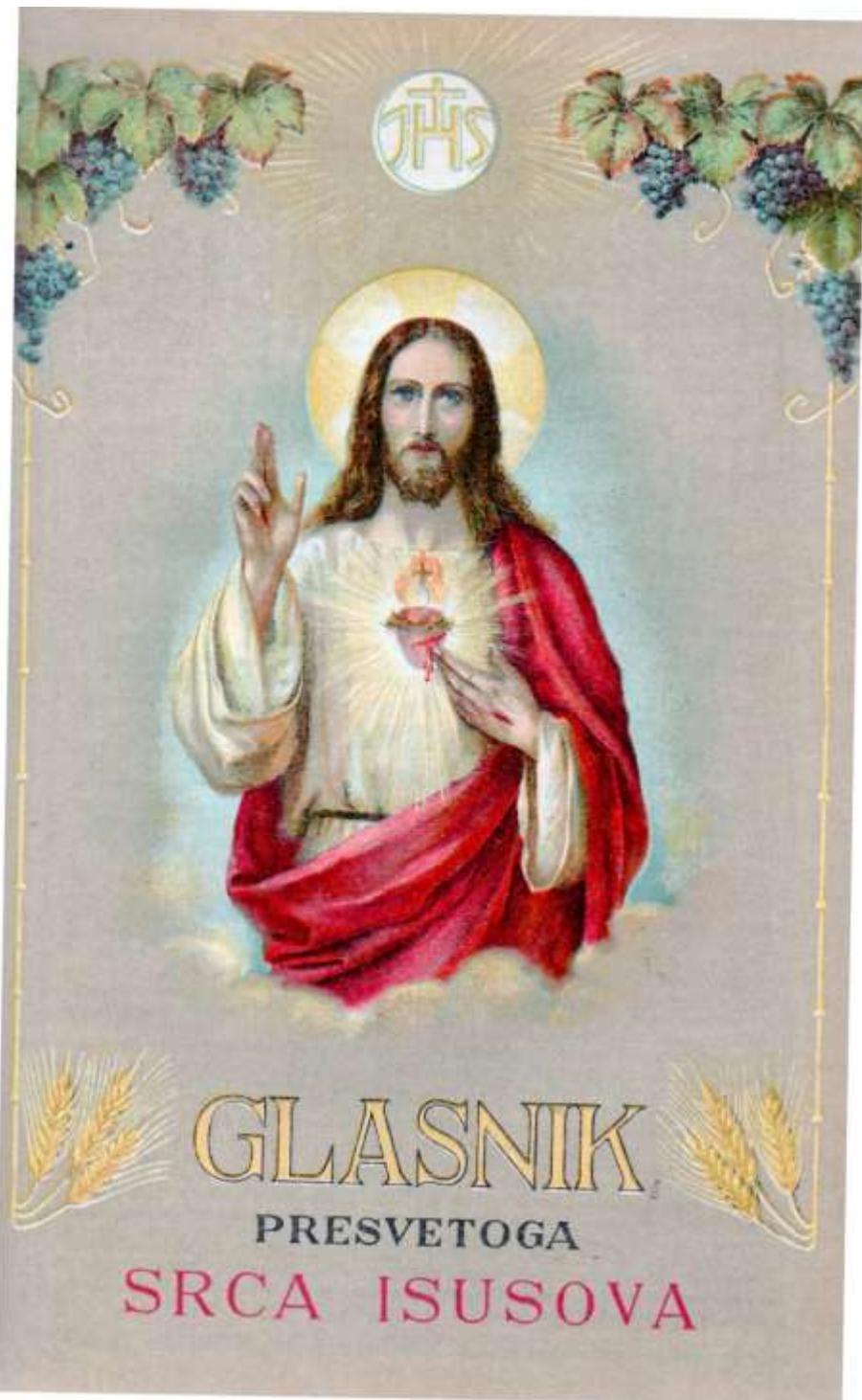
Po mjestima: 1. Banjaluka 2. Bednja 3. Bjelovar 4. Blato 5. Bol 6. Brdovac 7. Černik 8. Černik Primorski 9. Cres 10. Doloro 11. Dubrovnik 12. Đakovo 13. Feričanci 14. Fojniča 15. Gidinj 16. Glina 17. Gola 18. Gospic 19. Gradačac 20. Grobnik 21. Gruda 22. Imotski 23. Karlovac 24. Karlovcici 25. Klana 26. Komin 27. Koprivnica 28. Kotoriba 29. Krapina 30. Lešće 31. Lopšinj Mali 32. Ložiste 33. Makarska 34. Marija Zvijezda 35. Mitrovica 36. Modrič 37. Mostar 38. Mrcine 39. Nasice 40. Nazaret 41. Novigrad 42. Ogulin 43. Olib 44. Orahovica 45. Osijek 46.

Pazin 47. Poreč 48. Požega 49. Pulj 50. Rijeka 51. Rovinj 52. Sarajevo 53. Senj 54. Sinj 55. Slatine 56. Split 57. Stivan 58. Subotica 59. Supetar 60. Sušak 61. Sibenik 62. Tinjan 63. Travnik 64. Trški vrh 65. Tučepi 66. Tuzla 67. Varaždin 68. Vareš 69. Vinica 70. Visoko 71. Vrapče 72. Vrbovac 73. Vukovar 74. Zadar 75. Zagreb 76. Zemun 77. Županjac.

Po broju kongregacija: Zagreb: 19, Sarajevo: 19, Travnik: 6, Vukovar: 6, Dubrovnik: 5, Split: 5, Osljek: 4, Banjaluka: 4, Požega: 4, Varaždin: 4, Zadar: 4, Senj: 3, Sinj: 3, Zemun: 3, Cres: 2, Đakovo: 2, Fojniča: 2, Gospic: 2, Klana: 2, Novigrad: 2, Supetar: 2, Sibenik: 2, Tuzla: 2.

* Molimo prijatelje, da navedene podatke o svom mjestu točno proučite, pa ako opaze buduću neispravnost, da nam ju kartom što prije propočete. Ovdje su navedene sve kongregacije, koje su u rečenom razdoblju osnovane; želimo pak imati točan popis kongregacija, koje i danas postoje. Uredništvo.

Sadržaj: Sveti i brojna obitelj 49. — Pastirski list zagrebačkog nadbiskupa 53. — Sveti Josip i socijalno pitanje 54. — Iz svagdanje života 56. — Načelnici od Hrvata 56. — Jutarnja i vetererna molitva 57. — Dalmatinac žao umjeti 57. — Nasl dopis 58. — „Jedina nade“ 59. — U krilu je spas 60. — Izmetena srca 60. — Život bl. Margarete Alakok 61. — Zahvalnice 64. — 25. Ožujak 1-11. 65. — Zbornik podno križa 67. — Oprosti u mjesecu sv. Josipa 68. — Sv. Franjo Rimska, mučenica 69. — Vijesti iz kongregacija 70. — Odbor za vojničke čitaonice na fronti 71. — Molitvena vojna za Afriku 72. — Pregled Marijinih kongregacija u Hrvatskoj 72.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 4.

TRAVANJ 1917.

Tečaj XXVI.

Kršćanska ljubav za vrijeme rata.

Opća nakana molitava i dobrih djela u travnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Nikad nije kršćanska ljubav tako potrebita kao za vrijeme rata. Za vrijeme rata snalaze ljude sva zla i nevolje. Zato se moli sv. Crkva: „Od kuge, glada i rata, osloboди nas Gospodine!“

Ne treba to dokazivati, svaki učuti i zdiše pod posljedicama sadašnjeg svjetskoga rata.

Kolike obitelji izgubiše svoga miloga oca; kolike supruge obudovješe; koliko siročadi! Mnoge nade roditelja i države uništi kuga, šrapnel, bomba i top na bojnom polju. Koliko ih čami u ropstvu! Koliko sakatih, koji će sve do smrti svoje pripovijedati strahotu rata! Koliko ranjenika i bolesnika po bolnicama širom cijele monarhije i po svoj Evropi!

Tko će sve ove tužne utješiti, njihove boli ublažiti, udovicama i siročadi suze orti, nevolnjicima i gladnimama pomoći? Jedino

Kršćanska ljubav!

Samo ona ima pravu samilost i melem za svaku ranu, tugu i nevolju ljudskoga srca, kao što ju ima ono Božansko Srce, što je nepresahnjivo vrelo svakoj pravoj, djetovornoj ljubavi. O tom suncu istine i ljubavi su već Proroci govorili, da će, kad bude sinulo, sve tmine raspršiti i sav led srdaca rastopiti.

Kad je Spasitelj na svijet došao, bili su svi ludi u velikom i općem ratu s Bogom. Bili su pristaše i sužnji zakletoga Božjega neprijatelja. A stoga su tonuli sve to dublje u svaku nevolju, tugu i žalost. Kad otvori Kralj mira svoje ljubezno Srce i započe djelovati i naučavati među zarađenim ljudima, sve nevolje stranom iscijeli, a stranom ublaži i posveti, te postadoše za one, što ih boguodano podnose, prava unosna glavnica vremenite i vječne sreće.

Kralj mira je doduše iščeznuo ispred naših tjelesnih očiju, ali je svoju ljubav prelio u srca svojih pravih nasljednika. „Po tom će vas poznati“, reče, „da ste moji učenici, ako budete ljubili jedan drugoga“. Njegovo Presv. Srce nije prestalo za nas kucati. Postalo je do konča svijeta vrelo, iz kojega svi mi crpamo. Jer dok nas uči, da smo svi djeca jednoga Oca nebeskoga, i da sve, što i jednom od najmanjih učinimo, njemu pružamo: dotle nas i krije i snažno potiče, da uzmognemo činiti, što nas uči.

Jedva da se je ikad divnje zasjala djelotvorna ljubav kršćanska, nego li upravo u današnjem bratoubilačkom svjetskom ratu. Koliko ih se žrtvova za podvornike bolesnika od carske obitelji pa sve do najsromotašnjih djevojaka, redovnika i redovnica. Linački je biskup Hittmayr umro kao prava žrtva kršćanske ljubavi u ratu. — Koliko bolnica niče za vrijeme rata iz kršćanske ljubavi! Koliko kapelica na automobile za vojnike na ratištima! Koliko knjižnica, molitvenika, letaka i krasnih tiskanih poduka za ratujuće i bolesne vojnike! Koliko andela ljubavi na raznim ratištima, koji s pogibijelj vlastitoga života pritiče u pomoć onima, što padaju od ubojite kugle, da bi im spasili dušu, ako tijelo ne mogu! A svi dobri kršćani ne prestaju danomice dizati ruke svoje k Bogu, i krušnicom nastoje, da po Majci milosrda što prije isprose od Boga konac strašnog pokolja među narodima. Zato prinose svaki dan žrtve pregaranja svake vrsti. Tolike kršćanske obitelji poste, mole se, rade i trpe svaki dan, da uskore željno očekivani čas pravoga mira. Doista je Presv. Srce Isusovo bacilo u svijet organj i zapalilo ga u mnogim kršćanskim srcima.

Presv. Srce Isusovo nije samo pravi izvor kršćanske ljubavi, nego je toj ljubavi i

Nedostlžan uzor.

Prava kršćanska ljubav treba da je podatljiva, požrtvovna. A ima li gdje za to divnijeg uzora od onoga Srca, što je toliko ljubilo ljude, ter nije ništa propustilo, nego se iscrplo i uništio, samo da im pokaže svoju ljubav? Takova treba da je i prava kršćanska ljubav. Ljubav, kako sveti Grgur veli, ili djeluje, ili ako ne djeluje, i nema je. Živi duduše u čuvstvima, u srcu, ali po naravi svojoj teži za djelima. Ako se u djelima ne pokazuje, zamalo će je nestati i u čuvstvu.

To nam treba dobro zapamtiti, jer nam je najteže ustrajati u dobru. Kršćanska se ljubav krasno pokaza početkom svjetskoga rata. Ali još većma je potrebito, da u kršćanskoj ljubavi ustrajemo. I to ne samo za vrijeme rata, nego i poslije, sve do konca života. Čutjet ćemo dugo posljedice strašnoga rata. Koji su poginuli, ne će se koncem rata vratiti natrag. Bit će oskudica radnih sila. Zato je sva prilika, da će skupoča još i nadalje trajati. Evo zgode za kršćansku darežljivost. Mogla bi također u opasnost doći andeoska krepost kršćanskih djevojaka, ne nadu li se među njima brojne junakinje, koje će dragovoljno-pohrliti u samostan, da postanu prave i vječiti miomirisne žrtve Kristu Zaručniku na neizrecivu vremenitu korist svoje domovine, a sebi na vremenit i vječiti spas.

Ustrajna će ljubav, po uzoru Presv. Srca, svladati ne samo sve poteškoće dugotrajne kušnje, što nam zadaje rat, nego će i rasti

prema broju neprijateljâ. Bog nam očito pomaže, blagosivlje oružje naše na svim ratištima. Ali Bog iziskuje i naše sudjelovanje. Naši vojnici sudjeluju oružjem. A mi ćemo kod kuće oružjem molitve, a još više oružjem kršćanske ljubavi, oružjem, koje ne zadaje rana, nego rane vida ili ublažuje.

Međunarodna mržnja u ovom je ratu utrnula međunarodnu ljubav. Da se ta ljubav opet užeže na plamenu Bož. Srca, molimo se usrdno i složno s Marijom, Majkom krasne ljubavi.

Dajte, i dat će vam se.

Istinita crtica iz života.

Služila sam pred više godina u kući jednog graditelja u Zagrebu. Bijah odgojiteljica njegove djece. Odmah pri nastupu službe obeća mi gospodar, da će mi povisiti plaću, ako me djeca zavole. Međutim prošla i godina dana, a o povisjenju plaće ni govora. Djeca me veoma voljela, a niti na gospodare nijesam se mogla potužiti.

Jednog se dana, premda plašljiva, odvažim i sjetim gospodara na njegovo obećanje. Morala sam, jer mi plaća bila tako kukavna, da sam se jedva mogla odijevati. Kad to čula gospoja, a ona udri psuj i grdi, da ne zaslужujem ni toliko. Što ču, već dušu u se, pa šuti! Domala se primirim i napustim i svaku misao na to. Ta što ču, kad sam sirota?

Sutradan sam bila u vrtu sa svojim mladim gojencem od 5 godina. Netko zazvoni na kućnim vratima. Podem, da vidim, tko je; a malis za mnom. Bila prosjakinja i molila za milostinju. Gospoja je opravi s riječima, da plaća svaki mjesec za uboski dom; onamo neka ide. Sirota žena okrene se i obrise krupne suze, što joj niz lice potekose. U ruci je prebirala krunicu. Bilo mi je žao sirote. Imala sam uza se još 24 filira — sav svoj novac. Dadem ih mališu, neka ih pruži siroti. Kad se mali vratio, reče: »Da znadete, gospodična, kako se ona prosjakinja razveselila! Kazala je, da će se moliti za Vas.«

Baš mi je bilo drago, što se dijete tome veselilo i što je u svom izobilju počelo donekle dokučivati bijedu sirote. A i meni bilo veoma voljko pri srcu, što sam siroti ženi kako tako pomogla. Odmah uzmem djetetu pričati, kako imade mnogo siromaka na svijetu, pa kako im moramo pomagati. Na posljeku mu stavim na srce, da nikada, kad odraste, ne zatvorite vrata pred sirotom, ako hoćete, da bude sretan. Mališ me slušao pozorno; a kad svrših, zamoli me, da mu još o tome govorim.

U taj čas zovne me gospodar. Na moje veliko čudo nasmiješio mi se prijazno, uzeo sindića na ruke i poljubio ga; a onda će meni: »Čuo sam sav vaš razgovor s malim. Drago mi je, da ga učite milosrdju i blagosti. To je lijepo. Vi ste nadarili onu sirotu po mome sinu. Hvala vam!«

Još istoga dana pozove me k sebi po drugi put, pa mi reče: »Od danas će Vam se plaća povisiti. Gledajte i nadalje, da djeca budu dobra i čestita, pa će Vam se plaća i opet povisiti.«

Kako sam se iznenadila i razveselila! Tu je očito bio prst Božji po srijedi. Gospodin je održao svoju riječ: »Dajte, i dat će vam se.«

M. F.

Srce Isusovo pogrdama nasićeno.

Culi smo, da je Presv. Srce Isusovo pomirište za grijeha naše. Sad nam sv. Crkva u dalnjim pohvalama nabraja poglavita djela, kojima je Božanski Spasitelj zadovoljio Bogu Ocu za naše grijeha. Na prvom mjestu ističu se

Pogrde,

što ih je Spasitelj u svom Srcu podnio za naše grijeha.

Bližnji se pogrdaju, kad mu se prisutnime nepravedno uzima čast. Pogrduju se bližnji ili nepoštovanjem: kad mu uskraćujemo poštovanje, što ga ide; ili osramočenjem: kada ko bližnjega nazočnoga pred drugima ponizuje, čineći ili govoreći mu tako šta, zašto ga drugi preziru. Biva to ruženjem, psovanjem, potvaranjem, podru-

Gle čovjeka!

Ima li bol, kao što je moja?

givanjem, podsmijevanjem i sličnim načinom. Sto je osoba viša, do- stojanstvenija, to je i pogrda, koja joj se nanosi, veća i strašnija.

Velika je bila pogrda, što su je Francuzi nanijeli svome kralju Ljudevitu XVI., kad su ga utamničili, oduzeli mu kraljevski naslov, prozvali ga „Louis Capet“. Staviše ga pred nepravedne suce, okriviše ga, da je oteo narodu slobodu; napokon ga osudili na smrt i odru- bili mu glavu na javnom trgu dne 21. siječnja 1793., dok se on molio za Francusku i oprištao svojim neprijateljima, da ne padne krv njegova na Francusku. Kolika pogrda toli uzvišene i nevine osobe kraljeve! Neizmјerno je veća, uzvišenija i nevinija osoba Isusa Krista, prema tomu bijahu neizrecivo teže i strašnije pogrde kojima ga po- grdiše njegovu kukavni stvorovi.

Pogrdili su njegovu svetost. Isus je živo vrelo svetosti. Svet nad svim Svecima. On sam je uistinu mogao pitati i najluče nepri- jatelje svoje: „Tko će me od vas prekoriti za grijeh?“ (Iv. 8, 46.) A ipak mu u lice rekoše: da ima davla; da je opsjednut od davla; da buni narod proti zakonitoj oblasti, zabranjujući mu plaćati porez; da je prijatelj grješnika, da rado opći s carinarima i drugim očitim grješnicima. Podrugivali su se njegovoj mudrosti: Obukli su ga u

dugu bijelu haljinu, kao ljudaka, i tako ga vodili gradom pred cijelim narodom. Pokrili su mu presveto lice, udarajući ga šakama i rugajući mu se pitali: „Proreci nam, Kriste, tko je, koji te udari?“ (Mat. 26, 68.) Pogrdili su njegovu kraljevsku čast i dostojanstvo, kad su ga zaognuli u otrcani škrletni plašt; kad su mu dali u ruke trsku, a na glavu strašnu trnovu krunu; kad su klecali pred njim, pljuvali mu u lice, udarali ga i pozdravljali ga porugljivo: „Zdravo, kralju, židovski!“ (Mat. 27, 29.) Pogrdili su njegovo Božanstvo i sve mogućnost njegovu. Rugali mu se: „Ha, koji hram Božji razvaljuješ, i za tri dana opet sagraduješ, pomozi sam sebi! Ako si sin Božji, sidi s kršća!“ (Mat. 27, 40.)

A nije li najveća pogrda usporediti Sina Božjega s razbojnikom, dapače i zapostaviti ga razbojniku. Barabi; među razbojnicima, razbojničkom smrću dokončati mu život?

Nema pogrde, ni rugla, ni sramote na svijetu, što nije Isus pretrpio. To je naprijed navijestio Duh Sveti po proroku Davidu: „Ja sam crv, a ne čovjek, podrugivanje ljudi i prezir naroda.“ (Ps. 21, 7.)

A zašto kaže sv. Crkva u ovoj pohvali, da je baš

Presv. Srce Isusovo nasičeno svim ovim pogrdama?

To, kršćanine, svaki lako razumije. Srce je, koje na osobiti način osjeća radosti i žalosti, pohvale i pogrde.

Za francuskog kralja, Ljudevitu XVI., koga malo prije spomenusmo, kažu, da je tako bolno očutio sve pogrde, što mu ih njegovi podanici nanesoše, da je u tamnici sa svim osijedio. To je jamačno znak, što da je bio nevin i da je imao veoma plemenito i čutljivo srce.

No koje ćemo srce usporediti sa Srcem Isusovim?! Koje je srce tako plemenito i čutljivo, kao Srce Božje?! Koje je srce tako ljubilo svoj narod i toli divna djela izvelo za njega, kao Presv. Srce Isusovo? To je neprevarljivi znak ljubavi i plemenštine svakoga srca, koliko nepravde, pogrde i žalosti podnese za one, koje ljubi.

To je i razlog, zašto se nijedno drugo ljudsko srce ne može ni izdaleka izjednačiti, dapače ni usporediti sa Srcem Isusovim. Nijedno srce nije i ne može te žalosti, pogrde i rugla podnijeti, što ih podnese Presv. Srce Isusovo!

Duhovni spisatelji kažu, da se samo jedna kapljica od onežlosti, što je Isus u Getsemanskom vrtu pretrpio, porazdijeli među sva srca ljudska, da bi u tili čas svi ljudi morali od žalosti umrijeti. Presv. Srce je Isusovo kraljevsko Srce i u podnašanju pogrda.

Klanjam ti se, Isuse Kriste i blagoslovimo te, jer si po svetom krizu svojem otuklio svijet.

Nije Božanski Spasitelj samo zato htio, da mu se Srce nasiti pogrdama, te zadovolji za grozote i opačine srca ljudskoga, nego i zato, da ga i u tom

Nasljedujemo.

Tko hoće da Isusa nasljeđuje — a to je poglavita dužnost kršćanina — taj mora i pogrde podnositi. „Nije sluga veći od gospodara svojega. Ako mene progoniše i vas će progoniti“ (Iv. 15., 20.)

A to je upravo i nužno, da tako svetoga i velikoga Učitelja imamo u toli teškoj i nužnoj nauci, kako je to podnašanje rugla, prezira i sramote. Tko bi se inače odlučio, da podnosi prezir, da ga na to ne bi sokolio sam Božanski Spasitelj? Što je teže i mučnije ljudskoj naravi, nego mirno i strpljivo podnosiš prezir? Kada dotle stignes u nasljedovanju Kristovu, da rado i veselo podnosiš prezir iz ljubavi prema Isusu, onda si se uspeo na vrhunac krasne kršćanske savršenosti, onda skršao oholu ljudsku narav, onda si srce svoje oplemenio i učinio ga sličnim onome Srcu, koje je najvećim pogrdama nasićeno.

Sv. Andela Folinjska reče: Kad bi ljudi znali, kako je dragocijen i sladak križ Kristov, ljudi bi se uvelike za njim otimali. Svaki bi htio, da što više podnese za Isusa. To je, što i sv. Ignacije Lojolski kaže, da je sladi ocat i žuč Kristova od svega meda ovoga svijeta. Samo treba križ Kristov: poteškoće, svladavanje samoga sebe, napasti, ruglo i prezir velikodušio prigrilji i podnosititi; onda ćemo u izobilju okusiti i uživati sve one čiste i svete radosti, što se nalaze u nasljedovanju Kristovu.

M. K. D. I.

Uzor-djetić Nuncije Sulpricije.

(Povodom stote obljetnice njegova rođenja.)

vima je poznato, kako je težak položaj jednog djetiça (naučnika). Nijesu svi gospodari jednaki, a ako se namjeri na gospodara zle čudi, ima mnogo trpjeti. K tome u današnje vrijeme mnogo trpe djetići od zlih drugova i slabog odgoja. Stoga bi valjalo što više poticati djetiće, da se upisuju u djetička društva, jer u njima mogu mnogo dobra naučiti.

Poboljšanju naših djetića služit će i iznošenje valjanih uzora, kakav je bio i naš svečar, koga je Crkva počastila nazivom »časnici«.

Rodio se 13. travnja 1817. u mjestu Pesko Sonsonesko u pokrajini abručkoj u Italiji od vrlo siromašnih roditelja. Već sa šest godina ostade siroče. Otada brinula se za nj baka; no za tri godine oduze mu Bog i ovu jedinu pomoć. Stoga predadoše ovo dijete bez roditelja i imetka nekom njegovom ujaku, po zanatu kovaču. To bijaše surov i okrutan čovjek, kojemu je jedina briga bila sticanje imetka. Nuncije mu morade nadomjestiti jednu radnu silu, za koju nije trebao ništa plaćati. On ne dozvoli dječaku da dalje ide u školu, koju je tako rado pohardao, nego ga zatrپavaše u kogačnici od rana jutra do kasne noći poslom, koji je toliko nadilazio nježne sile njegove. Bilo to ljeti za najluće nepodnosne žege, ili zimi za nevremena u gorskom kraju, Nuncije

morade nositi najteže terete i prevaljivati duge puteve, da obavi naloge svoga gospodara. Naskoro se tome pridružilo najgrublje zlostavljanje. Kovač bijaše nagao čovjek, kojega je kod najmanjeg povoda spopadao bijes. Nije bilo moguće da Nunciije udovolji svim njegovim hirima. U takovim je časovima siromašni dječak morao trpjeti svakojako zlostavljanje. Kovač bi znao pograbiti najteži komad željeza ili oruđe, što je prvo zahvatilo, te bi njime nemilosrdno izbio Nunciija ili ga bacio na zemlju, te ga udarao nogama, dok nije bio, da se dječak već onesvijestio. Uz majstora pristajahu i vrijedni njegovi pomoćnici, koji se natjecahu u surovosti prema nevinom dječaku. No najgore je Nunciiju bilo, što je morao dnevno slušati bezbožne i nečudoredne riječi i razgovore. Pripovijedaju, da si je često začepio usi ili se sklonio u kut, samo da ne čuje ovakovih »zabava«.

Silni napori i slaba brana morali su narušiti zdravlje mladog djetića. Jela su mu tako malo davali, da je morao od nužde prosjačiti kod milosrdnih susjeda. No i to je smio činiti samo potajice, jer bi ga gospodar inače i za to izbio. Vidno je mršavio, a iza nekog vremena pojaviti se na lijevoj nozi veliki čir. No nemilosrdni se ujak nije na to ništa obazirao. Konačno već Nunciije nije mogao ni hodati. Tada ga prisiliše, da cijeli dan stoji uz mijeh i ondje radi, pa kad ga i tu ostaće sile, privezaše ga uz lanac od mijeha. Ni česta besvjестica u kovačnici nije umekšala tu zvjer od čovjeka.

Uza sav ovaj okrutni postupak nije nitko čuo Nuncijsa, da bi se bilo kome potuzio. Svojim mučiteljima nije nikada ništa prigovarao, uvijek je ostao blag i veseo.

A. kad je uza svu jakost volje da podnosi junački sve napore, zlostavljanja i glijad, napokon ipak sasvim klonuo, dade ga ujak konačno u sirotinjsku bolnicu u blizi grad Akvilu. No bijaše već prekasno. Britna je njega ublažila ponešto bolesniku boli, ali liječnici izjavile, da o pravom zdravlju ne može više biti govora. Kako u bolnici nije bilo mjesto za neizlječive, otpustile Nuncijsku kući. Njegov ujak radi toga da pobjesni; nadao se, da će se jednom zauvijek osloboditi bolnoga dječaka, a sad mu ga eto opet iznova objesiše o vrat. Ponovo stade siromašna mučiti. Uza svu neizlječivu bolest dječak je morao opet u kovačnici raditi, pa i onda, kad mu je bilo da se od slabljine mrtav sruši. U takovim časovima silio je kovač bolesnog dječaka na rad riječima, da rad ljeći sve. Ali je nepokolebiva Nuncijska odluka, da sve to junačkom strpljivošću podnasa. »Hoću da postanem svećem, velikim svećem, i to u najkratčem vrijeme.« Ovim bi si riječima u najtežim časovima ulijevao srčanost.

Konačno nakon šest godina neizrecivih muka osvanu Nuncijsu dan slobode. Ljudima se smilio siromašni dječak, te upozoriše drugog njegovog ujaka, kako njegov brat nemilosrdno s Nuncijem postupa. Franjo ga tad uzme k sebi, a kovač bijaše veseo, što se je riješio jednog, kako reče, »beskorisnog radnika«.

Kako je Nuncijski dotada od ljudi doživio samo zlo, tako je sada bio gotovo obasut dokazima prave ljubavi bližnjega. Franjo Sulpricije, desetnik u prvoj grenadijskoj pukovniji u Napulju, prikazao svog nečaka odmah svome pukovniku Feliku Wochnigeru, koji bijaše opće poznat sa svoje duboke pobožnosti i velike dobrotvornosti. Kad je ovaj spazio mršavog mladića, koji se je mogao samo na štakama vući, te začuo, kako je nevino živio i ksko se s njim nečovječno postupalo, odmah reče, da će ga on odsada očinskištiti.

Bolesnika otpremiše u bolnicu Santa Maria del Popolo za neizljечive, jer mu je u zanemarenju rani već i kost stala trunuti.

Nije dugo potrajal, te Nuncije postade ljubimcem cijele bolnice. S lica mu odsjevala nevinost, a uza sve svoje grozne boli bijaše uvijek veselo, te se nije nikada tužio na svoju nevolju. Još su mu se više svi čudili, kad su doznali, kakva mu je prošlost. Vukao se od kreveta do kreveta siromašnih bolesnika, da ih tješi i bodri. U razgovoru znao bi na lijep način uplesti koju i o vjeri, pa su ga rado svi slušali. Osobito se bolesnicima svjedala nježna njegova pobožnost k presvetom oltarskom Sakramenu i blaženoj Djevici Mariji. Poput svih čistih duša i on je ljubio molitvu. Bolničari bi ga češće noću zatekli, gdje kleći uz krevet i moli.

Pukovnik Wochinger brinuo se za svoga štićenika kako je najbolje znao. Nekoliko ga puta poslao i u kupke na otoku Ischio, a i za dvije godine, dne 11. travnja 1834., dade ga prenijeti k sebi u »novi dvorac«, da se još bolje uzmogne za nj brinuti, a navlastito, da uzmone na svoje oči gledati divne krepstite mladoga »Sveca«. »Kako bih mogao«, govorio bi, »tužiti se na kušnje, koje mi šalje Gospodin, kad vidim, kako Nuncije strpljivo podnosi svoje muke? Kako bih samo časak mogao oklijevati da dadem svoj suvišak siromasima, kad si on uskraćuje i najpotrebitije, da dade drugima?« — »Što, zar ovi siromasi Gospodinovi ne bi smjeli također nešto dobiti?« Ovako bi Nuncije zagovarao ubogu svoju braću.

Kad se u bolnici doznao, da će ih Nuncije ostaviti, nastade velika žalost. Nitko nije umio bolesnicima donijeti toliko utjehe i radosti kao strpljivi kovački djetić iz Peska Sansoneska.

U novom domu nosili bolesnika na rukama. Tako mu se malo po malo stale povraćati smalaksale sile, te se već činilo, kao da nov život vrije u bolnom tijelu njegovu. Nuncije je već gradio kule za budućnost; htio je kao redovnik da Bogu služi, a plemeniti mu zaštitnik uzeo i učitelja, da ga uči latinski. No sve to bijaše varka. Bolest izbij novom snagom. Mučenik ostade uvijek jednak. Kako ga nije od Boga moglo odvratiti ni najgorče siromaštvo, tako ni sada najveća udobnost. Trudio se je, koliko je mogao, da u dvoru provodi samostanski život. Boli je imao uvijek na pretek, no to nije dostoјalo pokorničkoj nevinosti njegovoj. Svoje slabo tijelo jos je dragovoljno mrtvio. Spram služinčadi, koja ga je počesto iz zavisti bezobzirno susretala, bijaše vazda prijazan i ljubežljiv, i svome se gospodaru nije nikad na to pritužio.

Dne 5. svibnja 1836. podleže Nuncije svojoj bolesti u dobi od 19 godina. Sa smiješkom na usnaju oprosti se od ovog svijeta. Gledajući na sliku Bogorodičinu reče: »Pogledajte kako je lijepa!« a za nekoliko časaka otisao je na drugi svijet. Na glas o njegovoj smrti pođoše čitava hodočašća naroda u novi dvorac. Vele, da se je na mrtvom tijelu zapazila čitava promjena, jer je zadobilo svježu zdravu boju, a iz rumene rane Širo se miris. Da se uđovolji želji puka, bilo je tijelo četiri dana izloženo, a tada ga sahraniše u kapeli novog dvorca.

Na zagovor Nuncijev zbijlo se mnogo čudesa. Osobito je rado ozdravljivao takve, koji su bolovali od čirova i kožnih rana. Svjetovni velikasi, kao napuljski kralj Ferdinand II., obratiše se stoga u Rim s molbom, da se andeoski djetić proglaši »blaženim«. Sveta je Stolica započela s istragom, koja je već u toliko napredovala, da mu je priznat naziv »časnici«.

Nuncije Sulpricije svijetao je uzor za našu mlađež. Zadovoljan sa skrajnim siromaštvom, radin i poslušan bezdušnom majstoru, čista i ne-patvorena duša u raspuštenoj okolini, značajan mladić, kakova iziskuje iskvareno naše doba. On je dobro znao, da vrijednost čovjeka leži u njegovojnutarnjosti. A ta njegova nutarnjost ljubila je savršeno Boga i bližnjega radi Boga — izvršivala je prvu i najveću zapovijed, u kojoj su uključene sve druge. Njegov život pokazuje, da nije nuždan niti društven položaj, niti starost, niti zdravlje, da postane velik u kraljevstvu Božjem. Idi, čini i ti tako!

Dr. Stjepan Markulin.

NAŠI DOPISI.

Vojni Križ. Naša društva. — Godine 1914. obdržavale se u našoj župi slike misije. Plod tih misija bila su razna bogoljubna društva, kao: Djevojačko društvo za naknadnu sv. pričest, Vojska Srca Isusova i društvo žena Revniteljica. Od ovih društava najbolje se razvija i radi Društvo djevojaka, zato najprije nešto o njemu.

Svrha je društva odgojiti dobre djevojke, koje će danas sutra biti dobre pobožne i valjane majke, da othrane dobro i korisnu djecu za Boga i Hrvatsku. Uz točno vršenje društvenih pravila posvećuje se mnogo pažnje mjesecnim sastancima, koji se redovito obavljaju, gdje voda govori, poučaje i bodri na ustrajan rad.

Dan 25. ožujka 1916. ostat će nam svima u krasnoj uspomeni, jer se taj dan blagoslovio društveni lijepi barjak, što su ga izradile časne sestre u Zagrebu. Nabavljen je prinosima djevojaka, a i ostalog naroda.

Društvo je poduzelo nekoliko hedochašća u obilježje kapela i crkve, a najveće bijaše, kad smo u nedjelju poslije blagdana Srca Isusova pošli u veliku procesiju od 600 duša u Zagreb. Pošli smo, da se poklonimo Srcu Isusovu u Svetištu njegovu, da mu prikažemo svoje teškoće i nevolje i umolimo ga za pomoć. Utješeni vratili smo se kući, a taj će nam dan ostati nezaboravan u životu našem.

Vojska Srca Isusova. Bio je i njih velik broj prije rata, a sada ih je malo ostalo kod kuće, većina se njih bori na ratnim poljanama. Imade ih već i na sudu Božjem; život su svoj dali za Boga i za dom. Ne zaboravljaju naši vojnici na ratnom polju na Vojsku Srca Isusova; pravila dapače točnije vrše, čuvaju se kletve, jer znaju, da ih tamo, gdje kuglje lete na sve stane, nitko ne može čuvati osim Boga, a kako će ih Bog čuvati, ako će ga psovati i proklinjati?

Mnogi se sjećaju društva i time, što šalju kući novaca za zastavu, za koju sada skupljamo. Mi, koji smo ostali kod kuće, sastajemo se svaki mjesec po jedamput, da se bodrimo u radu oko suzbijanja kletve i psovke u našem narodu. Obadva društva imaju i svoj podmladak, koji se također lijepo razvija i pripravlja za budući rad.

Zene revniteljice. Imade ih priličan broj, oko 200. Razumiju svoju tešku dužnost majčinsku, pa zato su se upisale u društvo, u kojem čuju lijepu pouku za odgajanje djece svoje, koju im je Bog povjerio, da ju odgoje za njega i kraljevstvo njegovo. Dobivaju u društву okrepe i utjeche u ovim teškim časovima, pristupaju često k stolu Gospodnjem, jer znaju da će ih Onaj utješiti i ojačati, kojeg često primaju u svetoj pričesti. U mjesecnim sastancima raspravljaju se pitanja o uzgoju djece, čuvanju od pokvarenosti, govori se o ljubavi prema Crkvi, o zakonima Božjim, o svemu, što je dobro i lijepo.

Ta su društva blagodat za župu, jer se pomoću njih širi sve dobro u župi. Radimo, kolike možemo; žetva je velika, ali je poslenika malo. Kad bi dragi Bog poslao više poslenika u vinograd svoj, sve bi ljepše i bujnije rasio i napredovalo. Bog vidi našu dobru volju, naš rad, pa će dati svoj sveci blagoslov, da dodemo do cilja.

P.

Kraljev vrh. Djevojačko društvo Srca Isusova osnovalo se ovdje 26. prosinca prošle godine. Do sada broji društvo 40 članica, koje primaju po redu sv. pričest svake subote i mole svake nedjelje pred presv. oltar. Otajstvom.

Hrvati i Hrvatice!

Braćo i sestre!

Na vaša prokušana plemenita i požrtvovna srca i opeč nam je pokucati. Nema rodoljubnog, karitativnog ni kulturnog pot-puhata, kod koga se nijeste upravo natjecali, tko će više prema svojim prilika dobru stvar unaprijediti. To i potpisanim Odboru pruža dovoljno jamstvo, da ni ovaj njegov poziv i molba ne će ostati bez odziva.

Radi se o veličanstvenom **ratnom spomeniku Hrvatske**: o granđi **zavjetne ratne kapele** i s njom spojenog **katoličkog dačkog doma**.

Zavjetna ratna kapela sv. Josipa, koji u cijelom našem dragom Zagrebu nema ni jedne javne kapele — a on je onamo još od 17. sto-

On uskrnu, kako reče, Aleluja!

štinom i nutrinom poznjim naraštajima kazivati o junaštvu Hrvata u ovom ratu i o požrtvovnosti našoj, koji smo kod kuće.

Katolički dački dom! Tko sa zebnjom u srcu ne poimšija na budućnost, kad gleda, kako cvijeta hrvatske mlađeži sve više i više nestaje, kako velike praznine na svim područjima Crkve i države bivaju danomice sve to veće? Nije dosta, da se te praznine kakogod ispune: tko svesrdno želi procvat svete vjere, spas besmrtnih duša, tko iskreno želi hrvatskom narodu i domovini bolju budućnost od prošlosti, taj mora učiniti sve, što može, da si uzgojimo značajnu, plemenitu, nesobičnu, požrtvovnu, u svakom pogledu poštenu i na svom mjestu uzda-

ljeća odabrani zaštitnik cijelog kraljevstva Hrvatskog — bit će mjesto, u kom ćemo vidati ljute rane srca svoga, okrutnim ratom zadane; mjesto, na kojem ćemo Bogu preporučivati duše naših nezaboravnih junaka, koji za nas padoše daleko od mile domaje; mjesto, na kom ćemo se još usrdnije moliti za srećniju budućnost drage nam Hrvatske. Ta kapela, zapravo crkva, sjećat će nas i naše mlade za vjekove kako neumrlib djela junaštva i slave hrvatskih četa, tako i besprimjerne požrtvovnosti svekolikog hrvatskog naroda na rođenoj grudi. **Hram Božji** — dostoјan spomenik vječne hvale, što ju dugujemo premiloslovom Gospodu Vojska, koji nas je sve do sada tako očevidno pomagao i koji će nam, kako se nepokolebivo nadamo, pomoći i do konačne pobjede i do potpune slobode. Do vas, braćo i sestre, do vaše darežljivosti i do darežljivosti cijelog hrvatskoga naroda stoji, koliko će ova zavjetna ratna spomen kapela svojom vanj-

nici — naše buduće vode na putu u vječnost, naše buduće državnike, upravnike, suce, liječnike, tehničare i t. d. To je eto svrha Katoličkom đačkom domu, koji je u prvom redu namijenjen katoličkoj akademskoj omladini hrvatskoj.

Tko ne zna, kakvim posljedicama rada »akademска sloboda«, ako nema baš nikakva nadzora? Tko od čestitih roditelja ne drže pri pomici; kamo će spremiti sina, kad prijeđe na sveučilište, da ne izgubi vjeru, da ne izgubi svoju čast, svoju nedužnost, da mi ne osramoti ime i rod? — Evo, toj prijekoj potrebi, toj jednodušnoj želji svih pravih katoličkih roditelja ima da doskoči ovaj Đački dom. U njem će se urediti veliki *konvikat za katoličke hrvatske sveučilištarce*, iz kojega mu draga kraja mile nam hrvatske bili, u kom će uz stan i potpunu opskrbu imati sve, što njihova dob i njihovo zvanje zahtjeva tako, da će se uz crčinski strogo katolički nadzor svi osjećati, kao da su kod kuće, pod očevim brižnim okom i majčinim nježnim okriljem. Konvikat će se urediti prema svim katoličkim uzgojnim zahtjevima i prema stečenom iskustvu drugih, koji su nas i u tom davno već pretekli.

Zagreb obiluje srednjoškolskom omladinom svake ruke, koja dolazi i izvana. Ta je mladež pogotovo dosada bila izvan škole prepustena sama sebi. Za tolike hijade srednjoškolaca nije moguće podići toliko konvikata; ali će se mjesto njih uz spomenuti akademski konvikat podići nužne *prostorije i za srednjoškolsku mladež* našu, u kojima će ova nači u dovoljnoj mjeri sve što i njezina dob i njezino zvanje pravom iziskuje. Pod strogo katoličkim nadzorom imat će tu prilike, ne samo da se nedužno odmori i zabavi, nego da i svoje srce i um što više oplemenji, svoje duševno obzorje što više proširi. Tu će se moći držati razna poučna predavanja, koja će uzgojni i prosvjetni rad škole i doma u velike podupirati i unaprediti.

Tko ne vidi, od kako velikog je zamašaja ovaj Katolički đački dom? Tko ne uvida prijeku potrebu njegovu? Tko da od svoje strane ne doprinešto više njegovoj skorašnjoj izgradnji?

Plemenita ova nakana našla je odziv i previše priznanje na samom carskom i kraljevskom dvoru, kad je Njezina c. i kr. Visost, prejasna dospoda MARIJA JOSIPA, majka Nj. Veličanstva cara i kralja Karla IV. preuzela vrhovno pokroviteljstvo nad cijelokupnim pothvatom.

Hrvatski mecena, a naš visoko cijenjeni duhovni pokrovitelj, Preuzv. gosp. nadbiskup dr. ANTUN BAUER dao je svima, osiguravši ovoj ratnoj spomen-gradnji 100.000 kruna i gradilište, svijetli primjer, u koji ćete se i vi, predraga braća i sestre — ne dvoumimo ni najmanje —

Što tražite živoga među mrtvima?

prema svojim imućstvenim prilikama ugledati. Biskupi Hrvatske i Slavonije pozva e vas, da navlastito u mjesecu ožujku doprinesete svoj obol za zavjetnu ratnu spomen-kapelu sv. Josipa i katolički dječki dom, a želja je njihova, da ovaj katolički pothvat i nadalje izdašno podupirete. Visoka kr. zemalj. vlada dopustila je svojim otpisom od 2. prosinca 1916. broj 96.783. sabiranje milodara u rečenu svrhu po svoj kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji.

Braćo i sestre!

Apeliramo na vašu katoličku svijest, na vaše hrvatsko rodoljublje, na vašu na daleko poznatu požrtvovnost i darežljivost, te vaše svekolike i svakog pojedinog, kao i sve zavode, društva, institucije, navlastito sva i pojedina vjerska društva širom Hrvatske, kano da su svi po imenu ovđe navedeni, molimo, da nas novčano izdašno poduprete.

Svaki i najmanji dar, svaki legat i zapis, svaki dragovoljno određeni postotak vašeg suviška, svaki vrijednosni papir, svaki novčani ulog, svaki zakladni list za uzdržavanje jednoga ili više sveučilištaraca u Katoličkom akademskom konviku, svaki dar u naravi, koji se može dobro unovčiti, sve, sve, time će se pospiješiti gradnja zavjetne ratne spomen kapele i Katoličkog dječkog doma, prima ne samo ovaj mjesec, negu i cijelu godinu, paće i slijedećih godina zahvalno

Financijalni odbor

„Društva za sveudiljno klanjanje presv. oltar. Otajstvu“
Zagreb, Frankopanska ulica br. 17.

→→→→←←←←

Dvjestagodišnjica „sinova tmine“.

O „sinovima tame“, t. j. mračnjacima, o „vlasti tmine“ govorio je i Bož. naš Spasitelj. Time je htio da označi duhove paklenih tmine i njihove pristaše među ljudima, stono „vole tmine“, nego li „svijetlo svijeta“, Isusa. Među mračnjubima ističu se u naša doba osobito slobodni zdari, zakleti neprijatelji pravoga Boga i Crkve njegove, ti pravi „sinovi tmine“. Njihovo prvo središte, velika loža, bi osnovano upravo prije dvjesti godina (1717.) u Londonu. Duh slobodnozidarski jest duh mržnje na Isusa i na Crkvu njegovu, dakle duh posve protivan duhu pobožnosti spram Srca Isusova. Udara u oči, da je slobodnozidarstvo počelo plesiti svoje mreže u doba slijajnih objava Bož. Srca u Paray-le-Monialu. Budućnost će nas možda posve uvjeriti, da se to nije dogodilo onako slučajno. — Slobodni zdari pripravljaju se istihana na veliku „djelatnost“ iz rata, kako pišu njihove novine u Americi. Iskreniji među njima vele, da dosadanje knjige, koje pišu o slobodnoj zdariji, nijesu više savremene, pa da treba pisati prema današnjoj dobi. Nadamo se, da će se tako raspisnuti djetinjna bajka, kao da je slobodnozidarstvo „čisto humanitarna ustanova“, društvo najtiče „lubitav k bližnjemu“ — kao n. pr. u Portugalskoj i u Mehiku!

Na početku svjet koga rata pisali su slobodnozidarski listovi otvoreno, da su taj rat pripravili — slobodni zdari. To oni ne taje ni danas. U siječnju ove godine imali su izaslanici slobodnih zdara Francuske, Belgije, Italije, Srbije, Ruinsunske i Portugalske u Parizu višednevna vijećanja. Na prijedlog francuskog slobodnog zdara generala Peigné-a odaslao je sastanak ovaj brzojav vojskama naših protivnika: „Slobodnozidarski izaslanici vlasti Sporazuma šali svoje opravданo zahvalno priznanje borcima hrabri vojski, koji se bore, trpe, njeveču bijedu pod nose, umiru, ne možda težeći za osvajanjem nego za slavljenje slobodnozidarskih idealova naprekia, pravednosti, zaštite slabih i potlačenih (n. i. Grčke! Op. Ur.), svega, što sačinjava veliko ljudsko bratstvo. Pozdrav junacima, koji su za ove ideale pali! Pozdrav živima! Da živi slobodnozidarsko bratstvo!“ — Ne zaboravimo, da ovakih ljudi ima i u Hrvatskoj...

→→→→

„Narodna svetinja“.

Junačke uskoke senjske hvali savremenik Florentinac, koji je dulje vremena boravio na Rijeci i s njima trgovao, poradi njihove žive vjere i uzorna poštenja. Uvjerava nas, da nema čistijega i čudorednijeg grada nad Senjem. Veli, da nije toga vidio ni u Italiji, da bi se vjernici svetim postom na pričest tako dostoјno pripravljali. — Ali nada sve hvali čistoču uskočkih žena: „Čistoča žene jest narodna svetinja“, veli taj pisac. Kad bi koja pogazila svoju čast, „takva bi se žena smrću kaznila od samoga njenoga roda. Ako bi ipak pravica stala progoniti ovo ubojsvo, sav bi se narod digao na suca“. (Smičiklas, Povj. Hrv. II. 121.)

Kako se vidi, stari su Senjani sudili po strogom zakonu Mojsijinu. Glasnik želi, da se njegovi čitatelji povedu za tom ljudavlju spram čistoće i ženidbene vjernosti, kojom su se isticali i drugi naši junački predci. — Kad bi danas svaka ženska platila smrću svoj čudoredni prekršaj, da li bi u nekim krajevima svijeta njih manje poginulo, nego što je poginulo u ovom ratu muškaraca iz onih strana? Hrvatice dvadesetog vijeka, Bož. Srce očekuje, da ćete i vi svoju čistoču čuvati kao „narodnu svetinju“!

P. P. D. I.

Sveti Josip zaštitnik svete Crkve.

Za pape Pija IX. bila su za Crkvu Isusovu osobito teška vremena. Na sve strane progonio se svećenstvo, otimale se crkve i crkvena dobra, a bezbožnost preotela mah kao jedva kada u povijesti Crkve. U tim teškim danima svrnu veliki papa svoj pogled na svetoga Josipa, zaručnika preciste Djelice i Majke Božje Marije, te ga učini i proglaši zaštitnikom svekolike Crkve, i odredi posebnu svetkovinu njemu u počast, upravo kao zaštitniku svete Crkve. Tako se odonda slavila dva blagdana u čast sv. Josipu: prvi — stariji dne 19. ožujka i drugi mladi treće nedjelje iza Uskrsa.

Kad je blagopokojni papa Pijo X. uređivao sav crkveni kalendar te odredio, da se svi blagdani Svetaca, koji su se slavili u nedjelju, odsele imadu slaviti u koji drugi dan preko nedjelje, ustanovio se i za blagdan svetoga Josipa, zaštitnika cijele Crkve drugi dan; a to je srijeda iza druge nedjelje po Uskrsu. Po novim crkvenim propisima postao je ovaj blagdan glavni blagdan svetoga Josipa, te se slavi kao svetkovina prvoga reda s osminom, a pod naslovom: „Svečanost sv. Josipa“; stari pak blagdan svetoga Josipa, što se slavi dne 19. ožujka, ostaje i nadalje vezan na taj dan, ali kao svetkovina drugoga reda.

Kao zaštitnik svete Crkve sveti je Josip doista pravi zaštitnik u prvom redu samoga svetoga Oca pape, koga danas stiti slično, kako je nekoć štitio onoga, čiji je papa namjesnik; zaštitnik je svih katoličkih biskupa po svem svijetu, jer je njih postavio Duh Sveti, da vladaju svetom Crkvom u zajednici s papom, kao što je sv. Josip upravlja svetom obitelji nazaretskom; zastupnik je svih svećenika, koji također poput svetoga Josipa na svojim rukama noše svaki dan

istoga Sina Božjega; zaštitnik je svih propovjednika, jer je i on tu službu nekoć vršio kod dobrih pastira, svetih mudraca s istoka, i kod svih onih, koji su se radovali dolasku Mesijinu; zaštitnik je svih Bogu posvećenih osoba, koje poput njega promatraju tajne svetog otkupljenja; zaštitnik je svih radnika, kojih god struci pripadali, koji se u znoju lica svoga poput sv. Josipa prehranjuju; zaštitnik je svih oženjenih, jer je i sam bio zakoniti muž preciste Djevice; zaštitnik je mlađeži obojega spola, kojoj pomaže živjeti u čistoći i u izboru staleža; zaštitnik je i nedužne dječice, koju rado ima, slično kao nekoć Božanskoga Posinka svoga. Sveti je Josip zaštitnik svih, koji što trpe i stradavaju, jer znade iz vlastitog iskustva, što je to muka i nevolja kruta; zaštitnik je svih onih, koji podnose i duševne muke i boli svake ruke, jer kao nebeski rizničar svima može pomoći. Stujmo ga s toga i zazivajmo ga svi, kako to punim pravom zaslužuje. B.

Život bl. Margarete Marije Alakok.

Piše: Stjepan Babunović D. I.

Priprava na smrt.

zadnjem broju Glasnika završen je „Život“, što ga je blažena Margareta samia napisala po nalogu svog ispovjednika. Ovo dakle što slijedi nije više njezinom rukom pisano, nego je uzeto iz pouzdanih vrela, a služi tomu, da ovaj životopis bude potpun.

Napokon dođe i Margareti čas, kad joj valjalo poći putem, kojim svi samrtnici prije ili kasnije polaze: putem vječnosti. Gospodin joj unapred objavio skoru smrt. U svojoj velikoj radosti nije Margareta mogla to sakriti pred sestrama. Ja ču još ove godine umrijeti, govorše, jer više ne trpim. Tako je govorila još dva mjeseca pred svoju smrt. Među ostalim i ovo joj bijaše znak skore smrti, što joj je život — po njezinu sudu — zapreka, da knjiga o. Croiset-a koju će sastaviti o presvetom Srcu Isusovu, ne bi mogla uroditim onim plodom, kojim bi urodila da ona umre.

O. Croiset se veoma začudio, kad je ovo čuo. On je, istina, namjeravao napisati knjižicu o štovanju Presv. Srca; ali tu svoju namisao ne bijaše živoj duši otkrio. Ova ga izjava Margaretina potakla, da knjižicu što prije izdade; pa kako je još iste godine Margareta preminula, pridoda knjižici još i kratak životopis njezin. Tako se eto ispunilo proročanstvo Margaretno, da će o. Croiset napisati knjigu o Presv. Srcu Isusovu. Drugi pak dio proročanstva, da će naime ta knjiga urođiti prekrasnim plodovima iza njezine smrti, ispunio se također, a ispunja se i dandanas; jer je to doista jedna od najboljih knjiga, što raspravljuju o štovanju Presv. Srca Isusova.

Odsada je Margareta samo na smrt mislila. Predmet njezinih razgovora bijaše odsele samo ljubav Presv. Srca spram nas i ljubav, kojom treba da plame naša srca spram njega. Bijaje to predmet doslojan „učenice Presv. Srca Isusova“. Međutim ju i Gospodin poštudio od svih dojakošnjih nutarnjih i vanjskih kušnja, a u dušu uljimir i pokoj, kako nije već odavna u sebi očutjela. A to je baš ono, što ju veoma zabrinulo.

„Ja ne znam“, piše svom isповједнику, „što da sudim o svom sadanjem duševnom stanju. Do sada sam imala tri tako žarke želje, te sam ih smatrala trima mučiteljima svojima, koji su me bespre stanka mučili, ne dajući mi ni za čas mira“. Misli tu na želje za križem i poniženjem. „Sada pak ne osjećam više nikakvih želja u sebi, da se sama čudim. Strah me je, da to nije možda onaj mir, u kojem ostavlja Bog nevjerne duše. Ja sva držcem kad pomislim, da sam si možda sama to stanje pribavila velikom svojom nevjernošću i pogreškama svojim... Jedna je misao, koja me od časa do časa tješi, a ta je, da će Presv. Srce Isusovo sve učiniti za one, ako ga za to zamolim“.

Margareta mišljaše, ca joj se za takav put valja dobro pripraviti. Zamoli stoga i dobi dopuštenje od svojih poglavara, da se može povući u samoču kroz 40 dana. Nekako o blagdanu sv. Marije Mandaljene započe svoje duhovne vježbe. Kako je Margareta ozbiljno shvaćala zadnje časove života svoga, dokazuje ovaj kratki ulomak rukopisa, što nam se sačuvao, a govori o njezinoj pripravi na smrt.

„Od blagdana sv. Mandaljene“, piše Margareta u tom rukopisu, „osjećam u sebi neku neodoljivu težnju, da svoj život obnovim, kako će biti pripravna stupiti pred svetost Božju, čija je pravda tako strahovita, čiji su sudovi tako nedokučivi. Tako moram svoje račune držati uvijek u pripravi, da me poziv ne zateče nepripravnu; jer je strašno, da se neda izreći, na smrtnom času upasti u ruke Boga živoga, pošto se čovjek u svom životu po grijehu oteo rukama Boga, koji je umr'o za njega. Odlučila sam stoga odazvati se tomu ponukovanju i povući se u samoču, u Srce Isusovo, ter očekujem i nadam se, da će mi milostivi Bog udijeliti sve milosti, koje su mi u tu svrhu potrebne. Sve svoje pouzdanje stavila sam u Božansko Srce Isusovo, jer me neizmjerna dobrota njegova nije još nikad odbila, kad sam se k njemu utekla...“

„Prvi dan mojih duhovnih vježba zaokupila me misao: odakle je ta velika čežnja za smrću, što je u sebi osjećam, dok se zločinci — kakva sam ja pred Bogom — ne običaju veseliti, kad im valja stupiti pred suca; pa još pred suca, čija svetost i pravednost u kost prodi e, koji ništa nekažnjeno ne propušta?“

„Kako možeš dakle, dušo moja, u oči smrti biti tako vesela? Ti misliš samo na to, kako će se svršiti tvoje progonstvo, pa se sva zanosiš, kad pomisliš, da ćeš skoro ostaviti svoju tamnicu. Ali pazi dobro, da iz vremenite radosti, koja možda samo iz zasljepljenosti i neznanja dolazi, ne upadneš u vječitu žalost, i da se iz ovoga umrloga i prolaznog zatvora ne strovališ u vječni, gdje nema kakvoj nadi ni traga. Prepusti stoga, dušo moja, tu radost i tu čežnju za smrću svetim i revnim dušama, kojima je pripravljena velika plača u vječnosti; mi pak, čija djela samo kaznu zaslužuju, kad Bog ne bi bio prema nama vše dobar nego pravedan, mi ćemo misliti, kakvu smo plaču mi zaslužili. — Hoćeš li moći, dušo moja, cijelu vječnost podnositi odsutnost onoga, čija te prisutnost tako neodoljivom čežnjom napunja i čija je odsutnost za te tako okrutna muka?“

„O Bože moj, kako mi je težak ovaj račun, pošto sam izgubila vrijeme života moga, a ne znam, kako da ga nadomjestim! — U toj svojoj velikoj brizi ne znadoh, komu da se obratim, ako-

ne svome Božanskom Učitelju, koji se u svojoj prevelikoj dobroti ponudio, da će ga sam zaključiti. Zato sam mu predala sve, o čemu će me suditi: naša pravila, naše ustanove i naš rukovod; jer ovo će me ili opravdati ili odsuditi. Pošto sam mu dakle sve predala, što se na me odnosi, očutjeh velik mir podno njegovih nogu, gdje nije dopustio, da se kao u svoje ništavilo zakopam i gdje sam čekala, kako će suditi ovako veliku zločinku.

„Drugi mi dan bje kao u nekoj slici pokazano, što sam nekoć i što sam u ovaj čas bila. O Bože moj, gdje se može još vidjeti grijesnije i užasnije strašilo? A ma baš ništa dobra nijesam tu viđela; ali zato tim više zla, te me muka spopada, kad samo pomislim na to. Činjase mi se, da me sve odsuduje na vječne muke, što sam tako zlo upotrijebila tolike milosti.

„Što sam ja, Spasitelju moj, da me tako dugo na pokoru čekaš? Ja, koja sam se prekomjernom zločom svojom hiljadu puta izvrgla pogibelji, da budem bačena u pakao, a koju si ti isto toliko puta u svojoj neizmjernoj dobroti od toga obranio! O budi i nadalje, preljubezni Spasitelju, tako milosrdan prema tome jadnomu stvoru. Ti vidiš, kako sam pripravna rado primiti na se sve muke i kazne, na koje bi me htio u ovom ili u onom životu odsuditi. Tako me ljuto bolje, što sam te uvrijedila, te bih htjela, da sam od onoga časa, kad sam počela grijesiti, radije podnijela sve kazne, što ih grijeh zasljužuje, e da me te kazne od grijeha sačuvaju, nego što sam te toliko puta uvrijedila. Gledom na osvetu, kojom će Božanska pravda tvoja izvesti nad ovakom zločinkom, jedno te samo molim, da me ne prepustiš sebi samoj i da moje prijašnje grijeha ne kazniš ponovnim padom. Ne liši me, Bože, milosti, da te na vjeke ljubim, pa čini sa mnom, što hoćeš. Tebi dugujem sve što imam i sve što jesam. Dobro, što ga mogu učiniti, ne može da zadovolji ni za najmanju pogrešku, osim po tebi. Ja ti ne mogu dugova isplatiti; ti to i sam vidiš, Božanski Učitelju moj! Zatvori me stoga u tamnicu, rado ti to dopuštam; samo neka ta tamnica bude Presv. Srce tvoje. Kad u njemu budem, bđij budno nada mnom. Okuji me okovima ljubavi svoje, doklegod ti sve svoje dugove ne isplatim! A budući da ih nikad ne ću moći isplatiti, ne ću nikada ni željeti, da me pustiš iz te tamnice.“

Sva šteta, što nam se nije više sačuvalo od toga rukopisa Margaretina; ali i ovaj odlomak dovoljno nam svjedoči o velikoj savršenosti njezinoj.

Piše **Sam** jedan pretplatnik:

Javljjam vam, da sam primio prvi broj Glasnika za god. 1917. Radosno i vesela srca primio sam mog dobrog prijatelja i savjetnika, naš mili Glasnik, koji me je došao pohoditi u ovoj novoj godini, daleko, daleko na bojno polje u tutoj zemlji. On je došao u novom ruhu sasvim preobražen. Tko ga ne bi volio, kome ne bi omiljio tako lijepi mjesecni list, tako lijepo i bogato opremljen u današnje teško ratno doba? Makar mu je pretplata povisena, on još nije skup, on je još jeftin spram drugih, mogu reći nekojih i bezbožnih listova, koji su mnogo skuplji, a ipak se kupuju. Ja bih dao za naš Glasnik i svoj zadnji flir, samo da se ne rastanem s mojim najboljim prijateljem i savjetnikom. Evo vam šaljem poštom i pretplatu za ovu godinu i još vam šaljem novce za dva Kalendara Srca Isusova i Marijina, za Glasnikovog brata. Jednoga pošljite meni, a drugoga posaljite mojim miliim i dragima kući. Znam da oni drže Glasnik, ali moguće nemaju Glasnikovog brata Kalendara. — Ovako se radi! P.

Ne da se živjeti!

Lakomost i škrtost dvije su rođene nerazdružive sestrice i rijetko su se kada tako očito u svijetu pokazale kao danas. I na selu i u gradu, svatko danas jadikuje, kako se ne da živjeti, kako je sve poskupilo; a onamo se ipak troši rasipnost i izdaju ogromne svote za posve suvišne i nepotrebne stvari, te je očito, da je novaca u izobilju. Tako rasipnost odaje lakomost, koju škrtost uzalud hoće da sakrije.

Seljaci, obrtnici, radnici, činovnici, svi se tuže, da im je zlo, da ne mogu toliko zaslužiti i zaraditi, koliko im danas treba; pa ipak su krčme i kavane pune i prepune baš takvih, koji najviše viču, da nemaju dosta novaca! Danas ima već i seoskih djevojaka, koje misle, da u rukavicama moraju ne samo zimi u crkvu, već i ljeti na kopanje i žetu! „Šta su ruke gradskih gospojica bolje od naših? I mi za svoj novac možemo kupiti, što hoćemo...“ Ovakovo tomu slično čulo se ne rijetko govoriti u selu.

Pitajte samo trgovce svilene i pomodne robe, pa će vam priznati, da još nikad nijesu tako puno i tako dobro prodavali svoju skupu robu, kao upravo danas, kad svijet — nema novaca! Pitajte zlatare i draguljare, pa će vam reći, da već ne mogu nasmagati dosta zlata. i da već ne znaju, šta bi iskali za ono staklo, što ga neuputni svijet kupuje pod prave pravcate dragulje, te ih ni pogledati ne će, ako im cijenu ne udare barem pedesetorostruku; a to sve danas, kada se — ne može živjeti! Bacite samo letimični pogled nedjeljom i blagdanom po prolaznicima, osobito po ženskom svijetu: pa će se snenjivati, kako se danas sav svijet, rekao bih, umotao u svilu i kadifu, sav posrebro i pozlatio, a — ne da se živjeti!

Trgovci se tuže, da su velike najamnine, da mnogo plaćaju svoje pomoćnike, da robu teško mogu dobiti: ne bi, dakle, zaključuju, mogli živjeti, kad ne bi puno tražili. Seljaci isto tako, kada što prodaju, tuže se, da im nema tko raditi kod kuće, da moraju sve skupo plaćati, kad sami što kupuju: zato moraju za svoje stvari puno tražiti. Tako natjeravaju jedni druge proti svakom pravu i zakonu, jer svatko hoće, da se na račun rata što više obogati.

Ali zašto onda toliko jadikuju, kao da uistinu ništa nemaju? Zašto? Zato, jer lakomosti — nikad dosta!

Ah, kako je sve ovo daleko od onoga, što nas Isus uči riječju i primjerom svojim! Štala betlehemska, kukavni život u Egiptu i u Nazaretu, siromašan i do skrajnosti oskudan život za vrijeme javnog djelovanja njegova, smrt na križu i ukop na tuđi račun: kako je sve to protivno od onoga, što današnji svijet radi! Jao vama, bogataši, jer ste primili plaću svoju! Luđače, još ovu noć pozvat ću te k sebi na račun; a ovo, što si skupio: čije će biti? Blago siromašnima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Ove riječi zvuče sasvim drugačije od onih, što se danas tako često čuju.

Kršćani, vama tako govoriti vaš Krist! Stovatelji Srca Isusova: ovo je primjer, u koji se morate ugledati! Čuvajmo se škrtosti, takomske i Bogu i ljudima!

S. B.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu; inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu u redstvu pošalje, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a drugovojni miliđari upotrebljavaju se za rasplaćenje Glasnika.

Zahvalnica Srcu Isusovu.

Slavonija. Moja se kćerka zljubila u jednog mladića. Ja i otac smo ju odgovarali, jer još je bila mlađa; ali to bijaše sve uzalud. Ja se utekoh devetnicom Srcu Isusovu. I za kratko vrijeme ta se ljubav razvrgla, i ona se na godinu udade za drugoga, pa je sretna i zadovoljna.

O dragi čitatelji, kad vas kakvo zlo snade, ne prokljinjajte svoje djedice, već se utecite Srcu Isusovu i Marijinu i svetom Josipu i oni će vam u pomoći priteći.

Srce Isusovo i odgoj djece.

Slavonija. Imala sam troje dječice. Dvoje starije pokorilo bi se na svaku riječ; ali najmlada djevojčica tako je bila tvrdoglavá, da je niti milom niti silom nijesam mogla natjerati da se prekrsti. Bila je u petoj godini. Jedne večeri o Božiću sjedosmo za večeru. Dvoje starije djece odmah se prekrstile i počeše moliti. Ja počeh i najmlade nalogovarati, ali ono osta nepomično; samo gleda i šuti. Ja pogledam prama slici Srca Isusova i zavapim iz dna duše: „Smiluj se, Srce Isusovo, na mene grješnicu, i pomozi mi, da ju othranim po tvojoj volji!“ A k njoj se okreñem i reknom joj, da ide dragi Božić, pa će u poči noći donijeti, braci i sestrici po jabuku, a njoj ne će, kad se ne će Bogu moliti. Ona osta opet nepomična. Svršisimo večeru i legosmo svi na počinak. U poči noći počne mala vikati: „Mamo, mamo! Evo jabuku!“ Mali mi je Bogo dao jabuku!“ Ja se digoh, znajući da mala sanja. I ona se probudi od sna i poče tražit jabuku, a ja joj rekoh: „Eto vidiš, kako Bogo dijeli dobroj djeći.“ A ona reče: „I ja ću biti dobra!“ I uistina: od one noći nije legla, a da nije ruke sklopila prama Srcu Isusovu.

U školu je išla pet godina. Bila je među prvim učenicima. Svršivši pučku školu, želila je na više škole; ali radi siromaštva ne mogosmo je dati. Godinu dana bila je kod kuće; i ja sam je kao brižna majka učila ručne i kućne poslove. Ona je radila, što je god mogla, ali je uvijek bila mučajiva i zamisljena. Jednog mi dana reče: „Majko, ja ću ići u samostan!“ Ja sam ju odgovarala, jer je bila mlađa, od trinaest godina. A ona reče: „Ili sada ili nikada!“ I mi

je pustimo, i u listopadu godine 1914. stupi u samostan. O hvala Srcu Isusovu i Marijinu i svetom Josipu, koji su me na ovom svjetu nagradili takvim dobrim djetetom. Da ostane uvihek dobra!

Pomoćnik u nevolji.

Hrvatska. — Muž mi se prokartao i protepao teško zasluzene filire. Sprovdavataj cijele noći u zadimljenoj krčmi, navukao na se tešku bolest; iza četiri godine našega bračnoga života ode Bogu na istinu, a mene ostavi samu bez ičega na svijetu. Tišto me još i dug, što sam ga morala učiniti u njezinoj bolesti i da ga pristojo sahranim. A što sada? Ni novca ni poslanih ikoga svoga, koji bi se zauzeo za mene. U toj nevolji obećam Srcu Isusovu, da ču obaviti veliku devetnicu od devet prvih petaka u mjesecu. Ispriva kao da me ni nebo ne čuje. Nijesam ipak klonula duhom, već ustrajala u devetnici i u žarkoj molitvi. I eto, dobih dobro mjesto, gdje sam mogla za neko vrijeme prištedjeti lijepu svoticu i poslati onoj, od koje sam je uzajmila. Kad iza malo dana, eto od nje lista, u kojem mi piše, da mi rado opršta ostatak i da se više ne brinem za dug. Tko sretniji sada od mene! K tomu sam u ovoj kući dobro opskrbljena, te ne moram stradavati na današnjoj skupoći, a i zdravlje me dobro služi, da mogu svojim dužnostima savjesno udovoljavati. Sve su to milosti ovoga dobrog Srca Isusova, komu se ja grješnica nikad ne mogu dostojno odužiti.

Nakon 27 godina povratio joj se vid.

Hrvatska. U selu Hudobrezje kbr. 25. župa Studenc u Kranjskoj, živi starica od 88 godina Ana Hrišćeg. Ta starica bila je punih 27 godina slijepa na oba oka. Starica se vruće molila Bogu i Majci Božoj Lurdskoj. Na veliko čudo Božje progledala je starica na desno oko, sasvim, a i na lijevo vidi sve više. Njezina gojenica Marija Kahn, koja boraví u Zagrebu, dobivši radosnu vijest, da je njezina othanititeljica progledala, pohrila u Hudobrezje, da se o tom čudu osvjedoči. Na svoje veliko veselje našla je staricu zdravu, a suze radošnice navrle joj na oči ugledavši staricu sa povraćenim vidom. Zbilo se to na vel. ponedeljak prošle godine 1916.

Vjera — štit zborniku.

Piše: Josip Predragović D. I.

Svem uzmite štit vjere. (Efes. 16, 6). — Vjera je korijen svim krepstima (sv. Ambrozije). Vjera je oko, kojim upravljamo svoju nakanu k Bogu; kormilo, kojim uvodimo ladicu svoje dobre volje u luku ljubavi (sv. Augustin). Vjera je sve to i zboriku; k tomu još i trajni, močni štit. Pa zato u grudima kongreganiste bije:

I. Jako srce. Što treba tijelu za život? Hrana. Što treba duši za svrhunaravski život? Milost Božija. A što treba ljudsko srce? Ono zapleteno i zagonetno srce, što je čas meko kao vosak, čas opet tvrdo kao čelik; što se sad širi od dragosti i zanosa, a sad skvrti kao suh listak od boli i tuge? — Utjehe. Čovjek može živjeti i bez hrane i bez novaca i bez prijatelja, bez zanimanja i bez zdravlja, bez ovoga i onoga, ali bez jednoga ne može: bez utjehe. Ah ne ču, da potanje razvijam, gdje je ljudi često i prečesto traže; kako onaj, što se je zavadio sa suprugom, zalazi u društvo (čaša, karte); kako ona kćerka, što svojoj majci prpošno i prkosno odgovara, u tom traži oduška srcu svome; kako ona susjeda dolazi drugoj i o trećoj sve moguće zna, samo ništa dobro. Jesu li se utješili, ojačali se?

A gdje traži zbornik utjehu, jakost? U vjeri, u istinama vjerskim. »Pravédnik živi po vjeri.« Neka oluje života žestoko bjesne proti njemu, srce njegovo ne koleba; neka ga križevi i od olova pritisnu, on ne očajava; neka mu varka, prezir, progon ogorčuje dane života, on ne gubi srčanost.

Mjeseca studenoga g. 1580., bio je engleski svećenik Toma Kriston radi katoličke vjere odsuđen na doživotnu tamnicu. Kada je na to veseo i vedar prošao kroz svjetinu, pitali su ga, kako to, da se u tako žalosnim prilikama još i veseli. On pokaža prema sebi i reče: »Ja takovom trgovinom samo dobivam.« — G. 1896. krstio se u isusovačkom kolegiju u Tričinopolu mladić Ksaver Ananthus iz Indije. Otac mu bjesnio od ljutine. S batinom u ruci pane pred sinom. »Hoću da opet prigrijš onu vjeru, koje si se odrekao! viće iz svega grla. Kongreganist ne progovori ni riječi. Najednom zazuji batinu zrakom i udarac za udarcem pogada jadnika. Uspjeh ovoga postupka bijaše odlučan odgovor: »Ne ču da prigrijim vjeru, koja je kriva i Bogu odurna!« Opet obasuše batinama mladića i napokon ga protjerare će iz roditeljske kuće. Mladi se kongreganist radije odrekao oca zemaljskoga nego li nebeskoga!

Vjera je štit. Ali što koristi, da imademo štit, ako se njime ne služimo, ako ga pustimo, da zarda? Oj uzmite ga u ruke i branite se njime: u napastima, u pogibeljima, u poteškoćama, u nevoljama.

Svetoga mučenika Petra od Verone, dok je još bio maleno dijete, upita jednom neki rođak, koji je bio od vjere otpao, što on uči u školi? Mali mu Petar odvratit: Ja učim katoličku vjeroispovijest »Vjerujem«. Dječak postade muž, postade svećenik, redovnik, propovjednik i mučenik. I kad mu rad vjere zadjeli bodež u prsa, povika Kristov junak, što je mogao jače: »Vjerujem u Boga Oca svemogućega...« I kad je veselo umirao u krvi svojoj, a ni riječice više nije mogao da izusti, umioči prst u svoju krv i napisao na zemlju »Vjerujem«. — Kad je majka Spartanka slala sina u boj, dala bi mu u ruke štit veleći: S njim ili na njemu. Kud i kamo više vrijedi to za zbornika!

II. Slobodno srce. »Gdje je duh Gospodinov, tamo je sloboda« veli apostol (II. Kor. 3, 17). A sv. Ivan: »I istina oslobodiće vas« (8, 32). Koji je taj duh Gospodinov nego sv. vjera, a koja je to istina negoli i opet sv. vjera? Sloboda srcima! »Sva srebra, sva zlata, svi ljudski životi ne mogu biti plata tvój cistoj ljepotice« (Gundulić). Ali sloboda zaštićena sv. vjerom, srce slobodno od neurednih želja i sklonosti zemaljskih.

Nije baš potrebno, da se ugledamo u sv. Serapijona. Ovaj je svetac sve, što je imao, porazdijelio među siromake, pa je za se pridržao samo knjigu svetoga Pisma. Kada bi ga pitali, ko ga je tako orobio, odgovorio bi pokazujući na Svetu Pismo: »Ovo ovdje«. Htio je naime time kazati, da ga vjera, sadržana u sv. Pismu, potaknula, da srce svoje riješi svega, što je zemaljsko.

Koliko li je to blago ova sloboda, sloboda djece Božje! Treba li tek spomenuti, kako je tu slobodu uživala bl. Dj. Marija? Nije ona bila službenica stvorova, službenica blaga i taštih radosti, nego izvrsna službenica Božija, pa je zato i uživala slobodu djece Božje. Blago onima, koji se po primjeru Marijinu uzdižu nad zemaljske stvari!

Kako li moramo sažaljavati one, koji se toliko diče da su »slobodoumnici«. Slobodni nijesu, jer robuju grijebu, neistini. Ali možda su »umnici«? Otkuda, kad ne uvidaju ni potrebe sv. vjere, ne uvidaju, da se iskrica uma ljudskoga ima pokloniti neizmernom suncu Božjega sveuma. Slobodan je samo rimokatolik, još više zbornik, prožet duhom sv. vjere; pa to slobodniji, što se većma približuje izvoru slobode: Bogu.

Tražimo i ežimo za pravom slobodom, a ne za prividnom. Za pravom, do koje dolazimo po sv. vjeri, a ne za krivom popuštajući svim željama. Zborničel koju slobodu tražiš ti? je li tvoje srce neu:redno vezano za koju osobu, stvar, strast? Ako jest, raskini što prije te okove, pa poleti u zlatnu slobodu djece Božje i Marijine.

Nove kongregacije.

Od zadnjega iskaza g. 1916. osnovane su ove kongregacije: Koprivnica, za djevojke. Naslov: Začeće; zaštitnica sv. Janja. Pripojena je rimskoj prakongregaciji dne 21. studenog 1916.

Olib, (zadarska nadb.) za djevojke. Naslov: Začeće; zaštitnica sv. Janja. Pripojena u Rimu 21. studenog 1916.

Rijeka, za gimnazijalce. Naslov: Začeće; zaštitnik sv. Stanko Kostka. Pripojena 21. studenog 1916.

Senj, za gimnazijalce. Naslov: Začeće; zaštitnici: Sv. Alojzije i bl. Marko Krizim. Podignuta 9. listopada 1916., pripojena 27. siječnja 1917.

Bl. Petar Kanizije.

Mjesečni zaštitnik, dne 29. travnja.

Godine 1521. započe u Njemačkoj otpadnik od vjere i svetoga reda Martin Luter propovijedati novu vjeru. Te iste godine rodi se Petar Kanizije, kojemu još kao dječaku od 13 godina proreće jedna bogoljubna duša, da će biti Isusovac i da će mnogo poraditi za opće dobro Crkve. Tako i bi. Protiv nove vjeri podiže Bog Družbu Isusovu, a Petar Kanizija odabra za apostola svete vjere u njemačkim zemljama.

Jos kao mlađi svećenik ishodi od cara Karla V., da je svrgnuo nadbiskupa kolinskog Neimara, koji je širio novo krivotvortstvo. God. 1549. bijaše u Rimu. Dne 2. rujna pode u crkvu sv. apostola Petra i Pavla, da si isprosi od Boga potrebite milosti za svoje apostolsko dijelovanje u Njemačkoj, kamo je imao poći. Tu mu se ukaza Bož. Srce Isusovo. Bl. Petar piše o tom ukazanju ovo:

»Tad si mi, Spasitelju Božanski, otvorio svoje poklona vrijedno Srce. Činilo mi se, kao da ga očima gledam. I ti si mi zapovjedio, neka pijem iz toga vratka . . ., a ja osjetih goruću želju, da bi iz Tebe prešli na me potoci vjere, ufanja i ljubavi. Napokon približih svoje usne preslatkomu Srcu tvojemu i smjedoh si gasiti žedu na ovom vrelu Božanskom.«

Kao sveučilišni profesor na bogoslovskom fakultetu u Ingolstadtu ujedno je Kanizije revnopravljedao riječ Božju. Tu je osnovao i Marijinu kongregaciju za dječake. Na propovijedi njegove dolazio bi svijet u tolikom broju, da su i najveće crkve bile pretjesne. Kažu, da se u Ingolstadtu nikad nije svijet tako obraćao, kao u ono vrijeme, kad je ondje Kanizije propovijedao. — Odavde dođe Petar u Beč. Tu mu kralj Ferdinand dva puta

ponudi biskupsku čast, što ponizni Petar svaki putu najodlučnije otkloni.

Krivotvortci su širili svoj lažni nauk osobito štampom: toga se sredstva lati i bl. Kanizije, te priredi za puk katekizam, koji je odmah uveden u sve crkve i škole. Po njemu

Vidjenje bl. Petra Kanizija.

su se mnogi krivotvortci vratili u krilo svete Crkve, a mnogi mlijativi kršćani učvrstili u sv. vjeru. Taj se katekizam preveo gotovo u sve jezike, pa i na hrvatskom jeziku pet je puta ugledao svijetlo. U Beču podiže Petar veliku gimnaziju i konvikat, u kojem je bio neko vrijeme i sv. Stanko Kostka. Slične uzgojne zavode podiže i u Pragu, Vürzburgu, Freiburgu, Monakovu, Innsbruku i Rimu. God. 1562. vidimo ga na velikom crkvenom saboru u Tridentu, a poslije, kako neumorno posvuda provoda zaključke toga sabora.

Punih 14 godina bijaše blaženi Kanizije na čelu njemačkoj redovničkoj pokrajini Družbe Isusove radeći neumorno za slavu Božju i za spas neumrlih duša. U smrtnoj svojoj bolesti znao bi reći: »Pustimo Gospodina, neka radi, što hoće; on zna, što je po nas najbolje«. Čas prije noćne ispuštiti dušu, pogleda

sliku Majke Božje i reče: »O vidite, vidite! Zdravo, Marijo! Zdravo, Marijo!« Prisutni nijesu doduše nikoga vidjeli; ali nijesu ni najmanje sumnjali, da mu se je ukazala Majka Božja. Dne 24. prosinca 1597. predade svoju dušu Bogu, a 20. studenoga 1864. proglaši ga papa Pijo IX. blaženim.

Pitanja i odgovori.

Pitanje: Naše srednjoškolske Marijine kongregacije imaju zajedničku literarnu sekiju, u kojoj sudjeluju ne samo zbornici naših kongregacija već i drugi naši drugovi iz katoličke organizacije. Ne predsjeda im gotovo nikada nijedan upravitelj, već koji je zbornik, a neki nadzor „kao gost“ ima jedan sveučilištarac, kao izaslanik hrv. katol. narodnog daštva. Taj izaslanik i nadzornik nije uvijek zbornik koje kongregacije. — Je li ovaj postupak ispravan i prema duhu Marijinih kongregacija?

Odgovor. — Upit uključuje u sebi više točaka, pa nam valja na svaku odgovoriti.

1. Što više kongregacija imade jednu samo sekiju i to zajedničku, to nije neispravno niti proti duhu kongregacija. Opća pravila preporučuju u pogl. IX. t. 68. Savez kongregacija iste vrsti ili iz istoga kraja, komu će biti pročelnikom Općenito vijeće. S tom ustanovom potpuno se slaze praksa, ili joj se barem ne protivi, da se sekije iste vrsti raznih kongregacija stope u jednu zajedničku sekiju, kako bi se zajednička svrha bolje polučila. Ali

2. Što toj zajedničkoj sekiji nikada ne predsjeda nijedan upravitelj dotičnih kongregacija ili možda samo iznimno, već kadkad svjetovnjak, koji nije ni u jednoj kongregaciji: to je očito proti duhu i pravilima Marijinih kongregacija. Razlog: Prema pogl. I. §§ 1 i 2, Opća pravila Marijine su kongregacije „duhovne udruge“, vjerska društva. U njih je duhovna svrha, duhovna su im središta, duhovne vježbe i duhovna uprava. To se jasno vidi i iz pogl. IV. §§ 15.—18. te § 22. Zato Crkva i samo Crkva upravlja kongregacijom preko svojih službenika, svećenika, kao što je dino Crkva svojom Božanskom vlaštu podiže, uklida i nadzire Marijine kongregacije. Odatle nužno slijedi, da samo Crkva i nitko drugi može zakonito rukovoditi kako cijelo tijelo tako i pojedine dijelove njezine, sekije. Kao duhovne udruge ili kao vjerska društva priznaje ih i svjetovna vlast u obje pole naše monarhije (za Hrvatsku i Slavoniju vidi Smrekar, Priročnik za političku upravu, II. s. 976.; za austrijsku polovicu: odluka d. a. škol. vijeća od 19. srpnja 1911.). — K tomu su prema Općim pravilima (IV. 12.—14.) sekije sastavni dio same kongregacije, te sve što se u njima dogada „ima da bude pod upravom kongregacije.“ (§. 13.)

Prema tomu sasvim je neispravno i proti duhu Marijinih kongregacija, da ma kojoj sekiji kongregacije predsjeda svjetovnjak; k tomu takav, koji nije ni u jednoj kongregaciji, te prema tomu ni u kakvom savezu s kongregacijom. Katolici svjetovnjaci mogu se iznimno, i samo kao gosti, pripustiti sekijama kongregacije, a nipošto, da u njima budu na koji način aktivno ili pasivno sudjeluju.

3. Iz svega toga, što je netom rečeno, jasno je i to, da nikakvoj sekiji Marijine kongregacije ne može i ne smije nitko slati nikakve delegate ni u koju svrhu kontrole i rukovodstva, nego samo zakonita crkvena oblast. Ako dakle ma koja druga ustanova, mal i katolička bila, šalje u sekiju ili na sastanke kongregacija svoje izaslanike, tada ta ustanova prekoračuje svoj zakoniti djelokrug, nezakonito si prisvaja pravo, koje joj kongregacija kao duhovna udruga nikako ne daje. Ovu zloporabu, ako još gdje vlada, valja bezodvlačno odstraniti.

Primećujemo, da ne bi mi bilo u redu, kad bi koji upravitelj mjesto sebe stalno delegirao koga zbornika svjetovnjaka, makar bio zbornik, a pogotovo ako nije član niti onih kongregacija, iz čijih su redova članovi sekije uzeti, niti ikoje druge kongregacije; a to zato ne, jer bi se i u tom slučaju pravila kongre-

gacije naprsto izigrala i radilo se i opet proti duhu Marijine kongregacije: zminjena bi se osoba, a kontrola bi i nadalje vršio ne pozvani faktor.

4. Prema tomu svatko će znati odgovoriti i na ovo pitanje: Je li ispravno i prema pravilima M. kongregacije, ako jedna sveto vna organizacija, ma bila i katolička, li ma tko drugi mimo znanja i dopuštenja pozvane crkvene oblasti traži od pojedinih kongregacija mještane ili godišnje izveštaje, potrošivo, ako se uzme u obzir, da postoji službeno i od svih hrv. biskupa takvim priznato glasilo hrvatskih Marijinih kongregacija — Glasnik Presv. Srca Isusova (vidi biskupske listove u jubilarnoj godini Glasnika).

5. Nakon je i to sasvim proti duhu i pravilima Marijinih kongregacija, da bud takvim njezinim sekcijama redovito ma samo prisustvuju, a potrošivo da u njima redovito sudjeluju nezbornici. Svako društvo ima svoje članove, kojima namiće stanovite dužnosti i pruža stanovite povlastice. Gdje toga nema, ne može biti ni govor o društvu. To vrijedi i za Marijine kongregacije. Pogl. III. §. 12.—14. gdje je govor o sekcijama i akademijama kongregacije govor izričio, da su sekcije i akademije sredstva za članove, e da se u njima podržaje bogoljubnost i niteti djelotvorna kršćanska ljubav. Broj sekcija ovisi o broju i vrijednosti članova. „Ali sve ovo ima da bude pod upravom kongregacije.“ Kongregacija pak može upravljati samo svojim članovima. — Nečlanovi dakle mogu se, kako već rekosmo u t. 2. samoznimno i kao gosti pripustiti, a nipošto kao kakvi nadzornici.

Pravila i poslovnik sekcije klanjalaca Marijine kongregacije klerika i svećenika u Djakovu.

1. *Svrha* je toj sekciji, da uzgoji svoje članove za klanjače presv. Oltar. Sakramenta po uzoru društva svećenika klanjalaca.

2. *Sredstva*. Da se članovi nauče klanjati, brinut će se sekcija, da u nečlanovima bude temeljita dogmatska i asketska poduka o klanjalackoj pobožnosti. A to će sekcija postići:

- a) pribavljajući članovima valjane knjige o toj pobožnosti;
- b) priređujući kratka, praktična predavanja o klanjanju;
- c) obdržavajući svečanim zgodama po mogućnosti zajednička klanjanja.

3. *Članovi*. Članom ove sekcije može postati svaki kongreganista; zatim svaki aspirant i kandidat kongregacije.

4. *Nutarnje uređenje*. a) Sekcija ima 4 odjela:

- u I. spadaju oni, koji se svake nedelje klanjaju 1 sat;
- u II. spadaju oni, koji se svakih 14 dana klanjaju 1 sat;
- u III. spadaju oni, koji se svaki mjesec klanjaju 1 sat;
- u IV. spadaju oni, koji svaki dan jedamput pohode Presveto.

b) Brigu oko vanjskog reda u sekciji nosi pročelnik. Traži se, da bude član odbora kongregacije, a imenuje ga upravitelj, čim se izabere novi odbor.

c) Prijelaz iz nižega u viši odio (IV.—I.) dopušten je svakom članu i bez molbe; samo ga mora javiti pročelniku. — Prijelaz iz višega u niži (I.—IV.) dopušta odbor kongregacije, ako su razlozi za prijelaz opravdani.

d) Članarinu se ne plaća. Potrebe sekcijine (knjige, časopise i dr.) podmire kongregacija.

5. *Dužnosti članova*. a) Prva je i glavna dužnost svakoga člana: klanjanje. Vrijeme klanjanju bira svaki, kako mu je najzgodnije. — Da se uzmognе voditi nadzor nad vršenjem ove temeljne dužnosti, dužan je svaki član poslije klanjanja napisati na papiricu svoje ime i prezime s oznakom dana, kad se je klanjao, i to predati pročelniku.

Članovi četvrtog odjela donositi će jednu cedulju na koncu svake sedmice. Ako su koji pohod izostavili, imaju to navesti.

β) Da temeljnu dužnost uzmognu što savršenije obavljati, dužni su članovi služiti se svim sredstvima, koja klanjanje unapređuju i usavršuju. Najvažnije je sredstvo dogmatska izobrazba o stvarnoj prisutnosti Kristovoj na oltaru. Stoga su članovi dužni:

γ) čitati knjige i časopise o klanjalackoj pobožnosti;

δ) dolaziti na praktične dogovore, koji će se od vremena do vremena držati, da se obodri duh.

Opaska ad γ): Koncem svakog mjeseca donijet će svaki član pročelniku

popis svega, što je u to vrijeme o klanjalačkoj pobožnosti pročitao, s naznakom vreli i eventualnim svojim opažanjima o tom štivu Razlog: 1. da se omogući nadzor nad vršenjem te dužnosti; 2. da se pribere grada za praktične dogovore.

6. *Organizacija molitve.* Pojedini će se odjeli početkom svakog odsjeka vremena, u kojem su dužni klanjati se, sastajati s pročelnikom, da izaberu zajedničku jednu nakon Članovi četvrtog odjela birat će zajedničku nakon svake subote za narednu sedmicu. — Razlog: 1. zajednička je molitva jača; 2. da se načinimo jedni za druge moliti.

7. *Prestaje biti članom,* tko bi klanjanje (ne ostale dužnosti) zanemario te se iza dviju opomena počelnikovih i treće odborove ne bi popravio.

VIJESTI IZ KONGREGACIJA.

Koprivnica. — Kongregacije za gospojice pod naslovom Bezgrješnog Začeća bl. Djevice Marije, a zaštitom sv. Agneze, djevice i mučenice. Prvo primanje obavljeno je na dan zaštitnice kongregacije sv. Agneze 21. siječnja tek. g. Samo primanje obavio je presvjeti gospodin posvećeni biskup dr. Josip Lang, koji je na molbu veleč. gospodina župnika došao u Koprivnicu. Bio je to svečani dan ne samo za kongregaciju, već i za čitav grad. Presvjetili gospodin odslužio je prije podne svečanu pontifikalnu sv. misu, pod kojom je skladno pjevalo pjevački zbor nove kongregacije. U 4 sati poslije podne obavilo se samo primanje. Presvjetili gospodin izrekao je prije primanja prekrasan govor, istaknuv, kako je bl. Gospa sa svojim krepotlima najlepši uzor kršćana. Zatim pozvao kandidatkinje, da slijede stope Marijine, da goje medusobnu ljubav i da se potiču na krepostan život. Primljeno je 29 prvi članica nove kongregacije.

Dao Svemođuci i prečista Djevica, da ova najmlađa kongregacija ne zastane za ostalim kongregacijama, već da donese obilan plod i kongreganistama i gradu, u kojemu je osnovana.

Orahovica. — Marijina kongregacija za djevojke osnovana je 8. prosinca 1915. Dosada smo poslije prvoga imale već dva primanja i to: 3. svibnja i 8. prosinca 1916. Kongregacija broji lijep broj članova u Orahovici i po filijalama. Sastanke imamo svake nedjelje i blagdana i mi u Orahovici i u filijalu Zdencima.

Tu molimo, slušamo govor veleč. gosp. upravitelja i pjevamo. Za veće blagdane kitimo crkvu, šrimo Glasnike Srca Isusova (160 preplatnika) i same smo gotovo sve preplatnici, raspaćavamo kalendare, kupimo članarinu za Apostolat sv. Cirila i Metoda. Pokraj mjesecne sv. pričesti imade nas lijep broj, koje i češće idu sv. pričesti. Jedne idu svakoga tjedna, a jedne svakoga mjeseca dva puta. Sada u zimi, kad nemamo toliko posla, idemo i češće. U ljetu naređimo i po koji izlet, a i hodočastile smo Jud i u Kutjevo.

Kongregacija nas je digla iz onoga života, u kojem smo živjele prije, približila nas euharističkom Isusu, zdržala nas seljačke djevojke sa majstor-skim, te se mi sve sada osjećamo kao sestre — djeca jedne Majke.

Kongregaciji imamo zahvaliti, da mnoga od nas nije pošla u ovo ratno vrijeme za tolikim djevojkama i ženama. Mi se ponosimo, da smo kongreganistice, djeca Marijina i molimo nebesku Majku, da bi sve župe imale kongregaciju, da bi čitava Hrvatska postala jedna lijepa bašta Marijina. *Julka Vučinić, tajnica.*

Našim dragim zarobljenicima ne možemo slati Glasnik. Mi smo operovano to pokušali, ali su nam na žalost poslije nevjek potratili. Molimo stoga, da nam nitko ne šalje za njih narudžbe ni novce. To vrijedi za sve zarobljenike, gađegod bili. — Isto tako mi ne možemo nikom pisati, pa je svišto i u tom poslu obradati se na nas. Neki piše pišu nama, da su. Otec papa pronade njihove drage: ni to nije u našoj vlasti, pošto su se prilike s temelja promijenile. U tom poslu valja se obratiti kod nas samo na crveni križ.

Sadržaj: Krčanska ljubav za vrijeme rata 73. — Dajte, i dat će vam se 75. — Srce Isusovo pogrdama napišeno 76. — Nuncije Selpricije 78. — Noši dopisi 81. — Hrvati i Hrvatice 82. — Djeca-stagodišnjica „Slovenska tmača“ 84. — N rodna avetinja 85. — Sv. Josip zaštitnik svete Crkve 85. — Život bl. Margarete Alakok 86. — Ne da se živjeti 89. — Zahvalnice 90. — Vjera štit zborniku 91. — Nove kongregacije 92. — Bl. Petar Kanizije 93. — Pitanja i odgovori 94. — Pravila i poslovnik skelje klanjalaca u Đakovu 95. — Vijesti iz kongregacija 96.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSÓVA

Broj 5.

SVIBANJ 1917.

Tečaj XXVI.

Marijine kongregacije.

Opća nakana molitava i dobrih djela u svibnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XIV.

prostite, gospodine župniče, je li istina, da je u našoj
općini nastalo novo društvo? — Čovjek, koji je tako
pitao, bio je liječnik, poznat kao uvjereni katolik.

„Gospodin doktor misli utemeljenje kongregacije
Marijine za gospodu? To je već gotovo.“

„Hm, dakle opet nešto novo! Zar Vam se, vele-
časni, ne čini, da imademo i previše već društava?“

„Istina, doba naša obiluje društvima. Jest, ima to-
liko društava, koja služe težnji za zabavom. Hvala Bogu,
da imademo i tako rasprostranjeno društvo, kojemu je
uzvišeni cilj: posvetiti se savršenoj službi Božjoj i bl.
Djevice, a to je upravo kongregacija.“

Da, imade toliko društava, u kojima se i previše
govori. Hvala Bogu i Gospo, u kongregaciji je prvo i posljednje:
kreposno živjeti. Imade toliko društava, koja teže za vremenitim
blagostanjem. U društvima Marijinim teže članovi ponajprije za ne-
beskim, svrhunaravskim, Božanskim. Imade toliko društava, koja se
bore protiv kršćanstva. Kongregacija je predzide kršćanskih kato-
ličkih načela. Imade toliko društava, koja vojuju pod barjakom ra-
zuzdanosti, pod krvavim barjakom ustanka i crnim barjakom bez-
vjerstva; hvalimo Bogu, da imademo i društvo, koje je od Crkve
odobreno i blagoslovljeno; društvo, koje visoko diže ljiljan-barjak
neoskrnute Djevice za obranu božanske vjere i čistoga čudoreda.

Ko bi htio opisati, koliko su kongregacije Marijine u ovo tristo
godina svojega opstanka djelovale osobito među mladeži, morao bi
prepisati najsjajnije listove crkvene povijesti. A jesu li se možda
dan dan preživjele? Usuprot, i dandanas su one ognjište kršćanskog
katoličkog života. U Beću ima do dvjesta kongregacija Marijinih za svaki
spol i stalež. Vidimo tu kongregaciju za djecu, šegrete, djetiće, mlađe
trgovce; za dake gradanskih škola, za učiteljske pripravnike, srednjo-

Školce, sveučilištarce, učitelje; za gospodu akademiske naobrazbe i za plemiće; za radnike, za građane; kongregaciju za služavke, za radnice, za djevojke i žene iz puka, za gospojice više naobrazbe, za učiteljice, za plemkinje i t.d. I ovim kongregacijama zahvaljuje Beć najviše, što je tamo opet oživio kršćanski duh.

Sličnim plodom rada kongregacija Marijina posvuda, gdje se ovo nebesko stablo zasadilo i kako treba goji. I po hrvatskim zemljama počelo je širiti svoje grane, i Bože daj, da se sve viši širi i sve dublje zahvaliti korijen. U njegovu hladu, pod okriljem Prečiste Djevice sačuvat će se navlastito mlađež od smrtonosne pripeke, kojoj danas na žalost toliki i toliki podlijezu.

Nijedan možda narod monarkije ne može se ponositi onako sjajnom katoličkom organizacijom kao slovenski. A gdje se krije tajna toga neobičnog uspjeha?

U brojnim Marijinim kongregacijama. Tu svima prednjači ljubljanska biskupija. Ni u jednoj drugoj biskupiji naše monarkije nije Marijina kongregacija tako razgranjena. U šest godina osnovano je ondje preko dvjesto Marijinih kongregacija s kojih trideset hiljada članova. Najlepšu svjedodžbu tim kongregacijama dade knez-biskup dr. Jeglić, kada reče: „Moje kongregacije razvijaju upravo reformatornu djelatnost. O svete li vojske, divnih li pobjeda — pod zastavom bl. Gospe. Koliko manje grijeha i razuzdanosti! Koliko više čednosti i čistoće!“

Ili zar će kogod možda reći: Ja nijesam pozvan? Jesi, samo ako je u tebe dobre volje. Nego svaki poziv ima i svoju zadaću. A zadaća je kongregacije ta, da se na put stane trostrukome i poglavitome zlu u svijetu, što se još više pojavi u vjerskog i socijalnog prevrata prošlih vjekova — naime prezir svake od Boga dane vlasti; onda s tim skopčanom očajanju glede samoga sebe i glede ostalog svijeta; napokon i krutoj sebičnosti, koja posvuda sije mržnju mjesto ljubavi. U prvom redu diže kongreganista svoje oči prema Gospodi, u drugom prema Osvjetnici, a u trećoj prema Majci svojoj.

U Marijinoj kongregaciji vidimo u najljepšem skladu duhovnu i svjetovnu vlast. Duhovna je u upravitelja-svećenika; a ovaj ju je dobio iz središta svake Bogom dane vlasti, iz Rima. Svjetovna je pak u poglavarstvu, koje može iznijeti svoje prijedloge i nazore, na koje se onda po pravu i pravici pazi. Preko ove duhovne i svjetovne vlasti gleda kongreganist gore k bl. Gospinu, koja se je na zemlji Božanskoj vlasti posvema podvrgavala te je za svoju riječ „Evo službenice Gospodnjeg!“ toliko od Boga odlikovana. Uz to se ovo načelo vlasti u kongregaciji još i time čuva, što i svaki pojedini kongreganist, komu je od Boga koja god vlast povjerena, ovu mora da i vrši: čitavi oči, čitave majke, čitave učiteljice, čitavi mlađi, čitavi radnici, što ne odustaju nikom za volju od svog uvjerenja.

Oholost ljudska zabacajući svaku oblast mora krvu svoju samosvojnost da uvidi u mnogim i golemin poteskoćama, što je susreću u svakom području života; a onda videći se u posvemašnjoj slabosti očajava i glede sebe i glede svijeta. U kongreganista nije tako. Istina, i on će nagaziti na jednake poteskoće u boju s krivim nazorima o svijetu ili u nutrašnjosti svojoj s neurednim strastima. Ali u

svim tim bojevima zna on, na koga mu se valja obratiti: na Odvjetnicu svoju, bl. Dj. Mariju. Dok desno i lijevo tis će kršćani interese Kristove napuštaju: jedni ojadeni s vremenitih potreba svojih, a drugi, jer se kukavci boje, da će biti zametnuti poradi kršćanskog uverenja svoga, treći opet što nemaju srca, da se podignu do čudoredne čistoće: kongreganist traži utočišta i pomoći u svim ovim poteškoćama kod pomoćnice svoje, bl. Dj. Marije — i ne zaludu.

Napokon jer se pun ljubavi predaje Majci, čuva ga od zadnjeg velikog zla: od sebičnosti, koja sve rastvara; jer su riječi „majka“ i „sebičnost“ jedna spram druge u nejvećoj opreci. Koliko nesebične ljubavi, koliko izmirenja i poravnjanja ne leži već u samoj riječi „majka!“ A pogleda li kongreganist na uzor sviju majki, na bl. Dj. Mariju: kako da i on ne bi ljubio bližnjega svoga? On mu ne će onako priteći u pomoć, kako to čini svijet; nego će pomoći Boga radi i duše radi, i tako svestrano i požrtvovno raditi za spas i dobre bližnjega svoga.

Sv. Karlo Boromejski na svojim sinodama silno potiče ispovjednike, neka nagovaraju vjernike, da uđu u Marijinu kongregaciju. Jer, kako veli, sv. Alfonz: „Kongregacija je kanoti kovčeg Noin, u kom ćeš naći sigurno zaklonište od grijeha i napasti, štono svijet poplavljaju.“ Molimo u ovom mjesecu Presv. Srce Isusovo, neka izlije obilje nebeskog blagoslova svoga na sve naše Marijine kongregacije, neka potakne što više velikodušnih ljudi, navlastito mladića, te ih privede k nebeskoj Majci svojoj. Množile se u hrvatskim zemljama kongregacije Marijine i jačale se!

Josip Predragović D. I.

Iz bolnica naših ranjenika.

Priopćuje: Ivan Králiček D. I.

Ješ u jednom tirolskom lječilištu ima više bolnica crvenoga kriza. U jednoj ležao na smrt bolestan vojnik. Među bolničarkama bilo je dobroih kršćanskih duša; ali sama nadzornica bolnice bila, čini se, u vjeri dobrano hladna. Tako su bolničarke htjele, da bolesnika pozovu svećenika, a milostiva nadzornica o tom ni da čuje. »On je odvise slab; dolazak svećenika samo bi ga uplašio: to bi bila za nj sigurna smrt.« To su bili njezini razlozi, kakvi se nažalost osobito u otmenijim krugovima i kod nas mogu svaki dan čuti. Čudnovato, da je samo svećenik strašilo i sigurni glasonoša smrti, a lječnici, njihovi lijekovi i noževi — to ne straši! ili kao da je smrt najveće zlo! A što ako takav bolesnik ipak umre, i to bez utjehe vjere, pa tako možda zauvijek propadne? Tko će odgovarati za takvu dušu?

Dobre bolničarke držale se one svetoga Petra: Vige treba slušati Boga nego ljudе, pa upozorile kapelana, koji je vršio duhovničku službu u toj bolnici. Ovaj dode i ponese sve sa sobom. Kad on da će u sobu, eto ti »milostivec pred vrata, da mu zakreći ulaz. Znala je doduše, da kapelan češće dolazi i izvan svoje službe, da se s ranjenicima porazgovori ili da ih čim god nadari; ali sad je dobro slutila, da nije došao samo onako. Reče mu dakle, da ne može nikako dopustiti, da bi sad išao k onom bolesniku, jer da će se uplašiti, a to bi mu moglo prouzro-

kovati smrt prije reda. Uzalud ju kušao kapelan uvjeriti, da baš zato mora k njemu, jer je pogibelj velika, a on je još pri svijesti, to da je njegova dužnost, a i pravo umirućega. Ali tko će istjerati ženskoj iz glave, što si je jednom zabila u nju! Kad napokon kapelan vidje, da ne može ljepljim opraviti, okrene joj jednostavno leđa i uđe u sobu. Milostiva, osta blijeda i zapanjena nad tolikom »drzovitošću.«

A bolesnik, gle, svećenika jedva dočekao! Lijepo se isповjedio i sve svete sakramente primio te spokojno isčekivao zadnji svoj čas. Na koncu se lijepo zahvali svećeniku i reče, da su mu ovo bili najljepši trenuci za cijelog ovoga rata. Čule to sve bojničarke, što su oko njega pobožno klečale, pa su bez sumnje to i »milostivoje« pripovijedale. Bolesnik je doista naskoro umro, ali spokojan i sasvim predan u volju Božju.

Euharistija život duše kršćanske.

Život čovječji neprestana je borba; i blago onomu, koji tu borbu izdrži do kraja. Mnogi su je sretno započeli; ali jer nijesu ustrajali, ili jer su se odviše u se pouzdavali, padaše, poginuše. Gdje koji klonuše već na početku, čim osjetiše prve valove napasti, izrugavanja svijeta i krivoga suda. Sretnih duša, koje na vrijeme uoče svu pogibelj, što im prijeti, te se povrate k Isusu!

Isus nas svekolike čeka i k sebi prizivlje: »Dodite k meni svi, koji ste nevoljni i opterećeni!« On je nepomična ona hrid, o koju se lome i najveći i najžeći valovi. On je u presv. oltarskom Sakramentu jakost slabih, okrepa umornih, ustajnost dobrih. »Bez mene ne možete ništa! Tko blaguje tijelo moje i piće krv moju, živjet će na vijekе. Ja sam kruh života.«

»Što se bojiš dakle golubice moja? Što dršeš, dušo kršćanska? Tko ti može naškoditi, ako te ja branim? Zar možeš gladovati, kada te ja hranim? Zar ne znaš, da mi je dana sva vlast na nebu i na zemlji? Nijesam li ja pobijedio svijet? U me stavi sve svoje ufanje; u me upravljam neprestano svoj pogled, za mnom pružaj vazduh svoje ruke; mene blaguj, koji ti se svaki dan nudam: pa se ne boj, ma kakova bura napasti i kušnja navalila na te.«

Augustina.

Uskrnsni dar sv. Oca našim zarobljenicima u Italiji.

Sv. Otac Benedikt XV. naložio je pred Uskrs talijanskim biskupima, u čijim se biskupijama nalaze austro-ugarski zarobljenici, da ih ili sami osobno pohode ili barem pošalju vrste svećenike, koji poznaju jezik dotičnog naroda, da razvide, kako im je, i da im dadu priliku da prime svete sakramente. Povrh toga neka se na sam Uskrs svakom zarobljeniku uruči po jedan omot, na kom je odozgo napisan pozdrav papin. U omotu je bilo duhana, cigara, južnog voća, mesa, kolača i 1 boca vina — Zaista dar dostojan jednoga pape, Oca svega kršćanstva i namjesnika Kristova na zemlji! Bog ga poživio i blagoslovio njegovo nastojanje oko mira!

~~Prva tri broja Glasnika sasvim su raspačana. S brojem 4. povećana je naklada za 1000, pa se odsele mogu dobiti svi brojevi od 4.—12.~~

Gdje da ulazemo?

Ima dosta dobrih duša, koje danas nijesu željne krajcare (novčića); pače imadu novaca i dosta suvišnib, te bi bile voljne da ih na sigurno mjesto spreme; a ne znaju, kamo i gdje. Ako novac čuvamo, vele, može izgubiti svoju vrijednost; a onda smo propali. Ako ga uložimo u štedionicu, može ga država zaplijeniti, ako dode do guta. Ako si kupimo zemljište, kuće; to je pravi rasap, kad je danas sve to silno skupo. Ako si nabavimo zlatnine; to ima vrijednost samo, kad mi kupujemo; ali, kada bismo htjeli prodati, onda nam se u lice nasnojaju i nude za dvije do tri stotine po-stotaka manje, nego što smo mi platili. Kud ćemo dakle s novcem? Kako bismo ga najsigurnije po-branili?

Ima jedna štedionica, koju rat nije ni najmanje smeo u njezinu djelovanju. Ona vam i danas daje one iste kamate, koje je dala i prije rata, premda su danas sve druge štedione snizile svoj kamatnjak, i premda su njezini kamati već onda bili neprispodobivo veći od kamata svake druge štedionice. Ona stoji na takо čvrstim nogama, da joj rat ni mir ne može naškoditi: ni prijatelj ni neprijatelj ne može je opljeniti.

Ljudi, koji imadete kakav suvišak: u ovu štedionu ulazite!

Ali, koja je to? pitate. Dragi čitatelji Glasnika, zar da za nju nikada nijeste čuli? A vi čujte, pa ju razglasite posvuda: to je neizmerno dobro, neizmerno milosrdno, neizmerno darežljivo, neizmerno vjerno, vječno, Presveto i Božansko Srce Isusovo.

Zar vam itko drugi može pružiti takva jamstva za vašu imovinu, kako ono? Zar vam itko može toliko uvratiti, kao ono? Glavnica u tu kasu uložena, ide s vama i preko groba u vječnost. Kamati glavnica, u tu blagajnu pothranjenih, ne umanjuju se nikada. Dionice, ovdje položene, rastu do sudnjega dana vama u korist. Nigdje takva dobit, nigdje takva sigurnost, nigdje takve kamate! Nigdje se ne može svojim novcem toliko dobra učiniti, kao kad se u ovu štedionicu uloži. "Ovamo dakle ulazite svil!

Ali kako i gdje? Prije svega: valja biti s Bogom u ljubavi; dakle bez smrtnoga grijeha. Onda treba dobro činiti s dobrom na-kanom, t. j. u želji, da se Bog proslavi, a bližnjemu radi. Bog a pomogne, a ne — samo da sve novine raznose taštu hvalu. — Bez ova dva uvjeta Bož. Srce Isusovo ne prima nijedan uložak i ne daje ni filira

Zaista, zaista vam kažem: Ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, ne ćete imati života u sebi (Iv. 6, 54).

kamata — za vječnost. Bez ovih uvjeta nema zasluga, nema dobrib djela, koja bi nas pratila u vječnost. A sada da vidimo, gdje i kako se ulaže! U vašem selu, trgovistu, gradu, imade bez sumnje dosta prave i velike sirotinje: pomozite joj, koliko i kako najbolje znate i možete. Vaša crkva treba popravka, treba novih stvari: pomozite nabaviti ih. Vaša će duša trebati poslije vaše smrti izdašne pomoći: učinite zaklade za vječne mise za se i za svoje. Kod vas nema dobrog katoličkog trgovca, dobrog i poštenog katoličkog gostoničara, čestitih majstora za razne zanate: pomozite vrijednim, da se osove na slobodne noge. Imade u školi dosta dobre djece čestitih i vrijednih roditelja; ta bi djeca danas sutra mogla svima vama biti na diku i ponos, kad bi se mogla dobro školovati: pomozite siromašnim roditeljima. Kod vas se čita puno, ali malo dobra; jedni ne če, drugi ne znaju za dobroštvo: preplatiće osobito siromašnje barem za neko vrijeme, dok sami ne zavole dobroštvo te ga ne nauče držati i plaćati.

Puno se govori i o općim vjerskim i narodnim potrebama, za koje vi u svome kraju možda i ne znate; ali znaju za njih to više drugi. Amo spadaju na primjer razna dobrovorna i potporna društva, preražni dobrovorni zavodi, ubožnice, sirotišta, odgojilišta, dobra stampa i tako dalje. Ali, pri svemu tomu na jedno valja paziti, na što se nažalost kod nas obično najmanje pazi: kakva su to društva? Kakvi ljudi upravljaju tim društvima? Kak o su sastavljena pravila tih društava? Nijesu li ta »dobrotvorna« društva za Crkvu možda — zlostvorna? Sve je to važno znati, prije nego se dade kakav dar; jer Božansko Srce Isusovo ne će svaki uložak priznati i u vaše dobro uračunati, već samo takav, koji je dan doista u pravu dobru svrhu. A ne da se tajti, da je danas puno i prepuno tih dobrovornih društava i ustanova, a da se njima razmjerno malo pravoga dobra čini. Glavni razlog tomu nije u tomu možda, što nema dovoljno sredstava, već što takvo društvo ne radi za Boga već za nekog drugog. To nijesu dakle štedionice Srca Isusova; u takve ne valja svoju muku ulagati, jer će propasti i za ovaj i za onaj svijet.

Podupirimo dakle i osnivajmo samo katolička vjerska i narodna poduzeća, promicala ona duševna ili tjelesna dobra čovječja. Dakle: katoličke domove, katoličke gimnazije i druge škole, katolička sjemeništa i konvikte, katoličke dječake domove, katoličke ubožnice i sirotišta, katolička prosvjetna društva, katoličku stampu, katolička društva mladeži i odraslih, i tako dalje.

Dosta toga imamo; ali se slab napredak opaža — jer se dovoljno novčano ne podupire. Još bismo više toga morali tek osnovati i podići, a nitko se ne usuđuje prstom maknuti — jer nitko ne će da u džep posegne. Čudnovato: kad se daje za kojekakve bezbojne svrhe ili pače i očito nekatoličke i protukatoličke: onda se daje šakom i kapom, pa to još katolici, i oni, koji hoće da slove kao dobri katolici! A kad se poduzme što katoličko, onda se udara kukom i motikom, da se već u zametku klica uguši, jer da je to cjepljanje, jer da je to rasap, jer da je već toga i bez tih novotarija dosta, i tomu slično. Skrajnje je vrijeme doista, da katolici i rade katolički: da podupiru samo ono, što je uistinu dobro, a ne samo na oko.

Širimo Glasnik, osobito među vojnicima! Ima ih još sve sila, koji nikad Glasnika vidjeli nijesu; a kad ga dobiju u ruke, ne mogu se s njime rastati. Pokazujmo ga stoga i nudajmo ga svakomu. I Kalendar 1917. još se može dobiti.

Srce Isusovo, satrveno zbog opačina naših.

Jesi li već čuo ili vidio, kršćanine, majku satrvena srca od tuge i žalosti zbog opačina nepopravljiva sina? Ili ženu s djecom, kako se mole i tuguju zbog opačina zalutaloga muža, oca? Ili tužnoga oca, komu nevaljani sin cijepa srce? „Sine moj Absalome! Absalome, sine moj! Kamo sreće, da sam ja umro mjesto tebe!“ uskliknuo je bolno David kralj, kad je čuo za smrt nevaljalog i nezahvalnoga sina svoga Absaloma. Nema plemenita srca, koje se ne bi žalostilo sbog uvreda, što se nanose Bogu. O mnogim Svecima čitamo, da su željeli umrijeti, ne mogući od žalosti da gledaju, kako se Bog vrijeda. Što je koje srce plemenitije i svetiće, to ga većma taru i muče nepravde i opačine, što se počinjaju protiv neizmjerne svetosti i pravednosti Božje. Pomisli sada, kršćanine, na Srce samoga Boga! Kolika je plemenština u ovom Srcu! Kolika mu je ljubav spram Oca njegova nebeskoga i spram nas ljudi! Već od prvoga trenutka svoga začeća jasno je gledalo to Božansko Srce sve opačine, što su od prvoga čovjek na zemlji počinjene i što će još biti počinjene sve do zadnjega čovjeka na svijetu protiv Božjega Veličanstva. Tko će izmjeriti onu bol, onu žalost, što je to preplemenito Srce očutjelo, jasno gledajući sve ove opačine i strahote?

Isus je doduše čutio tu bol odmah, netom je postao čovjekom, ali kako je sam očitovao, osobito je očutio tu žalost.

Na Maslinskom brdu.

Tu mu neprevarljivo njegovo sveznanje pokaza sve grijehu po broju, težini i opačini. Njegova sjajna, Božanska mašta živo mu predložila sve muke, što će ih odmah započeti. Sjeti se sasvim točno silnoga broja ljudi, za koje će badava teći dragocjena krv njegova. Sve ga ovo u toliku žalost utronilo, da je rekao: „Žalosna je duša moja do smrti“ (Mat. 26, 38).

Od žalosti zgražanja i muke „znoj njegov bi kao kapljे krvi, što teče na zemlju“ (Luk. 22, 45).

„Jednoga dana,“ tako pripovijeda bl. Marija Margareteta, promatraj sam u svojoj molitvi jedini predmet moje ljubavi, kako je na Maslinskom brdu od bolne ljubavi zaronio u žalost i tjeskobu. Kad sam očutjela živu želju, da i ja učestvujem u ovoj žalosti, reče mi Božanski Spasitelj: „Ja sam na Maslinskom brdu više pretrpio u svojoj nutrini, nego u cijeloj svojoj ostaloj muci. Vidio sam, kako su natovareni na me grijesi sviju ljudi; sve me je ostavilo. Stajao sam pred veličanstvom Božjim, koje me je u svom gnjevu satrlo, ne gledajući na moju nevinost. Otac mi je dao da ispijem kalež, a bio je pun žuči i gorkosti srdžbe Božje. Bijaše kao da je Bog zaboravio, da je moj Otac, da me žrtvuje svojoj pravednoj sđžbi. Nijedan stvor ne može dokučiti veličinu muka, što sam in tada trpio. To bijaše muka duše, koja grijehom oborenna stoji pred sudom Božjim, koji ju u svojoj srdžbi pritišće i satire.“

Mi kažemo za pravednoga, svetoga čovjeka, da se je žrtvovao za dobrobit ljudi, kad je u tu svrhu iscrpaо sve svoje sile, dakle, kad je klonuo satrven od rada i muka.

To je uistinu učinio Isus, vrhovni uzor i kralj sviju pravednika i Svetaca. Zato je ne samo Presv. Srce njegovo satrveno od svake vrsti muka, nego je i Presv. tijelo i svaki dio njegove čovječje naravi tako iscrpen, da više niti ne može trpjeti. To označiće unaprijed proroci i sve žrtve staroga zavjeta, koje unaprijed navijestiše, da će Spasitelj svijeta biti žrtva paljenica. Bogu najmilija i najugodnija.

Kako je Isus podnio sve muke?

Nema, kršćanine, u žalosti i muci Isusovoj nestrpljivosti, mrmlijanja ni turobnosti, kojima se mi podajemo, kad moramo da štogod podnosimo. Sve je sveto i uzvišeno i u načinu, kako Isus podnosi neizrecivu žalost, ponirenje i boli, koja satrše Presv. Srce njegovo.

Prije svega trpi Isus svojevoljno. Izaija prorok veli, da je žrtvovan, jer je sam htio. To je, što na osobiti način očituje veliku ljubav Isusovu prema nama.

Mnogo je i to, kada tko prisiljen, ali ipak strpljivo doprinosi žrtve za nas. Ali kud i kamo je više, ako tko iz ljubavi ide zatim, da svega sebe žrtvuje za nas. Isus, je bio vazda neograničen gospodar svih svojih tjelesnih i duševnih sila; ove su djelovale samo kad je on htio i kako je htio. On je dopustio žalosti, da zaokupi cijelu njegovu dušu; ponirenju, da ga satre sve do „crva“ zemaljskoga; bolima, da iscrpu sve sile njegove.

Isus je trpio: ponizno. Kako se ljubezno i ganutljivo moli Ocu nebeskome: „Abba, Oče! Sve je moguće tebi: odnesi čašu ovu od mene; ali ne što ja hoću, nego što ti!“ (Marko 14, 36.)

Postojano, ustrajno i slavno podnosi Isus sve goleme muke za nas. Tijelom satrven, krvlju obliven, u duši žaloštu nasićen, al ipak kao pravi orijaš ustaje i vodi svoje uplašene apostole, da započne gorku muku u tijelu, koju dosad pretrpi u duši. Svi apostoli utekoše, jedan ga pače zataja, a on kao pećina usred strašnih morskih valova ostaje nepomičan, sve dok nije ispiš i zadnju kapljicu iz gorke čaše, što ju primi od Oca iz ljubavi spram nas.

Ljudevit de Ponte reče prijatelju svomu, da bi drage volje trpio najmučniju bolest hiljadu godina, kad bi znao, da Bog to hoće. To je naime naučio od Isusova Srca za nas satrvena. A što ti kaniš, kršćanine, žrtvovati za isto Srce koje je i zate satrveno?

M. K. D. I.

Ljubav ka križu.

Kad je Marija Diaz, velika ali nevina pokornica grada Avile u Španjolskoj, doživjela 80. godinu, stane se Bogu vruće moliti, neka bi joj život još prodljio. A zašto? Htjela je još — trpjeti. Jednoga dana poseti je sv. Terezija i očitova joj, kako živo radi, da što prije dode u lijepi raj. — »Ja bih pak htjela, — odgovori Marija Diaz, — da onamo stignem što je moguće kasnije.« »Tako?« — začudi se sv. Terezija. »Dâ, tako! Dok sam u ovoj suznoj dolini u progonstvu, mogu uvijek nešto činiti za Boga, jer imam prilike raditi i trpjeti za Njegovu čest i slavu. Kad jednom dodem u nebo, ne mogu mu ništa više od svoga dati ni žrtvovati. Nama doduše vrlo godi, kad se možemo radovati i uživati, ali zašto da za tim tako hlepimo?! Ta imat ćemo za to kada cijelu vječnost.«

Za ratni spomen Hrvatske.

Za crkvu sv. Josipa i katolički dječki dom primaju se milodari neprestano. Marijin je mjesec. Štujući dobru Majku ne zaboravimo niti prečistog zaručnika njezina. Stovanje naše neka nam ne bude samo na jeziku; hoće se i žrtve. Što je ta žrtva veća, to je Bogu milija, a nama korisnija, samo ako se doprinosi čista sreća i iz ljubavi prema Bogu. Općenito govoreći valja priznati, da danas ima novaca kao nikad prije. Za takve, koji ih doista imaju, vrijedi ons Spasiteljeva: Pravite si prijatelja od nepravednoga novca, da vas prime u vječne stanove. Kad se radi o tako dobroj, tako plemenitoj, tako potrebnoj gradnji, valja i od usta otkinuti Bogu za ljubav.

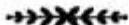
Mnogi bi druge volje dali u koju dobru svrhu, a ne znaju, u koju; takve treba upozoriti na ovu spomen gradnju. Drugi bi također rado dali, a ne znaju, komu da posalju: tu neka naši gorljivi povjerenici idu na ruku, pa pokupe milodare, te ih onda sve na jednom posalju »Društvu za sveudiljno klanjanje« u Zagrebu, Frankopanska ulica 17. Poštarinu može, tko hoće, slobodno odbiti od sabrane svote da sam puno ne štetuje. Veći darovi, recimo od 100 i više kruna, mogu se poslati i izravno »Društву за sveudiljno klanjanje« u Zagreb. Ne traga za svaki dar tražiti posebnu potvrdu od »Društva« jer to stoji i vremena i novaca. Poštanska potvrda najbolje je jamstvo, a »Društvo« oglašuje od vremena do vremena milodare u novinama.

Gdje koli si ne znaju pomoći: rado bi dali, a nemaju nikad novaca. A ipak troše puno, ne rijetko i na posve suvišne i beskorisne stvari. Neka takvi malo promisle, čega bi se u ovom Marijinom mjesecu njoj za ljubav mogli lako odreći, pa neka prišedenu svoticu posalju za crkvu sv. Josipa. Eto na primjer: jedna skupa cigara manje; jedan ili drugi put ide se pješice, gdje se je prije uvijek upotrijebio tramvaj; ispit će se jedna čašica manje nego obično; prišedjet će se ulaznica za kino i kazalište; odreći ćemo se kojega ne baš tako potrebitog putovanja; zadovoljiti ćemo se još malo sa starim ma i ponošenim komadom odjeće ili obuće, premda bi se moglo nabaviti novi, i — eto novaca ko kise! Ljubav je domaćinstava, ljubav je neumorna, ljubav je s malim zadovoljnjima, ljubav je požrtvovne, ljubav si rado uskraćuje, ljubav sve pronade. Gdje je u srcu ljubavi, tu će i džepu biti novaca! Sve se može, samo kad se hoće! Nastojmo dakle, da i u ovom Marijinom mjesecu što veću svoticu stavimo na stranu te ju prikažemo Bogu i sv. Josipu na čast.

Sabirni arci nogu se naručiti kod »Društva za sveudiljno klanjanje« u Zagrebu, a može si ih svatko i sam napraviti iscrtavši arak po širini za imena darovatelja, a desno dvije crte i po visini za označu krunu i filira. Ispunjeni arak neka sabirač ili sabiračica podpiše te istodobno s novcima u posebnom omotu posalje na »Društvo za sveudiljno klanjanje« u Zagreb, Frankopanska ulica 17.

Spomeni se Gospo sveta,
Da imadeš sliuu moć,
I da tebi ništ' ne smeta,
Svima pružit tvoju pomoć.

Iz svagdanjeg života.

Pitanje: Moj prijatelj Marko propustio je pojestiti se i pridestiti sada o Uskrsu, pa kaže: „Propustio — sagriješio: iz te koće sada nikud; čekat će dake do drugog Uskrsa. — Što da mu kažem?

Odgovor: Kaži mu, da ne radi dobro, već neka što prije primi svete sakramente. Zapovijed naime crkvena o godišnjoj ispunjenoj i uskrsnoj pričestis takva je, te nipošto ne prestaje ni onda, kada se u određeno vrijeme i ne ispunji, nego ju valja ispuniti što je prije moguće. Ako n. pr. netko propusti u nedjelju svetu misu, sagriješio je i ne može udovoljiti crkvenoj zapovijedi, ako mjesto u nedjelju posluša svetu misu u koj drugi dan; ali tko ne primi svetu pričest o Uskrsu, dužan je u primiti što prije poslije Uskrsa, i nije u redu da čeka drugi Uskrs.

Pitanje: Rado buh se često pridestici, kako nam to Glasnik prepričuje; ali, kad ja mogu ne može svećenik, a kad može on, da me isporiredi, ne mogu ja do njega. Što da uradim? Kod nas se misa kasno služi, a jedan je samo svećenik.

Odgovor: Tu nema druge, nego da se sa svojim isповједnikom sporazumiš i zgodovoriš, kad ćeš imati vremena i ti i on. Isporijed se može obaviti i dan prije, može se obaviti i pred večer i u svaku doba dana; a gledate sv. pričesti dogovori se s njime, kada bi te mogao pričestiti, ako ne možeš radi posla čekati na svetu misu, koja se, kako veliš, kasno služi. Onih dana, kada nikako ne možeš na sv. pričest, nastoji, da se barem duhovnim načinom pričesti obavljajući svoju jutarnju molitvu kod kuće. Zgodnu molitvicu za tu svrhu naci ćeš u molitveniku „Srce Isusovo spasenje naše“ na strani 344.

Pitanje: Danas je svijet tako iskušen, da se mi slobode ženske ne možemo maknuti, a da nijesmo na svakom koraku izognuti velikoj pogibelji. Ako si u uredu zlo; ako si na putu zlo; ako si u radionici, zlo; kud god se okreneš, zlo — pravi pakao. Kako ćemo se obraniti?

Odgovor: Prijte svega: Čuvajte se same, pa će vas i Bog čuvati. Budite vazda ozbiljne, čedne i odrešite. Ne trpite ni najmanju neslanu šalu; ne upuštajte se nikada u dvojilice razgovore, izbjegavajte ponovo muško društvo, navištito samotno. Pred takvima djevojkama ne će se lako ni najraskalašniji zaboraviti. Ako su muškarci državili, obično su ženske same tomu krive, jer trpe laskanje, zadirkivanje, namjesto da

držniku smješta odgovore, kako je zasluzio, da ga prode volja zbijati ovakve šale. Strah Božji, ustrajna molitva, česta isporijed, još češća, po mogućnosti svagdanja sv. pričest, najbolja su sredstva.

Pitanje: Dogodilo se u jednom gradu opetovanje, da su školska djeca, pače i odrasla, išla na se pričest makar da se onoga jutra — ispiše stariju kavu! Mamice njihove misle, da se to sada smije, a djeca ih slušaju. Držim, da to ipak nije slobodo. Molim odgovor.

Odgovor: U navedenom slučaju teško grijese i djeca i roditelji. Djeca teško grijese, jer da se smiju samo jednom pričestiti, moraju biti toliko podučena, da znaju, kako se valja za svetu pričest dušom i tijelom pripraviti; dušom: da nemaju na sebi smrtnoga grijeha; tijelom: da su od poničenja na tašte t. j. da nijesu ništa ni jeli ni pili sve do iza pričesti, te da se pristojno obuku. Ako to ne znaju, nijesu dostojna ni sposobna, da se k svetoj pričesti pripuste. Ako pak znaju, pa ipak tako ne čine: kako da se ispričaju? Zakon crkveni stariji je od nepametnih želja nerazboritih roditelji. To bi i ovakva djeca morala znati.

Pogotovo roditelji grijese teško, što ni toga ne znaju, što bi im djeca morala znati, pa mjesto da svoju djecu poduče, oni ih još zavadaju i na prestupak tako očite i stroge zapovijedi Božje potučili, zar takvi roditelji ne znaju za onu, da tko Crkvu ne sluša, ni Boga ne sluša?

Okanimo se dakle kojekakvih svojeglavih „pobožnosti“, koje se tako očito protive volji Božjoj i naredbama slike Crkve. Samo Crkva ima pravo određivati u ovakvim stvarima, a ne ljudski ukus i želje. To vrijedi kako za djecu tako i za odrasle. *

I pristojno odijelo se traži! Ne mora biti novo, niti svećano; ali ne smije biti ni poderano ni zamazano, a najmanje nepristojno. Ženski svijet u tome dosta puta upravo krupno grijesi. Neki su biskupi naložili svećenicima, da takve osobe koje dolaze na pričest dekolirane, imaju jednostavno mimoći i ne pričestiti ih. Nije međutim potrebno, da to biskup tek naloži; to pravo, pače dužnost, ima svaki svećenik već po svetom redu, da naime nigdje ne trpi smutnje ni sablazni, a najmanje u crkvi, pa još u takoj svečanom trenutku, kakav je onaj sveti pričesti. Neka dakle ženski svijet bolje pazi na pristojnost, osobito u crkvi.

Život bl. Margarete Marije Alakok.

Piše: Stjepan Babunović D. I.

Zadnja bolest i smrt.

listopadu iste godine pogorša se bolovanje Margaretino. Uza sve to htjede sa ostalim sestrama obaviti nove duhovne vježbe, običajne u to vrijeme u njezinom redu. Ali kad bi pred večer onoga dana, kad je imala započeti duhovne vježbe, uhvati je laka groznica. Odmah upoznade u njoj znak skore smrti. Neka sestra videći, da je groznica neznačna, zapitati će je, hoće li početi duhovne vježbe. „Hoću,“ odvrati joj prijazno majka Margareta, „hoću, ali mislim, da će to biti velike vježbe!“ Sestra ju je dobro razumjela, pa je to i na sudeboj istrazi posvjedočila.

Sutradan je dakle spraviše u postelju i prizvaše liječnika. Liječnik, kako je bio svjedok tolikih zagonetnih bolesti Margaretinih i čudesnih ozdravljenja njezinih, reče u šali, da proti takvim bolestima, što ih prouzrokuje Božanska ljubav, liječnička znanost nema nikakvih sredstava. Pregleda je pomno i napokon izjavlji, da je groznica sasvim neznačna i da o smrtnoj pogibelji nema ni govora.

Ali Margaret je drugačije sudila. Videći pokraj sebe jednu sestru, svoju nekadanju novakinju, reče joj jasno i nedvojbeno da će od te bolje umrijeti. Još je zamoli, da joj pomogne u smrtnoj borbi, jer da će umrijeti na njezinim rukama. To isto prorekla je još prije pet godina jednoj drugoj sestri, pa je doista u njihovom naručju i preminula.

Kad su za ovo čule ostale sestre, uz nemiriše se sve usprkos svemu uvjeravanju liječnikovu, da je groznica sasvim laka. Zamoliše, da bi je ponovno pregledao i pomno nadzirao. I on je dolazio k njoj više puta preko dana; ali što je bolje na nju pazio, to je većma bio uvjeren, da o kakvoj pogibelji nema ni govora. Bolesnica se međutim pomno pripravljala na smrt. A i bolest njezina, premda se izvana tako slabo očitovala, zadavala joj mnogo muke. Kad je to opazila sestra, što ju dvorila i pokušala, da joj boli po mogućnosti ublaži, zahvali joj za to nježno i reče: „Svaki čas života, što mi još preostaje, odviše je dragocjen, da se ne bi njime okoristila. Ja, istina, mnogo trpim; ali ni izdaleka ne toliko, koliko želim.“ Još pridoda: „Toliko mi je drago, što mogu na križu živjeti i umrijeti,

I pokazaše im se razdijeljeni jeslici kao organi, i sjede na svakoga od njih, i napušte se svi Duhovi Svetoga. Djela Apostola, 2, 3, 4.

te bih uza svu želju, da što prije ugledam lice Božje, još više želja u ovim mukama čekati i sudnji dan, ako bi to bila volja Božja."

Da to nijesu bile puste riječi, svjedoči njezino cijelo ponašanje tijekom bolesti. Svaki lijek, koji često puta znade bolesniku biti težim od same bolesti, primala bi Margaretu najvećom pohlepotom. Nikad nije jelu prigovorila, bilo ono vruće ili hladno, tečno ili bez teka. Činjala se, da je izgubila sva osjetila. Jednom je upitaše, što joj srce želi, da joj donesu; a ona odvrati, da ne zna; što joj god donesu, sve je za nju dobro.

Ovaj mir i neprestano uvjeravanje liječnika, da nema pogibelji, umirše sestre. O svetim sakramentima ne htjedoše poglavari ni čuti. Kad joj dakle ne htjedoše dati presv. Popudbinu, zamoli, da joj barem donesu sv. pričest. Popustiše i donesoše je. Margaretu je primi najvećom pobožnošću. Iza toga reče, da joj je ovo bila zadnja sveta pričest.

Gospodin htjede povećati zasluge vjernoj svojoj učenici novom duševnom kušnjom. Dosadanji nutarnji mir i pokoj pretvori joj se najednom u neiskazani strah pred neizmjernom pravdom Božjom. Taj je strah bio tolik, da je drhtala po svem tijelu. Križ, što ga držala u rukama, pritisnu na srce i uze kroz suze duboko uzdišući vapiti: „Milosrde, Bože moj, milosrde!“ Među ostalim bijaše po svjedočanstvu sestre, koja ju je u tim mukama vidjela, i to jedan uzrok toga straha, što je po njezinom sudu izgubila toliko dragocjenog vremena, što ga je mogla daleko bolje upotrijebiti na spas svoje duše.

Što će na to tolike lakoumne duše, koje ne časove, nego godine i godine u ludo gube, niti ne misleći na svoj spas? Ako jedna Margaretu dršće pred sudovim... a Božjim, što će biti istom od onih, koji mu nikako ili posve nemarno služe?

Po tom se sjeti bolesnica, da u svojoj sobi ima više pisama, u kojima je svojim poglavarcama i duhovnim vodama priopćila razne milosti, što ih od Boga bijaše primila, i d' bi se ta pisma mogla poslijе njezine smrti objaviti. U svojoj poniznosti zamoli stoga sestruru bolničarku, da potraži u njezinoj sobi ta pisma i da ih spali. Sestra bolničarka ne usudi se ipak to učiniti, već upozori bolesnicu, da će biti najbolje, ako sva ta pisma iz poslušnosti izruči poglavarici i njezinoj se odluci pokori. Margareti bijaše dosta čuti riječ poslušnost, da odustane od svoje nakane. Kad opazi, kako sestra, a s njome sva kuća žali, što će ih doskora ostaviti, uze je bolesnica tješiti i ponovi, što joj je već prije opetovano rekla, kako je potrebno, da umre, e da se proslavi Božansko Srce Isusovo.

Ponizna naime ova duša bijaše u svojoj nutarnjosti duboko uvjerenja, da su njezine slaboće i nevjernosti uzrok, zašto se pobožnost presv. Srcu Isusovu ne širi onako, kako bi ona to željela. Istina, njezin život bijaše zaprekom, ali ne poradi tobožnje nevjernosti njezine, nego poradi toga, što se za njezina života ne mogahu otkriti i razglasiti izvanredne milosti, kojima je Gospodin u životu obasuo, a koje su najuspješnije mogle raširiti ovu spasonosnu pobožnost.

Toj istoj bolničarki obeća Margaretu, da će se moliti gore za nju, ako joj se Gospodin smiluje i u slavu nebesku primi. Bolničarka joj osobito tri stvari preporuči; a kasnije na istrazi posvjedoči, da joj je Margaretu doista sve tri milosti isprosila.

Tako osvanuo i posljedni dan Margaretin. Još istoga jutra izjavlja liječnik, da bolesnica ne će na ovoj bolesti umrijeti; a ona će mu samo: „Vidjet ćete!“ Rekoše joj, da je glavarica javila njezinoj rodbini, da je bolesna. „Ne ču ih više vidjeti,“ odgovori i dodade: „Umrimo i žrtvujmo sve Bogu!“ Tjelesne sile počele je sve više ostavljati, a duša naprotiv napunjati se sve većom radošću. Često je ponavljala riječi svetoga Pisma: „Milosrde Gospodnje slavit ću uvijek!“ Ili ove: „Što želim u nebu ili što imam na zemlji osim tebe, o Bože, koji si dio moj na vijeke!“

Posadiše je u postelji, da laglje diše. Iznutra je sva gorjela. „Ja gorim,“ reče, „ja gorim! O da bi to bilo uslijed vatre Božanske ljubavi! To bi bila utjeha za me! Ali, ah, nikad nijesam Boga mogla savršeno ljubiti.“ — „Molite ga,“ obratit će se po tom sestrama, što su je dvorile, „molite ga, da mi oprosti; pa ga ljubite vi iz sveg srca, da tako ispunite one časove, u kojima ga ja ljubila nijesam. — Kolika je to sreća: Boga ljubiti! O kolika je to sreća! Ljubite stoga ovu neizmjernu Ljubav, ali ljubite je savršeno!“

Oko pet sati pred večer spopane bolesnicu velika slabost. Glavarica se uplaši i pozva liječnika. Ali dok je ovaj došao, majka Margaretra opet se okrijepila, bilo je opet stalo kucati, i on ponovno izjavlja, da se ne treba za bolesnicu bojati. Margaretra zamoli opet presvetu Poputbinu. Liječnik je odgodi do sutra. Ali za nju ne bijaše više „sutra.“ „Na svu sreću,“ reče sestri Klaudiji Ruži de Farges (čitaj: de Farž), „ja sam se već za to pobrinula. Naslućivala sam, da me ne će smatrati teškom bolesnicom; za to mi je Bog iskazao milost zadnji put, kad sam svetu pričest primila (bilo to dan prije), da sam ga primila kađ svetu Popudbinu svoju.“

Bolesnica se sasvim primirila: Sestre ne sluteći pogibelji, pođoše za svojim poslom. Uz bolesnicu osta samo jedna jedina. Margaretra upotrijebi tu priliku, te joj uze govoriti o neizmjernoj ljubavi Božjoj prema stvorovima. Po tom joj dade nekoliko spasonosnih savjeta, a onda je zapita, što misle drugi: hoće li dugo živjeti. Sestra reče, da po izjavi liječnikovoj ne će umrijeti od te bolesti; ali ona misli, da ne će jutra dočekati. „O kad ćeš me, Gospodine,“ povika na to bolesnica, „izbaviti iz ovog progonstva? — Obradovah se nad tim, što mi rekoše, da ćemo ići u kuću Gospodnju! Da, ja se nadam, da ću po ljubavi Srca Isusova unići u kuću Gospodnju, i to skoro!“ — Onda reče sestri, neka odmah, čim opazi, da se proteže, pozove majku glavaricu i neka se mole litanije Srca Isusova i Majke Božje; osobito pak neka zazovu u pomoć njezina Andela čuvara svetog Josipa i svetog Franju Saleškoga, utemeljitelja njihova reda.

Jedva je to izrekla, kadno ju obuzeše laki grčevi — znaci, da se približio posljedni čas. Bolničarka bi imala pozvati glavaricu. Ali sestre, što su u taj čas unišle, mišljahu, da je to prolazna slabost i htjedoše zadržati bolničarku. Na to će bolesnica: „Pustite je, sad je vrijeme!“ Glavarica dođe i izdade odmah nalog, da se pošalje po liječnika. Službenica Božja zadržava je i reče: „Majko! ništa više ne trebam do Boga i da se zaklonim u Srce Isusovo.“

Katoličke misije.

Piše: Ivan Kraliček D. I.

k bližnjemu, taj će sigurno prema jednoj braći, „što u tmini i u sjeni smrti sjede“. Koliko je bijedne poganske braće naše, što čekaju, da čuju istinu Božju, koji čekaju na misijonare!

Koliko je nekatolika na svijetu?

Otač Kroze D. I. izračunao je, koliko svaka vjera ima pristaša. Našao je, da ima katolika 300 milijuna

Od neznaboga, koji misle, da ima puno bogova, imade: konfucijonista u Kitaju . 240 mil. budista u Indiji i drugdje 125 mil. brahma u Indiji . . . 210 mil. drugih neznaboga oko 100 mil.

Od onih što u jednoga Boga vjeruju, ima među inovjercima:		
musilimanâ	207 mil.	nesjedinjenih Slavenâ i
židova	13 mil.	Grkâ 127 mil.
protestanata raznih sljed-		ostalih istočnih raskol-
bâ zajedno	186 mil.	nika 9 mil.

Hvala Bogu velikome, što je naša sveta vjera rimokatolička, kako vidimo, najbrojnija na svijetu. To neka nas hrabri i tješi. Samo-kad bi svi ti katolici bili u istinu pravi katolici i svojim životom!

Ali, ako ovaj broj katolika (300 milijuna) ispredimo s brojem nekatolika, kojih imade oko 1240 milijunâ — tad istom vidimo, koliko ih je jošte, koji se nalaze u strahovitoj bludnji gledom na vjeru i vječnost. Katolička je samo peti dio svih ljudi, što danas živu na zemlji, dok četiri petine čeka jošte na svijetlo prave vjere!

Učene su glave izračunate, da od 1540 milijuna ljudi, što živu na svijetu*, danomice umre 80.000. Prema tome od ovo 80.000 duša, sto svaki dan dolaze na sud Božji, oko 64.000 ostavlja svijet nepokrštenih! Žive i umiru ne poznajući pravoga Boga ni pravednoga Suca živih i mrtvih, umiru bez svete vjere i bez sv. sakramenata.

Vruća želja Srca Isusova.

Božja je volja, vruća je želja Srca našega Gospodina, da ga svi ljudi upoznaju i da svi u nj vjeruju. Zato je ustanovio Crkvu svoju, da po njoj vodi sve ljude k istini i k vječnom spasu. „Idite i učite sve narode“ reče Isus apostolima. To je oporuka Isusova, koju im ostavi, prije no uzade na nebo.

Ali neka nitko ne misli, da su samo apostoli i biskupi kao zakoniti nasljednici njihovi dužni propovijedati i širiti pravu vjeru, što

* Prema najnovijim podacima o broju pučanstva na svijetu bilo bi oko 1800 milijuna ljudi na zemlji. Slijedeći podaci su stariji. (Op. ur.)

ju nam je Isus s neba donio, to su dužni svi kršćani, koliko to po svom staležu i znanju najbolje mogu. Na to nas nuka ljubav prema Bogu, kojoj ne može biti svejedno, da li svi ljudi ljube onoga, koji je jedini naše ljubavi vrijedan i koji je Stvoritelj i Gospodar sviju, ili ga naprotiv toliki ni ne poznaju ili ga pače mrze i preziru. Na to nas nuka i prava kršćanska ljubav bližnjega, koja od nastrazi, da sve ljudi ljubimo kao sama sebe, dosljedno, da sve nastojimo usreći jedino spasenosnom vjerom, koja i nas usreće.

Bog je dakle i našim rukama povjerio spas tolikih ovih milijuna nevjernika i krivovjernika. Njihovo spasenje i obraćanje ovisi o revnosti i požrtvovnosti našoj. — Svaki kršćanin katolik ima svoj dio, koji mu je Bog odredio, u radu oko spasavanja duša.

Kad bi svaki mogao razumjeti, kako je velik posao, što ga valja obaviti i koliko svaki može postići, to bi se katolici, pa i mi Hrvati, sasvim drugojačije zauzimali za misije među nevjernicima, krivovjercima i raskolnicima. Sjetimo se riječi sv. Augustina: *Animam salvasti; tuam praedestinasti — Spasio si dušu bližnjega svoga: svojom si osigurao vječno spasenje!*

Što valja činiti?

Katolički misijonari i misijonarke ostavljaju sve, što im je na ovom svijetu milo i drago radi Boga, da izravno i neposredno porade oko obraćanja i spasavanja neumrlih duša. Pravi katolik vrši svoju misionsku službu kod kuće, podupirući neumorni rad misijonara i misjonarka bar svesrdnom i ustajnom molitvom.

Koliko na ovakav način mogu dobra učiniti i obični i najsironačniji vjernici, to će nam otkriti i u pravom svijetu pokazati istom sudnji dan. Poznato je, kolike je stotine hiljada obratio sveto Franjo Ksaverski, najveći vjerojesnik iz apostolskih vremena. A poznato je i to, kako sv. Tereza kao redovnica nije posjedovala ni srebra ni zlata niti je živjela i djelovala među poganim, pa je ipak Bog objavio nekim dušama, da je ona u svojoj samostanskoj sobici molitvom i samozatajom toliko učinila za obraćanje naznabozaca na istoku, koliko sveti Franjo Ksaverski, čiji rad i uspjesi zadivljuju ljudе kroz puna četiri stoljećа.

Ne reci dakle: „Što mogu ja učiniti za obraćanje nevjernika i krivovjernika? Ja ne mogu ostaviti svoju kuću i kućište, ne mogu zapustiti ženu i djecu; nemam snage, da se odrekнем svega svijeta, pa da odem u one divlje i puste krajeve i propovijedam sv. Evangelije“. — Nije ni potrebno, da sve to učiniš. Ostani kod kuće, ako te Bog ne zove na više, pa radi kod kuće zajedno s onima za koje se moraš starati. Radi s njima moleći se, da Bog blagoslovci radi onih, koji svoj život posvetiše obraćanju neznabozaca; radi živeći i podupirući razna misionska društva, koji novčano uzdržavaju katoličke vjerojesnike, njihove škole i zavode, njihova sjemeništa i druge ustanove, za koje se u onim krajevima nitko ne brine, a obraćenici su ili još sasvim ili napola divlji, te ne znaju raditi i teći, da se sami mogu uzdržavati. Na to ih moraju priučiti istom misijonari pomoći raznih škola.

NAŠI DOPISI.

Prčanj. — Primila sam ovog časa moj mili Glasnik Srca Isusova i s radošću ga pročitala.

Ja znam, slavno uredništvo, da je sve poskupilo, ali da bi Glasnik Srca Isusova i do 10 K došao, ja se njega nebi nikada ostavila. Vidim, da ovo slatko Srce pomaže svakoj obitelji, koja ga prima i čita . . .

Kaže mi jedan vojnik, komu sam bila uzajmila Glasnik, da ga čita: „Sestro, ja sam iz Glasnika dosta lijepih primjera naučio i dosta zlih zaboravio. Molim te sestro, pruži mi jedan list Srca Isusova neka me on pazi, jer odlažim u vatru“. Ja sam mu poklonila Glasnik, neka mu Srce Isusovo bude u pomoći.

Marija Bistrica. „Vojска Presv. Srca Isusova“. Mlado vam je to društvo ali je poletno i ponosno. Njegovo je vodstvo obdržavalo već i drugu svoju sjednicu i to na dan 4. ožujka 1917. A o čem se tu raspravljalo? Eto o čem! Sjetilo se vodstvu da je nadošlo sv. korizmeno vrijeme, pa bi prema pravilima „Vojiske“, trebali članovi da prema želji biskupa zajednički pristupe k sv. pričestii i na tu nakamu, da se iz naroda posve istrijevi ogavna psovka. Zato je obzirom na ovđešnje prilike određen dan za sv. ispovijed 8. ožujka. Da si vidio to oduševljenje! Svaki član „Vojiske“, kojemu je ikako bilo moguće, spremao se za taj dan na sv. ispovijed, osobito kada su čuli da dolaze iz našega bijelog Zagreba dva odlična ispovijednika. I nijesu se bili prevarili, jer je doista našu „Vojsku“ počastio presvij. gosp. vojni superior Matija Ribarić i preč. franjevački provincial o. Rafael Rodić. Oni su uz domaća tri svećenika od rana jutra pak sve tamo do poslije 10 s. strpljivo sjedjeli u ispovjedaonici primajući skrušene pokornike. — Taj se dan ispovijedio preko 350 članova i u najlepšem redu koj pojedinih sv. misa primali Uskršnju sv. pričest i molili za svoju braću vojnike, koji su daleko od njih na bojnim poljanama.

Dругi važniji zaključak iz ove sjednice: Na prijedlog predsjednika „Vojiske“ da bi članovi što češće pristupali k sv. pričestii, pa da bi tim sve većma spoznali i obljudili Božansko Srce Isusovo, nastalo je među članovima odbora (ima ih 10) živo zanimanje za taj pokret. Pita se samo, kako da se to uredi, da ne bude s jedne strane preveliki teret i onako dosta zapoštenim dušobrižnicima, a s druge strane, da se članovima „Vojiske“ ne bi nesto narinulo, što uopće nije u pravilima. Predsjednik „Vojiske“ riješio je vrlo zgodno cijelu stvar ovako: U župi M. Bistrice ima 10 sela. Ovih će 10 sela obaviti svoju ispovijed u 10 mjeseci preko godine tako, da će „Vojškinii“ članovi pojedinačno sela doći na sv. ispovijed svake prve nedjelje u mjesecu, koji će biti određen za dotično selo. U roku pak od dva mjeseca t.j. u ožujku i travnju, odredit će se uvijek i nadalje jedan dan za zajedničku sv. ispovijed.

Predsjednik svoj predlog gledje mjesечne sv. ispovijedi lijepo opravda veleći, da u društvu mora da cvate život. Ako toga nema, članovi će društva pomalo zaboravit, da su članovi, zaboravit će na svoju obvezu: da ne će psovati i kleći. A ovako, ako se i ne će morati svi svaki mjesec ispovijedati (što može, tko hoće), ipak će čuti gdje se njegov susjed i drug zove na sv. ispovijed, vidjeti će kako članovi jednoga sela svake prve nedjelje pristupaju zajednički k sv. pričestii, pak će ga to opominjati njegovih dužnosti. — Primjeri privlače.

Još je vrijedna spomena jedna lijepa stvarca, a to je, da su članovi „Vojiske“ — a za njima povode se i drugi — postali revniji u polasku večernjice. Prije pako same večernjice revno se skupljalu oko kipa Presv. Srca Isusova gdje zajednički pjevaju i mole tražeći utjehe u ovim teškim danima. P . . . C.

OPAMETIO SE PSOVAČ.

Sastao sam se u Tirolu s jednim Dalmatincem. Bio veseo, što se mogao malo ispričati, jer u toj tudini nema nikoga, koji bi ga razumio. Bio razgovor, kako su sad mnogi u ratu prestali griješiti. Tad će on iskreno: Znate, velečasni, pravo da Vam kažem: ni ja nijesam prije bio puno bolji. Psovao sam i po sto puta na dan, pa to baš Boga dragoga, da se sada i meni samome koža ježi, kad na to pomislim. Ali kad sam došao u vojsku, pa vidio kako je sada život jeftin — jedna kugla, pa te više nema! — rekoh sam sebi: Čujes, sad je vrijeme, da se toga zla odučiš! Zar bi smio sa psovkom Bogu na oči? Ja sam se zavjetovao Bogu i Gospu, da od onoga dana ne ču više psovati, a Bog neka mi bude milostiv duši. Sad je već pet mjeseci, kako sam u ratu, i još nijesam hvala Bogu izustio nijedne psovke. — Kad bi svl take radili!

„Ne znam se pričestiti“.

Sirota služavka često se pričešćivala, pa i s velikim žarom pobožnosti, a opet se uvijek tužila, da se ne zna pričestiti, kako valja. »Kako to? upita ju jednog dana gazdarica, »Ah, gospo moja! smjerno će ona, »vidim gdje drugi svijet svak ima svoj molitvenik... koliko će lijepih stvari oni Gospodinu reći... O da bih i ja znala čitati!« — »Što dakle činiš, kad se pričestis?« »Eh ništa... uvijek plačem...« »A zasto plačeš?« »Plaćem radi svojih grijeha i radi svoje duševne slabote.« »I ništa drugo ne činiš poslije svete pričesti?« »Molim Gospodina Boga, e bih ga ljubila do smrti, te da me jednom primi k sebi u raj.« »A potom?« »Potom izmolim djelo vjere, usanja, ljubavi i pokajanja. I molim jošte blaženu Gospu, neka me se sjeti u času moje smrti.«

Koliko ima takvih prostodušnih osoba, koje ovako nebo kradu velikim učenjacima ovog svijeta! Kud ćeš bolje zahvale od ove!

B. Foretić D. I

Kraljici svibnja.

*Proljetno cvijeće trgom
I klobim oltar Troj.
Marija, kraljice svibnja
Oj primi darak maj!*

*A uz njeg vrnuću molbu
Srca mi silni jek:
Marija, kraljice svibnja
Čuvaj me cito vjek!*

*Po strmoj živoj stazi
Da hrabro stupam doj!
Marija, kraljice svibnja,
Uzmi mi tugu, vaj!*

*K luci me vodi spasu,
U rukici me primi dom:
Marija, kraljice svibnja
Molim te dušom svom.*

v.

Za crkvu sv. Josipa i katolički dački dom u Zagrebu sa-brano je dne 18. ožujka samo u Zagrebačkim crkvama 1849 kruna. Neke naše povjerenice, kao n. u Senju, u Srijemskim Karlovćima i drugdje, sabrale su i poslale „Društvo za sveudjilno klanjanje“ lijepu svotu. Ugledali se i drugi u njih. Zagrebački trećoreci, sabiru također marljivo u istu svrhu. Ako se ovako sva katolička društva širom domovine slože i svojski zauzmu, sabrat će se brzo potrebita svota. Preporučujemo osobito imućnijima, da žrtvuju u tu svrhu obilnije svote. 100, 1000 kruna za mnoge bi bila srāmota, kad mogu dati i 5000 i 10.000 K, a možda i više. Dajte, i dat će vam se!]

— Prema zajedničkom pasterskom listu svih hrvatskih biskupa, izdanom mjeseca ožujka god. 1916., stizu potpisanimu „Savezu Vojska Srca Isusova“ s raznih strana, izveštaji o osnutku i djelovanju Vojski i njihocih Podmladaka; ve mnogi nam se sve do sada još ne javiše, pa stoga ovim putem molimo uardno gđ predsjednike Vojske i Podmladaka u pojedinim čupama, da nam takva izveštja po mogućnosti što prije pripoštuju, da „Savez“ usmognje željeni imenik sviju Vojske i Podmladaka što prije sastaviti.

Uz ostalo u izveštaju molimo, da nam se još javi: Dan osnutka, broj članova, ime upravitelja i predsjednika.

U Zagrebu, dne 25. ožujka 1917.

Savez Vojske Srca Isusova proti psovke.

Središnji savez Marijinih kongregacija razasao je početkom veljače svim kongregacijama hrvatskim posebnim tiskanicama s molbom, da ih ispunjene do kraja ožujka povrate. Kako to u rečenom roku niješ učinile mnoge kongregacije, umoljava Središnji Savez, da to učine što prije radi vaših predrađnja za daljne djelovanje njegovo na uhar kongregacija.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu; inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnice uređuju u poštu, makar je ono i ne oglašilo. Za oglašene zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovaljni miliardi upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Progledalo slijepo dijete.
Hrvatska. — Djevojčica od dvije godine teško oboljela na očima. Iza dvogodišnjeg užaludnog liječenja oslijepi napokon sasvim na oba oka. Tko da opise tugu i žalost nesretnih roditelja? Sjedeći jednoga dana uz postelju jednog siročeta, otac će materi, svojoj ženi: Istina, ženo, mi trpimo mnogo; ali valja da se spomenemo, kako smo i mnogo dobra primili od Boga. Koji nam je prije slao radost, sad nam je poslao žalost. A tko zna, neće li, ako tu svoju žalost strpljivo i bogudoano podnesemo, i opet nam dat radost. Kad na svijetu nema, koji bi slijepima povratio vid; utečimo se Onomu, koji je, dok je hodao na zemlji, bolesne liječio i slijepima vid povraćao." I učinše zavjet Srcu Isusovu i počeše devetnicu. Kad bilo šestoga dana devetnice, djevojče najednom progleda i zapavaju majku uskljike: „Mamice, zar mi imademo kola u sobi?" Bila najme dječja kolica doista u sobi. Majka od radosti proplače. — Ta je djevojčica sada već odrasla djevojka te svima preporuča, da usrdno štuju Presv. Srce Isusovo, koje ničijih molba ne odbiha, ako mu se ljudi čista srca pouzdano uteknu.

Pomoć u poslu.

Dalmacija. — Sivala sam marljivo, kad najednom stane mi stroj zapinjati. Prašim ga, čistim ga: sve užađud. Zapinje pa zapinje. Mjesec dana mučilo me i moju stripljivost stavljao na skrajnu kušnju. Molila sam se i ljutila se, ali stroj ne ide pa ne ide. — Došao i Božić, kad je posla najviše; a moj stroj sada baš kao nuz prkos stao i zapeo sasvim. Što da uradim? Sjetim se napokon preslatkog Srca Isusova i zavapim, da mi ono pomogne, a ja ču mu se javno zahvaliti, neka bi i druge švelje znale, gdje će naći pomoći te se ne bi ljetile i dušu gubile kao ja. I gile, sada najednom, a bez ikakva sredstava stroj počeo raditi i šti, da je milina! Hvala, stoput hvala statkom Srcu Isusovu na toj očitoj pomoći!

Iscijeljena bolesna noga.

Hrvatska. — Baš kad su u polju najveći poslovi, zaboljela me desna noga, da sam radi nje morala u krevet. Ljetina u polju čeka na ruke, a meni sve gore i gore. Nemam već mira ni danju ni noću. Bol silna, da

se ne može podnositi. Dadem nogu razrezati na mjestu, gdje me najviše boljela, a u nadi, da će bol jenjati. Ali se ljuto prevarih. Sada su se boli istom povećale, da tri dana i tri noći nijesam grlo stala od užasnih muka i bolova. — Pokraj mene bio Glasnik Srca Isusova. On me napokon sjeti na jedinog Liječnika, koji mi je mogao u taj čas pomoći. Obećam: dakle devetnicu i ispovjed. I evo, u taj čas bol popusti, da sam je mogla bez jauka podnositi. Sutradan mi se rana iščišila, a deveti dan mogla sam se već i obuti i poći u crkvu, da se ondje zahvalim premilostivom Srcu Isusovu na takoj brzoj pomoći.

Ozdravilo dijete.

Međumurje. — Obojelo mi četirgodišnje dijete od upale pluća. Toj boli jedva se i stariji odnupru, a kamoli djeca. Ni liječnik nije imao nikakve nade. Ja obećam, da će postiti devet petaka u čast Srcu Isusovu i da će svakog prvog petka u mjesecu primati svete sakramente: i gile, djetetu iza toga odmah odlanulo, a domala ozdravilo sasvim. Slava da je vječita statkom Srcu Isusovu!

Zahvalni pretplatnici.

Hrvatska. — Jeden povjerenik Glasnika, koji ima 30 pretplatnika, piše, da se svi njegovi pretplatnici ne mogu dosta zahvaliti Presv. Srcu Isusovu za nebrojene milosti, što su ih od njega primili. On sam spominje, kako je njegova sestra oboljela od tifusa te kako je ozdravila po zagovoru sv. Antuna.

Iza 35 godina bolovanja ozdravio.

Hrvatska. — Bolovao sam na želcu od svoje 22. godine pa sve do 57. Nije bilo te krane, koju bih podnio. Molio sam i činio devetnice bez kraja i konca; ali Gospodinu se svidjelo, da mi taj teški križ uzdrži. On zna, što čini. Napokon u kolovozu 1915. preporučim se Majci Božjoj Bistričkoj. Djeca su otkala jedan oltarnik, što ga je žena odnijela Majci Božjoj u Bistricu na dar. Od onoga dana boli prestale, kao da si ih rukom odnio. Na proleće se doduše za kratko vrijeme povratile, tako i još dvaputa, a odonda prestale sasvim. Do neba hvala dobroj Majci i Srcu Isusovu. Bilo mi i unuće već na umoru od škrleta. Obratimo se devetnicom Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Josipu, i dijete samo ozdravilo.

Duh Marijine kongregacije.

Kakogod duh Božji djeluje kod ostalih velikih djela u povijesti, tako bilo i pri osnutku Marijine kongregacije. Ljudi, oruđa u ruci Božjoj, često nijesu ni slutili, od kolike je zamšitosti djelo, što su ga potaknuti duhom Božjim, osnovali.

Pomislimo samo na utemeljitelje crkvenih redova, pa i na same apostole. Tako bilo i u Ivana Leunisa, začetnika Marijine kongregacije. Kada je taj mladi „magister“ godine 1563. ono nekoliko dačića okupio oko slike Majke Božje, da ih štovanjem Kraljice nebeske promakne i u kreposti i u znanosti, da im značaj učvrsti, a um još više prosvijeti: za cijelo nije ni najmanje mislio, da je time otpočeo djelo Božje, što će se razgranati širom svijeta; u plodno pak tlo Crkve da je bacio sjeme, što će vjekovima udilj klijati i mnogostruki rod roditi.

U svom razvitku naliči Marijina kongregacija na crkvene redove, pa i na samu Crkvu. Kao što se ova neprestano razvija, ne tako, kao da bi tokom vremena mijenjala svoja načela, nego time što ta načela umije plodonosno razviti: na sličan način vidimo, gdje i u kongregaciji od Leunisa bačeno sjeme tjera klice, raste i cvate, najprije u đakā i mladića, zatim i u zrelijeh muževa, dok napokon onamo od polovice XIX. vijeka i ženski svijet, a u najnovije doba i djecu zahvaća. Pa kako ispolja, tako i iznutra raste kongregacija: duh se kongregacioni razvija. Ne, da bi se mijenjala načela; kod svih djela Božjih načela su stalna. Plodonosne ideje imamo već oko godine 1570; ali razumijevanje tih ideja, ono što je u njih praktično, puno životne snage — to se razvija.

Mi smo usred ovoga razvijanja. Kolike li razlike, usporedimo li samo, kako smo još prije zadnja dva decenija shvačali kongregaciju, s današnjem našem shvaćanjem. Do god. 1897. imali smo mi Hrvati tek 8 Marijinih kongregacija, do god. 1907. bilor ih je 61, a ove godine 1917. ima ih: 160. Komu da u oči ne udari taj za naše priliike ogroman razvitak! Ljuto bi se ipak varao, tko bi mislio, da sada već posvema shvača kongregacionu ideju, ili (što je isto) namjeru Božju s Marijinom kongregacijom. I ovo nekoliko redaka neka posluži za to, da unesu makar štogod svjetla i pobude, te se nanovo oduševimo za kongregacionu ideju.

Pravi duh Marijine kongregacije vidi se najbolje iz njezinih pravila od 8. prosinca 1910., a ova se opet pravila osnivaju na pa-pinskim odlukama. Taj se duh može ovako izraziti: intenzivno i djelotvorno — apostolsko štovanje Majke Božje osobito u crkvenoj organizaciji.

Štovanje Majke Božje u kongregaciji.

Štovanje Majke Božje, ali posebno, praktično, apostolsko, duševno i uspješno štovanje Majke Božje prvi je i bitni sastavni dio kongregacije.

Prvi začetnik kongregacije, Leunis, htjede da potakne svoje dake na posebno štovanje Majke Božje. „Jedina je svrha ovoj udrugici pobožnost k presvetoj Djevici,“ čitamo u jednoj knjižici za dačke kongregacije 16. vijeka. Svakako je štovanje Marijino bitni dio kongregacije; ali to štovanje treba da je posebno, osobito, ne kakvogod.

Prije svega mora da je to štovanje praktično. I molitve i česti zazivi Majke Božje imaju u kongreganista ovu praktičnu svrhu: da sve više obljubi Isusa i Mariju, da se povede za njihovim primjerima, da se sjedini s Marijom, a preko nje s Bogom — čovjekom Isukrstrom; jednom riječu: čitavi čovjek na kršćansku da osjeća, da govori i da radi.

Potom mora da je apostolsko ovo praktično štovanje Marijino; to će reći treba da ga proniče i uznesi želja, te se i na nama i na drugima ostvari djelo spaša našega. Upamtimo to dobro! Marijina zadača u Crkvi jest apostolska. Uzrok i svrha čitavoga bića njezina jest naime Božanski Apostol, Spasitelj svijeta; uslijed toga je i životna zadača Marijina apostolska. Kakogod što je Isus samo za nas živio, umro, uskrsnuo, pa i sada u nebu i u prešvetom Sakramentu živi i djeluje, isto je tako živjela te živi i sada i Majka Božja samo za spas svijeta. I zato pravo štovanje Marijino treba da je apostolsko, prožeto ljubavlju Spasiteljevom, ljubavlju Srca Božanskog. Kao što nas bl. Dj. Marija zato ljubi, što je rada spasti nas, upriličiti nas Spasitelju, do kraja privesti u nama djelo spasenja: tako i mi štovatelji Marijini, a po primjeru njezinu i pod zaštitom njezinom i pod uputom njezinom treba da nastavimo djelo spasenja u nama samima i u drugima. To eto znači: štovati bl. Dj. Mariju praktički, apostolski.

Napokon ovo praktično-apostolsko štovanje Marijino neka je intenzivno, t. j. revno, usrdno i veliko. — Kongreganisti treba da se odlikuju u službi Marijinoj, i ne smiju se zadovoljiti time, što je samo kakogod štstu; inače nijesu čitava djeca Marijina, nego tek djelomična. Treba dakle da se velikodušno ponude ovoj nebeskoj voditeljici Gospodnjih četa, a preko nje samome Spasitelju na svaku uslugu za spasenje ljudi i za raširenje carstva Božjeg na zemlji.

Što su im bliža srca ljudska, to će biti i veća revnost njihova. Najbljiže im je svakako njihovo vlastito srce. Tude će apostolska revnost najviše revnovati, kao što je i bl. Dj. Marija sebe samu najviše posvetila, sebi samoj najviše primijenila plodove otkupljenja.

Skupimo još jednom prvi bitni momenat duha kongregacijskog štovanje Majke Božje, u ove kratke riječi: apostolsko revnovanje uz bl. Dj. Mariju, po primjeru Marijinu, pod zaštitom i upu-

tom Marijinom — ili revno vršenje zapovijedi o ljubavi Božjoj i bližnjega na sebi i na drugima uz bl. Dj. Mariju, pod zaštitom i uputom Marijinom — ili posvećenje samoga sebe po primjeru Marijini te spasenje i posvećenje drugih.

* * *

Iz ovoga što je do sada rečeno, izvodimo ova načela:

1. Toliko vrijedi kongregacija, koliko štuje Majku Božiju.

Štuje li je malo, onda malo vrijedi i sama kongregacija; štuje li je onako srednje, onda je tek srednja i kongregacija; štuje li je mnogo, onda mnogo vrijedi kongregacija.

Isto mjerilo vrijedi i za upravitelja kongregacije.

Što više upravitelj nastoji u kongregaciji pobuditi, oživjeti i povećati štovanje Majke Božje, i što više osobito primjerom i riječju svojom, pa i drugim sredstvima: svečanostima, vanjskim djelima kongregacije, pače i svjetskim slavljem (hodočašćima u svetišta Marijina, svečanim Marijiniim akademijama i t. d.) njeti ovaj duh bogo ljubnosti, što je više upravitelj kongregacije prožet ljubavlju k Majci Božjoj, to je i bolji i vrsniji, da upravlja kongregacijom.

2. Toliko vrijedi svaki kongreganist, koliko je u njega apostolskoga duha.

Ne dostaje li kongreganistu duha apostolskoga, može istina biti pošten i dobar kršćanin, ali nikako nije pravi kongreganist. Kongreganist je naime po svojoj biti Marijin apostol. I dok on gleda sam sebe da posveti, čini to u duhu apostolskom: da naime na samom sebi dovrši djelo Kristovo. Ljubav ga Kristova goni, da ne dopusti te velika žrtva Isusova na križu bude njemu ili nikako ili tek od slabe koristi. Uz onu, koja se više nego li sv. Pavao trudi, „da u nas poštane obliče Kristovo,“ i on od ljubavi k Isusu za tim ide, da u svemu bude što sličniji Spasitelju svome.

3. Apostolat kongregacioni neka ima na sebi obilježje apostolata Marijina.

Uza sve revnovanje neka u javnosti ne istupa bučno, nego čedno i tiho, radeći skrovito. Apostolat molitve, apostolat trpljenja za obraćenje grješnikâ, osobito apostolat radosnog pregaranja (samo za Isusa raditi i trpjeti, a pri tom vazda biti veseo i u srcu i u licu), apostolat skromne pouke i djelâ ljubavi: to je poglaviti apostolat kongregacioni. Kongregacija zna doduše i javno istupiti na apostolsku, naročito kod vjerskih svečanosti; ali ona to čini — samo kad i kad, nikada pak samo za to, da se istakne. Kada druga društva javno istupaju, i ona im se pridružuje, no svagda im rado ustupa prvo mjesto. „Ostalima čast, nama posao,“ reče jednom neki ugledni upravitelj kongregacije na zbornom sastanku. Slaveći svoje svečanosti postupa kongregacija s nekim dostojanstvom. Zato i nijesu u kongregaciji zastave nešto osobito, nešto, bez čega se ne može biti. Ta ima uzornih kongregacija, koje nemaju zastave, a ima ih vrlo srednje ruke, koje imaju prekrasne zastave. ‘

Za primanje pak u kongregaciju držati se valja načela:

4. Kongreganisti neka su izbor-četa Marijina.

Pravi duh apostolata mogu da si usvoje tek izabrani. Dakako da takovih na gdjekojim mjestima može mnogo, pače na stotine, biti. Tim bolje. Jer dok mi proti onome načelu „što više kongre-

ganistâ" naglašujemo „što boljih kongreganista：“ hoćemo time samo da kažemo, da se od onih mnogih tek ponajbolji izaberu. Pripuštajući nove članove u kongregaciju možemo biti štono riječ: „širokih grudi.“ Pripustimo u kandidaturu svakoga, za koga mislimo, da će jednom biti valjan zbornik. Ali zato neka je kandidatura dovoljno duga i stroga; kandidati neka se prime tek onda za prave članove, kada su dostatno prokušani.

Svakako — i toga se treba strogo držati — mjerodavna da tako rekнемo jezgra kongregacije neka su izabrani, vrsni, idealni ljudi.

Nego još nešto! Ovi izabrani neka imaju na sebi i u sebi duh Marijin. Hoćemo da kažemo: neka je u njih nešto plemenito, ne sehezenalo, neka su čudi blage, takovi ljudi s kojima čovjek može općiti. Koji u svemu traže samo svoju korist, koji visoko lete težeći za visokim častima, koji se ne smiju oduševiti za ideale: ti nijesu za Marijinu kongregaciju, a u prvome redu ne: ljudi tvrdi, nesnosljivi, slavični, lijeni.

Kad i kad takve su prilike, te upravo sile, da se od kongreganistâ ne zahtijeva preveć. Tada ćemo težiti tek na ono, što se polučiti može, a ne ćemo graditi kule u zraku. Ipak će svaki upravitelj nastojati svom silom, da kongreganiste svoje vodi sve više i više. Uzoru kongregaciju imat će onaj, koji o njoj smije tvrditi: Svi moji, sve do zadnjega, ozbiljno se trse, da kano djeca Marijina i sami sebe presvete i po mogućnosti da promiču interes Kristove.

G. C. D. I.

Roditeljima na razmišljanje.

1. Smatrajte si djecu kao od Boga povjereni vam blago. Bdjite nad djecom Božjom.

2. Vaša najvažnija zadaća u ovom životu jest ta, da si djecu dobro odgojite; o tom će Bog jednoć strogi račun tražiti.

3. Imajte vazda pred očima, da će vaša djeca biti: ili za uvijek sretna — ili za uvijek nesretna; dobar ili zao odgoj odlučit će o tom.

4. Molite svaki dan sa svojom djecom jutarnju i večernju molitvu; tko se privikne dobro moliti, ima najmoćnije sredstvo u svojim rukama za svoj vječni spas.

5. Prednjačite djeci u svemu dobrim primjerom; dijete će se i u dobru i u zlu povoditi za vama.

6. Dijete treba da se nauči odricati i svladavati samo sebe; ako dakle nikad ne tražite od njega ni kakvu žrtvu, nego u svemu popuštate njegovim željama i hirima, onda ga samo kvarite i razmazujete, što će vam se poslije ljuto osvetiti.

7. Odgajajte djecu tako, da budu pobožna, da ljube istinu, da sačuvaju poštjenje i čistoću srca; laž, kradba, nečudorednost ubojice su, što ubijaju sreću mladeži.

8. Pazite brižno, da vam djeca ne padnu u zlo, u pokvarena društva, da ne čitaju zlih i pokvarenih knjiga i novina.

9. Neka bude vaše vladanje prema djeci puno ljubavi i ozbiljnosti, da vas se djeca i pod staru svoju glavu rado sjećaju.

10. Ne zaboravite na glavnu zadaću uzgoja: da vam djeca postanu čvrsti kršćanski značajevi, koji će uza sve bure života ostati stalni u dobru i sigurnim korakom koracati put neba.

P. M.

Sv. Ivan Krst. de Rossi, kanonik.

Mjesečni zaštitnik, 23. svibnja.

Budući on još djetetom sve se uzdržali od suza. Postavši iz poslušnosti kanonikom, a moleći kanoničke časove, činilo se, da je od prevelike bogoljubnosti kanoti izvan sebe. Sveti je obrede vršio veoma točno, brinuo se za sjaj kuće Božje, i za to od srca rado doprinasio od svoga imetka. Majku je Božju i sâm vanredno ljubio i štovao, a uje-

Sv. Ivan Krst. de Rossi.

Zareden za svećenika sasvijem se posveti spasajušu duša, te je čeljad svakoga spola i staleža, duhovnike i duvne, građane i seljake i uznike divnom svojom ljubaznošću znao predobiti za sveto življenje. Danonice bi po više ura ispovijedao neku čeljad, pohadao bolesnike ili u njihovim kućama ili u bolnicama, na svaki način pomagao siromake podijelivši s njima i ono malo svoga imutka.

Kada je služio svetu misu, sve mu se lice žarilo od silnoga ognja ljubavi Božje, kojim je plamtnjelo srce njegovo; kad god je pak govorio o dobroti Božjoj, ne bi se mogao

dno nastojao, da ju i drugi ljube i štuju.

Ovako sveto sprovodeći životu neprekidnoj molitvi i u svakoj kreposti te primivši bogoljubno svete sakramente blago u Gospodu preminu 23. svibnja 1764., u 66. godini vijeka svoga. Poslije smrti proslavlja Bog mnogim čedesima, a Leon XIII. uvrsti ga godine 1881. među Svece.

J. C. D. I.

„Nijedan zbornik bez zborničkog glasila!“ Ovo se načelo posvuda strogo pruža — osim kod nas. Ima još uvijek dosta hrvatskih kongregacija, koje nije dan primjerak Glasnika ne drže, a ne hiljade zbornika, koji kao i da ne znaju, da imaju svoje glasilo. Nije li ono značajno za dotične zbornike i njihove kongregacije? Na broj 4. i dalje može se još uvijek preplatiti.

VIJESTI IZ KONGREGACIJA.

Vela-Luka, M. k. djevojaka. — Ovamo u vinorodnoj Dalnaciji, na šumovitom otoku Korčuli, a u morem cijelivanom mjestu Veloj-Luci ustanovila se je odobrenjem biskupskog Ordinarijata pred tri godine djevojačka Marijina kongregacija. Svak je mislio: uspjet ne će. I doista, prvi smotrište tek disale, dok se drugo vrijde godine bujno razvijamo. Ima nas već sedamdeset. Pod zaštitom smo mlađe Gospe od Navještenja i njezinog zaručnika sv. Josipa. Svake se treće nedjelje u mjesecu sastajemo na skupštini u crkvi Gospe od Zdravlja, a svake nedjelje i svetkovine u društvenu dvoranu ni zabavu i pjevanje. Već smo javno istupile pjevanjem svete mise, litanijski i sličnim prigodama. Na svim Gospinim svetkovinam obavljamo zajedničku sv. pričest, na koju pristupamo sa društvenom medaljicom na ružičastoj i plavoj vrpci. Otkada smo u kongregaciji sretne smo i blaže; često smo preporodene. A. P. tajnica.

Zagrebačke Marijine kongregacije proslavile su svečano ovogodišnji blagdan Blagovijesti. Prema prethodnom sporazumu svih zagrebačkih upravitelja bila je toga dana u crkvi Srca Isusova u 7 sati generalna sveta pričest svih muških kongregacija, a u 8 $\frac{1}{2}$, svih ženskih. Muškim je dijelio kruh nebeski generalni vikar zagrebački presvij. g. Premuš, a ženskim preuzev. g. nadbiskup Bauer. Osim zbornika pristupilo je k stolu Gospodnjem mnogo i drugih pobožnih vjernika, tako da je u toj crkvi toga dana primljeno preko 2000 svetih pričest. Popodne u 3 sata bila svečana kongregacija. Najprije se molila krunica, onda bila propovijed, koju je držao upravitelj gorjogradskog gimnazije dr. J. Pazman, napokon litanijski i blagoslov, što je obavio nadbiskup. Koliko u ovaj čas, kada ovo pišemo, mogosmo dozнати, sabrana je među zagrebačkim zbornicima lijepa svota za kapelu sv. Josipa i katolički dački dom.

Karlovac, djevojačka kongregacija. — Još smo i sad pred dojamom onih ugodno preživljivih časova od ljetos, prigodom dolaska Njeg. Presvetlosti biskupa J. Langa, kad je dijelio svetu potvrdu, i vodio procesiju s presvetim Otajstvom za skori mrt. Ova pak svečanost — prvo primanje u novu kongregaciju bila je opet nešto svoje vrsti. To je prva do sada Marijina kongregacija ovdje. U nedjelju, dne 18. ožujka o. g. u 8 sati kod svete misa pričest je presveti Gospodin sam sretne kćeri Marijine, pošto su se dan prije sve ispovjedile. U podne je bila svečana pontifikalna sveta misa uz assistenciju, u 12 poklonstvo i pozdrav presvetiteljome Gospodinu svih kongreganistica. Poslije podne u 1/4 bila je propovjed presvetiteljoga Gospodina; propovjed — ali kakva! Propovjed o bezgrješnoj Djevici, koja se ne čuje često — držim da mnogi još takve čuo nisu. Vidjelo se je, da samo gorljivi stotaval Marijin tako govoriti zna i može — ta Bezgrješna kao da mu je stajala sama riječi u usta! Držim, da nije bilo oka, koje se suzama orosilo nisu! Iza propovjedi slijedio je primanje, nakon toga blagoslov i „Te Deum!“ U ponедjeljak bijasmo opet sretni, jer mogosmo još jednomo vidjeti našeg milog Gosta, koji je na dan sv. Josipa odslužio svečanu svetu misu. A vi, sretna djeco Marijina, koja ste si izabrala takvo pokroviteljstvo, najljepšu, najmiliju i najbolju Majku, ne iznevjerite se nikad svojoj posveti, koju toga dana izrekoste pred oltarom Gospinim!

Sarajevo. Desetgodišnica gospodske kongregacije. — Na Blagovijest proslavila je naša gospodska kongregacija desetgodišnicu svojega opstanka. Bio je to doista radostan dogadjaj za ovaj naš zbor Marijin, koji je za ovih deset ljeta i brojem članova i revnosti sve više napredovao. Ganuljivo je bilo gledati tu brojnu četu gospode iz viših staleža, cvat sarajevske inteligencije, gdje u jutro prima pod sv. misom u isusovačkoj crkvi generalnu sv. pričest. Poslije podne držao je Presvij. g. biskup Šarić jubilarnu svečanost u kapelici nadbiskupskog sjemeništa, te oduševljeno govorio o kongregaciji i o moći molitve, a zatim primio dva nova člana, gosp. dvorskog savjetnika B. i gosp. sudskog nadsvjetnika T. Iza crkvene svečanosti slijedio bratski sastanak i zabava u prijateljskom krugu zbornika. Svaki je morao radošno priznati, da je Bog očevđeno blagoslovio taj zbor odličnih katoličkih muževa koji mu služe pod stavom nebeske kraljice, bl. Djevice Marije.

Sadržaj: Marijine kongregacije 97. — Iz bolnice naših vojnika 99. — Euharistija život duše kršćanske 100. — Uskrsni dar sv. Oca našim zarobljenicima 100. — Gdje da ulazimo? 101. — S. I. satrveno zbog opacina naših 103. — Ljubav ka krizu. 104. — Za ratni spomen Hrvatske 105. — Iz svagdanjeg života 106. — Život bl. Margarete 107. — Katoličke misije 110. — Naši dopisi. Opametio se psovao 112. — Ne zna se pričestiti. Kraljici sviblja. Za crkvu sv. Josipa i katolički dački dom. Pozivi Saveza Vojska S. I. i Mar. kongregacije 113. — Zahvalnice 114. — Duh Marijine kongregacije 115. — Roditeljima na razmišljanju 118. — Sv. Ivan de Rossi 119. — Vijesti iz kongregacija 120.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 6.

LIPANJ 1917.

Tečaj XXVI.

Rana pričest djece.

Opća nakana molitava i dobrih djela u lipnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

ad je blagopokojni papa Pijo X. dne 20. prosinca 1905. oglasio odluku sv. Zbora Sabora o svagdanjem primanja svete pričesti i dne 15. rujna 1906. odgovor istoga svetoga Zbora o svagdanjoj pričesti djece: svatko je očekivao, da će se još jedno važno pitanje riješiti: kad a se djeца smiju pripustiti k prvoj svetoj pričesti? Kakogod su se naime s vremenom uvukli čudni običaji glede česte, i svagdanje pričesti, tako je isto bilo neobičnih i protuslovnih običaja i glede dobe, u kojoj su se dječa pripuštala k prvoj pričesti.

Za prvi hiljadu i više godina bio je općeniti običaj u Crkvi, da su svetu pričest pružali dječi već kod svetog krištenja. Taj običaj vlada još i danas u istočnoj crkvi. Drugdje se nejakoj dječi znala pričest davati odmah iza svećenstva, a onda istom ostalim vjernicima; a drugdje su se dječi podjelile mrvice iza pričesti odraslih. Poslije je toga običaja nestalo na zapadu, te se sveta pričest dječi pružala istom onda, kad su došla k razumu i mogla razlikovati dobro od zla, sveto od nesveta. Napokon je u mnogim krajevima prevladao običaj, da se dječa imadu istom u podrasloj dobi pripustiti k svetoj ispovijedi te po više puta najprije samo ispovjetiti, a onda istom pričestiti, što je bilo redovito istom u 12, 13, 14 godini, a i još kasnije. Pa ipak opći crkveni sabor Lateranski IV. jasno kaže: „Svaki vjernik obojega spola, kad je već došao k razumu, neka sve svoje grijeha barem jedamput na godinu vjerno ispovjedi vlastitom svećeniku i neka po silama nastoji izvršiti naloženu pokoru, primajući s počitanjem barem oko Uskrsa sakramenat Euharistije.“ Tu Crkva ne razlikuje dvije dobi: jednu za ispovijed, a drugu za pričest, već kaže posve jasno, da se dječa u istoj dobi imadu i ispovjetiti i pričestiti; a ta je dob ona, kada dječa dođu k razumu, kad mogu sagriješiti.

Neumorni papa Pijo X. stao je na kraj svima zloporabama izdavši dne 8. kolovoza 1910. odluku svetog Zbora za Sakramente, kojom odredi jednom za uvijek: 1. da se doba raspoznavanja kako za isповijed tako za sv. pričest ima smatrati ona, u kojoj dijete počinje rasuđivati, to jest oko sedme godine, bilo ispod nje bilo iznad nje. Od toge vremena nastupa obveza, da se zadovolji oba dvjema zapovijedinama: o isповijedi i o pričesti;

2. da za prvu svetu pričest nije potrebno, te dijete savršeno poznaje kršćanski nauk; već da je dosta, ako poznaje samo one tajne svete vjere, bez kojih se čovjek ne može spasti i da znade razlkovati euharistični kruh od običnoga tjelesnoga, te napokon da pristupi k svetoj pričesti s onom pobožnošću, koja odgovara toj djetinjoj dobi;

3. da obveza zapovijedi o isповijedi i pričesti djeteta pada osobito na one, koji se za dijete imadu brinuti, a to su: roditelji, isповjednici, učitelji i župnici.

Dalje se govori u toj odluci kako su roditelji dužni slati djecu na kršćanski nauk i gledati, da im djeca odmah iza prve svete pričesti priviknu na čestu, po mogućnosti i na svagdan, u pričest te napokon, kako se imadu ukinuti svi dosadanji protivni običaju, makar se u tu svrhu morale upotrijebiti i crkvene kazne. Napokon, da ova odluka ne ode u zaborav, nalaže se biskupima, da se pobrinu kako će ju župnici i svećenici svake godine pročitati narodu u materinskom jeziku; a oni sami, da svakih pet godina imadu izvestiti svetu Stolicu i o tom, kako se ova odluka izvršuje u njihovoj biskupiji. Svi su ovu odrješitu riječ Papinu veselo pozdravili i duševljeno prihvatali, kako to vjernicima i dolikuje; ali nažalost još do danas nijesu se posvuda sve ločke te odluke savjesno provedle. Istina, nije se to svagdje ni moglo učiniti onako preko noći; ta tko će sada najednom pripraviti djecu od 7 i manje godina za prvu svetu pričest, gdje je još ni odrasli sa 14 i 16 godina nijesu primili! Trebalo je dakle vremena i za to. K tomu je protivni običaj bio već tako ukorijenjen, da mnogima još ni danas nikako ne ide u glavu, kćerke se se može ovakova Svetinja dati djeci, koja su tako slabo u vjeri podučena, koja su tako rastresena, tako nestaćna. Međutim je Crkva svoju rekla, i tu prestaju svi izgovori. Nju vodi Duh Sveti, ona nam govori u ime Božije, tko nju sluša, sluša Gospodina Boga; a dosljedno, tko se njoj protivi, protivi se Gospodinu Bogu.

U hrvatskim krajevima učinilo se u tom pogledu veoma mnogo; ali nema sumnje, da bi se dalo još i više učiniti, pa da će se s vremenom doista i učiniti. Kod nas još uvijek mnogi i mnogi misle, da dijete prije nego pode u školu, nije ni za isповijed ni za pričest. Kada se pak upiše u školu, treba ponajprije dobrano vremena, dok se dijete nauči u školskoj klupi samo mirno sjedjeti, a pogotovo dok se nauči malo bolje napisati, i tako se usposobi za praktičnu poduku. Tako se dogada, da prode ne samo po godine već i cijela prva školska godina, a da se dijete ne pripušta k svetoj pričesti. Polovica djece, a gdje god i više, što se upišu u prvi razred ne znaju još ni očenaš, a kamo li što drugo. Tu nije dakle toliko krivnje na vjeroučiteljima, već negdje drugdje.

U prvom su redu dužni roditelji brinuti se, da si dijete zarađa na poduzeće u najglavnijim istinama svete vjere, koje su za

spasenje neophodno potrebne, a isto tako i u onom, što je najpotrebitije, da se dostojno primi sakramenat pokore i oltara. Roditelji najbolje i znaju, kada su im djeca kadra razlikovati dobro od zla, svagdanji kruh od kruha andeoskoga; a to je ona dob, u kojoj su djeca dužna primiti ove svete sakramente; pa ako to propuste, odgovarati će pred Bogom i pred Crkvom u prvom redu oni, roditelji. Ta odgovornost ne će bez sumnje biti tako malena, kako to gđe koji misle. Obvezu je ovo velika, koja veže i djecu i roditelje pod teški ili smrtni grieh. A eto, mnogi roditelji drže, da im je dijete jako pametno, da sve znade, kao veliki, pa ga muče s kojekakvim dangubama vječi ga štošta na pamet. I za takve stvari nije dijete ni premaleno ni premlado ni prenestašno; samo kad se radi o tako strogoj zapovijedi Božjoj i Crkvenoj, kad se radi o svrhunaravskom životu te nedužne duše, koji valja po što po to sačuvati i uzdržati: samo je onda dijete još nejako, još preslabo, još nesposobno. Nije čudo onda, da se dijete takvih nerazboritih roditelja nauči davno prije nego pode u škulu, svakojakom zlu, kao svojeglavosti, prkosu, neposluhu, neiskrenosti, lijenosti, da niti ne spominjemo možda i nevaljalih riječi i još što gore, pa znade vrlo dobro, da je to sve zlo i da ne bi smjelo tako raditi. Nježnu biljku eto već stao podgrizati zlokobni crv grieha, a prvi pozvani vrtlari, roditelji, ne će da joj na vrijeme pomognu i pruže sredstvo tako uspješno, kao što je sveta isповijed i pričest, pa da je tako, dok je vremena, spase od očite propasti.

Dužnost je dakle pravih katoličkih roditelja, da prema ovim odredbama i propisima svete Crkve svoju djecu zarana poduče o vjeri i sakramentima, prije nego podu u školu, te ju već i prije propusti k svetoj isповijedi i pričesti, ako su toliko razvijena i toliko podučena, da znaju najpotrebitije istine vjere i ono malo, što je potrebno, da se mogu valjano isповjetiti i pričesiti. Kad su roditelji učinili svoje, bit će najbolje, da zamole kojeg svećenika, neka bi on dijete ispitao i do potrebe poduku roditelja upotpunio.

Crkva se u svojim sudovima i odredbama nikad ne prenaglijuje; stoga kada nešto odredi, možemo uvijek biti sigurni, da je stvar najzrelije promislila i sa svim poteškoćama da je računala. To vrijedi i za ovu odluku o ranoj pričesti djece. Nema dakle te poteškoće, koja bi mogla opravdano uzdrmati sud svete Crkve pa možda učiniti izlišnom njezine naredbe. Stoga makar se što prigovaralo djeci, nijedan prigovor, nijedan izgovor ne će nikoga ispričati, da se ne pokori tako jasnim i tako odlučnim odredbama svete Crkve. Samo se treba točno držati uputa i propisa njezinih, pa se ne će događati nikakve nepodopštine ili možebit i svetogrda.

Euharističke sekcije Marijinih kongregacija i drugih društava mogli bi u tom pogledu puno učiniti, kad bi se naime zauzele za poduku takve djece te ih pripravljale za prvu svetu pričest, a onda se i poslije brinule, da se takva djeca češće, po mogućnosti i svaki dan, pobožno pričešćuju. Evo dakle velikoga i širokoga polja rada za mnoge gorljive duše!

Sv. Franjo Ksaverski, apostol Indije i Japana. Zagreb 1917. Napisao: Josip Predragović D. L. U osmini strana 270 s lijepim slikama. — Dobiva se za unaprijed poslani novac ili uz pouzeće uz cijenu od K 320 zajedno s poštom kod: Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu.

Kako se obavlja „Devetnica“ na čast Presv. Srca Isusova.

Svećešto puta pišu nam i pitaju nas: Kako se moli „devetnica“ u čast Srcu Isusovu? Donosimo soga naputak, kako je odštampan u molitveniku „Srce Isusovo spas nje naše“, IV izdanje.

Ova se bogoljubnost može obaviti u svako doba godine; a osobito se preporuča pred svaki prvi petak u mjesecu i pred svetkovinu Presv. Srca, kanoti izvrsna priprava za te dane.

A da bude devetnica i Presvetome Srcu sto milija i tebi sto korisnija, drži se ovoga:

a) Bog griešnika rado ne sluša; zato prije svega nastoi, da budeš u milosti Božjoj, t. j. bez smrtnoga grijeha. Ispovjedi se dakle barem jedamp u devetnici i pričesi.

b) Osobitom pomnjom kloni sa svake grješne prigode; bori se odvažnije i ustrajnije proti napastima oholosti, nenavisti, nečistoće, neusrljivosti. Budi ljub zan prema svakome, te junački syla 'aj sam sebe. Svaka pobjeda nad strastima tvojim u neku ruku Boga sili, da ti udijeli ono, za što ga molš u devetnici.

c) Za ovo devet dana uini po koje dobro djelo, na koje inače nijesi obvezan. Moli se češće i usrdnije za neprijatelje, zaželi im o srcu sve dobro duševno i tjelesno. Možeš li učiniti kome kikvu uslugu, a ti nemoj da je propustiš. Može biti da ćeš moći u drugoga bud prepriječiti koji veliki ili manji grijeh, bud od njega ukloniti bližnju grješnu priliku. O daj, učini to, pa si Presvetome Srcu učinio veliku uslugu; ono će ti biti zahvalno. Pazi na oči i na uš svoje, te nemoj da gledaš ili slusaš išto, što je proti zakonu Božjem, što nije lijepo, što umanjuje bližnjemu dobar glas i posteno imt. Pazi na svoj jezik, te nemoj da govorиш stogod zlo.

d) Moli svaki dan koju posebnu molitvu na čest Presv. Srca Isusova, i to, ako možeš, pred slikom Presv. Srca; n. pr. litanije Presvetoga Srca Isusova, itd.

e) Slušaj, ako možeš, svaki dan sv. misu.

Oprosti za ovaku devetnicu, koja se obavlja pred svetkovinu Srca Isusova ili još jednom u koje drugo doba godine, jesu: 1. 300 dana svaki dan devetnice, kada se bogoljubno i skrušeno obave ovakove vježbe. 2. Potpun oprost jedamp u devetnici ili jedamp u osmini te devetnice. Uvjeti: sveta isповijed, sveta pričest, molitva za sv. Crkvu i za sv. Oca. (Pio IX 5. siječnja 1849.)

Mnogi običaju obavljati devetnicu uoči svakog prvog petka u mjesecu ili prvih 9 dana svakoga mjeseca u želji, da utješe Srce Isusovo radi nezahvalnosti ljudske i da mu zadovolje za uvrede njihove. Ova promjena devetnica ima ove oproste:

300 dana za svaki dan devetnice, 300 dana za svagdanju posvetnu molitvu; 7 godina i 7 četrdesetnica, kada tko tijekom devetnice skrušen prisustvuje sv. misi. — Potpuni oprost, jednom u devetnici; isповijed, pričest i molitva po nakani sv. Oca. — Potpuni oprost, kad god se za vrijeme ovakove devetnice ili u ma koje drugo vrijeme dade služiti sveta misa u naknadu za sve uvrede, što se nanose Presv. Srcu Isusovu. (Pio X 15. studenoga 1907.)

Prvih pet brojeva Glasnika sasvim je ponestalo. Ako ih tko ima suvišnih, molimo, da nam ih ljubezno povrati. Novi preprintnici dobivat će samo brojeve od šestoga dalje, jer se počevši od 6. broja Glasnik štampa za daljnju hiljadu primjernika više.

Vjerna povijest mnogih.

Hrvatska. — Bilo mi je 12 godina, kad sam ostavila roditeljski dom. Neupućena u vjeri, prepustena sama sebi, slušala sam danomice samo svade i posvake, a malo što dobra; o Bogu upravo ništa. Nevina duša moja zgražala se nad pokvarenim svijetom i nije mogla dokučiti, kako ljuci mogu biti tako zli. Ah, tko bi mi tada rekao, da će ja jednom biti još gora... Gospodari su odviše hladni spram svoje družine ne brinu se ni za svoju dušu, gdje bi onda za tuđu? Tako sam s vremenom i ja sasvim ohladnjela. Ono malo molitvica, što sam ih naučila u djetinstvu, molila sam još neko vrijeme; ali ne, što bih bila proniknuta živom vjerom i neograničenim pouzdanjem. Da, ja nijesam znala, da se uopće moli u tu svrhu, e da se nešto od Boga isprosi, nego samo zato, jer kažu, da se treba moliti... Je li čudo onda, što mi je duša ljuto gladovala te što sam domala napustila sasvim tu »dosadnu i besmislenu molitvu? A gdje se ne moli, tu se ni sakramenti ne primaju... « Šta ćeš na isповijedi?» govorili ljudi. »Tamo se ništa ne dobije... « Lakomi svijet eto računa sve prema dobitku, i to dobitku one najniže vrsti. I mene su o tom uvjekili, pa sam se tako zapustila sasvim.

U svojoj 18. godini pošla sam u žudinu. To su bile godine »slobode!« Nitko me nije nadzirao, nitko za me pitao; mogla sam raditi što sam htjela. To je sotona izvrsno izrabio, pa me sapleo u svoje mreže, da se nijesam mogla maknuti. Pala sam, duboko sam pala — kao i svi, koji nijesu od maloće u svetoj vjeri dovoljno učvršćeni, a poslije se nadu u sred opakoga svijeta, koji ih samo na zlo mami. — »To je nešto posve prirodno; zato je čovjek tu na svijetu; drugačije se ne može na svijetu živjeti; nijesu ni drugi ništa bolji, pa što im manjka?« Ovako i tomu slično govori davao na usta svojih ortaka i sve dublje i dublje svoju žrtvu u propast.

Došla mi je doduše koji puta i pomisao na isповijed i na Boga.; ali crne oblačine bijabu oveć guste, da bi »ovi sunčani traci milosti Božje mogli prodrijeti u nutrinu duše moje. »Iskopovjedit ćeš se, e kušalai sam uvjeriti i umiriti samu sebe, »kad obolis, pred smrć.« O lude li sprazne li utjeha! Koliki su se ovako mirili, ali su se u svom računu ljuto prevarili. Prkositi Bogu sav svoj život, a onda se nadati njegovoj ljubavi i prijateljstvu! Kojim pravom? Ni koji mu vjerno služe, nijesu sigurni, hoće li do groba ustrajati, a opaki da budu sigurni, da će na samrti dobiti milost, koju su tvrdokorno sav svoj život od sebe odbijali! Napokon sam rekla: »Na tom svijetu nema sreće; čovjek živi da se muči kao avaka životinja: bit će stoga najbolje, da si taj nesretni život dokrajčim...«

Gospodine, povrat nam duševni vid, da tebe
poznamo i savršeno te ljubimo.

Tako zdvojna dođoh napokon u Zagreb i namjerim se na jednu ženu. Ona mi odmah ponudi Glasnik Srca Isusova. Meni nudi ona Glasnik! Šta će meni tvoj Glasnik? pomislim. Ali opet, da je ne ražalostim, uzmem ga ipak u ruke. Krasna slika na omotu začarala me na prvi pogled. Stanem ga listati, a tmaste oblačine duše moje kao da se počinju žazilaziti; meni stalo svitati pred očima. U isti mrah spopadne me neka čudna drhtavica, kao da me je uhvatilo sto groznica. »Zar ti čitaš Glasnik Srca Isusova?« kao da čujem pakleni posmijeh. Ah, Bože moj! Što će biti od mene? uzdahnem, i u isti čas udariše mi suze na oči. Pomolim se iz dna duše, kako nijesam već odavna, odavna... Zamolim dobro Srce Isusovo, da mi pōmogne iz dubokog ponora, a ja da ču se svim srcem k njemu obratiti, da ču mu se u Glasniku i ja zahvaliti i da ču ga držati, dok budem živa.

Borba međutim potrajava još punu godinu dana. U to vrijeme stale me snalaziti svakojake nevolje: kao da je na taj način kušalo Srce Isusovo, da me na pravi put privede, kad nije ništa drugo pomoglo. Napokon se odvažim i dođem u crkvu Srca Isusova, da se ispovjedim. Kako sam drhtala na svem tijelu! Šta će reći svećenik? Kako ču mu ja moći sve iskazati? Hoće li mi Bog doista sve oprostiti? Takve i tomu slične misli saletjele me, da nijesam mogla ni pravo misliti. Kao da me je moj andeo čuvar doveo do oltara Andela čuvara: tu kleknem i pomolim se vruće svom Andelu čuvaru, da mi pomogne. I pomogao mi je. Ispovjedila sam se tako lako i ustala tako utješena, da to ne mogu nikom kazati. Odonda sam sasvim druga postala. Ja samu sebe regbi više ne poznam. Ostavila sam se svega zla; moja se duša sasvim smirila. O da mi slatko Srce pomogne, te mu se nikad više ne iznevjerim. Hvala mu i slava do vijekal! Ovaj darak od 5 — kruna neka bude za njegovo svetište, u kome sam našla izgubljenu milost njegovu.

P.

Kuharica.

»Gledaj, zlato, što sam ti donio!« reče zaručnik svojoj odabranoj i spusti na zemlju zeca, sto ga baš malo prije ubio. »Danas ču biti vaš gost, ako će tebi i mami biti drago...«

»Kako ne bi srce moje!« Ostani samo, ostani! Priredit ču ti zeca, kako ga još nikad nijesi jeo!«

Ode zaručnik u sobu, da se prijavi budućoj punici, a zaručnica se zapregne, da odmah uzme zeca u posao. Čas dva zatim izade zaručnik, da vidi, kako mu njegovo »zlato« priređuje zeca. Ima i što da vidi! Zaručnica upravo nalila kipuće vode u veliku zdjelu pa će baš sad na da emocii u vodu zeca te ga tako — operuša poput kakvog pileteta. Kad to spazi zaručnik, smrkne mu se pred očima te reče:

»S Bogom! draga! Prireduj ovako zeca komu hoćeš, ali meni ne češ! — I ode, da se nikad više ne povrati. Bio kraj zarukama...«

Němojte misliti, da je to izmišljeno! Ima vam takvih »kuharica«, koje ne znaju kako se kaže, ni psu skuhati ručak, a kamo li čeljadetu, sva si a! I one dan i noć sanjaju o udaji! A njihove matere? One se brinu samo, kako će ih nacickati i namickati; a da bi kadgod s kćerkama zavirile u kubinju, pa sluškinji malo pomogle ili barem pripazile što ona radi — Bože sačuvaj! Upriljat će se! Dim im škodi!... Pa šta i moraju znati kuhati! Cemu su tolike sluškinje na svijetu? One će samo zapovijedati... Da, zapovijedat će, da — zeca ofure!...«

Tko ne zna raditi, ne zna ni zapovijedati.

B.

Za „Vojsku Srca Isusova.“

Na jednoglasni očinski poziv naših biskupa stadoše se redom po župama osaviti „Vojske Srca Isusova proti psovki“ sa Podmladkom. Da biskupska riječ ne ostane na papiru, počinuli su se biskupi sami: dekani su imali početkom ove godine izvijestiti svoje Ordinariate o tom, da li je u svakoj župi njihovog dekanata doista uvedena „Vojska Srca Isusova“, te ako nije, navesti razloge, zašto se to nije učinilo u opredijeljenom roku. Da pak pojedine „Vojske“ ne zaspri i s vremenom ne propadnu, odrediše biskupi, da predsjednici „Vojska“ imadu svake godine — najbolje u siječnju — izvijestiti „Savez Vojska“ u Zagrebu o svom životu i radu.

1. Ova je ustanova od velikog zamašaja. Ako se bude savjesno izvršivala, ne će „sve ostati pri starom“, nego će „Vojske“ cvasti i napredovati te donositi plodove, što ih biskupi od njih s punim pravom očekivaju. Predsjedništvo naime „Saveza“, ako vidi, da su izvještaji nepotpuni, mršavi, suhoparni, bez osobitog znaka života i rada, znat će već zaspale probudit, nemarne na gorljivost potaknuti, a revne u dobru utvrditi. Ako se gdje pojavе kakve osobite zapreke društvenom životu, nači će se u svako doba godine savjeta i upute kod „Saveza“. Za to je tu. Poželjno je stoga, da pojedine „Vojske“ marljivo dopisuju sa „Savezom“, a „Savez“ opet da svoja opančanja i praktična iskustva od vremena do vremena stavlja svim „Vojskama“ do znanja, kako će se sve tim okoristiti. Glasnik Presv. Srca Isusova“ kao glasilo „Vojskâ“ rado će donositi ovakove stvari.

2. Daljue sredstvo, da se „Vojska“ uzdrži u svojoj prvobitnoj gorljivosti, jesu redovita vijećanja mjesne uprave. Ta se vijećanja imadu prema pravilima držati svakog drugog ili trećeg mjeseca a; dulje se ne smiju odgadati, jer bi tada već nestalo onog pravog duha i oduševljenja. Odje to mjesne prilike dopuštaju, mogu se sastanci slobodno držati i svaki mjesec; to bi pače bilo i poželjno, jer će u tom slučaju, nema sumnje, „Vojska“ kud i kamo bolje napredovati. Ali o čemu da se vijeća na takvim sastancima? Evo nekoliko samo predmeta: 1. Jesu li se izvršili zaključci, stvoreni na posljednjem vijeću? — Ovo mora biti prvo pitanja kod svakog sastanka. Ako se nijesu izvršili, valja ispitati razloge, zašto se nijesu izvršili: da li zato, što se nije moglo, ili zato, što se možda nije marilo? Ako se nije moglo: što je smetalo? 2. Da li članovi „Vojske“ savjesno vrše svoje dužnosti, nav astito onu prvu i najveću: da sami nikad ne psuju i da psovku nastoje zaprijeći, gdjegod mogu? Uplaćuje li se savjesno globa? Ta se globa prema prilikama može posjetiti ili sniziti. 3. Prisustvuju li članovi u potpunom broju pojednim svečanim zgodama prema zaključku uprave? 4. Da nije koji član „Vojske“ možda u čemu jako zastranio, tako te bi ljaga mogla pasti na cijelo društvo? Sto valja poduzeti, da se smutnja zaprijeći, a zaboravljeni član da se na pravi put privede? i t. d.

3. Mnogo će procvatu „Vojske“ doprinijeti javni nastup „Vojske“ prigodom različitih crkvenih svečanosti. „Vojski“ neka se dade, n. pr. u crkvi poslovno počasno mjesto, barem kada zajednički prisustvuje crkvenih svečanostima. Neka „Vojska“ ima svoj barjak (koja ga još nema, neka se strpi do poslije rata, jer sada nema potrebitog za to materijala); svaki pojedini član neka nosi takvom pri-

likom svoj vanjski znak (broš Srca Isusova). U procesijama stupač „Vojska“ također na okupu pod svojom zastavom i sa svojim znakovima.

4. Primanje u „Vojsku“ može se obaviti svečano i javno. To nije nipošto protiv pravilima, u koja je uzeto samo najnužnije, a sve ostalo, što dobroj stvari može koristiti, prepusta se uvidljivosti mjesne uprave svake pojedine „Vojske.“ U čemu će se ta svečanost sastojati, o tom će odlučiti župnik-upravitelj „Vojske“. Tom se prilikom mogu dati članovima upisnice, koje se dobivaju kod „Saveza Vojske“ u Zagrebu; a tko baš hoće, može si dati napraviti i posebne diplome u tu svrhu; samo što je i ta stvar u današnjim prilikama veoma skupa, niti ih ima gdje gotovih.

5. Ali sredstvo nad svim sredstvima bilo je i ostaje: često primanje svetih sakramenata. Stoga neka uprava „Vojske“ sve učini, kako će članovima „Vojske“ što više olakotiti ispunjaj i pričest. U pravilima doduše nema o tom izrekom govora; razlog je taj, što se nije htjelo uvesti dužnost, koja bi mnogima mogla biti veoma neprilična tako, da radi nje nebi htjeli ni u „Vojsku“ stupiti. Nijesu naime svagdje iste prilike; negdje će moći malobrojna „Vojska“ svaki mjesec, a možda i svake nedjelje na svetu pričest, negdje jedva dva do tri puta u godini. I to je dakle stvar mjesne uprave i predmet vijećanja za nju: kad će „Vojska“ pristupiti zajednički i svečano sa zastavom i sa znakovima u potpunom broju k svetoj pričesti.

Mnogo će čestoj pričesti doprinijeti euharistička sekacija, koja se može lako u svakoj ovećoj „Vojski“ uvesti. Pravila takve sekcije mogu biti u glavnom ista, kao kod sličnih sekcija Marijinih kongregacija. Glasnik je o njima više puta pisao i pravila im donio.

6. Gdje je lako moguće, to jest, gdje to dopušta udaljenost članova „Vojske“ od crkve, kao i broj članova, mogu se svi članovi „Vojske“ od vremena do vremena sastati na zajedničko vijećanje. Kada, gdje će to biti i o čem će se na takvom sastanku raspravljati: sve to treba da uprava „Vojske“ prije točno odredi.

Evo to su neka sredstva, koja su se do sada kod mnogih „Vojska“ pokazala kao veoma uspješna, da se u „Vojsci“ uzdrži pravi duh i da prvo oduševljenje lako ne ohladi. Slobodno je svakomu u Glasniku iznijeti svoja iskustva: uredništvo će rado takve dopise primiti i stampati.

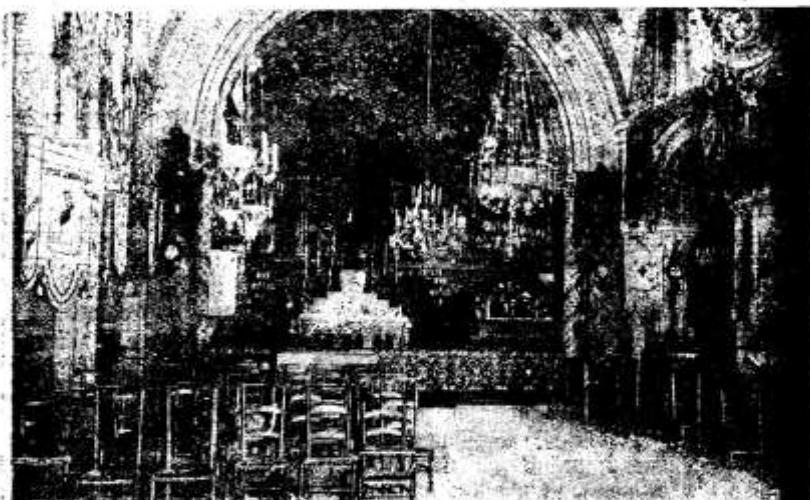
Ur.

Tko može: na blagdan Srca Isusova u Zagreb! Po običaju prijašnjih godina proslaviti će se i ove blagdan Presv. SRCA ISUSOVA u zagrebačkom Svetištu njegovu što svečanije. Pozivaju se stoga svi štovatelji Presv. Srca Isusova, napose Vojske Srca Isusova. Djevojačka društva i njihovi Podmlatci te društva Revniteljica Srca Isusova, da u što većem broju sa svojim zastavama i znakovima dođu. U tu svrhu valja se za vremena sportazumiti s veleć. gg. župnicima te se na vrijeme pobrinuti za dovoljan broj željezničkih osobnih vagona, kao i za legitimacije. Sve to valja da se uredi kod kuće, kod svojih domaćih oblasti i domaćih glavarova postajaju. Ove valja upozoriti, da će se isti vagoni upotrijebiti i za povratak, da ih dakle sačuvaju i pripravi. U današnjim prilikama ne može se računati niti na kakav popust niti na posebne vlakove. Svečana procesija bit će oko 4 sata popodne, kao i do sada, da svatko uzmagne prisjeti na večernje vlakove.

Bl. Margareta Alakok.

Piše: Stjepan Babunović D. I.

Sestre navališe-plaćući u sobu. Umiruća sabra zadnje sile i opomenu prisutne, da služe Bogu potpunoma, bez diobe i bez ikakva pridržaja, a ona će se pred Gospodinom spomenuti sve ljubavi, koju su joj za života iskazala. Opazivši po tom uz postelju sestru, u koju se osobito pouzдавala, zamoli je, neka piše o. Rolinu, Družbe Isusove i neka ga u njezino ime zamoli, da spali sva pisma i listove, što ih je od nje dobio, neka šuti o svem, što o njoj znade. Isto tako zamoli i glavaricu, neka sve uništi, što ima od nje i neka se pobrine, da je u redu nikada ne spominju, osim kad se budu molili

Samostanska crkva u Paral-le-Monialu s grobom bl. Margarete
desno u svetištu.

za pokoj duše njezine. — Uzalud joj bilo sve nastojanje. U svojoj poniznosti željela je, da ostane i po smrti prezrena i nepoznata, kako je to vazda željela biti i za života; ali kako da se šuti o onom, što je Bog za svoju proslavu odredio?

Sad se sjeti bolesnica, koja za cijelo vrijeme smrtne svoje borbe bijaše pri sebi, da je skrajne vrijeme za svetu pomast. Dozvaše svećenika i ovaj joj uze dijeliti sveti sakramenat. Bolesnica ga pratila, što je mogla zabranje i pobožnije. Na koncu jedva smože izgovoriti presveta imena Isusa i Marije, jer joj vrućina u prsima zaustavljaše dah. Izgovarajući ta presveta imena ispusti čistu dušu svoju kod četvrtog pomazanja, u rukama sestara Franjke Ruže Verchère (čit. Veršer) i Klaudiije Ruže de Farges (čit. Farž), kako im je to u svoje vrijeme bila prorekla. Bilo to dana 17. listopada 1690. između sedme i osme ure na večer. Bile joj tada 43 godine, dva mjeseca i 24 dana.

Napokon prispije i liječnik, koga nijesu odmah našli kod kuće. Nije čudo, reče, da je majka Margareta pravim čudom bez ikakva znaka smrtonosne bolesti umrla, kad je do sad samo čudom živjela uslijed tolikih neizlječivih bolesti.

Ne da se opisati, kakva žalost nastade u kući i u svem gradu, kad se pročulo, da je „Svetica“ umrla. Ovako su je u sav glas javno na ulici nazivali. U kući ne bijaše sestre, koja ne bi iskreno za njom plakala i žalila, što je za života njeni nije više cijenila, primjer njezin bolje naslijedovala. Kad se sutradan crkva otvorila, nasta silna vreva i stiska oko održa. Svaki je htio, da je još jednom vidi, da je se dotakne i da po mogućnosti kakvu uspomenu dobije. Ali u sobi njezinoj ne nadoše ništa do postelje, knjige pravila i bića: tako je siromaštvo ljubila. Napokon nanjestiše dvije sestre, koje su od jutra pa sve do predvečer, do pokopa primale od vjernika razne predmete, te ih stavljale na odar, da ih onda kao svetu uspomenu vjerujući sačuvaju.

Sahraniše je dne 18. listopada pred večer.

III. Proslava.

Štovanje puka.

Poštovanje, što ga puk iskazivao službenici Božjoj, dok je još težala na odru, nije nipošto prestalo. Naprotiv, ono je s dana u dan sve više raslo. Svijet je počeo u velikom broju dolaziti k njezinu grobu; jedni, da joj se preporuče, drugi, da joj zahvale. Glas o izvanrednim milostima, što ih Bog dijelio po razgovoru Margaretinu, raznosio se na sve strane. Narod nosio kući komadiće zemlje sa njezinim grobom. Kao što je prije rezao ljes, u kom su joj ostanci počivali, da to čuva kao drugu uspomenu, kao svetu relikviju.

Ni redovnice njezina reda nijesu mirovale. Odmah iza njezine smrti zamoli glavarica samostana parejskoga, č. m. Katarina Antonija pl. Levi-Chateaumorand (čit. Šatomoran) svoje predšasnice m. Sau-maise (čit. Somez), tada glavaricu u Dijonu (čit. Dižon) i m. Greylié, onda glavaricu u Semeur u (čit. Semer), da bi joj poslale sva pisma Margaretine, što su ih sačuvale, i da bi po mogućnosti i same napisale, što im se bude činilo važno iz života njezina. Obadviye semolbi odazvaše. Tako su sestre Franjka Ruža Verchère (Veršer) i Petronila Ruža de Farges, (Farež) nekadanje učenice Margaretine, nametnju tih pisama i spomen-spisā ovih glavarica još prije god. 1714. napisale životopis blažene pokojnice. Povrh toga molila je glavarica opetovano glavnog biskupskog namjesnika biskupije Autun (čit. Otön), kasnjeg biskupa u Soisson-u (čit. Soason), Ivana Josipa Langueta, da bi dao ispitati kojegod barem od onih nebrojenih čudesa, o kojima je svaki dan glase dobivala, a o kojima se tvrdi, da ih je Bog učinio po zagovoru mile pokojnice. Ovaj je to isprva odlučno odbijao. Međutim se g. 1713. dogodi ponovno čudo u samom samostanu parejskom. I to čudo skloni napokon glavnog biskupskog namjesnika, te svjetova glavaricu, neka se obrati na samog biskupa i zamoli ga za službenu i crkvenu istragu.

Biskup se odazva molbi i imenova crkvenim sucem istoga svoga, glavnog namjesnika Ivana Josipa Langueta, koji dode u Paray-le-

Monial i započne istragu. On je međutim nije mogao dovršiti, jer je malo za tim imenovan bio biskupom u Soissons-u; ali je opunovlašten imenovao svojim zamjenikom benediktinskog priora u Paray-u don Antuna pl. Bansiére-a, koji je napokon istragu sretno kraju priveo. Taj isti biskup Ivan Josip Languet napisao je kakvih 40 godina iza smrti Margaretine veoma potpun i poučan životopis u dvije knjige.

U drugoj knjizi toga životopisa piše učeni biskup, član francuske akademije, o štovanju časne majke Margare ovako: „Već kakvih četrdeset godina blažena je uspomena njezina kako u Paray-u tako i u cijeloj zemlji. Sa svih strana dolaze hodočasnici k njezinu grobu, bilo da se Bogu po njezinu odvjetovanju pomole, bilo da se zahvale za primljene blagodati, za koje misle, da su ih po njezinu zagovoru dobili . . . Kad bih morao navesti ovdje sva čuda, gledе kojih mi pismena svjedočanstva uručiše, to bi se ovaj životopis preko mjere oduljio. — Dosta je, ako spomenem, da je broj tih čудesa veoma velik; . . . da je više tih čudesa vjerodostojno u sudbenoj istrazi ispitano i potvrđeno . . . i da je napokon ih čudesu toliko, te se već ne brinu za dokaze, kako bi ih sudbeno mogli dokazati.

„Čudnovata ta ozdravljenja nijesu se dogadala samo na siromasima, kojih svjedočanstvo znade biti sumnjivo, nego i na bogatima, pače na službenim osobama, na činovnicima, učenjacima, koji obično u takva čudesu ne vjeruju, dok ih na to neodoljiva očevidnost istine ne prisili. Među te spada i gospodin doktor La Metherie. Ovaj se liječnik uvjerio, da se takvo ozdravljenje ne da nipošto naranjim lijekovima polučiti, budući da su mu ti lijekovi mjesto polakšice bolest još pogoršavali. Pa i drugi liječnici, koji su ga za vrijeme njegove bolesti pohadali, te svu svoju znanost bili već iscrpli, slično se pismeno izjavile o tom čudu.

„Nijesu to možda samo postepena ozdravljenja, u kojima bolesnici uz lijekove i Svetе zazivaju, te se s vremenom oporavljaju; to su nenadana ozdravljenja, tako te bolesnici u jedan čas postigoše zdravlje i sile iza bolesti, od kojih se čovjek obično ne pridiže.“ — Po tom spominje učeni pisac više takvih naglih ozdravljenja. Kratkoće radi navest će samo dva čuda, što ih malo niže navodi, a koja je on sam na sudbenoj istrazi ispitao i kao vjerodosna potvrdio.

→ Velike slike Šrca Isusova i Srca Marijina u bojama i na jakom papiru s bijelim rubom unaokolo i hrvatskim potpisom, kao uokvirení ukras za svaku kršćansku kuću, dobivaju se kod Uprave Glasnika Šrca Isusova u Zagrebu uz cijenu od K 2— po komadu ili K 4— po paru. Manje od 10 komada, i to uviјek: 5 Srce Isusovo i 5 Srce Marijino (12—; k tomu još 1— K za pakovanje i poštu) ne može se nikomu poslati; a šalje se samo pouzećem ili za unaprijed poslani novac.

Požurite s narudžbom, da si još prije blagdana Šrca Isusova.

Vojna nevinosti.

Vratnom proglašu upozorio nas je „Glasnik“ (br. 1., Vojna nevinosti) na strahovitog neprijatelja nevinosti, čistoće, predočio nam ga kao najvećeg i najopasnijeg neprijatelja čovječanstva. Danas ćemo se kao kakvim zrakoplovom vinuti mrežu pod oblake, da odozgor promatramo

Najslavnije kraljevstvo — kraljevstvo nevinosti.

da se zagrijemo vatrom oduševljenja u borbi za njegov sjaj i opstanak.

Što je kraljevstvo starije, to je slavnije. A najstarije na zemlji zastalno je kraljevstvo nevinosti, jer ga je Bog sâm osnovao već u Edenu, u srca Adama i Eve, koji su gospodovali ne samo nad svim vidljivim stvorovima, nego i nad niskim požudama tijela. Istom kad prvaci čovječanstva uskratiše posluh Stvoritelju, stade i tijelo duhu, svome gospodaru, uskraćivati poslušnost. Odonda potječe vojna nevinosti.

U tisućljetnoj borbi često se suziše granice kraljevstva nevinosti, premda ga neprijatelj posvema nikad ne skuči pod svoj jaram. Prije Krista bijaše to kraljevstvo kao nepregledna pustinja sa rijetkim zelenilom. Ovakovo zelenilo bila su čista srca Abela, Henoha, Josipa Egipatskoga, Ilije, Elizeja, Jeremije, Danijela, Judite, Suzane i drugih utor pravednika.

Nego kad se tom pustoši razli nevina krv neokaljanog Jaganjca, pustoš se stala pretvarati pomalo u livadu prosutu ljljanima prema riječi Izajinoj (35, 1): „Klicat će pustoš i cvast će poput ljljana.“ U slavu španjolskoga kralja Karla V. kazivalo se, da u njegovu kraljestvu nikad sunce ne zalazi. U dalekoj većoj mjeri to vrijedi o kraljevstvu nevinosti. U Crkvi katoličkoj ispunilo se proroštvo Mahajino: „Od istoka sunčanoga do zapada bit će veliko ime moje među narodima, i na svakom će se mjestu prikazivati i prinositi imenu mojemu žrtva čista“ (Mal. 1, 11). Ta „čista žrtva“ nije drugo do li svetotajstvena žrtva Jaganca Božjega. S ovom „čistom žrtvom“ obnavlja se danomice širom svijeta i nekrvna žrtva neokaljanih srdaca. Andeoska krepstva cvate posvuda, gdje se god blaguje „hljeb andeoski“ i piye „vino, iz kojega niču djevičanska srca“

Tražiš li slavu i blago, nevinost ti je „blago“ premda u „zemljanim posudama“ (2. Kor. 4, 7); to je tako „dragocjen biser,“ da je mnogi bogataš začaran njegovim sjajem „prodao sva svoja dobra,“ da njega steče ili ne izgubi. Sve, što se cijeni, ne da se usporediti s uzdržljivom dušom (Sirah 26, 20).

Slava se kraljevstva nevinosti odsijeva u nenatkriljivoj 1je poti njegovoj. Tâ tu je na okupu svijet čovječanstva, sve, što je ponajplemenitije. — „Pogledajte ljljane, kako rastu; ni Salomon u svoj slavi svojoj ne obuče se kao jedan od njih“ (Luka 12, 27), uvjerao nas Kralj i Djelitelj sve ljepote. A kako divna mora da je Čistoća, kad su svi ljljani samo blijede slike njezine?! — Od krassota raja zemaljskoga, reče duhovit redovnik, preostade nam troje: cvijeće, zvijezde i oči nevinih duša. I sâm bezbožni Rousseau (Rusô) kaže, da je nekom zgodom rekao, kako nema na svijetu ništa ljepše od čista mladića. Stoga s pravom veliča tu ljepotu sv. Crkva za-

nosnim riječima Duha: „O kako je lijep čist naraštaj sa sjajnošću! Neumrla mu je nspomena, jer je i kod Бога poznata i kod ljudi. Kad je ovdje, oni ga slijede, a kada se odijeli, čeznu za njim, i uvijek ovjenčan slavlje slavi primajući uzdarje za neporočne borbe“ (Mudr 4, 1. i 2).

I mudrost, majka znanosti i umjetnosti nigdje se ne blista tolikim sjajem kao u nevinom srcu, dočim u zlobnu dušu ne će unići mudrost niti će prebivati u tijelu, što je podložno griješu (Mudr 1, 4). Iz andeoskog mladića, Tome Akvinca, razvi se ponajveći veleum srednjega vijeka, „Andeoski naučitelj.“

Slava je svakoga kraljevstva sreća i blagostanje njegovih podanika. A da kraljevstvo nevinosti nije pravi zavičaj najčišće sreće ne bi za njim toliki čeznuli više nego što vapije prognanik za slatkom domovinom. Rijetko ćeš naći na tako poživinčena pustopašnika, koji ti ne bi priznao, da se sa zvijezdom njegove nevinosti utrnula i njezina pratilica, zvijezda nepatvorene sreće. Čista srca u najobilnijoj mjeri uživaju onaj djevičanski plod čistoće, slatki mir, obeća n „ljudima dobre volje.“ Da je čistoća vjerna čuvarica zdravlja — bez kojega i sreća puno gubi na cijeni — to će nam potvrdit i bezvjerski liječnici. Da ne raspravljamo o svakoj slasti i utjehi djevičanskih duša a napose, dosta je reći, da na zastavi kraljevstva nevinosti stoji pisana riječ utjelovljenog blaženstva: „Blago čistim srcima!“

Koje čudo onda, da se nebrojeni oduševiše za tu andeosku krasoticu više nego Salamon za mudrost? „Prepostavio sam ju kraljevstvima i prijestoljima“ (Mudr 7, 8), kliče sa Salomonom s nebesa kraljević poljski, sv. Kazimir, izabrani kralj ugarski, koji je volio smrću izgubiti krunu i kraljevstvo, nego se iznevjeriti nevinosti. „Bogatstvo sam za ništa držao spram nje; niti sam s njom usporedio dragi kamen, jer je sve zlato, prispodobi li se s njom, neznanat pjesak; i kao blato će se cijeniti srebro ispred nje“ (Mudr 7; 8—9), tako može s istim mudrim Salamonom reći sv. Bernard s tisućama pobožnih redovnika — „Ljubio sam ju više nego zdravje i ţepotu“ — zbori „Andeo u tijelu“, sv. Alojzije, a s njime duga povorka onih, koji oštrom trnjem pokore ogradiše svoj ljiljan ili koji za ljubav te ljepotice radosno žrtvovaše sve pa i mladenački život. Tolikim i tako veledušnim junacima ne može se podićiti nijedno kraljevstvo ni u današnjem svjetskom ratu. Upravo to nenadkriljivo junastvo podanika nevinosti ponajlepši je biser u kruni njezine slave.

Vrhunac te slave blista se u nadzemaljskom sjaju, gdje se diže na prijestolju svome Kralj nevinosti, Isus Krist i Kraljica djevičâ, Marija. Pred Kraljem slave, i pred njegovom zorom mora se utrnuti sjaj sviju kraljevstva kao što se pri osvitu gase zvijezde na nebû.

Sva ova slava ne bi nas mogla posvema začarati, kad ne bi bila i trajna i vjekovita. Raspadoše se ogromna kraljevstva, propade i slavno kraljevstvo ljiljana burbonskih — Bourbonci, neđašnji vladari francuski, imali su ljiljane u grbu — ali kraljevstvo ljiljana Kristovih ostaje na svijetu do konca vremena. A onda,

Kad plamenom Višni upepeli svjet.
Presadit će u raj nevinosti cvjet.

Kad ne bude više ni traga ni glasa slavi svjetskih kraljevstva, o kraljevstvu nevinosti, o kraljevstvu Kristovu u vječnoj slavi ispu-njat će se andeosko proročanstvo: „Kraljevstvu njegovu ne će biti kr aja“ (Luka 1, 33).

Petar Perica D. I.

Pukovnik i zvjezdoznanstvo.

Nije davno, što sam se desio na ručku kod jednog visokog crkvenoga dostojanstvenika. Uzvanika bilo je sa sve četiri strane svijeta, a među ostalima i jedan pukovnik. U razgovoru o svemu i svačemu prode ručak dosta brzo.

Pukovnik bio jako dobre volje, i kako smo upravo govorili o vjeri, poče on da pripovijeda nešto iz svojega života.

„Ja sam kao mlad časnik — počne — bio potpun bezvjerac: nijesam vjerovao ni u Što. Tim sam se pače bezvjerstvom i ponosio pa mi je bilo najmilije, kad mi se nadala zgoda, da rušim vjeru u Boga i u Isusa Krista. Bio sam tašt, pa je godilo mojoj taštini, kad sam se mogao razmetati svojim tobože znanjem. U tomu me zatekla godina 1878., kad sam kao kapetan morao s pukovnjom svojom poći u Bosnu, koja se sva žarila od ustaškoga plamena.

Jedva mi unišli nešto podalje u Bosnu, a ustaše saspus vatu na stražnje naše čete. Mi dašto promijenismo boju lica; ali zapovijed veli: Naprijed! Idemo mi tako malo vremena, a to nas sad opet sprijeda dočeka žestoka vatra. A sad čujte, što mi se dogodilo! U isti čas, kad su planule ustaške puške, ja sam se prekrstio; pa ne samo jedan ili dva puta, nego do 30 i više puta! Ja, koji sam se donle hvastao, kao da ne vjerujem ni u Boga ni u vraka, ja se eto odjednom krstim! Ja sam se samomu sebi čudio.

Minula ova pogibelj, ja došao u mjesto, gdje je mojoj četi bilo dugo ostati. Da mi ne bude dosadno, naumim baviti se zvjezdoznanstvom. Naručim knjigu od glasovitoga Littrowa pa udri, čitaj i proučavaj! Jednoga dana računam ja udaljenost zvijezde Siriusa od sunca. Izšao je silan broj kilometara. Ta je daljina tako golema, da mi je bilo, kao da će me gora smrviti... Ruke mi klonuše u krilo i ja zavapih: Velik li si, Bože neizmjerni! — To je bio prvi svijesni čin vjere u Boga nakon toliko godina bezvjerstva. I što sam više proučavao, to sam se više utvrđio u vjeri: Jest, ima Bog, koji je stvorio ovaj silni svemir; on je označio put nebrojenim onim svjetovima, što ih zovemo zvijezdama“.

Još je koješta lijepo pripovijedao kršni onaj časnik o zvijezdama, n. pr. kako imade zvijezdā, od kojih je svjetlo putovalo hiljade i hiljade godina, dok je prispjelo na zemlju, a zraka svjetla prevali u trenutku put od preko 300.000 kilometara! Za takovu udaljenost nemamo ni brojeva ni riječi.

Pukovnik je svršio svoje zanimivo pripovijedanje, a ja sam primetnuo:

„Gospodin je pukovnik živ dokaz, kako temeljito znanje vodi k Bogu, a samo površne neznanice poriču jasnu istinu, kakova je ta: Imo Bog!“

M. V.

Crkva sv. Josipa i katolički dački dom u Zagrebu.

Kako je vrlim čitateljima Glasnika Presv. Srca Isusova poznato, namjerava se u glavnom gradu Hrvatske, u našem lijepon Zagrebu podići crkva u čast sv. Josipu, pocrim Isusovu i zaručniku bl. Dj. Marije, a uz crkvu još i dački dom za katoličku mladež hrvatsku. To je ratni spomenik cijelog naroda hrvatskog. U hramu Božjem prinositi će se nekrvne žrtve i molitve za dobrobit cijelog naroda, a katolički dački dom ima da svemu narodu uzgoji značajnu katoličku inteligenciju, tako prioritetu u ovom strahovitom ratu, pa je s toga osvete u redu, da za takav spomenik sav hrvatski narod doprinese.

Evo nas u mjesecu lipnju, posvećenom Presvetom Srcu Isusovu: nikad bolje prilike za sve štovatelje Božanskog Srca od ove, da promiču izdašno interesne rjeđe. Uvjereni smo s stoga, da će svi v. c. čitatelji Glasnika navlastito u ovom mjesecu Srcu Isusovu za ljubav doprinjeti što veći dar za rečenu crkvu sv. Josipa i katolički dački dom. Molimo napose sve vrle povjerenike Glasnika, da idu svojim dragim čitateljima i preplatnicima na ruku, te do potrebe od njih poveru dragovoljne milodare pa ih pošalju izravno DRUŠTVU ŽA SVEUDILJNO KLANJANJE U ZAGREBU, Frankopanska ulica br. 17. Ako je tko možda u istu svrhu već dao svoj dar, bit će mu samo za dušu, ako i opet što veću svotu dade, samo ako to lako može, a da se ne ogriješi možda o lakounost ili o rasipnost na štetu svoju i svojih. A tko sve do sada nije ništa dao, neka što dublje posegne u džep, jer se za ovakav zavod hoće ogromna svota, koja se može samo velikim i opetovanim darovima sabrati. Upozoravamo v. c. čitatelje na br. četvrti Glasnika s. 82. te na broj peti s. 105. i 113.

Bl. Gospa svojih ne ostavlja.

U jednom susjednom strjeljačkom jarku bio je jedan drug, koji je osobito rado molio sv. krunicu. S negodovanjem gledali ga njegovi ne baš najpobožniji drugovi. Premda su bili na dohvata neprijatelju, nijesu se ipak htjeli skrušiti i moliti se, a nijesu trpjeli ni pobožnog druga uza se.

Stanu mu se najprije rugati i smetati ga u molitvi. Ali to nije pomoglo: on je mirno dalje molio krunicu. Tad ga stanu ljutito nagovarati, neka već jednom prestane. Uzalud. U svojoj zavisti i mržnji stanu mu se prjetiti, da će ga izbaciti iz jarka pred neprijatelju. Ali se naš junak ne dade prestrašiti. To ih tako naljuti, da su ga doista zgrabili i izbacili pred jarak...

Kad al u to doleti granata, padne upravo u onaj strjeljački-jarak, rasprsne se i rastrga na komade podrugivače — sve do jednoga; štovatelju Marijinu napro iv nije se ništa dogodilo!

P. G. D. I.

ZAVJET AUSTRIJE S CAREM NA ČELU.

Na Bijelu nedjelju (Mladi Uskrs) dne 15. travnja te godine zbio se u večernstvenoj prvostolnoj crkvi sv. Stjepana potresni prizor: Mladi car i kralj Karlo zajedno s caricom i kraljicom Žitom, okruženi s državnim ministrima, narodnim zastupnicima, generalima vojske te nebrojenim mnoštvom bečkih katoličkih društava, među kojima se isticahu osobito brojne Marijine kongregacije, zavjetovao se s narodom svojim, da će u carskom Beču podići u čast Kraljici mira zavjetnu crkvu, u kojoj će se na godišnjicu mira služiti svečana služba Božja i obavljati devetnica, a u mjesecu studenom svake godine služiti sv. misa za sve u ovom ratu pale junake.

Beč je napisivim oduševljenjem pozdravio mlade vlađaocce, kad su se dovezli u crkvu i kad su se vracali iz nje. Pod svečanom službom Božjom car i kralj molio se pobožno iz priprostog molitvenika, što ga je izvadio iz džepa; a kod svećenog zavjeta ponavljao zavjetnu molitvu liza kardinala-nadbiskupa za jedno s pukom čitajući ju s bijelog papira. 26 članova carske i kraljevske kuće tu je također na okupu: svi s molitvenicima i s krunicom u ruci. — Poslije podne ponovio se isti zavjet u svim župnim crkvama bečke nadbiskupije.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenzom te pridodati točnu adresu; inače se ne može uvrstiti. — Svome obetanju udovovjeva i svakoj, ako zahvalnicu u redništvo pošalje, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice no plaća se ništa, a drugovojini mliodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Zarobljeni natporučnik domogao se slobode.

Hrvatska: — Dne 13. prosinca 1914. za najžešćih bojeva u Srbiji bude moj suprug natporučnik zarobljen. Ne da se opisati, što je sve u robiju pretrpio. Pogrdivali ga, mučili ga, sve mu pootimali, napokon zatvorili — a sve to samo za to, što se nije htio iznevjeriti svome kralju i domovini. U to se pojavio među zarobljenicima plegviti. Obolio i moj muž; ali je ozdravio upravo nekakvim čudom, jer nijedan liječnik nije imao ni mrve nade, da će ostati na životu. — U to poče poznata ofenziva proti Srbiji. Zarobljenike gone Srb pred sobom. Tako i moj muž došao sve do Prizrena. Tu mu nekako pode sretno za rukom umaci zajedno sa četiri svoja druga. Nakon mnogih nevolja stigne napokon u Skoplje, gdje ga Bugari lijepo primiše i otpremiše njegovoj četi. Šajlem u zahvalu 20 kruna Srca Isusova na čast za njegovo Svetište u Zagrebu.

Ozdravio od neizlječive bolesti uha.

Slavonija: — Još od svoga djetinjstva bolovao sam od upale uha. Ta se bolest sada u ratu još više pogorsala tako, da sam napokon morao u bolnicu, gdje mi liječnici rekose, da se to ne dà izlijечiti. Što ču sada? Obratim se Onom, koje svaku bolest može izlijечiti: obećam Srcu Isusovu, da ču se ispovjediti i ja i moja žena, k tomu da ču odmah započeti devetnicu. Ja sam se lako ispojviđio; ali nije to tako lako bilo s mojom ženom! Ona o ispojedi nije htjela ni da čuje. „Šta je mene briga, što si ti obećao?“ poručila mi. Ipak se nekako dala nagovoriti; i eto, nakon dovršene devetnice i primljjenih svetih sakramenata od nas oboje, prestala svaka upala, da su me otpustili iz bolnice te sam sada opet spremjan, da ponem na frontu.

Poplašili se konji.

Hrvatska: — Vozili smo se sa sajma kući. Najednom se konji poplaše, pa leti nizbrdo. Nizbrdica velika, a dolje teće Kupa. Tu je sart očita i neizbjegiva. Jedva smogoh toliko prisutnosti duha, da zavapiši: „Isuse, pomozi!“ I u isti čas kola se prevale, konji se nekako sami otkopčase, i tako ostadosmo pravim čedom: svi na životu, tek ja sam zadobila neke nuančne ozljede, a te su međutim posve prestale.

Tko će izbrojiti sve milosti?

Dalmacija: — Bijah zaručena, ali protiv volji mojih i njegovih roditelja. Ne može se izreći, što smo radi toga morali podnositi pune četiri godine. Mene su osobito njegovi roditelji progongli, ocrnjivali i klevetali, da je strahota i pomisliti. Videći, da ne možemo biti svoji, stanem obavljati devetnice Srcu Isusovu, da me ili s njime rastavi ili da me sastavi, jer ono može sve. Uzeše ga napokon na vojsku. Njegovi roditelji veseli, jer da će sada zaboraviti na mene, a meni da srce pukne. Ali za 18 dana eto njega natrag. Zdogovorimo se napokon i vjenčamo i bez dozvole naših roditelja, jer smo bili oboje punoljetni. Njegovi nam roditelji poruče, da im ne dolazimo na oči, jer da će nas s puškom i s noževima dočekati. Otpuťavasmo u drugo selo, četiri sata daleko od njih, da ne bude zla. Tu smo se napatili glaza i nevolje, da samo Bog dragi znade. Bilo jedno veće, da nije sam imala ni zaloga krusa u kući. Utečem se svetom Antu, da mi barem komadičak pribavi, te imam s tim dočekati muža. Kad navečer, a muž donese lijep komad kruha. Odonda sam se svaki dan molila sv. Antonu i on nam je svaki dan pomagao. U to morade muž po drugi put u vojsku. Što će sada biti sa mnom? Srce Isusovo, sv. Ante i sv. Josip moraju i opet pomoći. Odonosmo k njegovim roditeljima, prvi put u vjenčanja, da im kaže na polasku s Bogom. Kakvo iznenadenje! Dočekaše nas, kao da nikad ništa nije bilo među nama. Poslije mi nijesu dali mira, dok nijesam došla sasvim k njima, i odonda živimo, da ne može biti bolje. Oni su me zavoljili, kao svoju rodenu kćerku. O zaista, Srce Isusovo sve može. Do neba da mu je hvala i slava!

Također jedna devetnica!

Bjeljina pošta: — Prošle godine obolim na ratištu nenadano i opasno. Liječili me u bolnici puna četiri mjeseca, a meni ništa bolje. Jednog dana donesе mi naš duhovnik Glasnik Srca Isusova. Čitajući u njemu zahvalnice, sinu iskra nade i u mojojem srcu. Odlučim odmah, da ču i ja obaviti jednu devetnicu, i to tako, da devet dana neću pušiti, a svake noći, kad se probudim, da ču izmoliti koji Očenaš u čast Srcu Isusova. Pišem i ženi, neka i ona obavi devetnicu. I eto, preniješe me u jednu bolnicu blizu moje kuće, gdje mi je i bolja krenula na bolje.

Poziv na I. opći sastanak

upravitelja hrvatskih Marijinih kongregacija.

Sva p. n. gospoda upravitelji hrvatskih Marijinih kongregacija uljedno se ovim pozivaju na I. opći sastanak, koji će se obdržavati u Zagrebu dana 3. i 4. srpnja te godine u kapeli kongregacija, Palmotićeva ulica br. 31, prizemno.

Eventualne želje i prijedlozi, isto tako i prijave za učestvovanje kod toga sastanka, neka se podnesu potpisanim „Središnjem Savezu Marijinih kongregacija“ najkasnije do 20. lipnja. Tko želi, da mu se „Središnji Savez M. k.“ pobrine za stan, neka to kod prijave izrijekom spomene. Tko ikako može, neka obzirom na teške ratne prilike ponese sobom kruha, koliko mu je potrebno za vutovanje i za boravak u Zagrebu.

U Zagrebu dne 5. svibnja 1917.

Središnji Savez Marijinih kongregacija.
Palmotićeva ulica 33.

Nešto iz stare dačke kongregacije u Požegi.

U povijesti kolegija Družbe Isusove čita se godine 1738. ovo: »Dačka kongregacija pod naslovom Pohoda bl. Djevice tako krasno napreduje u svakoj kreposti, da ne može više tražiti. Mnogi su zbornici oduševljeni za sv. čistoću sklopili savez s očima svojim, da ne bi ni pogledali ženskog lica. Drugi opet muče svoje nježno tijelo kostrijetnim pojasmima, bičevima i drugim pokorničkim oružjem. Nekoliko ih gore od revnosti za spas duša, te podučavaju neuke u kršćanskom nauku; da-pače usuđuju se i starije ljude opomenuti, kad tko od njih stogod opsuje ili prokune. To se je toliko svidjelo nekoji gospođi Sinesperg, da je blagajni ove kongregacije poklonila 58 rajsinskih forinti, što joj neki požeški građanin bio dužan.« Tolikoj povjesničar o ovoj kongregaciji u većenoj godini.

Kašnje pako javlja i oš razne pobudne crte; tako na pr. g. 1751.: Đaci kongreganisti rado su postili subotom, na čast Majke Božje i dugo su katkada znali post nastaviti. Mnogo su napredovali u svakoj vrsti krepstvi i oticanji duhovnim štivom iz knjiga, što im je zbornička knjižnica pružala. Svake nedjelje bi svojem upravitelju kongregacije predali ceijulje bez potpisa, gdje su zabilježili razna kreposna djela, koja su tijekom sedmice na čast Gospe izvršili. Tu se opet nalazi, kako su vještano znali popraviti lakoumne drugove, kako su ustrajno podučavali neuke, kako su znali obuzdati oči i jezik svoj, trapiti nježno tijelo bičevanjem, svu noć na tvrdom podu spavati. Jedan je poput misirskog Josipa pobegao iz mjeseta pogibelji kamo je proti svoje volje zapao, ostavivši haljinu svoju. Pred Uskrs obavili su to petaka na čast sv. Franje Ksavera sa sv. pričestim i molitvama, da bi im sv. apostol Indije isprosio dobar izbor staleža. Na istu nakanu obavili su i 6 nedjeljnju pobožnost na čast sv. Alojzija.

Kada je slijedeće godine neki misionar Družbe Isusove s velikim uspjehom prigodom sv. poslanstva uredio analfabetske tečaje u selima oko Požege, gdje je seoska mladež mogla naučiti čitati i pisati: i mladi su se zbornici s istom kršćanskom i rodoljubnom ljubavlju posvetili ovom krasnom djelovanju, te su podučavali neuke u čitanju.

G. 1754. ispraznili su mladi kongreganisti cijelu svoju blagajnu, da si nabave dostoјnu zastavu. Naručili su je u Beču. Nosila je na svidnom tlu imena Isusa, Marije i sv. Josipa u zlatnim i srebrenim slovima, a stajala je 339 forinti i 34 novčića, što je za ono vrijeme bila ogromna svota.

Fr. Hamerl D. I.

Nada zbornika.

"U tebe sam se, Gospode, uzdao i ne ču se posramiti do vijeka (Ps. 30, 2). — Naše je doba prečesto skloni, da i osobe i događaje i sve na svijetu rado promatra i prosuduje s najcrnije strane. Posljedica? Nezadovoljstvo, malodušnost, tjesnogrudnost, što sve goni čovjeka na kraju konca do na rub ponora i do očaja. Uzrok? Jer se tako lako zaboravlja na onu staru i iskustvom utvrđenu istinu: Ko se ničemu ne nuda, ništa ne dobiva; ko se malo nuda, malo dobiva; ko se svemu nuda, sve dobiva. Stoga budi vama, zbornici, vazda i u srcu i na jeziku ona puna pouzdanja lijepa riječ: U tebe sam se, Gospode, uzdao i ne ču se posramiti do vijeka!"

I. Sidro nade. Kad bi zaredao u kongregacijama od jednog zbornika do drugog te svakog zapitao, zašto je stupio u kongregaciju: kakav bih dobio odgovor? Jedan bi više isticao ovo, drugi ono; a u glavnem, nimalo ne sumnjaju, sve bi se odgovori slagali u tome: da pomoći bl. Gospe živim što lakši bolje kao pravi kršćanin katolik. A upravo za oto u kongregaciji težimo za velikim ciljem i za visokim krepostima, nije u nama ništa toliko izvrženo napadajima pakla i pokvarene narave naše kao što baš nads. Pakao, carstvo očajnosti, gdje nema ni sjenke kakve nade; zavida nam, što je možemo posjedovati; upire sve sile, da nas barem obavije tamom grješnog straha, dok se u sv. Pismu, kako opaža sv. Augustin, naučitelj Crkve, uvijek više govori o ufanju i ljubavi nego o strahu. Narav opet naša, koja je sklona malodušnosti, hoće da nadu u srcu našem oslabi i priguši. Vidite, kako nam je nads to potrebitija!

Kada su vojnici Hanibalovi ugledali snijegom pokrivene Alpe, te se zacali daljnoga puta, povije srčani vojskovoda: Za vojnika nema za-

preke, kada mu je oružje u ruci! Tako bi se moglo i ovde reći: Za zbornika nema zapreka ni teškoća ni straha ni plasljivosti, koji posjeduje oružje pouzdanja, koji nosi u grudima neuskolebivo tvrdo i fanje, koji se upire o sidro nade. Taj ne zna, što je malodušnost, što tjesnogrudnost. Ali zato jedno znade: »Ja sve mogu u onom, koji me krije (Filiplj. 4, 13). »U tebe sam se, Gospode, uzdao i ne ću se posratiiti do vijeka« (Ps. 30, 2). »Gospode, ti si jakost moja, snaga moja, utočište moje« (Jerem. 47, 3).

Bila je noć. More visoko. Na vodi plovi čamac s tinaest ljudi. Valovi se propinju, udaraju, prijete: eto na, sada će ih sve pokriti zavijek bladni talasi. Jedan, što je spavao u čamcu, ustane. On reče vjetrovima i valovima: Šuti i umiri se (Marko 4, 39). Odmah nastane velika tišina. — Čamac je Crkva Kristova, Crkva rimokatolička; more: ovaj svijet; silni vjetrovi i valovi: to su neprijatelji katoličke Crkve. Neka bjesne talasi — ne znam kako žestoko, čamac Crkve plovi naprijed; potonuti ne će, jer je Crkva djelo Božije. I neka slobodni zidari u savezu s moćima tame još silnije udaraju nego li za trogodišnjeg svjetskog rata: papinstvo i Crkva stoji i stojat će do vijeka. »Ti si Petar, stijena; i na toj stijeni sazidat ću Crkvu svoju, i vrata paklena ne će je nadvladati!«

Il je možda čamac žica tvoga, zborniče, u pogibelji zbog napasti, neurednih strasti, raznih poteškoća duševnih i životnih, radi neuспјeha u radu? Prihvati sidro nade! Ta što je nade drugo nego oza tajanstvena sila, koja nas tjesi i hrabri i uzdiže, koja mislima i djelima našim daje poleta. Bez nje postaje čovjek uzet i ukočen, nema u njemu traga marljivosti, odvražnosti, velikodušnosti. Ali ne zaboravimo ovo: Samo tada je nade sveta, zasluzna i pohvala vrijedna krepst, što je tamnije, mračnije i neprozirnije stanje, u kojem se nalazimo, pa se ijak u Boga usamo. Što su tmurniji časovi života, to oduševljenje lomi zbornik grotasne valove, to većim čeznućem upravlja oči svoje onamo, gdje sunce redosti nikada ne zalazi, gdje ne na bolova ni tuge — na Gospodina Boga i plavetni svod nebeski. Činiš li i ti tako? Često?

Zajcijelo si već vidio sliku, koja prikazuje Spasitelja, kako u svojoj ruci drži kruglu zemaljsku s križem odozgo pred svojim gradima, regbi iznad Srca svoga. To će reći, da je svojom smrću na križu otkupio svijet, time postao kraljem i gospodarom svijeta i da ga sveder ljubavlju nosi na svom Srcu. Pa odista svijet mu leži na Srcu, on njime ravnja, za nj se brine bez prestanka. Tuj ujedno nalaziš i dva moćna poticala kršćanske nade: svemogućnost i dobrotu Božiju.

Za bećkog apostola, sv. Klimenta Hofbauera (Dvočaka) pripovijedaju ovo: Svetac se je već dugo molio za neku znamenitu stvar pa nije uspio. Uza sve to nije prestao moliti nego je još revnije nastavio. I pri tom reče: »Gospode Isuse, vidjet ćemo, ko će prije popustiti, da li ja ili ti. Ja ne popuštam!« Milog li Srcu Isusovu nazjecanje!

II. Zvijezda nade. Bl. Gospa sjajnim svojim primjerom svijetil nam i uči nas, kako valja da se kršćanski nadamo i usamo. Kada je draga čedo svoje izgubila u hramu jeruzalimskom, ne traži utjeche u ljudi, nego se s potpunim pozdanjem ufa, da će ga opet naći. Pa je li se prevarila? Kad je Isus na križu umro, nije se dala od болi svladati i tješiti od ljudi, nego se mirno i boguodano pouzdaje u Gospoda. A on nagradsu njezinu pouzdanje divnim ukazanjem, čim je uskrenuo od mrtvih. Jest, baš u onom času, kada je sve islo za tim, da skromi njezinu nadu, Marija se čvrsto nade. Gleda Isusa zapuštena na križu, gleda

Ša gdje kao zločinac umire na križu, a ona stoji i nepokolebitivo se nada Pobjedi. Tako treba da se i mi to jače nadamo, što na ljudsku sudeći manje razloga da se nadamo. Po primjeru Gospinu stavljajmo svoje pouzdanje u Boga, a ne u ljudi. Ko svoje ufanje stavlja u ljudi, veli sv. Terezija, taj se upire o prelomljenu palicu. Ko se pouzdaje u Boga, veli sv. prorok David, ne će se postidjeti do vijeka.

Iza Boga stavljajmo u Gospu najveću nadu svoju! Divne su riječi sv. Otaca, kojima nas na to potiču. Sv. Ivan Damascenski pozdravlja Gospu: Zdravo nado očajnih; sv. je Augustin zove: Jedino ufanje grjescima; sv. Efrem: Najsigurnija luka brodošomnika i zaštitnica osuđen ka, sv. Bazilije: Iza Boga ti jedina nada naša. A bogoljubni Blozije kliče: O Marijo, ko da te ne ljubi? Ti si u sumnji svijetlo, u žalosti utješa; u pogibeljima utočište. Zdravo dakle ufanje onima, koji očajavaju, zdravo pomoćnike onima, koji su ostavljeni! Sv. German ovako ju zazivlje: O Gospo moja, ti si jedina utjeha moja, dana mi od Boga. Ti si vodilica putovanja moga, Ti jakost slabosti moje, Ti bogatstvo siromaštva mojeg, Ti lijek ranama mojim, Ti polakšica mojim bolovima, Ti ufanje spriječenja moga!

Kao što brodar za burne oluje k zvijezdi mora, tako i ti, zboriće, u svakoj kušnji i nevolji, za života, a osobito na samrti pogled svoj upravi bl. Dj. Mariji. Bla ti ona prejasna zvijezda Danca, koja će ti besputnu svijetliti, malodušna krijepti, žalosna tješiti; zvijezda pretvodnica, koja će te voditi putem kreposti i svetosti; zvijezda Vječernica kada se već stane oko tebe hvatat strtni mrak, da ti hrabri klonulo srce.

Vjerni sin Marijin, sv. Eduard kralj, nije nikome ništa odbio, kad bi ga tko zamolio u ime Majke Božje. A zar će najbolji Smognajbolje Majke, Isus dragi Šta odbiti, ako ga zmolite u ime Marijino?

Moja jedina nada je Isus, a iza Isusa — bl. Dj. Marija.

VIJESTI IZ KONGREGACIJA.

Zagreb. — Generalni konzulat zagrebačkih upravitelja sastao se prvi put početkom ožujka t. g. Tom je prilikom zaključena zajednička proslava ovogodišnjeg blagdana Blagovijesti obzirom na poznati poziv na molitvenu vojnu za mir ugledne hrvatske kongregacije. Ujedno je na tom generalnom konzultu zaključeno, da se u Zagrebu osnuje „Središnji savez Marijinih kongregacija“ u hrvatskim zemljama. Nakon toga je odmah privremena uprava toga „Središnjeg saveza M. k.“ poslala svim do sada njoj poznatim kongregacijama posebnu tiskanicu s molbom, da ju ispunjenu povrate do konca ožujka t. g.

Predma mnoge kongregacije još do danas (početkom svibnja) nijesu povratile te tiskanice, one, koje su ju povratile, dale su povod, da je privremena uprava „Središnjeg saveza M. k.“ pozvala zagrebačke upravitelje na drugi ovogodišnji generalni konzult, koji se držao dne 4. svibnja. Na tom se drugom konzultu zaključilo obzirom na izražene želje i prijedloga upravitelja, koji su se do toga dana „Središnjem Savezu M. k.“ prijavili, da se imaju sazvati Lopći sastanak upravitelja hrvatskih Marijinih kongregacija, i to u Zagreb na dane 3. i 4. srpnja. Generalni konzult povjerio je svu brigu oko saziva, pripravu i samoga sastanka privremenoj upravi „Središnjeg saveza Marijinih kongregacija“. Na tom L. općem sastanku hrvatskih prezesa izabrat će se definitivna uprava rečenog „Središnjeg saveza M. k.“

Zagreb, k ongregacija radnika. — Euharistična sekcija brojila je u prošlom polugodištu u svemu 36 članova. Od tih je pripadalo I. stupnju: 11, II. 12, a III. 13 članova. Sastanak je bilo 6. Članovi su se u ovo vrijeme klanjali u raznim prigodama i u raznim zagrebačkim crkvama u svemu 45 sati. Broj sv. pričestii bijaše u pojedinim mjesecima ovaj: u srpnju: 312; u kolovozu: 312; u rujnu: 326; u listopadu: 341; u studenom: 308; u prosincu: 322.

Tajnik.

Travnik. Veliki prozbeni dan za mir: 25. ožujka. — Lijepo se odazvaše pozivu posestrime haške kongregacije i travničke kongregacije, sve četiri muške i obadviže ženske. Zajedno s 42 hiljadom kongregacija Marijinih cijeloga svijeta podigao oči i ruke k dobroj Majčici nebeskoj, da nam isprosi što prije sveti, slatki, pravedni, trajni mir Božiji. U tu svrhu članovi i članice obdržavali su uoči velikog dana molitve post i očistili duši u sakramenu sv. ispovjedi. U nedjelju izjutra prisustvovalo su sv. misi i primile sv. pričest: kongregacija djevojaka i učenica više djevoj. Škole u kapeli Č. sestara milosrdnica, a sve tri gimnazijalne i gradanska kongregacija u sjemenišnoj crkvi sv. Alojzija. U 10 sati prije podne krenuće ženske kongregacije iz samostana milosrdnica u povorci pod svojim zborničkim barjacima u župnu crkvu, a odanele u ophodu, što ga je vodio gradski župnik-prezес vđ. g. Stjepan Pašalić uz svečanu asistenciju, oko crkve zazivajući Gospu u pomoć; ophodu se priključilo mnogobrojni puk, komu se već prijašnjih nedjelja unaprjed protumačilo s propovjedaonice značenje dana. Na to se otpjevala pred izloženim svetotajstvom svečana misa.

Poslijе podne iza dva sata sabraše se muške kongregacije u crkvi sv. Alojzija, a ženske u kapeli „Majke Divne;“ na oba mjesto bila je svečani zbor po istom rasporedu: napočetku se molila sv. krunica, zatim prigodno svečano slovo, svečano primanje (17 ih je stupilo pod barjak Gospin), Tebe Boga hvalimo, napokon sakralni blagoslov. Kao milodar za dački dom doprinijele su muške kongregacije 58 K., a ženske 25 K 10 f. — nije puno, ali je od srca darovano.

Oj, Kraljice mira, isprosi nam sveti mir!

Zagreb, nova kongregacija. Dne 30. ožujka, na dan Gospe od sedam žalosti svečanim se načinom otvorila nova kongregacija za građanke koja se već dugo za ovaj dan pripravljala i njemu se radovala. Presvij. g. biskup Lang izrekao je ganuljivo slovo, kako to samo on umije, ro tom je 30. djece Marijine stupilo s gorućim svijetama pred presvij. pontifikanta, da se posvete Majci Božjoj i da prime iz njegove ruke posvećenu medaljicu i krasnu diplomu. Na koncu se je još ustoličilo novo poglavarstvo. Svečanim „Tebe Boga hvalimo“ zaključila se je nezaboravna svečanost. Kongregacija nosi naslov: Sedam Žalosti B. D. Marije a stoji pod zaštitom sv. Barbare. Sijelo joj je u kapeli kongregacije pokraj Svetišta Srca Isusova, a upravitelj o. Franjo Ks. Hamerl D. I.

Senj, kongr. vanjskih gimnazijalaca. — Sastalo se jednoga dana lane u korizmi nekoliko vanjskih gimnazijalaca na poziv o. Michiella, D. I. koji je držao korizmene propovjedi u Senju. O. Michielli nam razložio svrhu i bit Marijine kongregacije i pozvao nas, da osnujemo Marijinu kongregaciju pod upraviteljem g. dr. Kniewaldom. Počeli smo odmah držati običajne sastanke svakih osam dana. Svaki mjesec bila zajednička sv. ispovjed i presv. pričest. Osnovala se i euharistijska sekcija za one, koji su se pričešćivali svakih osam dana.

Svi zajedno bilo nas je oko 30. Sastajali smo se obično u crkvi sv. Ambrozija, u božjoj prirodi, na šetnji. Niži se odio učio i nekim igrama. Bio i lijep izlet na Vratnik. Došli i praznici. Mi, koji smo ostali u Senju, vršili smo sve kao i pod godinom. Češće smo držali sastanke u barci: izvezli bi smo se na more čitaluci lijepo štivo i završivši svaki put tu malu ugodnu šetnju običnim molitvama.

U novoj školskoj godini sva je kongracija u euharistijskoj sekciji. Ima nas u svemu 18. Izabralo se privremeno poglavarstvo. Na dan 9. prosinca 1916. podigao je presvjeti biskup senjski dr. Josip Marušić našu kongregaciju pod imenom Bezgrještognog Začeća, a pod zaštitom sv. Alojzija za mlad, i bl. Marka Križevčanina za stari odio. Kad je 17. veljače naša kongregacija pripojena Primae Primariae u Rimu, mogli smo slaviti prvo svečano primanje, koje je nakon propovijedi o. Dragičevića D. I. na Blagovijest 1917. u crkvi sv. Ambrozija obavio msgr. dr. I. Starčević uz assistenciju našega g. preseša i o. Dragičevića. Msgr. Starčević nam je svima u spomen na taj lijepi dan poklonio po jednu bogoljubnu knjižicu. Svima će uam ostati nezaboravna ova slava, osobito nama, koji smo tog dana stupili na prag novoga života postavši djeca Marijina. Neka nam Majka naša pomogne, da budemo prava djeca njezina, uzorni kršćanski daci, uzorni u bogoljubnosti, uzorni u zajedničkom potpomaganju, uzorni u školi, svagdje i u svemu. D.

Svećenička Marijina kongregacija sa sjedištem u Splitu.

Marijina kongregacija svećenika potekla je iz žive želje, da se Božji službenici što jače usavrše u štovanju i ljubavi prema nebeskoj Majci, svojoj kraljici, u čijem je krilu katolička Crkva od pamтивjeka tražila i nalazila moćnu pomoć i zaštitu. Potekla je je iz ljute potrebe, da se sluge oltara ujedine što prvič vezom ljubavi i bratskoga jedinstva oko Srca Marijina, a u borbi za idejale njezina Sla i njezine. Tu potrebu nametnu i ozbiljno, kritično doba u koje živimo, pomašo na nestalnu budućnost, žalosna činjenica, da neprijatelji Božje ideje znaju u vek upotreblju u svoje svrhe najteže društvene trzavice, te uprežu sve sile, da što teže udarce zadadu kraljestvu Božjem.

Svećenici, prvi pozvani, da budu čuvari Siona, da vojuju za idejale Srca Isusova, ne će od nikuda crpsti toliko pobude, da usavrše sebe i druge po Učiteljevu Uzoru, koliko iz Srca Isusove Majke, koja u sebi kao u kakvoj neiscrivoj pohrani krije ponajlepše biserje Božjih milosti.

Neku se ne kaže, da je svećenička Marijina kongregacija zato suvišna, jer svećenik već po obvezama svoga staleža treba da teži za kršćanskim savršenstvom i da napose štuje bl. Djevice, najveći uzor svetosti poslije Isusa, božanskog Uzora. To je sve istina, ali je i to istina, da su kongreganisti pod osobitom zaštitom Djevice, te da ih ideja kongregacije jače spaja u duhu ljubavi i nastojanju za sve veći apostolski rad.

Pru počinju za ostvarenje kongregacije svećenika dao je O. Vinko Michili D. I., te je mnogima svećenicima slijepio svoju nakanu. Ovom se Marijinom kongregacijom ide za tim, da se što bolje konsolidiraju i ujedine sva vjerska društva i organizacije Istre, Hrvatskog Primorja i Dalmacije. Upravitelji i voditelji ovakvih društava, pod okriljem Marijnim, imat će više pobude za rad na vjerskoj bazi. Tako se savjetom i dogovorom raznih svećenika iz više biskupija odlučilo, da se ustanovi staleška Marijina kongregacija svećenika, koji upravljaju kojim društвom ili vjerskom organizacijom. Misao je našla jak odziv. U prvi čas je stupilo znatan broj kapelana, župnika, kateheti, profesora i kanonika iz Dalmacije, Istre i Hrv. Primorja svega skupa: 40.

Kongregacija, podignuta od biskupskog Ordinarijata u Splitu odlukom od 25. siječnja 1917. br. 208, već je pripojen Primae Primariae u Rimu, a nosi naslov Bezgrješnog Začetka bl. Dj. Marije, uz drugog pokrovitelja bl. Ivana Krstitelja Vianney-a. Imade i posebna pravila, a ta su ova:

1. Confessio menstrua. 2. Svaki dan razmatrati barem $\frac{1}{2}$ sata redovito o životu Isusovu; to može služiti kao priprava ili zahvala na sv. Misu. 3. Svaku večer ispit savjeti od 5 časova. 4. Kada moli sv. kruniku, dodat će i nakanu, da bl. Djevice blagoslovi naš svećenički rad. 5. Svaki mjesec 1 sv. Misu in secunda intentione, da dragi Bog blagoslovi naše organizacije. 6. Praeses služi 1 sv. Misu in prima intentione, na istu svrhu. 7. Svaki će član izvijestiti 2 puta na godinu o Božiću i o Srcu Isusovu, je li nastojao vršiti ove dužnosti. 8. Jedamput na godinu poslat će prezesa kratki izvještaj o organizacijama, koje dotičnik vodi. 9. Odbor „Pokrajinskog Saveza Vojske Srca Isusova“ u Splitu sastaviti će generalni izvještaj, koji će se tiskati u „Danu.“ 10. Svećenici, koji pripadaju kojoj kongregaciji, ne treba da se otcijepi od svoje, već mogu pripadati ovoj kao Savezu.

Svečano otvorene kongregacije obavilo se na svetkovinu Naviještenja bl. Dj. Marije ove godine, uveče u kapeli Srca Isusova i Isusovačke rezidencije u Splicu, pri Žrtveniku Lurdske Gospe.

Svečano e primanje obavio presvij. biskup Palunko, te je prisutnim svećenicima istaknuo, kako svijet nije nikada takovim bijesom nasrtao na Božju Crkvu i njezine službenike kao danas s razloga, što hoće, da se riješi svakog Božije utjecaja. Svećenici treba da stope čvrsto na braniku vjere i Crkve kao sluge velikoga Boga, te da pri tome traže zaštite u prezete Djevice. Pod njim se okriljem Crkva izvojevati pobjedu.

Nakon govora dao je Presvjetli svećani blagoslov sa Presvetim. Svečanstvo je završena pjevanjem Marijine pjevme.

Poglavarstvo kongregacije sačinjavaju: Upravitelj kan. Grgić; predstojnik: Dr. Carević; prvi pobočnik: Mateljan; drugi: Milić; tajnik i blagajnik: Butorac; a savjetnici su: kan. Ivanović, zadarske, Mužina krčke, Vidas senjske, Gabellić hvarске, Fantela dubrovačke, Milošević kotorske i dr. Alfrević splitske biskupije.

Blagoslovila presv. Djevici novu kongregaciju, da posluži unapređenju njezina štovanja, svećeničkoga života i djelovanja

Tajnik.

Sv. Pavao apostol.

Mjesečni zaštitnik, dne 30. lipnja.

Tko ne pozna toga velikoga apostola? Rodio se u Tarsu u Ciliciji, od roditelja iz plemena Benjaminova, i bijaše od roda rimski građanin. U židovstvu napredova većma od mnogih vršnjaka svojih i za to nije živ mogao trpjeti učenike Isusove. Pun mržnje i bijesa na njih pode u Damask, sko tamo nađe kršćanâ, da ih svezane dovede u Jeruzalem. Nego na putu ukaza mu se Isus i reče mu: »Savle Savle« (to bijaše njegovo pravo ime), zašto me progoniš?« A ovaj drščući reče: »Gospodine! Šta hoćeš da činim?« I Gospodin mu reče: »Ustan i uđi u grad, pa će ti se ondje kazati, šta ti treba činiti.« I Savao usta sa zemlje, dođe u grad i tamo se krsti.

Ne da se reći, što je obraćeni Pavao sve učinio i pretrpio za svetu vjeru Isusovu. Iz Damaska otide u Arapsku, onda u Jerusalém, gdje ga Barnaba dovede k apostolima Petru i Jakobu. Njima priopovjedi, kako je na putu video Gospodina, što mu je govorio i kako je u Damasku slobodno propovijedao ime Isusovo. I bijaše u Jerusalemu s apostolima 15 dana i pouzdano propovijedaše ime Gospodnje. A kada Židovi gledali, da ga radi propovijedi ubiju, braća ga odvedoše u Cesareju, a odanle poslaše u Tars. Potom dove Pavao u Antiohiju, onda u Listru, Ikoniju. Svagdje je bodrio učenike, da ostanu stalni u vjeri, i postavljaо po svim Crkvama biskupe i svećenike.

Malo vrijeme zatim prođe Siriju i Ciliciju utvrđujući općine kršćanske. Dode pak u Derbu i u Listru, gdje bješe učenik Timotej; njega uze Pavao sa sobom. Prošavši Amfipolje i Apoloniju dode u Solun. Tude govorase tri subote narodu, da je Isus obećani Mesija; i vjerovaše neki od

židova i mnogi od Grka. Odatle krenu u Atenu. Ovdje neki ljudi pristaše u za njih i vjerovaše; među njima bijaše Dionisij Areopagit i Žena po imenu Damara i drugi sa njima. Potom ode u Korint. Tu osta godinu i šest mjeseci učeći riječ Božju, a od Korintana mnogi vjerovaše, a po gdjekoji i od Židova.

Sv. Pavao apostol.

Na to se vrati preko Efeza i Cesareje u Jerusalém, da pozdravi braću; napokon se nastani u Antiohiji. Provedavši nekoliko vremena tude, zaputi se po treći put i prošavši redom Galatsku zemlju i Frigiju i utvrdivši sve učenike, dođe u Efez. Odavle otide u Makedoniju, gdje se sasta sa Titom i doprije sve do Ilirika.

Pohodivši još i neka druga mjestra, kanoti n pr. Filipe, Trodu, Milet, Tyr, odvezе se u Ptolemaidu te dove u Cesareju, odavle opet u Jerusalém. Ovdje ga uhvatise Židovi i nakon dugoga ispitivanja odvedoše u Rim, gdje ostade pune dvije godine. Na-

konoga pušten na slobodu podje u Španjolsku, kamo je već otprije kanio poći. Onda se vrati u Malu Aziju i sastavši se u Kotoru s apostolom Petrom pohitje s njim po drugi put u Rim. Ondje bi bacen i opet u tamnicu, a nakon tamnovanja od 9 mjeseci poginu mučeničkom smrću 29. lipnja 67. godine po Kristu. Odrubiše mu glavu kao Rimskomu građaninu, Petra pak kao Židova razapeše na križ.

Videći blizu smrt obradova se Pavao govoreći: »Meni je život Krist, a smrt dobitak. Dobar rat ratovah, trku svrših, vjeru održab.

Dalje je meni pripravljen vijenac pravde, koji će mi dati Gospodin u dan onaj, pravedni sudac.«

Čudne stvari, kažu, da su se zbile pri njegovoj smrti: 1. da se krv njegova s mlijekom pomiješala, jer je narodima dao najprije mlijeko svete vjere, a onda čvrstu hranu božanskoga znanja; 2. da mu je glava tri puta odskočila sa zemlje; 3. da mu je jezik tri puta gласno izustio Ime Isusovo; 4. da su na onom mjestu odmah probila iz zemlje tri vrela, a nad njima da je sagrađena današnja crkva sv. Pavla u Rimu.

Okupljajmo djecu u podmladak „Vojske S. I.“

Ustrajnost je prvi uvjet, da se nešto postigne. To vrijedi i za Vojsku Srca Isusova proti psovki. Zarana treba misliti, kako ćemo si odgojiti nov naraštaj, koji ne će psovati. U tu svrhu valja započeti sa malom djecom, s djecom iz pučke škole. Ato još nijesu takva, da bi bila za Podmladak, nastojimo barem, da se malo po malo pripravljaju na to. Lijepo bi i svrsi shodno bilo, kad bi takva djeca, a i sva ona, što pripadaju Podmlatku, imala po svrhu kleveta pričvršćenu tiskanu ili pisano ceduljicu, na kojoj se čita ovo: »Isuse moj, neka bude danas sve na nakanu Srca tvog! — Izjutra moli: Isuse moj, nastojat ću tvojom svetom pomoći, da danas ne psvujem (ne kunešem).« — Na večer: (ako si psvao!) »Oprosti mi, Bože, što sam psvao (kleo)! — (Ako nijesi psvao!) »Hvala ti, Bože, što nijesam psvao!«

Ako se dijete nauči svako jutro, kad ustane, i svaku večer, prije nego legne na počinak, poljubivši sliku Srca Isusova, što mu visi povrh kreveta, da ove riječi pobožno izgovori: naučit će zarana danomice činiti dobru odluku i p obudit pokajanje, priučit će se lako i brzo na jutarnu i večernju molitvu, i sačuvat će nam se od svake psovke. M.

DRUŠTVENI ZNAKOVI *zr. Djekojačka Društva iz novoga srebra — posto se sada i druge korine ne može dobiti — vrlo ukusni i lijepi, mogu se dobiti uz cijenu od 1 — K po prilici kod »Savesa Vojske Srca Isusova« u Zagrebu, Palmotičeva ul. 31. Isti će »Savet« poduzeti sve, da nabavi i znakove za Vojsku Srca Isusova iz iste korine (novoga srebra, oxidiranog), pa se i tu svrhu može, tko ih treba, obratiti na »Savete.«*

Sadržaj: Rani pričest djece 121. — Kako se obavljaju devetnica na čest S. I. 124. — Vjerna povijest manjih 125. — Kuharica 126. — Za „Vojsku S. I.“ 127. — Bl. Margareta Alakok 129. — Vojska nevinosti 132. — Pukovnik i zvjezdjanac 134. — Crkva sv. Josipa i k. t. daski dom. — B. Gospa svojih ne ostavlja. — Zavjet Austrije s carem na čest 135. — Zahvalnice 136. — Poziv na I. opći sastanak upravitelja M. K. iz stare dake kongregacije u Požegi 137. — Nada zbornika 138. — Vjesta iz kongregacija 141. — Svećenička kongregacija u Splitu 142. — Sv. Pavlo ap. 143. — Okupljajmo djecu u podmladak Vojske S. I. 144.

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVA

Broj 7.

SRPANJ 1917.

Tečaj XXVI.

Katoličke misije.

Opća nakana molitava i dobrih djeja u srpnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Prije rata krasno se širila sv. vjera u misijama. Nema na svijetu kraja, gdje nije već bilo misionara (vjerovjesnika). Božja je milost dala i lijep porast. U samom Kitaju sao je broj katolika u zadnje doba godimice za 100.000 vjernika. Uto buknu iznenada svjetski rat te ofuri kao mraz mnoge nade. Puno je misionskih kuća, sjemeništa i škola po raznim ratistima u Evropi, Aziji i Africi, a napose u Francuskoj topovskom vatrom razorenog, što je velika šteta po misiji. Trebat će sve iznova podizati. Iz Evrope radi rata ne mogu novi misionari da dolaze. Skupoča vrlo tišti sve misije a novčana pripomoć, bez koje se ovoliki zavodi ne mogu uzdržavati, najvećim je dijelom sasvim prestala, jer su baš zaraćene zemlje, napose Franceska, Belgija i Njemačka najviše davale. Dok Evropa trpi, trpi i ovaj užvišeni posao spasavanja duša. Spas svijeta dolazi prema Božjoj volji iz Evrope, kojoj je vjera povjerena.

Misionari pod puškom.

Ali što najviše боли prijatelja misija jest, što su misije ratom izgubile premnoge, i to baš najbolje radne sile. Kako je poznato, Francuska, koja još uvijek daje najviše misionara, pozva još godine 1914. misionare svećenike i iz najdaljih krajeva svijeta pod pušku. Nesvećenike pak, to jest braću misionare, koji su desna ruka svećenika kod rasirivanja sv. vjere, sto tako klerike, koji su se pripravljali za misionarstvo, pozvaše sve države — osim naše — pod oružje.

Mnoge su misije na taj način postale slične nastradalim pukovnicima, kojima je većina časnika pala. U nekim je mjestima otišla polovica misionara na vojsku; u misiji Sahare gotovo svi misionari odoče zajedno sa apoštolskim nadstojnjikom o. Bardon-om, tako te je misija zapravo pušena. Samo su Francuzi oko 2000 misionara pozvali u vojničku službu.

Ovako posao rašireoja sv. vjere dakako zapinje. A koliko će se od ovih misionara vojnika uopće živih i zdravih vrstiti? Već ih je na hiljadu što pognuto, što osakaćeno. U samoj Austriji i Njemačkoj palo je do polovice srpnja 1916., istina ne baš misionara, ali redovnika onih redova, koji rade u misijama: 350, ranjeno je bilo 695, zarobljeno 80. A koliko ih je postradalo od srpnja prošle do srpnja ove godine!

Azija.

U Turskoj se najviše ogutjelo, da je nestalo misionara. Tamo je prije rata radilo za rasirivanje sv. vjere 20 muških i 30 ženskih redova. Kad se Turska zaratila, protjerala je odmah sve francuske, belgijske i talijanske misionare i sestre misionarke iz cijelog carstva, njih okolo četiri hiljade (veći dio od toga su sestre). Stotine kapelica i crkvi ostalo je praznih i zapuštenih, oko 700 raznih viših i nižih škola, sirotišta i bolnica opustjelo je, misionarske kuće i posjed prešlo u vlasništvo turske države ili ih je ova barem za neko vrijeme zaposjela.

Austrijski i njemački biskupi poslali su nešto svećenika svojih podanika u Tursku, ali njihov broj jedva je prekoračio stotinu — a Šta je to mjesto četiri hiljade?! Još im valja istom učiti razne jezike: arapski, turski, armenski. Uz to sada turska vlada zahtijeva koješta od škola, čega prije nije bilo — što vrlo oteščava školsku nastavu.

Bilo je i nemira i krvoproliva u Armeniji. Turska je vlada cijeli narod, kako je bio nepouzdan, preselila sa granice u unutrašnjost zemlje. Dakako velika je to bijeda i za sjedinjene Armence.

U Perziji napali su Kurdi na kršćane oko grada Urmije. Od Kaldejaca koji su se branili, palo je 4000; njihove žene i djecu odvedoše u sužanjstvo. 20.000 Kaldejaca i Armenaca prebjeglo je u rusku Kavkazu.

U Indiji su Englezi njemačke misionare dijelom protjerali, a dijelom ih drže zarobljene u taboru zarobljenika, gdje ne postupaju s njima baš najljepše.

U Kitaju, Japanu, Koreji, Indokitaju toliko je misionara moralo pod pošku, da bi ove misije morale propasti, da nijesu evropski misionari već od dulje vremena velikim trudom i novčanim izdacima odgojili dobre domaće svećenike. Ovi ih sada s najvećom revnošću zastupaju i nadomještaju. I stari se misionari kao pomladili, te je u ratnoj godini 1915. u Kitaju broj kršćana porasao za 120.000 — ko nikad dosada. Ukupni je broj katolika bio 1.748.393 i 424.586 katekumena t. j. onih, koji se pripravljaju za sv. krst. A treba znati, da se istom prije par godina dosegao broj od milijun kršćana.

Kako je Kitaj sada također navijestio rat Njemačkoj, bojati se je, da i oni ne protjeraju misionare Nijemce. To bi bio velik udarac po kitajske misije, jer ima tamo podosta i njemačkim misionara. — I u Koreji lijepo je porasao broj katolika pored sve nestalice misionara, naime za 4.165, tako da je sada tamo 84.869 katolika.

Afrika.

Tu je bio sličan udes misija, ko u Aziji. Francuzi i Talijani pozvali svoje podanike pod oružje, a njemačke podanike jednostavno zrobile i zatvorile. Misiju poljskih Isusovaca iz Galicije, na Gornjem Zambezi-u ostavili su Englezi na miru,

Pravo su vrelo nesreća po misije u Africi ustanci, koje je svjetski rat potaknuo. Tako ustakan proti Francuzima u Maroku i u Sudanu, proti Talijanima u Tripolisu, proti Englezima u Njazi i u južnom Sudangu i t. d.

Velika je pogibelj prijetila i katolicima u Abesiniji. Tamo je mladi kralj Lidi Jasu, koji je inače vrlo sklon bio katoličkim misijama, sasvim neočekivano napustio kršćansku vjeru i prešao na muslimansku, a usto je naumio većinu kršćana iznenada poubijati. Ali Bog je znao njegove osnove. Kršćani se sretno obranile i potukote njegovu vojsku, a glavne vođe pohvataše. On je sam pobjegao, ne zna se kuda. Sadašnji je kralje Tafari dobar prijatelj katoličkih misija.

Nade.

Evo tako imadu misije svuda da dosta trpe. Ali ne treba zdvajati. Bog ne će svoje zapustiti. I i u francuskoj njemačkoj rati svi su misili, da će misije vrlo stradati, jer je baš Franceska puno trpjela, koja je i tada najveći dio u misionara i novaca za misije davala. Ali se ova bojazan nije obistinila, nasuprot misije su se digle više nego ikad prije. I ako je sadašnji rat kudikamo veći, ima u Boga moći, da sve gubitke nadoknadi i još ljepši porast dadne, ako ga molimo za to.

Već ima utješnih znakova, da će tako i biti. Zan manje za misije izvanredno je poraslo osobito u neutralnim katoličkim zemljama n. pr. u Španjolskoj, a i u zaratenim: Njemačkoj, Austriji, Sjedinjenim Državama američkim. Imućni američki katolici, daju i deset puta više nego prije za misije. Isto tako lijepo uspijeva u Americi neko iko sjemeništa za misijsare, koja su u začinje vrijeme utemeljili. Već polazi desetak novozaredenih misionara u Kitsj. Baš su pravo odabrali polje najplodnije, najznamenitije i gdje vrlo treba misionara, što znači engleski.

I sami kršćani obraćenici pomažu misijama prema svojim silama. Ratna bijeda potiče ih još više na to. Daju misionarima živež, popravljaju im zgrade i podiju sami svoje škole i crkve, uzdržavaju učitelje.

U misiji Njasa, u Srednjoj Africi, htjeli su misionari, kako piše biskup Guillemé, radi nestašice novaca i hrane da napuste malo sjevenište za buduće domaće svećenike crnce. Dočuše to crnci katolici, i odmah se složile svi iz tri obližnje misije, da će se sami brinuti za hranu seminarca, samo neka ne raspuste sjemeništa. Misionari su dakako vesela srca prihvatali ponudu. Tako je ovo sjemenište na neko vrijeme spaseno.

Drugdje opet na više mjesta htjedoše misionari bolna srca otpustiti katehiste. To su domaći craci, koji su izučeni te poučavaju u vjerouaku djecu i odrasle, koji se pripravljaju na sv. krst i to po udaljenim selima, kamo ne može misionar dosjeti. Rekoće im, da im ne mogu radi rata više nikakve plaće dati, zato nek se pobrinu za koji drugi posao. Ali katehisti izjavise, da ne će nipošto ostaviti ove misionarske službe, nego da će i bez plaće, simo za ljubav Božju i nadalje pomagati misionare u širenju kraljevstva Božjega. A nato su opet kršćani obećali, da će im oni давati potrebiti živež. Milo za drago.

Eto, vidimo, da ne trebamo zdvajati o budućnosti misija, ma bile i u najvećoj pogibelji. Ali se molimo Božu Srnu, da sve misije što više procvatu i umnože se!

Srce Isusovo spasenje naše, molitvenik i pjesmarica za štovatelje Presv. Srca Isusova, IV. izdanje doštampan je, samo radi silnih narudžaba ne može knjigoveža svladati golemi posao, pa stoga molimo svekolike, da se malo strpe, ako ga ubrzo ne dobiju. Šalje se redom, kojim su naradžbe stizale. Cijena: K 3.— i K 5.—, a šalje se samo pouzećem ili za unaprijed poslani novac. Koji su već uplatili svotu po staroj cijeni, umoljavaju se, da paknadno pripošalju 1.— K.

I dragi Bog može zakasniti.

Sta jedna domaćica. Držala je u kući red i čistoću. Pazila je na dječju svoju i služičad. Tek jednomo se nije mogla priuđiti: k službi Božjoj u nedjelju i svece obilazila bi redovito prekasno. Uvijek je moralja još nešto urediti po kući, ovome ili onoj štograd naložiti. Pa onda ono oblačenje! Prigledat valja još, da li su djeca uredno obučena. Eno već zvoni na tornju, već je skrajnje vrijeme da se podje. Sad je, čini se, sve već u redu; ali eto još samo to, pa ono: onaj dječak još nije gotov; ona sama mora se još jednom ogledati u ogledalu te tu i tamo nešto na sebi popraviti i izglađiti. Hajdemo, djeco, ždrno! Usput se mora još zadnji put svratiti u kuhinju. Na cesti susreće jednu od prijateljica, ta pozna je cijelo mjesto! Iz pristojnosti valja malo popostati i ukraško se priupitati za zdravlje, i drugo koješta . . .

Napokon eto je pred crkvom. Unide u nju, a ono se već svršilo Evangelije, a kadikad i prikazanje i predslavlje. — I tako se to događalo od nedjelje do nedjelje, od sveca do sveca.

Kad al jednom, naglo pozli našoj domaćici. Brzo po liječnika! Dode liječnik i vidi, da je bolest vrlo ozbiljna. Kap, šta li je. Dakle brzo po svećenika! Župnik uze sve što je potrebito i hiti bolesnici. Ali prije nego li stigne, domaćica dahne zadnji put i preminu. Župnik joj mogao još dati sveto određenje i zadnju pomast samo uz uvjet, ako još živi.

I tako domaćica umrije naglo, a da se nije pravo ni na smrt pripravila, umrije bez ispojedici i pričestii! Ovaj put je Bog došao nešto kasnije — je li možda i prekasno? — —

Svoju nedjeljnu dužnost vrši savjesno, točno i u pravo vrijeme, jer i dragi Bog, eto, može zakasniti . . .

Srce Isusovo, do smrti poslušno postalo.

Sv. Pavao govori o Isusu: „Pokornošću jednoga postat će pravni mnogi“ (Rim, 5, 19). Nepokornošću je otpao rod ljudski od Boga, pokornošću ga svojom Isus izmiri i združi s Bogom. Nepokornošću je unišao grijeh, a s grijehom i sve nevolje u svijet; pokornošću je svojom Isus grijeh uništio, i sve njegove zle posljedice što uništio što ublažio. Nepokornost nam je nebo zatvorila, a pakao, otvorila; pokornošću svojom nam otvorili Isus nebo, a zatvorili pakao onima, koji mu se pokoravaju.

Svako je djelo Isusovo bilo najsavršenije. Takva mu bijaše i pokornost.

Pokornost Isusova je bila najsavršenija. Savršena je pokornost, koja se pokorava ne samo djelom; nego i voljom i razumom. Kad ti činiš doduše ono, što ti stariji nalaže, al nerado: pokoravaš se samo izvana, djelom. To je najniža, najnesavršenija pokornost. Kad činiš ono, što ti se nalaže i rado; ali ipak drukčije misliš, nego starješina, koji ti zapovijeda; ti sudiš, da to nije potrebno: onda se pokoravaš ne samo djelom nego i voljom, al ne pokoravaš se razumom, jer odsuduješ ono, što činiš. Onaj se dakle pokorava savršeno, koji tako sudi, tako hoće i tako čini, kako mu stariji njegov nalaže.

Isus je imao i čovječji razum, čovječju volju i čovječja djela. Al on nije nikada ni u čem drukčije sudio, drukčije htio, ili drukčije djelovalo, nego što je njegov Otac nebeski sudio i htio. — Još nikada nije bilo na zemlji čovjeka, koji bi tako bio u svem Bogu pokoran, kao što je bio Isus. Zato je Bog Otac s neba izjavio, da je Isus njegov najmiliji Sin, i da ga svi slušamo. Zato je Isus izjavio, kako sv. Pavao o njem piše, još prije, nego je na svijet došao, da mu je zakon Očevo upisan u Srce. Isus se je od srca pokoravao Bogu Ocu.

Dokle se je Isus pokoravao Bogu Ocu? Srce je Isusovo bilo poslušno sve do smrti. Jedva ima čovjeka na svijetu, koji se ne bi barem više puta Bogu pokorio; ako ne zbog drugog razloga, a ono barem zato, da umiri svoju savjest. Al uvek se Bogu pokoravati i u svem, tako da nikada ni u čem ne odstupimo od njegove svete volje: to je savršena pokornost. Tako se je pokoravalo Srce Isusovo Bogu Ocu.

Koliko je osjećaja i čuvstava očutjelo Presv. Srce Isusovo cijeli svoj život! Tko bi to mogao izbrojiti? Al nikada ni jedno čuvstvo nije se pojavilo u tom Srcu, što ne bi bilo sasvim po Očevoj volji. — Takvu savršenu pokornost je samo Isus imao i njegova preblažena Majka!

U čem je Isus bio pokoran nebeskome Ocu? Lako je pokoravati se, kad nam se što ugodno. lako i časno nalaže. Ali savršena se pokornost kuša i pokazuje u mučnim, teškim i ponizujućim djeđima. Znamo, kako teška, mučna i najponiznja djela izvede Isus za nas. Muka Isusova je sastavljena od najmučnijih i najšramotnijih djela, što ih je samo ljudska zloča izmislit mogla. Prevelika žalost i zgražanje na maslinskem brdu istisnula je vapaj Presv. Srca k Ocu nebeskomu: „Oče, ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež“; al odmah dodaje: „Ali neka ne bude moja volja, nego tvoja!“ Krvavi znoj, kojim se pri tom znojio, cdaće, da su to bile posve vanredne muke, što ih je trpio.

Daj mi barem ti, dušo, ugledi!

Poznato je, da je bičevanje kod Rimljana bila priprava na smrt. Isusa su osobito okrutno išibali. To je strašna i najponiznja kazna, jer su Rimljani samo robeve kaznili bičovanjem. Nema veće poniznosti od one, što je Isus pretrpio kod krunisanja trnovom krunom. Pljuvahu mu u lice i klecahu pred njim, porugljivo govoreći: „Zdravo kralju židovskom!“

Kako težak bijaše mu križ, što ga je na svojim ramenima nosio! Tri puta se srušio pod njegovim teretom. Napokon prisiliše Simona Cireneca, da mu pomogne, jer su se bojali, da će putem umrijeti, i da ga neće moći razapeti, a to su htjeli pod svaku cijenu. A tko će izreći kako je užasno bilo prikivanje na križ! Dok je tri sata visio na križu, sve je muke ponovio u najvećoj mjeri, što jedosada trpio. Nije bilo nijednoga savršenstva, kojem se ne bi narugali. Javno ga pogrdiše kao varalicu, bogohulca i krštitelja zakona.

Kad je sve to divnom pokornosti podnio i do zadnjega slova volju Oca svoga ispunio, reče: „Oče, u ruke tvoje predajem dušu svoju!“ Rekavši to ispusti dušu svoju. Tako je Srce Isusovo sve do smrti Ocu poslušno bilo.

Komu se je Isus još pokoravao? Isus se nije samo pokoravao svojoj presvetoj Majki i svom Othiranitelju, sv. Josipu, nego i nepravednom succu Pilatu, krvnicima i vojnicima, koji ga trnjem okruniše, koji mu se rugahu. Pokoravao se je i crkvenim i svjetovnim zakonitim poglavarama. Nije gledao, jesu li oni kreposni ili ne; da li je ono, što zapovijedaju za njega ugodno ili mučno. Samo je na jedno gledao: jesu li oni zakoniti poglavari, i jesu li namjesnici Oca njegova nebeskoga. To mu je bilo dosta.

U tom je najveća savršenost pokornosti, kad se radi Boga pokoravamo i ljudima s istom spremnošću, kao da nam sam Bog osobno zapovijeda. A to je Isus činio.

Kod njega je to neizreciva savršenost i upravo čudovita pokornost, jer premda je pravi Bog, pokoravao se ljudima, svojim stvorevima.

Zašto se je Isus pokoravao? Na početku smo čuli od sv. Pavla apostola, koji piše o Isusu: „Pokornošću jednoga postat će pravedni mnogi.“ Zato je Isus bio do smrti pokoran, da nas nauči, kako nam se treba pokoravati i da ujedno zadovolji za našu nepokornost.

I doista trebali smo tako divnu i savršenu pokornost, da se otresemo prirodene nam oholosti i da obljudimo milu poniznost i pokornost, što nam ju pokaza Isus. Toliku smo uvredu nanijeli Bogu svojom ohološću i nepokornošću, da je samo poniznost i pokornost Presv. Srca mogla zato Bogu zadovoljiti.

Bogu je tako mila pokornost, da će sve one, koji mu se pokoravaju primiti k sebi u svoje kraljevstvo. A sve nepokorne isključit će iz njega.

Kad bi se Isus često ukazao bl. Margareti i podučavao je u pobožnosti prema svom Presv. Srcu, dogodilo se je više puta, da je bl. Margareta znakom bila pozvana na koju redovničku dužnost, Isus joj reče, nek odmah ide. — Želio je od nje, da se što češće pričesti, al samo — ukoliko će joj to pokornost dopuštati. Zapovijedao joj, da se izloži slika njegova Presv. Srca na javno štovanje, al samo — ako to zakoniti starještine dopuste.

Kako je to utješljivo za nas! Sad znamo dobro, čim ćemo Presv. Srcu našega Spasitelja ugoditi i najveću mu čast pružiti: ako činimo što nam Bog, sv. Crkva i zakoniti glavari nalažu. Nije drugo ništa ni Isus činio, osim samo ono, što bi mu naložio nebeski Otac. A sve je to tako savršeno vršio, da je u tom sve do smrti ustrajao. Činimo tako i mi, da budemo pravi učenici najboljega Učitelja.

M. K. D. I.

Prijatelju.

U mладенаčko nebo zirnuh tvoje;
Već mnogi oblak sjaj mu rajni muti;
I vidjeh crne sile gdje se roje —
Ah, čujem grome, čujem vihor ljudi!

I vidjeh strjelu žarku kako pade,
U srce tvoje baš je udarila:
Tek drhtnuše ti bolno grudi mlađe,
Smrt crnim velom već ih obavila.

Ja plakah gorko, kao d'jete malo;
Ja plakah, plakah, a nad srcem tvojim;
Do zv'jezda se je smjelo uzdizalo,
A sada? — Shrvan pred njim mrtvim stojim.

O. R.

Savjet umirućega.

Dom Pietro II., brazilijski car, ležao god. 1891. u Parizu na smrtnoj postelji. Jednog će dana zapitati liječnika:

»Gospodine doktore, imate li vi djece?«

»Imam ih šesteto, Veličanstvo!«

»Gospodine, poslušajte moj savjet! Pamtite: umirući vam ga daje! Odgojite svu svoju djecu u strogo vjerskom duhu! Moja je mladost nažalost prošla bez vjerskog uzgoja; taj sam gubitak čutio kroz sav svoj život. Istina, ja sam kusao, da kasnije nadoknadim; ali ako zraka vjere ne pronikne već djetinje srce, ne će ga vjera nikad poslije skroz prožeti.«

Ne potvrđuje li ovo i svagdanje iskustvo? Čovjek, koji je u mlađosti svojoj bio odgojen u živoj vjeri i u strahu Božjem, puno će se laglje obratiti, ako poslije u životu možda i posrne; naprotiv, tko se u maloći nije naučio Boga bojati i ljubiti, taj pod starost postaje nepopravljiv. I još se tuže bezdušni roditelji, koji su ga sami tako uzgojili, da sada pod staru glavu njihovu ništa ne mari za njih, što ih pušta skapavati! Što su si posijali, to sada žanju.

Stoga: Roditelji! Neka vam je prva briga kod uzgoja djece, da ju dobro uzgojiti u svetoj vjeri!

Bl. Margareta Alakok.

Plać: Stjepan Babunović D. I.

Dva čudesna ozdravljenja.

Sestri Klaudiji Andelini bijaše od prilike 19 godina, kad je dana 18. studenoga 1712. spopadoše nemile beli u trbuhi (kolika), koje potrajaše puna dva dana. Siromašna patnica oslabi na smrt. Tada najednom popustiše ljuti bolovi, ali joj zato ostade cijela desna strana uzeta. S desnom rukom i nogom nije mogla ni maknuti. Cijela ta strana posta bezosjetna, te su mogli pritiskati, iglama te bosti, a bolesnica nije od svega toga ništa osjećala. Prizvani liječnici pokušaše do konca mjeseca pa i cijeli prosinac sva moguća sredstva, ali uzalud. Svi topli oblozi, kupke i druga sredstva ostadoše bezuspješna; što više, pojavi se novo zlo: živci na ručnim i nožnim prstima počeše se kvariti. Prsti na rukama savijali se prema dlansu tolikom silom, te su joj morali utisnuti u šaku čvrst savijen papir, da joj nokti ne urastu u meso. Slično se i nožni prsti saviše prema stopalu. Napokon se poče tresti i savijati cijela bôna strana, osobito ruka. Uzeti udovi ne mirovahu ni za čas, osim dok je bolesnica ležala ispružena na postelji. Kad bi je za koji čas pridigli, da posteljnu poprave, trpjela bi neiskazane боли.

U slijecnju zdvojije već svi liječnici. Napustiše je pod izlikom, da valja čekati proljeće, kad će nove trave bolje djelovati u blozima. Bolesna pak slabila danomice sve više i više. Dne 17. veljače svjetova joj s. Petronila Ruža de Farges, da počne devetnicu u čast pokojne majke Margarete, koja je do sada već mnogim pomogla. Bolesnica ne htjede. Kasnije priznade sama, da je to zato učinila, što nije osjećala nikakva višeg štovanja spram pokojnice. Zazivala re, govoraše, tolike Svece, pa joj nijesu pomogli, kako će Margajeta? Valjda nije ona moćnija od njih? — U taj čas stupa u sobu glavarica, m. Anka Elizabeta de la Garde. Ona joj također preporuči tu devetnicu. Glavarici se nije mogla oprjeti. Ona dakle pristane i dopusti, da joj oko vrata objese neke moći časne pokojnica. Sestre započeše devetnicu pokraj nezina kreveta.

Ali je dva se glavarica udaljila, a naša bolesnica skine moći s vrata. Kad joj htjedoše obući košulju, koju su prije bili položili na grob Margaretin, oprije se bolesnica tomu odlučno ispričavajući se, da ima za to vremena i sutra. Sve je to kasnije priznala penizno na istrazi.

Te noći prisni se s. Klaudiji Andelini, da oblači onu košulju, koju su joj sinoć htjeli obući, i u taj čas da je ozdravila. Kako su joj bolovi bili veliki, san joj bio kratak; i ona se često budila i često ponovno zadrijemala, a svaki put ista joj slika pred očima. To je užen iri. Poče razm šljati, ne bi li napokon ipak obukla tu košulju. Tko zna, nije li to možda opomena o ozgora. Pouzdanje u Margaretu poče se pomalo javljati, a s njime i nada u ozdravljenje. Čim su dakle sestre bolničarke došle u svu zoru, da je prigledaju, zamoli ih bolesnica, da bi joj donijele i obukle onu košulju. Jedna od njih zabavljena spremanjem po sobi, naruga joj se u lice, što sad sama ište, čemu se jučer protivila, a druga s. Marija Virginija

de la Martiniere, donese joj košulju i teškom mukom obuče. Bolesnica je još uvijek bila uzeta i ukočena.

U taj čas zazvoni zvonce na molitvu. Bolničarke otidoše. Bolesnica osta sama i uze zaufano moliti Boga za zdravlje. Najednom očuti nekakvu studen u uzetoj ruci, a odmah za tim drhtavicu u cijeloj bônoj strani, dok napokon ne oblada ugodna toplina ukočenim udima. Osjećala je, da joj se zdravlje povraća i u čas pruži iz postelje uzetu ruku, koju inače bez pripomoći druge ruke nije mogla prije ni maknuti. Sva sretna radi toga pokusa pokuša kleknuti na postelji i zahvaliti se Bogu. Ali noge joj se iznevjeriše, i ona pade zdvojna na uglavlje. To ju sasvim smelo; nije znala, što se to s njome događa.

U to se povrati od molitve bolničarka s. Marija Kristina de Morand, pa će je odmah s vrata onako u šali upitati, je li već ozdravila „Jesam!“ poviće bolesnica, došavši u taj čas k sebi. „Da vidite, da sam doista ozdravila, ustati ću, evo, i to sama, bez pripomoći.“ I u taj čas sjede u postelji, zaogrne se pokrivalom i bez ikakve poteškoće ispruži obadvije noge iz kreveta.

Sestra bolničarka sva prestrašena uteće iz sobe i pohiti k glavarici, da je izvjesti o svem, što je vidjela. Glavarica pode odmah u pratinji nekoliko sestara k bolesnici i ugleda ovu, kako sjedi na kraj postelje čekajući, da joj tko donese odijelo. Donijeće joj odijelo. Ona ga sama bez muke obuče i pode potom sama bez potpore po sobi. Sestre ostadoše zapanjene. Sad je pozove glavaricu u crkvu, da se zahvali Bogu. Sretna ozdravljenica idaše sama bez velike muke s gornjega sprata preko stubišta dolje u crkvu; samo osjeti, da joj je desno koljeno pri penjanju uz stube ili pri silasku niz stube nešto ukočeno, da si mora rukom pomoći. Ovaj ostatak bolesti pripustio je Gospodin, da ga novim čudom nekoliko dana kasnije ukloni.

Glavarica dade odnah prizvati liječnike, ranarne i hékare. Dodoše četvorica. Jedan od njih bijaše prije protestanat. Oni stadoše kao okamenjeni gledajući onu, kojoj su već smrtnu odsudu potpisali, i koju su još dan prije u onako tužnom stanju ostavili, kako sada slobodno i bez ikakve potpore sigurno ide gore dolje po sobi. Razboritost ih ipak prinuka da je svestrano ispitaju i pretraže. Uzeše daљe opipavati do nečavno uzeta i ukočena vđa, stadoše ih gnjeti, savijati; zatim bolesnicu ispitivati; po tom se medusobno razgovoriše; napokon priznaše, da se istina ne da zanijekati, da je tu očit prst Božji, koji jedini može onaku bolest ovako naglo i ovako temeljito izlijediti.

Sva četvorica potvrđiše to pol godine kasnije prisegom na sudbenoj istrazi. „Ne sumnjam ni najmanje,“ izjavlja na toj istrazi doktor medicine, Billet, „da je to čudo; pa sam pripravan to posvjeđaći, premda inače od naravi ne vjerujem u čudesa.“

Isti dan pisala je sestra Klaudija Andelina o ozdravljenju svome ocu, i to onom istom rukom, kojom već četvrt godine nije mogla gibati. Što više, i prije snaga povratila joj se sasvim tako, te je mogla ovelik teret tom rukom dići sa zemlje, kolikogod su puta od nje zaželjeli. Cijeli taj dan sproveđe u gostinjskoj sobi, da udovolji raznim osobama iz grada, što su se htjele na svoje oči uvjeriti o čudesnom ozdravljenju.

Pomenuta ukočenost i slabost u koljenu potrajala je međutim više dana. Bolesnica uze moliti presv. Srce Isusovo za pomoć i zamoli jednog svećenika, da odsluži pet svetih misa na čast presv. Srca Isusova i pet svetih rana negovih. Svećenik obeća, ali odgodii mise više dana. Istim iza kakvih 14 dana sjet se toga obećanja i poče služiti obećane svete mise uzasepcce. Sestra Klaudija Andelinia, koja o svem tome nije ništa znala, osjeti na jednom, da je sasvim ozdravila. Propita se dakle, jesu li odslužene zamoljene svete mise; i na svoje veliko čudo saznade, da je upravo onoga dana sasvim ozdravila, kad je svećenik odslužio bio prvu svetu misu u čast presv. Srca Isusova. Tako ju je, eto milostivi Bog izlijecio sasvim po zazivu presv. Srca Isusova, za čiju je proslavu časna pokojnica toliko revnovala. Tim je ne samo odobrio ono štovanje, što ga pobožni puk prinosio majci Margareti, nego je ujedno potvrdio i pobežnost, koju je po njoj svijetu otkrio.

Za druge.

Isuse mili, zar se ne bi moglo učiniti stogod za tolike duše, koje su se zaputile putem propasti? Neke između njih leže mi osobito na srcu. Srce bi im moje rado pomoglo, da sa one spase, ali tako, da one za to ne znaju. Želio bi ih popraviti, ali da im ni riječi ne rekнем. Ta one me i tako ne bi poslušale. Bili to bilo moguće?

Dolazi mi na um jedan praktični prijedlog. Staviti ću ga pred Svetobranište, do tvojih nogu, a ti učini, što ti se bolje pričini. Prijedlog bi bio taj: Pošto je uzaludno s nekim grijesnicima raspravljati i na dobro ih upućivati, pokušat ću da ti se ponudim mjesto njih, da ih ja zamjenjujem i tako ih tebi preporučim u nadi, da ćeš ti, o Isuse, primiti oru, što ću ja učiniti za njih, kao da su oni sami učinili. Za sada zastupat ću osobito jednog grješnika i to ovako:

1. Kad god pristupim k sakramentu svete pokore, molit ću Boga i za njega, da mu Bog oprosti njegove grijeha i obavit ću koju pokoru mjesto njega.

2. Jedamput na mjesec prikazat ću svetu pričest za njegovo obraćenje.

3. Svako jutro i večer izmolit ću Oče naš, Zdravo Marijo i djelo pokajanja, proseći Gospodina, da te molitve primi, kao da ih je moj grješnik sam izmolio i da mu udijeli milost pravoga skrušenja.

4. Jedamput na sedmicu ili više puta, ako mi bude moguće, slušat ću svetu misu za njega i mjesto njega.

5. Vježbat ću se u onoj kreposti, koja njemu po mom slabom sudu najviše manjka.

5. Učinit ću svaki dan po koju samozataju za njegovo dobro i podnijet ću u ime zadovoljštine za njega sve suprotivštine, što me mogu preko dana zadesiti.

Što kažeš mili, Isuse na taj moj prijedlog?... Sviđa li ti se?... Ja mislim, da ti se sviđa i stavljam ga bezdvojno u djelo; a ti si tako dobar, pa ćeš ga blagosloviti.

Dakle Isuse mili mi smo se sporazumjeli. Ja odsele zastupam pred tobom, onoga grješnika — ti već znadeš kojega — i sve ono dobro, što ću učiniti, smatrati ćeš, kao da je on sam učinio. Tako će moj

grješnik svako jutro izmoliti jutarnju molitvu, poći će k svetoj ispovijedi, primit će svetu pričest, slušat će svetu misu, obaviti će uvečer večernju molitvu, vježbat će se u u mrtvenju, samozatsaji i u svakoj drugoj kreposti...*) Isuse jesu li zadovoljan s ovom zamjenom? A reci mi zar niješ ti prvi izumio ovakovu zamjenu za grješnike? Zar niješ ti na križu mjesto grješnika trpio i umro? Zar nije Otac nebeski tvoju zamjenu primio? Zar nije grješnicima oprostio? Dopusti dakle, da naslijedujem tvoj primjer, a ti naslijeduj onaj tvoga nebeskoga Oca: primi ono, što ti prikazujem, blagoslov i oprosti mojemu grješniku.

Ah, kako bi mi duša bila sretna, da mogu sudjelovati kod spašenja jedne duše i spasiti ju, a da ona za to ništa ne zna, ili da se ona možda samo meni za ljubav na dobro sklone! Ja se nadam, da će ju jednoga dена vidjeti spašenu, jer znam, da ćeš mi ti, dobri Pastiru, rado dopustiti, da s tobom skupa tražim izgubljenu ovcu.

Augustina.

Uzor pomladak Vojske Srca Isusova.

Želimo li imati Vojsku Srca Isusova, koja sasroma odgovara željama Srca Isusova, nemojmo žaliti vramena; po-mimo s djecom, i to sa školskom djecom, koja su od pričesti. Ussdimo ponajprije u srca ove djece mržnju proti psovki. Kako? Kraljica Blanka svaki bi dan govorila sinu svomu sv. Ljudevitu, francuskow kralju: »Sinko moj, ja te volim više nego zenicu oka svoga, ali ipak radije bih te vidjela m tvu u naručju svome, nego sa smrtnim grijehom na duši. Te su se riječi daboko usadila u srce maloga Ljudevita, de nije nikada strtno sagriesio. Slično govorimo deći često i mi. Dajmo svakomu djetetu Podmlatka ceduljicu s natpisom, o kojem je govorio Glasnik u prošlom broju (strana 144). »Dijete neka stavi tu ceduljicu u okvir koje svete slike nad svoju postelju. Kad se probudi u jutro, poljubi sliku i moli, što je napisano na toj cedulji. Na večer, prije nego legne u krevet, nek opet poljubi sliku i nek izmoli, kako ga cedulja ooominje: »Oprosti mi, Bože, što sam psovao«, dotično ako nije pso-vao: »Hvala ti, Bože, što nijesam psovao«. Ne nemojmo se tim zadovoljiti, premda dijete nije obvezano pod grijeb, da te molitvice izmoli,

Isuse moj, milosrđe!

* Time se hoće reći samo to, da su ova dobra djela kadra isprositi grješniku milost obraćenja, ništa više. Krivo bi pak bilo, kad bi tko mislio, da može mjesto sebe poslati drugoga na misu, na ispovijed, na pričest itd. upravo tako, kao što ne može nikoga mjesto sebe poslati na ručak. Jelo koristi samo onome, koji sam jede.

na što valja izrijekom upozoriti djecu, tražimo ipak od djeteta, da ih moli jutrom i večerom, e da se tako na dobro uputi i nauči.

Druge uspješnije sredstvo je sv. pričest. Ako su takve prilike, da možemo navesti svu školsku djecu, da se pričeste svake sedmice za iskorenjuće psovke: sigurni smo, da će uspijeti u svojem poduzeću. Dijete, koje se pričešće svakih osam dana, nema ređovito smrtnih grijeha. Tko ima posla s mladeži, zna, što to znači: imati dijete, koje kroz cijelu pučku školu nije nikada sagrijesilo proti sv. čistoći, ili barem rijetko kada. U njem su igušene kao u klici one strasti, koje vode našu mladež u propast. Dijete, koje se pričešće svake sedmice, kad odraste, pričešćivat će se barem svaki mjesec. Nema boljega načina da širim čestu sv. pričest, nego da počmem sa školskom djecom.

Dijete se rado igra vojnika, osobito danas. Prilagodimo se tomu i uredimo Podmladak na vojničku. Naučimo djecu lijepo se pokloniti Isusu, kad ulaze i kad izlaze iz crkve. Neka oko gleda u svetohranište, a desno koljeno neka se prigne sve do zemlje uz lijevu nogu. To je vojnički poklon. Neka ova djeca imaju svoje mjesto, određeno od župnika, neka budu u redu kao kakva vojnička satnija. Neka izlaze iz crkve lijepim redom dva i dva, pošto su se poklonili presv. Sakramantu

Ali, tko će paziti na taj red? Razdijelimo djecu u tri, četiri skupine prema broju. Svakoj skupini neka bude na čelu jedan pročelnik. Kad on klekne, klekne cijela skupina. Neka se župnik pobrine, da malo izvježba djecu, pa neka bude siguran, da će ga uspjeh lijepo razveseliti.

Tko piše ove retke, piše iz iskustva, što ga od više godina dobio i to ne samo u jednoj župi. Župnik ili kapelan neka samo nadzirn, da li se vrši, sto su odredili.

Svake nedjelje neka se svi pročelnici sastanu, da izvijestite ukratko svoga župnika, a župnik će onda izdati daljne naredbe. Po mogućnosti neka sva djeca imaju svoj znak i mali barjak, pod kojim stupaju u procesiji, ako joj nijesu obvezata prisustvovati kao školska djeca. Neka ova djeca javne na dopisnicu svaki mjesec »Savezu Vojske Srca Isusova», Zagreb, Palmotićeva ulic 33 mjesечно broj sv. Pričesti, što su ih primili, da se iskorjeni psovka. Budemo li tako postupali s djecom nekoliko godina, ubrati ćemo takav plod, kojemu se nijesmo niti izdaleka nadali.

M

Velike slike Srca Isusova i Srca Marijina u bojama, oglašene u prošlom broju Glasnica, nijesu nažalost stigle na vrijeme, kako nam je bilo rečeno. Molimo stoga, da nas ljubezno ispričaju svi, koji su morali preko očekivanja čekati. Nadamo im se tek pod kraj srpnja. Cijena je po komadu K 2.—, a šalje se najmanje 10 komada; i to uvijek: 5 Srce Isusovo i 5 Srce Marijino (= K 20.—); k tomu 1.— K za poštarinu i pakovanje, dakle ukupno 21.— K. Šalje se samo pouzećem ili za uprĳed poslani novac. Naručuje se kod uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu.

„Veliko obećanje Srca Isusova“ stoji neuvezano K 1.50, a uvezano K 2.50. (U br. 5. i 6. bilo pogrešno štampano 2.— K).

Sveti Franjo Ksavverski sa slikama stoji K 3.20. — Sve se ovo naručuje kod *Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu*.

DOPISI.

Mali Ston u Dalmaciji. — „Vojška“ je ovdje osnovana još god. 1908. prema starim pravilima te broji 53 obitelji kao članove. Upisana je glava obitelji, koja se brine, da se u njezinoj obitelji ne kune i-ne psuje, po mogućnosti nastoji, da pravdu i kletvu svadje zaprijeti. Mnogi su u tom društvu revni vojnici; bore se bezobzirno; opominju i kore pravdaše, kakvogod bili. Uprava se sastoji od 14 lica „časnika“ zvanih, koji neuromorno pomažu župnika u svemu.

Madarevo, Hrvatska. — Od Božića do Uskrsa ove godine primilo je djevojačko društvo u svemu 680 sv. pričestiti u naknadu za uvrede, što se namasaju Presv. Srcu Isusovu, osobito psovkom i kletvom. Dne 3. ožujka primljeno je 108 novih članica, tako te danas društvo broji 180 članova. Za zastavu je sabrano do sada 500 kruna. Bude li se dalo, blagoslovit ćemo ju na blagdan Srca Isusovog. — Članice su u narodom obavljalje korizmene pobožnosti kod triju križeva u selu, a u Velikom tjednu počasnu stražu kod Božjega groba. E.

Kraljev Vrh, Hrvatska. — Po je godine, kako imademo ovdje djevojačko društvo. Upisano je do sada 80 članica. Djevojke su revne i ustrajne marljivo primaju svete sakramente. Sabraže i 462 krune za barjak, što ga naručiše u Češkoj. Blagoslovijen je na Duhove ove godine. Društvo se brine za ukraš crkve i oltara. Z.

Stubica Gornja. — U lipnju prošle godine osnovala se kod nas Vojška Srca Isusova proti psovki. Odmah smo zaželjeli imati svoj barjak, oko kojega ćemo se kupiti i pod kojim ćemo sudjelovati prigodom raznih crkvenih svećenosti. Na našu molbu za posredovanje odgovorio nam Savez Vojske u Zagrebu, da se stprimo do iza rata, jer da sada nema ni dobrog materijala niti se može danas išta dobiti uz primjerenu cijenu. Ipak se za svaki slučaj popitasmo kod č. sestara u Zagrebu: možda imadu u zalihu još štogod stare svile? I doista imale su još za jedan barjak, i obećaše, da će nam ga napraviti.

Barjak je od trobojnog svilenog damasta sa Srećem Isusovim na bijelom polju i s natpisom: „Vojška Srca Isusova u Gornjoj Stubici“. Dne 29. travnja ove godine blagoslovio se barjak i tako priveo svojoj svrsi.

Rač. I kod nas je osnovano djevojačko društvo. Bilo s početka dosta poteškoća i nepričula, jer bi u društvo htjele sve, a pravila neće da se savjesno drži. Djevojke, koje su u društvu, moraju biti uzor za sve druge, a ako bi i one hodale po mraku i tražile noćne zabave, što će onda istom ono druge! Nije dakle druge, već se valja svladati i odreći svih nevaljnih običaja, držati se točno pravila, pa će društvo cvasti i napredovati, od čega će djevojke same najviše koristiti imati. Čestite djevojke ponos su i roditelja i čitavoga sela. Takve želimo mi sve biti.

Bojno polje. Kod moje su čete zastupane sve narodnosti naše monarkije. Žima nas svakojakih, pa i socijal-demokrata. Oni češki socijci najgori su. Ti ne-imaju a ma baš nikakve vjere; psuju i prokljinju, da je strahota. Jednoga dana, kad smo se i opet dosta namučili, oni po svom običaju udri psuj sve, što bi im došlo u ludu glavu njihovu. Samo sam ja ostao miran, kao da nijesam isti teret s njima nosio. Čude se oni i ne mogu, da me ne zapitaju: „Ta reci nam: jesli li ti od kamena, da se ni najmanje ne tužiš?“ — „A šta će mi tužba pomoći? Je li vama sada laglje, kad ste toliko toga izrigali? U ostalom, ja imam izvrsno sredstvo, koje me čini uvijek veselim i dobre volje...“ A oni načulili uši, da-saznaju, kakvo je to čarobno sredstvo. Ja cu onda njima: „Ja sam katolik...“ — „Ah, pa i mi smo katolici!“ — „Vi ste pogani, a ne katolici! Kad bi bili katolici, vi bi vjerovali u Boga i poštivali ga, a ne biste ga tako strašno psovali. Ja sam katolik, pa mu se svaki dan molim, i on mi daje jakosti i snage, da i najveće napore strpljivo podnašam. Budite i vi katolici ne samo na jeziku i u životu, pa čete i vi biti veseli i zadovoljni“. — Pokunjili se i uš-tilli ko zalive. Odonda sve nekako kradomice pogledaju na moj Glasnik i Kalendar Srca Isusova, a ja ih namjerice ostavim na stolu ili na krevetu, kada-kamo izadem, a oni onda uzmu i čitaju ili barem slike razgledaju. Dalo bi se t s njima što postići, kad ne bi bili robovi nesretnoga ljudskoga straha.

Selca na Braču, u travnju 1917. — U našem gradiću priredio je naš župnik don Slavko Stambuk duhovne vježbe za puk. Propovijedao je o. Vinko Michieli D. I. Crkva bijaše uвijek dupkom puna, da sluša vrijednog i revnog o. Vinka. Skoro nitko nije izostao, da nije pristupio k sv. pričestiju.

Utemeljila se „Vojška Srca Isusova“ proti psovki sa podmlatkom. Upisalo se je preko 250 muškaraca. Predsjednikom bi izabran jednoglasno poglaviti g.

načelnik Matko Carević, a potpredsjednikom g. donaćelnikom Andrija N. Štambuk, za mladež: g. Mirko pl. Labaš. Onda bje utemeljeno „Djevojačko društvo Srca Isusova“ sa podmlatkom. Upisalo se 150 članova. Gilavarica bi izabrana gdica Marica Štambuk, a revniteljice: Anka Štambuk, Mira Štambuk, Marija pl. Labaš i Kostanca Carević, zamjenica bolesne Marije Pavičić.

„Revniteljice apostolstva molitve“, što njih, izabraše za odbornice gospode: Mariju Carević, nadučiteljicu Milicu Štambuk, Franku Štambuk i Jorku udovu Jurinu. Božansko Srce neka blagoslov rad veleč. župnika i o. Michielia, da ova društva cvalu i napredaju! N.

Pomozimo braći molitvom.

Josip Vrbaček D. I.

Svaki broj „Glasnika“ preporuča na prvom mjestu u molitve neke osobite potrebe sv. Crkve, a na zadnjoj strani savija čitavi vijenac. To je prvo namijenjeno članovima „Apostolstva molitve.“ No ne bi odavalo pravog katoličkog osjećanja, a ni prave ljubavi Bož. Srca, kad ne bi i svaki čitatelj toliko raširio svoga srca, te bi moglo obujmiti sve one potrebe. Dobar katolik nastoji da učini stvar slave Božje svojom stvari, dobro bližnjega svojim dobrom, želje Spasiteljeve svojim željama. Što većma odgovara svačanje i nastojanje njegovo mislima i nakanama Spasiteljevim, to je i on sam u sebi znamenitiji, jer se približuje Bož. Uzoru i cilju svome. A evo kako je baš želja Gospodnja, da se molimo za spas i napredak braće naše.

Kad je Spasitelj video zapuštenost naroda, ali i pripravnost mnogih srdaca da prime božanski nauk, reče svojim učenicima: „Žetva je istina velika, no poslenika je malo. Molite se dakle Gospodaru žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju.“ Bog bi mogao i sam od sebe bez molitve stvorova poslati vjerovjesnike; ta njegova je žetva, njegovi su i radnici; a k tome je dobrostiv i velikodušan, pa od sebe drage volje hoće da usreći ljudе. Ipak Sin njegov, koji jedini potpuno znade Oca, veli: Moliti valja Oca, da pošalje. Hoće dakle Bog, da i u tom radi za ljudе po ljudima i s ljudima; hoće, da oni, koji ga upoznaše, sudjeluju na božanskom djelu spasenja braće svoje. Zašto pak baš tako hoće, to nam odaje druga jedna riječ Spasiteljeva. „Molite se za one, koji vas progone; da budete dječa Oca vašega, koji je na nebesima.“ Ljubav prema bližnjemu zasvjedočujemo molitvom; ljubavlju pak i molitvom pokazujemo se vrijednim imena djece Božje.

Cijeli je ljudski rod već ovdje na zemljи jedna obitelj pred očima Štvoriteljevim, a spašeni će jednom sačinjavati u nebu divnu cjelinu tako usko svezanu, kao što su udovi tijela međusobom svezani. Jedno ćemo biti tijelo, kojemu je Krist glava! U tom divnom jedinstvu ljubavi spajat će nas mnogestruke veze, a svaki član mora nešto doprinositi zajednici tijela. Da se opet ušposobi za tu zajednicu mora već za svog zemnog života njoži nešto doprinijeti. Zar ne osjeća čovjek neko osobito čuvstvo milja, kad pogleda na zastavu ili oltar, za koji je i sam nešto doprinio; neku posebnu privrženost društvu, kod kojega i sam radi? Raspoložiš li dakle srce svoje prema onoj svetoj zajednici tako te se njoži raduješ, želiš li da se poveća, poradiš li ovdje za nju poukom, dobrim primjerom, svag-

danjim prikazanjem svojih teškoća Gospodinu, a napose i molitvom: to ćeš se tako usposobiti, da će ti ponarasti ljubav k onoj zajednici. I što bude bila veća tvoja privrženost bit ćeš većma i dionikom zajedničke sreće. Kakva će te radost obuzeti, kada jednom spoznaš, da si baš ti molitvom svojom sudjelovao kod spasavanja tolike braće svoje, štono će se s tobom veseliti i zahvalno ti to priznavati! Na to divno jedinstvo smjera i temeljna zapovijed kršćanstva: Ljubi bližnjega kao samoga sebe; najljepši pak plod i dokaz joj jest: molitva za bližnjega.

Kad se iskreno moliš za obraćenje grješnika to ti osjećaš odvratnost prema njegovom slabom ponašanju, svačaš nesretno njegovo stanje, želiš mu pomoći, pa kad inako ne možeš, evo ti mu i pomažeš do sreće molitvom, kad se moliš, da ga Bog prosvijetli, pouči, skruši obrati. Kod drugih dokaza ljubavi može ostati sad nutarnjost sad opet vanjština čovječja netaknuta, u dobroj pak molitvi za potrebe braće naše sudjeluje cijeli čovjek. Druga djela ljubavi ne može obavljati svatko ni svagda, a tko se ne može moliti ma i kratko, samo da je usrdno? Molitva odstranjuje mnoge zapreke bratske ljubavi umanjuje naravnu odvratnost, čini nas spremnijim, da tude slabosti strpljivije podnosimo i ispričajemo. Molitva oplemenjuje čovjeku nježne osjećaje, širi mu svačanje općeg dobra; u koliko je pak djelo zasluzno, umnaža mu milost posvećujući i pravo na veću nagradu u nebu. Evo Što učiniste bratu svome najmanjem, meni učiniste.

predaje molitvom za bližnjega kraljevstvo Božje i u srcu pojedinca i u međusobnom odnošaju s drugima. A upravo to je značajka odredaba Providnosti, da jednostavnim sredstvom, jednom uredbom, postizava raznovrsne, mnoge, lijepe i velike uspjehe.

Ovo je odredenje Božje i u lijepom skladu s ostalim rijećima Spasiteljevim. Kako lijepo provodi On ovu istinu u život, kad nas sve hoće da pouči o velikoj dužnosti molitve! Vi treba da ovako molite, veli Spasitelj: „Oče naš... kruh naš... osloboди nas od zla.“ Ne će On da svaki moli samo za se, već složno: jedan za sve, svi za jednoga! Duh društvene zajednice, duh ljubavi, prožima svu nauku Spasiteljevu i svaku njegovu ustanovu. Za to i sv. Apostoli u istom smislu opominju kršćane: „Molite se jedan za drugoga, da se spasite.“ Sv. Pavao u svakom listu preporuča sračno sebe i drugu braću u molitve, a opet uvjerava, kako i sam mnogo moli za one, kojima piše. Istači im pak to, jer je dobro znao, da

oni cijene bratsku pomoć s molitvom pa da će im to biti na utjehu. On dapače u pismu na učenika Timoteja naređuje, da se kod službe Božje obavljaju molitve za sve ljude, za kralja i poglavarstvo, e bi lju li provodili miran i spokojan život. Za inji razlog toj naredbi svojoj navodi veleći: „Jer je to dobro i dopadno pred Bogom i Spasiteljem našim, koji hoće da se svi ljudi spase.“ Po nauci dakle Duhom Svetim prosvjetljenog apostola želi Gospodin spas svih ljudi, ali ujedno želi i to, da vjernici njegovi svojom molitvom pomažu drugoj braći do spasenja.

Razvoj kršćanstva lijepo nam pokazuje, kako je uz rad i trpljenje kršćana upravo molitva bila onaj blagi oblačak, koji je donosi rosu božanske milosti znamenitijim pojedincima i čitavim narodima. Veliki apostolski muževi sviju naroda bili su ujedno i veliki muževi molitve. A tako je i danas. Da ti je čitati listove raznih misijonara iz poganskih krajeva, divio bi se, kako vazda i na prvom mjestu mole za duhovnu pomoć s molitvom, premda se većinom bore s nestaćicom svagdanjega kruha. Upravo pred rat ubijen je u Indiji od vjernika misijonar franjevac, pa čuje, što je malo pred svoju smrt rekao: „Neplodna ova zemlja za kršćansku vjeru mora se prvo krvlju napojiti, da onda donese ploda.“ Jest, žrtva za braću svida se Boža iskoj providnosti, pa daje da ljubav rodi svrhunaravnim rodovima.

Možda je čitatelju već poznat bujni razvitak društvene djelatnosti na katoličkim načelima u naše braće Slovenaca. Kako dodoše do tega? Samo radom? Ne! Već radom i molitvom: Slovenci mole, mnogo mole! Oni imaju i mnogo redovnika i redovnica, koji svojim molitvama isprašaju blagoslov naporima radnika na polju vjerskog života. — Pravom stoga gorljiv dušobrižnik i u pismu i usmeno preporuča u molitve svoje apostolske poslove u župi. Jednako čini i zabrinuta majka za obitelj svoju. — S ovim dakle svačanjem propisuje sv. Crkva među duhovnim djelima milosrda i ono: za žive i mrtve Bogu se moliti; zato nam daje toliko poticaja u sv. bogoslužju, a i obilno primjera, kad i sama moli za razne potrebe čovječanstva. Zato i Bl. Gospa među malo onih riječi, što se udostojala na svijet u Lurdru upraviti, uvrštava i ovu: „Moli se za grješnike!“

Zeliš li, prijatelju, da ti obitelj, župa, kraj, bude valjan, a ti se noli! Hoćeš li, domoljube, da u boljem stanju i napretku vidiš narod svoj a ti moli! Para li ti srce bol nad raskolom i neslogom braće, ded podaj joj izraza u žarkoj molitvi! Želiš li, da tvoja plemenita načela pobijede nad silama tame, pa da vjerski život u puku i u vodama puka procvate, ded moli se za svećenike, za misijonare i za svećenički podmladak. Imadeš li veliko srce, moli se za sv. Crkvu; moli se na onu nakanu, koju imade s nama Božansko Srce: Raširimo srca za slavu Božju, pa će se i Bož. Srce raširiti za potrebe naše! „Do sada nijeste molili ništa u ime moje; molite i dobit ćete!“

Kalendar Srca Isusova i Marijina za prostu godinu 1918. već se štampa. Kako je malo radnih slika, ne će moći izdati prije rujna. Cijene papiru, slijkama i štampi poskupile su nevjerojatno visoko; toga radi stajat će novi, Kalendar K 175 s poštrom, i ne će se moći nikom dati nijedan primjerak na dar. Što ćemo; valja računati s prilikama sadašnjeg vremena. Glavno je ipak, da će Kalendar svakako izići, premda su mnoga književna izdania uslijed velike skupoće obustavljena.

Uprave Glasnika Srca Isusova.

Grobari nevinosti.

„O kako je divan čisti naraštaj i slavan! Neumrli mu je spomen, poznat i Bogu i ljudima! (Mudrost, 4, 1.) Želibože toga naraštaja kao da sve više danas nestaje. Kako se rano javljaju neprijatelji toga nježnoga cvijetka, da ga otrgnu i unište!

Eno, dijetetu jedva počimlje svitati pred očima duše. Ono u toj dobi prima sve, štograd oko sebe vidi i čuje, makar da svega ne razumije. Roditelji i drugi ukućani time se baš tješe; pa na račun toga, što dijete tobože još ništa ne razumije pripovijedaju pred njim štošta, što ne bi smjeli; dozvoljavaju si izraze i šale, koje ne podnose danjega svijetla, ponašaju se pred dijetetom, kako nikako ne bi smjeli. Istina, dijete toga sada još ne razumije; ali je i to istina, da se je u ovaku dijetetu prorodila velika značinost, da ono na sve pazi, što se oko njega zbiva, da mu se sve to duboko usijeca u osjetljivu maštu njegovu, pa da će se sve to jednom pojaviti pred njegovom dušom, kad bude razumilo...

Koliko se puta događa, da nerazumnoj roditelji sami govore djeci, da će se uzeti; nukaju djecu, da se pred njima grle i ljube!... Kako su neoprezni mnogi roditelji, kad djecu rede, na počin spremaju ili ujutro iz postelje dižu!...

Djeca počrastu; tjesno im je kod kuće; hoće im se na ulicu, u društvo, u igru; kako roditelji paže na takvu djecu, gdje su, kako se vladaju, s kim se druže? Ispituju li brižno i oprezeno djecu, da vide, niješu li štograd čula ili vidjela, što ne bi smjela? Mnogi bi, da ih Gospodir, kao ono Kajna, zapitaju: „Gdje su ti djeca?“ mogli reći s njime: „Zar smo čuvari svoje djece?“ A da tko je?

Djeca se šalju u školu ili zanat: pita li se, komu se takvo blago povjerava? Pazi li se, kakav je stan, kakvo će dijete imati društvo? Propitkuju li se roditelji brižno, kako im se dijete vlađa, kuda rado ide, s kim se najradije druži, čim se u dokolici najradije bavi? Pazi li u opće tko na dijete?

U kući se štošta može vidjeti: svakojakih slika, karata, novina, knjiga, pjesama; je su li to sredstva, kojima se nedužnost promiče i čuva?...

Dode vrijeme i — ludovanja, ili, da se bolje razumijemo: ljubakanja; napokon švejedno je: ljubakanje dječe, što je drugo nego ludovanje? — Ima roditelja, koji se tome od srca smiju; ima ih, koji pače sami traže priku, da im se djeca sastanu, ma da još ni u školskoj klupi ne znaju mirno sjediti. Jedni uživaju, da se netko za njihovu kćer zanima; drugi već sada grade kule u zraku: a ne vide jđni, da su sami grobari nevinosti svoje djece... Na selimu se ne samo djevojkama i momcima ne brani noćno skitanje, nego se događa, da roditelji sami još tjeraju djecu u mrak!... Mati veli: Kad mogu drugi, što ne bi i oni? Otec misli: Nijesam ni ja bio bolji, kad sam bio u njihovim godinama! Baba opet mrmlja: Šta će vam sjediti tu u zapečku i mene gurati? Neka idu u svijet, da ga upoznaju!... I tako se prečesto obistinjuje ona: „Neprijatelji su čovjeku — njegovi domari.“ —

A Kad ljiljan cvjetak klone, kada povene? Kada s njime i tijelo često puta ide prije reda pod ledinu? Ili kada djelo — nedjelo prije ili kašnje dode na vidjelo? Zar će tada pomoći što vika i psovka?... „Bijaše ti prije gledati!“ rekoše Židovi Judi...

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obećaju udovoljava svatko, ako zahvalnicu uređa i štalu pošalje, makar je ono i ne oglasio. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a državljani mlodadi upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Po velikoj deytnici ozdravila velika bolesnica.

Hrvatska. — Moja supruga bolovala već punih 15 godina. Trošio sam i prizivao mnoge lječnike, pa ni života ni smrti. Napokon me ponukao Glasnik, da se i ja utečem Srcu Isusovu. Običam dakle, da će zajedno sa ženom obavili tri velike deytnice za prošnju, a tri u zahvalu, da će dati odslužiti dvije slike u Svetištu Srca Isusova, a jednu kod franjevaca, a napokon da će se u Glasniku zahvaliti, ako mi žena ozdravi. I evo, nijesmo naše deytnice ni izvršili, a supružni bivalo sve bolje i bolje. Danas je posve zdrava te obavlja sve svoje poslove, a ja ovime izvršujem zadnje svoje obećanje. Da je na vječke hvaljeni i slavljen tako dobro Srcu Isusovo!

Na čudo svih lječnika.

Još na početku svjetskoga rata stupio sam u našu slavnu vojsku, da se borim za prava naše svete vjere i mle domovine. Mnogo sam teških časova odonda preživio u očajnim bojevima, kad sam jurisao na naše neprijatelje u strašnoj vatri, u pucnjavi pušaka i gruvanju topova. Ali i u tim najgrozničim časovima žica svoga vazda mi je bilo na pomoć Srce Isusovo. Njemu sam se vazda molio, da i ja krv svoju prolijem za zadovoljstvinu svih onih uvreda, što mu se nanose i za spas mle naše otadžbine, koja nas je othranila. Smjernu molbu moju uslišalo je Srce Krista. Na dan sv. Ivana Krstitelja g. 1915. bio sam vrlo teško ranjen. Šest puta sam bio operiran, a umatoč svim operacijama lječnici nijesu imali nade, da će ozdraviti. Ali ja sam se čvrsto uzdao u ono Srce, da će me izlječiti, koje lječi svaku ranu na duši i na tijelu. Molba moja opet bude uslišena. Nakon godinu dana teškog bolovanja, na čudo svih lječnika, ozdravim od svoje bolesti.

Za sve ove milosti vječna hvala Presv. Srcu, a mojim suborocima neka služi na pobudu, da se vazda i čvrsto ufaju u Presv. Srcu Isusovo, koje nikog još zapustilo nije, koji ga je pouzdano molio za pomoć.

E. poručnik.

Vojnikova zahvala.

Bojna pošta. — Otac sam od osmero djece. U rat sam otišao u kolovozu 1915. i bio dva puta u strašnoj vatri, a jedamput između dvije vatre, kad su naime i naši pucali i neprijatelj. U tim tako pogibeljnim časovima, obećao sam, da će, ako ostanem na životu

i sretno se jednom kući povratim, zaузeti se, da se u našem selu sagradi kapelica u čast Srcu Isusovu i da će sâ u tu svrhu dati 100 kruna i sabirati daljne molidare.

U lipnju prošle godine dodem opet u kišu šrapnela i granata. Padne mi još ne pamet, kako se približaje blagdan Srca Isusova, koji se tako svečano slavi u našoj župi, te hodočašća u Mariju Bistriku, a ja ovde eto svaki čas mogu glavu izgubiti. I opet se utečem Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistričkoj, da me izbave iz ove smrte pogibelji i da mi pomognu te dobijem dopust, da mogu njihovom slavlju kod kuće prisustvovati i svoje sirote obaci. I eto, mina nas zaspje sve; ja se sa dva moja druga nekako izvučem i izademo na desni izlaz jarka, premda su nas drugi odvračali, da ne idemo na taj već na onaj na lijevo. Ali svi ti, koji su išli na lijevo ili poginuše ili dopadoše robija. Ja izadoh tek dobro zgnječen, radi čega moradoh u bolnicu a onda i na kratki dopust — upravo dan prije hodočašća u Mariju Bistriku! Onda me poslaše u Crnogor, odakle sam takoder dobio posebni dopust, da sam jesenog mogao svoje poslove poraditi kod kuće. Na svemu se tome od svega srca zahvaljujem Božanskom Srcu Isusovu, koje me je čuvalo i pomagalo.

Nevin okrivljen.

Hrvatska. — Prije nekoliko mjeseci bio mi je brat u nekoj stvari teško okrivljen. Znao sam, da je nedužan, ali okrivljenje bješe tako vještvo udešeno, da izlaska nije bilo. Utečem se zato molitvom Božanskom Srcu Isusovu uz obećanje, da će javnu zahvalu napisati. I gile, stvar, koja se već veoma pogibeljno stala razvijati, najedared se u ništa rasplinu.

Zato neka bude nebrojeno puta hvaljeno i slavljen Božansko Srcu Isusovo!

U mnogim smrtnim pogibeljima.

Slavonija. — Gotovo svaki dan u životnoj opasnosti: kugla mi udarala u kapu, presjekla mi remen oko pasa, zemlja od granata zasipavala me, kraj mene i pred mnom padali su ljudi, a ja sam ipak ostao živ i neozlijeden. Zašto? Molio sam se, i učinio sam neke Bogu ugodne zavjete, i On me je sačuval. I ova javna zahvala, na bojnim poljanama obećana, jedan je od tih zavjeta. Svesrdna hvala Božanskom Srcu Isusovu!

Tajna kongregacije: nutarnji život zbornika.

Piše: Josip Predragović D. I.

"Sva slava kraljeve kćeri potječe iznutra" (Ps., 44, 14). — Uredba kongregacije jest malo remek djelo socijalne i političke vještine. Osnov joj je: demokracija. Zbornici (ruk) biraju sebi u određeno vrijeme poglavarstvo. Svako se može popeti do najveće časti, samo ako mu dođeču talenti i zasluge. Ovaj skup slobodnim izborom izabranih časnika s nadstojnjikom i poboćnicima na čelu sačinjava u kongregaciji elemenat aristokratski. A najviša uprava jest marijinska, u rukama srećenika upravitelja. Vrhovi glavar Družbe Isusove jest po bulama papinskiim (Grgura XIII. i Siksta V.) jedno i vrhovni upravitelj svih Marijinih kongregacija, u koliki ih čini dijelnicama oprosta i povlastica, što su podijeljene rimskoj prakongregaciji, te u koliko im ove blagodati može i uskratiti, ako bi im se pravila bitno razlikala od općih pravila Marijinih kongregacija. Zaciјelo divna uredba! Ali nedostaje, ako zbornici zanemare nutarnji, duhovni, religiozni život. "Sva slava kraljevske kćeri potječe iznutra".

I. Zašto valja da zbornik goji i unapređuje unutarnji religiozni život? Istina je, da i vanj-tina ima u neku ruku svoju dobru stranu za javnost, u koliko se time izbjegava sablazni ili daje dobar primjer: ako se prekrizmo, kleknemo, posjećujemo zborničke sastanke i slično. Ali je istina i to, da vanjski religiozni život bez unutarnjeg pred Bogom ne vrijedi mnogo: mrtav je kao tijelo bez duše. Teške su riječi Kristove, što ih je rekao vadama svoga naroda, koji su misili, da je dostatno vanjsko vršenje religioznih čina: »Narod ovaj ustima ne postuje, a srce njegovo daleko je od mene« (Mat. 15, 8). A upravo osudno kad izriče »jao« nad knjiženicima ispredajući ih grobovima, koji se izvana ljudima vide lijepi, a unutri su puni truleža i mrtvačkih kostiju (Mat. 23, 27).

O kako je vanjski religiozni život bez unutarnjeg upravo poguban za pojedinca, za kongregaciju! Za pojedinca zbornika: jer se izvrgava pogibli, da se privikne vršiti samo vanjske čine i tražiti u njima granicu dužnosti svojih. I odatle dolazi, da takav u času kušnje izgubi sav otpor, da koleba. »A na kamenu posijano, to je, koji riječ sluša i odmah je s radošću primi; ali nema korijenu u sebi nego je nepostojan, pa kad nastane nevolja i progonstvo riječi radi odmah se sablazni« (Mat. 13, 20, 21). Ovako slika Spasitelj takove slabice. Ač da je vanjski religiozni život bez unutarnjega poguban za kongregaciju, nije teško vidjeti. Ta prigovor protivnika, da katolička vjera sastoji samo u vanjštini, pa da je tako i u kongregaciji, u cijelosti je nepravedan, ma da mu nazačlost daju povoda i sami katolici pa i gdjekoji kongreganisti. Ili kad motrimo koga, s kakovom ravnodušnošću prebire krunicu i s kolikom dosadom, bez zanimanja pribiva sv. misi, i ne hotice dolazi na um:

ovi ljudi štuju Boga ustima, ali srce je njihovo dal-ko od njega. Svakako krivnja ne leži na Crkvi ili kongregaciji, već na dotičniku, u koga nema religioznog duba ni za lijek!

Treći je uzrok: spoznaja samoga sebe t. j. nutrinje svoje. A što imamo u svojoj uputrašnjosti? što je u čovjeku? Više nego čio svijet; tu je duša, o kojoj govorit Krist: »Kakva je korist čovjeku, ako sav svijet zadobije, a duši svojoj nauči?« (Mat. 16, 26). Što je još unutri? Blago milosti. »Ne znate li, da ste hram Boži?« (I. Kor. 3, 16). Unutra je i sva naša nevolja, naša slaboca tu su sve naša strasti, sva naša nedosljednost. »Od srca izlaze zle misli, ubojstva...« (Mat. 15, 19). Istinita samospoznaja, to je onaj most, koji spaja nutarnost s vanjskom čovjeka, onaj sklad između nutarnosti čovječe i vanjskog života. Samospoznaja je potrebna, stoga i nutarnji život.

Ali dakako nutarnji religiozni život bavi se isključivo uzgojem uzvišenoga do Božanskoga, što je u nama, te suzbijanjem svega jednoga u našem srcu, što nas ponizuje — stvara slučajeve. Zato je uzgoj nutarnjeg života najplemenitiji posao.

II. Kako će zbornik gojiti i podržavati unutarnji život?

1. Uz čestu svetu pričest i čitanje dobrih knjiga: dobrom načinom. »Bog gleda na srce«, stoji u sv. Pismu. Što nam je čista namjera, to su nam savršenija djela. Što više, Bog pazi tako na missu, da nju gotovo isključivo nagraduje, a ne toliko djelo samo, doči ljudi cijenimo prije svega djelo. U tome je ovaj božanski momenat, koji oduševljuje, što je dragi Spasitelj zadovoljan i s dobrom, čistom nakanom. Probudimo je svaki dan ujutrol!

Kako bi bilo lijepo, kada bi svaki kongreganist na koncu svoga života sa svetim zbornikom Franjom Hijeronimskim mogao reći: »Najveća milost, koju mi je Bog iskazao, pa mojemu судu jest ova, da sam diljem cijelogova svoga života rudio samo na slavu Božju i da nijesam nikada za sebe što pridržao!«

2. Čestim ispitivanjem sama sebe. Pitajmo: »Kako bi u ovim prilikama mislio, sudio, govorio, šutio, trpio Isus ili Marija?« Ovo će pitanje rasvijetliti našu nutrinju i potaknuti nas na nasljeđovanje. Ovo će nas pitanje možda i duboko zastidjeti, ali na našu korist. Jos p. grof de Maistre reče: »Ne znam, kako izgleda u srcu zločinca; ja sam gledao samo u nutrinju jednog »poštjenjakovića« — bilo je odvratno.« Zamisli se zbornike za čas i pitaj se: »Gdje si, moja vjero, moja nado, moja ljubavi prema Bogu i bližnjemu, moja jakosti, moja čistoća, moja odvažnost?« Možda će se taj glas izgubiti kao u pustinji, gdje nema jeke. Ali ne kloni, ne popusti, nego se obrati Stvoritelju tvoga nutarnjega života i Oca svjetlosti, odakle dolazi svaki dobar dar, siciće oper u twoju dušu vjera i nado, ljubav i čistoća i odvažnost.

Sv. Grgur Nazijanski veli za sv. Atanazija, da je bio dijamant i magnet. Tvrđ kao dijamant proti svim navalama, privlačiv kao magnet za sve, u kojih ima dobre volje. Oboje budi, zborniče! Tvrđ kao dijamant, odrešiti katolik u svom cijelom osobnom životu, a pri tom privlačiv kao magnet, nastojeći prijaznom revnošću da kršćanska, katolička načela, praktični katolički život zahvate što više tla. A jedno i drugo uspijet će samo u toliko, u koliko svaki pojedini član Marijine kongregacije goji i usavršuje svoj nutarnji duhovni život.

»Sva slava kraljeve kćeri potječe iznutra!«

Vijesti iz raznih kongregacija.

Osijek. Marijina kongregacija gospodica poslala nam svoju „Saopćenja“, broj 4. svibanj 1917. vrlo nas veseli takav rad, pa još tako razmjerno malobrojne kongregacije. Neka samo neumorno nastave. Marijino čitanje i dobro pisanje vrlo je dobra zabava i odmor; daleko bolja od taštoga čitranja i pogibeljne dangube, kojoj se podaju tolake gospojice, koje ne poznaju moći dobre organizacije i dobrog primjera, što ga članicama pruža. Marijina kongregacija.

Vrapče. — Na Spasovo je svećanim načinom blagoslovjen barjak djevojačke kongregacije „Kraljice mira“. Na jednoj strani barjaka je slika Kraljice mira po zamisli sv. Oca pape Benedikta XV. — Sv. Otac kleći na grimiznom klecalu i moli se Mariji, koja šalje Andela s palmonom granom mira prema sv. Ocu. Među oblacima proviruje dvostruka duga. S lijeve strane dolje tri su ruže: zlatna, crvena i bijela — koje znače krunicu jer se po molitvi ispraša mir. — U pozadini je Vrapče, a na ulazu kod raspela tri dječaka i tri djevojčice iz Vrapča, Na zastavi je još natpis: „Kraljice Ti mira, jedin si nam spas; slušaj naše molbe, milo gledaj nas“. Barjak je od bijele svile; izradile su ga če. ss. milosrdnice u Zagrebu. Na plavoj vrpci krasno je izvezla seljanka iz Vrapča Katica Barbarić naslov kongregacije. Stajao je 1.000 kruna, ma da je svila još prije rata nabavljena.

Blagoslov barjaka obavio je preč. gosp. Monsgr. Gössl. Našto su djevojke tri puta opetovale zavjeru: Tvoj barjak sveti odabrah si Djevo, njeg pustit ne će, kunem Ti se evo!

Poslije zavjere je u ime cijele kongregacije nadstojnica Barica Kruhonja prikazala na oltar dva ljetjana. Ta la su redom sve kongregantice poljubile zlatno srce na vrhu barjaka i svaka zabi a u držak zlatan čavao sa urezanim imenom dotične kongregantice. Isto su učinile i zastavnice stranih kongregacija.

Po podne su došle iz Zagreba i iz Koprivnice kongregacije, da pozdrave barjak i da prisustvuju zajedničkom sjelu. Marijina kongregacija djevojaka od sv. Marije (Zagreb) sa barjakom; isto tako kongregacija gospojica od sv. Marije; kongregacija djevojaka od sv. Blaža (Zagreb) sa župnikom Vlastom Kerdićem, kongregacija gospojica iz Koprivnice s upraviteljem g. Spoljašom, kongregacija gospodica iz Zagreba, kongr. gradanska i kongregacija gradanki iz Zagreba, kongr. radnička iz Zagreba sa barjakom i upraviteljem Isusovcem O. Pericom. Djevojačko društvo sa podmlatkom iz župe sv. Petra — sa upraviteljem g. Pavlom Jesihom, djevojačko društvo iz crkve Srca Isusova i dr.

Sve je kongregacija dočekala „Kraljica mra“, a nadstojnici pozdravila lijepim govorom kod raspela na ulazu u Vrapče.

U crkvi je propovijedao prijepodne kod posvete zavate: O. Michielli D. L, a poslije poune O. Perica D. L. oba iz Zagreba. Iza blagoslova bilo je u župnom dvorištu zajedničko sjelo: pozdravi, deklamacije, predavanja i pjevanje — od svakoga pojedinog društva — izmjenjivalo se u slatkom skladu, vodeno od zajedničke Majke Marije.

Ovakovi zajednički sastanci potrebni su, da se odstrani izoliranje pojedinih kongregacija i što prije zaista oživi — Savez Marijinih kongregacija. H.

Zagreb. Gradanska kongregacija. — Još se i danas slavi kao u staro doba proštenje sv. Franje na 5. nedjelju poslije Uskrsa sa svećanom misom i propovijedi, a poslije podne blagoslovom. Sakuplja se mnogo seoskog pučanstva iz okoline, a prama večeri izlaze i mnogi građani na blagoslov. Prema tomu odluci ove godine i naša gradanska kongregacija, da proslavi drugog svog zaštitnika hodočašćem prigodom njegova proštenja. Urečen bijaše sastanak u nedjelju dne 13. svibnja u 3 sata po podne kod Zviježde, odakle se je krenulo skupa sa upraviteljem prama svetištu. Samo svetište bijaše okičeno svežim zelenilom. Seoske djevojke obilazile bi u skupinama po 5—6 oltar svećev, neke na golim koljenima po starinskom običaju, jak su iza toga na oltaru prikazale sveće, što su ih u ruci držale.

Zbornici su i izmolili najprije sv. krunicu za sretan svršetak rata. Iza toga bijahu litanije, što ih pjevali zbornici, napokon blagoslov sa Presvetim.

Dugo su iza toga još zbornici pjevali Marijine pjesme, a crkvica bijaše dupkom puna svijeta radi neobične svećanosti, a neki rekoše: „Tako se nije sv. Ksaver davno već proslavio“.

Mlada kongregacija građanki stupila je na Duhovski ponedjeljak u javnost malom zabavicom u korist katoličkog dačkog doma. U dvorani dje-

ličkog društva sakupila se u 4 sata odlična kita slušaoca te se je kroz jednu uru i pol ugodno zabavljala slušajući pjevanje i deklamiranje, što pobožnih što narodnih komada, a na koncu nije manjaka šaljiva igra, koju su građanke same izvela. Osobito se dopalo pjevanje i deklamovanje male djece skopčano sa raznim gimnastičkim vježbama.

Pravila „Marijine kongregacije bogoslova i svećenika“ u Đakovu.*

1. Naslov kongregacije i glavni zaštitnik. Marijina kongregacija bogoslova i svećenika nosi naslov „Kongregacija Bezgrješnoga Začeća blažene Djevice Marije“ — a glavni joj je zaštitnik sv. Alojzije.

2. Crkva i oltar i glavna svetkovina. Kongregacija je osnovana u kapeli biskupskega sjemeništa u Đakovu pri oltaru Bezgrješnoga Začeća bl. Dj. Marije.

3. Zadatak kongregacije. Kongregaciji je zadatača, da svoje članove:

1. što dublje upozna s „Kraljicom svećenika“ (Regina cleri) i da ih tako privede pravoj svećeničkoj pobožnosti prema Majci Spasiteljevoj;

2. Da ih usposobi za što bolje širiteљe kulta bl. Dj. Marije — napose pomoći Marijinih kongregacija.

4. Sredstva. Da se to postigne, prireduje kongregacija:

a) Marijinske akademije,

b) redovite i izvanredne pobožnosti,

c) i daje na raspolaganje marijološku knjižnicu.

Sastanci se d že svakih osam dana, a akademije barem svakih 14 dana, te se na njima raspreda ili o kojem pitanju iz Marijologije ili o sredstvima, kojima svećenik može širiti kult bl. Dj. Marije — a napose praktična pitanja o Marijinih kongregacijama. Marijološka knjižnica kongregacije mora imati što obiljniju i solidniju marijološku literaturu, koja se uvijek popunjava novim djelima.

5. Članovi. Članom kongregacije može postati svaki bogoslov, koji za vrijeme kandidature, koja traje najmanje 3 mjeseca, bilo usmeno, bilo pismeno obradi koje pitanje iz Marijologije, ili koje praktično pitanje o širenju kulta bl. Dj. Marije. Postiće redenja ostaje svaki i dalje članom kongregacije, ako ne istupi ili ako ga ne isključi odbor.

6. Dužnosti članova. Osim uzornog života u sjemeništu i u pastvi dužan je svaki član, to:

I. bogoslov:

a) svaki dan ujutro i uveče moliti: „O Domina mea“ etc — s jednim „Ave Maria“ — i jedan dio krunice (tertiam partem Rosarii) preko dana;

b) da za vrijeme bogoslovskega nauka specijalno i što dublje prema svojim silama prouči nauku Crkve o bl. Dj. Mariji;

c) da se uputi u sve običajne pobožnosti prema bl. Dj. Mariji, kako se u Crkvi kultiviraju, a napose da prouči svestranu organizaciju Marijinih kongregacija, da uzmognе biti sposoban upravitelj istih;

d) dolaziti na sastanke i akademije;

e) da za pokojnog člana izmoliti „Officium defunctorum“.

II. Svećenik je dužan isto što i bogoslov — a napose:

1. Specijalno promicati kult bl. Dj. Marije vodeći što savjesnije one organizacije i pobožnosti, koje opстоje u mjestu njegova djelovanja a osobito osnivači Marijine kongregacije;

2. Svake godine o glavnoj svetkovini obnoviti posvetu bl. Dj. Mariji i o tome vodstvo kongregacije izvestiti šaljući potpisano posvetnu molitvu;

3. Dolaziti na sastanke svećenika kongreganista, koji se drže barem svaka dva mjeseca pod predsjedništvom jednog vanjskog odbornika;

4. Za svakog redovitog člana izmoliti „krunicu žalosnu.“

5. Prestaje biti članom:

I. Bogoslov;

a) koji sam istupi,

b) kojega odbor isključi radi zanemarivanja dužnosti.

II. Svećenik:

a) koji bude po crkvenoj oblasti radi delikta protivnog svećeničkoj čest kažnjjen,

* Donosimo ova pravila, jer mogu postuđiti i drugim sjemeništima.

b) koji ne pekazuje revnosti u širenju kulta bl. Dj. Marije — bilo zanemarujući pobožnosti i organizacije, koje već postoje, bilo da ne će, da u tu svrhu sam poduzme štograd ondje, gdje je to potrebno i poželjno;

c) koga uprava na temelju izvještaja vanjskih odbornika isključi.

8. *Uprava.* Kongregacijom upravlja: upravitelj imenovan od Ordinarija, s 5 nutarnjih i 3 vanjska odbornika svećenika.

Nutarnje odbornike-bogoslove bira svake godine glavna skupština na prijedlog starog upravnog odbora.

Vanjske odbornike-svećenike biraju članovi svećenici s upraviteljem.

9. *Sekcije.* U kongregaciji se mogu osnovati razne sekcije, napose ove:

a) Sekcija za adoraciju,

b) Sekcija za savez kongregacija,

c) Sekcija za apstinenciju.

Sekcija za adoraciju ima da članove već za rana priuči klanjanju presv. olt. Sakramentu u biskupiji; sekcija za savez kongregacija da ih što više međusobno zblizi i upozna, te da upriličuje saštanke upravitelja i sviju kongregaciju.

Sekcija za apstinenciju kupi oko sebe članove, koji se potpuno uzdržavaju od žestokih pića.

Svaka sekcija ima svoga pročelnika i pravila, koje odobrava upravitelj.

Sv. Kamilo Lelski, isповједник.

Mjeseci zaštitnik 18. srpnja.

Ovaj svetac rodio se u kraljevini Napuljskoj god. 1550. od plemenitih roditelja. Starica mu majka, prije nego li će ga roditi, vidje u snu, kako joj sin na prsimama nosi križ; uz njega bilo još i drugih dječaka, koji su isto tako imali križ.

Nego ona umrije doskora, te ne doživje onoga časa, kada se ispunilo ovo viđenje. U 18. godini odabran je vojnički stalež, pa ujedno s ocem, koji je bio kapetan, htjede da pade u rat na Turčinu; ali obojica obolješe, a otac mu je umrije. Kamilo istina ozdravi, no oboli na nogama i ovako bolestanstiže u Rim, da si u bolnici sv. Jakoba privrijedi svrgdanji krušać dvoreći bolestnike, ujedno pak da si uz liječničku pomoć iscjeti bolesne noge. I jedno i drugo sretno mu pošlo za rukom. Ipak jer bijaše strastven igrač, a u drugu ruku jer je zazirao od rada, bi otpušten iz bolnice.

U 25. godini takne ga vanredna milost Božja, te počeo gorko oplakivati svoje dojakošnje zablude. Potom čvrsto odluči, ta će život svoj sasraća promjeniti. Bilo to upravo na Svićećnicu. Sad će poku-

Cati na vrata kapucinskog samostana, da ga prime u red. Ova mu će vruća želja za sada ispuniti; nego budući od Boga za nešto više određen, opet ga nađe njegova stara bolest na nozi, i tako morade ostaviti red kapu-

Sv. Kamilo Lelski, isповједник.

cinski. Po drugi put pođe u Rim da u bolnici »za neizlječive« dveri bolesnike. Tu je pod vodstvom svoga ispojednika, sv. Filipa Neri-a, zamjernim samoprijegorom dan i noć dvorio bolesnike i tešio umiruće, čineći strogu pokoru za prijašnje grijeha i bez prekida Bogu se moleći. Nakon četiri godine povjeriše mu upravu cijele bolnice. U ovoj službi imao je i suviše piličke, da se na svoje oči uvjeti, kako se za novac najmljeni neki bošnjaci slabio brinu za bolesnike i s njima dosta okrutno postupaju. S toga naumi, da će oko sebe okupiti bogoljubne duše, koje će iz čiste ljubavi k Bogu i nadajući se samo vječnoj plati na nebu, bolesnicima iskazivati tjelesna i dužovna djela milosrđa.

Da bi laglje izveo ovaj svoj naum, odluči da će postati svećenikom. Ali to nije bilo tako lako. On plemić sa 32 godine morade s malim nestajnim djeteticima u školu! Ipak njegova goruća ljubav k Bogu i bližnjemu svladala sve poteškoće, te kao svećenik prikupivši si nekoliko drugova s dopuštenjem pape Siksta V. osnova duhovni red, koji će dvoriti bolesnike. Ovi redovnici nose crni habit i kabanicu s crvenim križem na prsima, a osim običnih triju redovničkih zavjeta polazu i 4. zavjet: »da će dvoriti bolesnike do smrti.«

Da je ovaj duhovni red Bogu doista drag i mio, za to imamo sjajno svjedočanstvo sv. Filipa Neri-a. On je naime čestoputa vidio, gdje su Andeli kazivali ovim redovnicima, kako da u pomoć priteknu onima, koji su se borili sa snrću.

Svetac umrije sa svetom smrću u Rimu 14. srpnja 1614. Benedikt XIV. uvrsti ga god 1746. u broj Svetaca, a Leon XIII. naredi, da mu se ime spominje u litanijama za umrute. *J. Čelinčak, D. J.*

Ovaj tako; a ti — kako? .

U jednoj velikoj tvornici imalo se popuniti mjesto poslovođe uz godišnju plaću 4 320 kruna našega novca. Prijavio se jedan otac obitelji, ali uz uvjet da se u tvornici nedjeljom ne radi. Vlasnik se tvornice ne malo iznenadio, jer mu takva uvjeta još nitko nije stavio. Stane se dakle ispričavati, kako se do sada uvijek u tvornici radilo svaki dan, pa i nedjeljom i blagdanom, a da tomu nije nitko prigovarao. Natjecatelj pak osta pri svom, jer da on nije do sada radio u nedjelju, pa neće ni odsada, makar i ne dobio to mjesto. Vlasnik pokuša, da se nagode:

»Dosta je, da ste prije podne u tvornici: poslije podne možete slobodno imati svoj odmor.«

»Ne radi moga odmora, gospodine, već radi crkvene zapovijedi ne tu ja da radim u nedjelju. Ja sam katolik, te znam što mi moja Crkva dopušta, a što zabranjuje. Ako mislite, da ne možete na taj uvjet pristati, onda S Bogom! Naći će se nažalost uvijek dosta takvih, koji će se i bez ikakvoga uvjeta otimati za tako unosno mjesto. Ja pak više držim do svjeće Crkve nego do ićiščega blaga.«

»Tako odlučna riječ jamči ni, da ćete Vi znati gubitak zasluzbe, što će otpasti uslijed nedjeljnog počinka, na drugi način nadoknaditi, zato Vas primam u posao! — Ovaj tako; a ti — kako?«

Sadržaj: Katoličke misije 145. — I dragi Bog može zakasniti. Seće Isusovo, do smrti poslušao postalo 148. — Prisjetljivo (pl.). Savjet umirućeg 151. — Bl. Margaret Alinkov 152. — Za druge 154. Uzor podmlaćaj Volske S. L. 153. — Dopis 157. — Pomozimo braći molitvom 158. — Grobari nevinosti 161. — Zahvalnice 162. — Nutarnji život zbornika 163. — Vljetni iz raznih kongregacija 165. — Pravila Marijine kongregacije bogoslova i svećenika* u Dakovu 166. — Sv. Kamil Lelški 167. — Ovaj tako; a ti — kako? 168.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 8.

KOLOVOZ 1917.

Tečaj XXVI.

Radništvo iza rata.

Opća nakana molitava i dobroih djela u kolovozu,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Reče netko, da ovakve nvolje, kakva je danas posvuda zavladala, nije svijet doživio onamo od općeg potopa. I dois'a, premda je ratova uvijek bilo, i premda su znali i trideset godina trajati, a ne samo tri, to ipak nikad nije gotovo cijelo čovječanstvo ovako stradavalo, kao danas. Prije su ratovi bili vše manje ograničeni samo na nekoliko zaraćenih država, a danas su gotovo sve važnije država zaraćene; a i one, koje nijesu, uslijed nesigurne trgovine po kopnu i po moru te uslijed zatvorenih državnih granica trpe malo ne isto tako, kao i zaraćene. Nema države na svijetu, koja bi imala u izobilju svega, što joj treba; svaka nečim oskudijeva. Što je gdje suvišno, to se izvaja u druge države, a što je premalo, to se uvaža iz drugih država. A evo, baš raj izvoz i uvoz danas je spriječen i gotovo onemogućen. Uslijed pomorskog rata ne samo da je plovidba po moru veoma pogibeljna, nego je do danas na hiljade i hiljade lada potopljeno, da se za mnogo godina ne će m:ti u tolikom broju nove posagraditi. Tako dakle, sve da se i smije trgovati, nema se čim roba prevažati. A kako je u tom pogledu na kopnu, na željeznicama, znademo svi jako dobro.

Tako eti uslijed nemiloga rata trpimo i mi kod kuće svakojaku oskudicu, koja je u nekim državama već tolika, da ljudi od glada i golotinje upravo skapavaju. Tko će izreći, u kakvu nas je nevolju ovaj rat uvalio? Kad će se popraviti sva zla, što ih je rat prouzrokovao?

A istom, kad pomislimo, kako se ljudi u svim tim nevoljama ne samo nijesu popravili već upravo pogoršali! Općenito je mnenje, da je danas svijet, i onaj na fronti i onaj na domu, uopće govoreći

puno gori, nego što je bio prije rata. Tako dakle, mjesto da smo se ovim bićem Božjim opametili i skrušili, mi smo se još više uzoholili i ustali na njegu. Nije čudo onda, što nevolja danomice biva sve to veća, a konac ratu da nije nigdje dogledati.

Mnoge rane otkrit će se istom poslije rata. Neprijatelji Božji, a potom i neprijatelji svakog ugleda i svake vlasti složni su i neutrudivi. Gledamo na svoje oči, kako se ruše prijestolja, kako se skidaju kraljevi, kako se mnijenja oblik vladavine. Zašto su im toliko zazorne monarkije? Zašto bi rado uveli svuda republike? Jer se u mutnome riba laglje lovi: neuko i u prosvjeti zaostalo mnoštvo seoskoga i radničkoga svijeta laglje je po njihovu суду za se predobiti ili ga barem žedna preko vode prevesti. Zato evo valja uvesti tobož vladu naroda, neka on sam odlučuje o svojoj sudbinu. Nema veće poruge na takvu tobožnju narodnu samovladu i samoodluku do cne u Francuskoj: I tu je republika, i tu je demokracija, i tu bi imao narod sam da bira i odlučuje o svojoj sudbini; ali nigdje nije jedni narod više prevaren, nigdje većma skučen nego baš u Francuskoj. Da narod tamо ima što reći, nikad se ne bi cndje vjera i Crkva onako progonila, nikad se ne bi Bog i vjera iz škole izbacila, nikad ne bi došlo do onog nečuvenog grabeža i otimačine crkvenih dobara, tih suza i žuljeva vjerom prožetog naroda.

Danas se na sve strane govori i piše o „demokraciji,“ to jest o vladanju naroda, o sudjelovanju puka u upravi države i u zakonodavstvu: tako se govorilo i pod konac 18. vijeka prije velikog fr. nuskog prevrata, koji je poslije poplavio svu Evropu; ali do danas nije narod nigdje doživio tu sreću, da se njegova riječ doista sluša, i uvažava. To je tek dobar izgovor za one, koji hoće da se preko leda naroda sami dokopaju vlade te da ratuju s Bogom i svetom pravilom njegovom.

Tako se danas buni na sve strane radništvo i seljaštvo, navlastito nakon ovogodišnjeg prevrata u Rusiji. Sve im se obećaje, sve im se nude, samo da ustanu na zakonitu vlast, makar i nezakonitim i silovitim sredstvima. I kod nas se već pronose svakojaki glasovi, a ponajčešći su oni, kako će se biskupima i župnicima oteti sva njihova dobra i razdijeliti među seljake i radnike. I neki svijet u to vjeruju! Ta zar samo biskupi i svećenici nešto posjeduju? Zavirite malo u službene knjige: koliko je hrvatskih biskupa i svećenika među veleposjednicima? A koliko je veleposjednika među pripadnicima drugih vjera i staleža? Od 16 hrvatskih biskupa tek su dva veleposjednika, a od kojih 1.300 hrvatskih svećenika nema nijednoga među onim pravim veleposjednicima, a među onim manjima jedva dva, tri! Pa zašto onda nekom zazubice rastu baš za crkvenim dobrima, kojih je najmanje, a ne radije za onim svjetskih velikaša, kojih je kud i kamo više? Međutim, što ne valja, ne valja, pa bio zakoniti posjednik tko mu drago. Sedma zapovijed Božja: „Ne ukradi!“ i deseta: „Ne pože i nikakove tude stvari!“ zabranjuju svaku pohlepnu, svaku silu, svaku nepravdu, nanijela se ona ma komu i dolazila ona s ma koje strane. Neka dakle naš svijet ne sluša svakoga i ne vjeruje u kojekakve laži.

Bezbožno radništvo, organizovano u međunarodnu organizaciju tako zvane „socijalne demokracije“ misli, da je sad kucnuo čas, te svoju bezbožnu nauku i svoja snatrenja o budućem zemaljskom

raju provede. Ne će ono mirovati ni poslije rata. A znamo svi, kako postupaju s onim radnicima, koji ne misle i ne rade kao oni. Valja dakle biti na oporu. Naši katolički radnici morali bi se što prije organizovati na strogo katoličkim načelima, a prema uputama svete Stolice, te svoju organizaciju provesti po svoj zemlji. Samo to će ih spasiti. Demokratizam, ako nije prožet životom vjerom u Boga i osnovan na kršćanskim katoličkim načelima, pretvara se prije ili kasnije u anarkizam i revoluciju — u silu i pobunu —; pri tom pak uvijek najviše trpi radništvo i seljaštvo, koje mora da snosi nječe ter te u novcu i u krvi.

Molimo se Bogu, da nam u ovim sudbonosnim danima dade što više muževa sposobnih, razboritih, radnih, okretnih, neporočnih, značajnih, koji će se svojski posvetiti pravom boljiku naroda i sačuvati ga od kojekakvih pogibeljnih pokušaja.

Molitva prije i poslije jela.

Stari je i hvale vrijedni običaj, da se pomolimo Bogu prije i poslije jela, kako bi nam dobro Bog blagoslovio darove svoje, a mi kako bismo se vrijednima pokazali, da nam ih i u napredak milostivo udijeli. Nažalost sve se više uvlači već i u seoske kuće naopaki običaj, da se ta molitva prije i poslije jela propusti. To ne valja! Tako nijesu radili naši stari; a mi se inače rado njihovim djelima dičimo U nekim odličnjim kućama, koje bi morale dobrim primjerom siromašnjim prednjačiti, kao da je već sasvim izašlo iz »mode« da se kod stola moli.

Cudnovato, da su ljudi tako osjetljivi, kada dožive kakvu ma najmanju nezahvalnost; ali da i sami moraju biti zahvalni najvećem Dobročinitelju svome, na to tako rado zaboravljaju. Udijelimo n. pr. štogod siromahu, i godi nam, ako nam rekne: »Hvala!« Naprotiv raspali se mnogi, kad se prosjak stane mrgoditi te spravi komad u torbu i ode ne rekav ni rijeći. A što smo mi drugo u očima Božjima, ako ne prosjaci; i te takvi prosjaci, kakvih nema pod ovim nebom do nas? Ta što imamo sami od sebe? Sto je naše, čim se možemo podići? Nigdje ništa, podbogom ništa! Nije li Božje sunce, što grije i nas i polja naša, da usjevi dozriju? Nije li Božja rosica, što natapa suhu zemlju, da daje obilati rod? Nije li u Božjoj ruci naš život, da si možemo nešto za život privrediti i prirediti? Sve, sve je od njega.

Pred Bogom smo svi jednaki, svi smo maleni. Stoga i treba da mu se svi molimo, a ne samo možda djeca. Na zahvalnost su obvezani svi bez razlika. Uzalud će roditelji tjerati djecu, da se mole, ako im sami ne prednjače dobrim primjerom.

Živa vjera u Boga i dužna zahvalnost nuka čovjeka, da mu se pomoli i u tuđoj kući i na javnom mestu: u gostionici, na željeznici, na parobrodu. Božje darove uživamo, gdje ih god uživamo; zato treba da smo mu i svagdje zahvalni. Kukavičluk je i pomanjkanje muževnosti i značajnosti, kad se tko stidi pomoliti se na javnome mestu ili kad se tako križa te ne znaš, da li muhe tjera ili se Bogu ruga. Bndimo svagda i na svakom mjestu potpuni ljudi, pravi katolici! S.

Srce Isusovo, kopljem probodeno!

In ovoj pohvali spominje sv. Crkva zadnje otajstvo, što se zbilo s Presv. Srcem.

Ovo otajstvo sadržaje u sebi zapravo dva različita otajstva. Prvo je, što je Presv. Srce kopljem probodeno; drugo, što je iz probodena Srca potekla krv i voda.

Pomotrimo malo pobliže, zašto je Srce Isusovo kopljem probodeno.

Sv. Oci navadju više razloga, zašto je Isus htio, da mu se Presv. Srce probode. Sveti Ivan Zlatousti u homiliji 84. spominje tri razloga. Prvo: da se ispunji proročanstvo proroka Zakarije, što navada i sv. Ivan u 19. poglavljiju 37. retku: „Vidjet će, koga probodoše“.

Prorok Zakarija naime govori, kako će se Židovi na koncu svijeta obratiti, da će Bog nad domom Davidovim i nad stanovnicima Jeruzalema izliti duh mirostii i molitve, i da će skrušeno gledati na Onoga, koga probodoše.

Drugo: da probodeno Srce bude dokaz njegov k smrti i uskrsnuća Ton i apostolu i drugima, koji ne htjedoše da vjeruju. Treće: da se očituje otajstvo, označeno krvljom i vodom. Jer, kako sv. Ivan govori, nije se to slučajno dogodilo, da su potekla ova dva vrela od krvi i vode; nego zato, jer ta dva vrela znamenju sv. Crkvu.

Sv. Ivan naime gleda sa sv. Augustinom u onoj vodi, što je iz probodenoga Srca potekla, sakramenat sv. krsta, kojim se ulazi u sv. Crkvu; A krv znači opet presv. oltarski Sakramenat, kojim se hrane i živu oni, koji su u sv. Crkvi.

Sv. Augustin zove otvor na Presv. Srcu, o'vorom života, jer, iz toga otvora, veli, potekoše sakramenti sv. Crkve, bez kojih se ne ulazi u pravi život.

Sv. Augustin prispolabija sv. Crkvu sa korabljom Noemovom. Kako je Bog, veli on, Nou zapovjedio, da napravi vrata na korabli, kroz koja unidoše životinje, da se spase od potopa; tako sada htjede Bog, da neprijatelji otvore kopljem Srce Isusovo, da mogu svi unići, koji hoće, da se spase od potopa vječne propasti. —

I sv. Bonaventura lijepo govori o probodenom Srcu Isusovu u knjizi svojoj, što napisao „O stablu života“. Sv. Crkva uzima iz te knjige u svećeničkoj molitvi, što se moli na svetkovinu Presv. Srca. Kako je Bog iz rebra Adamova, kad je zaspao, načinio ženu, tako je sada iz rebra Isusova, pošto je umro, potekla sv. Crkva, zaručnica Kristova. Krv i voda, što potekoše iz Srca Isusova, govori dalje sv. Bonaventura, jesu cijena našega spasenja. Koji udijeliše silu sv. sakrementima, da po njima dobijemo život milosti. Ustanak dakle, dušo, koja ljubiš Krista, veli nadalje Svetac, bdij i pij ustima svojima iz vrela Spasiteljeva. Jer to je voda, koja suklja i prelazi u život vječni.

Vidimo još neke razloge, zašto je Isus htio, da mu Srce bude probodeno!

Isus je sve iz ljubavi učinio, što je god za nas nas učinio. To potvrđuje sv. Crkva, kad u svećeničkoj službi o pet rana Isusovih govor: Zdravo rane Kristove! Zalog neizmjerne ljubavi! Da li bi

tko n ogao jasnije dokazati, da nas ljubi, nego kad ni srca svoga ne bi potedio, nego bi ga dao za nas probosti? Može li biti, što bi nas većma poticalo na ljubav od ranj nogu srca, i to od ranjenog Srca Božjega? Može li nas što potaknuti na veće pouzdanje u Boga, nego kad nam otkriva Srce svoje, za nas probodeno!? Sv. Benardo govori: „Što n i god treba, ja sve vadim iz rana Isusovih Proboli su mu ruke i noge, a ja iz ovih otvora gasim svoju žedu. Kao kroz vodovod obilno mi priječe milost, a ja pijem i crpem iz vrela Spasiteljevih.“

Prorok Izajia navada kao znak velike ljubavi, koju nam Spasitelj pokaza time, što nas upisa u ruke svoje: „Evo u ruke svoje te upisah.“ (49, 16.) Time nas naime upisa u ruke svoje, što je primio i nauvjeke htio zadržati rane u presvetim rukama svojim. A koliko veća rana mora da je ljubav, kojom nas upisa i u Srce svoje! Sam je Isus obećao bl. Mrgareti, da će imena onih, koji u istinu štiju njegovo Presv. Srce, i nastoje, da po mogućnosti šire ovu pobožnost, upisati u Srce svoje, i da ih ne će nitko iz njega izbrisati.

Sv. Toma Akvianac govori, da je Isus i za znak pobjede nad svim neprijateljima našega spasenja, htio da zadrži na slavnom tijelu svom rane svoje. Nije to Srce ranjeno od slabosti, ta ono je slijede od sviju neprijatelja. Rana, što je na njem udarena, pokazuje način, kojim Isus hoće, da sve svoje odabranike privede k pobjedi: treba naime da umrtvimo svoje srce sa svim zlim nagnućima njegovim, da nauveke živimo. —

Dodite i uzmite bez zlata i srebra!

Probodeno Srce Isusovo nam dozivlje na pamet sve gorke muke njegove i smrt, koju podnije za nas. Tako nam u pobožnosti Presv. Srca svoga živo dozivlje u pamet, što nas je, dok je na zemljii boravio učio: „Tko hoće za mnom da ide, neka se odrekne sebe i neka uzmē križ svoj i neka ide za mnom“ (Mat. 16, 24).

Ne će nitko umrijeti, koji nasiljeuje Isusa; ali svaki se mora boriti, svaki mora biti pripravan na ljute rane. To nije sramota, to nije znak slabosti, nego baš naprotiv: to je znak junaštva; to je sličnost s najhrabrijim Vojskovodom, komu je Srce probodeno.

Krist Gospodin je i zato htio, da mu Srce bude probodeno i da tu slavnu ranu na vjeke sadrži na Srcu svom, da osramoti javno na sudnjem danu proklete. Nepojmljiva sramota i stid obuzet će sve proklete, kad budu na sudnjem danu ugledali na sugu Isusu slavne rane njegove, osobito probodeno mu Srce. Ova će im rana govoriti: Što bi mogao još više za vas pretrpjeti, a da nijesam pretrpio? kako se na na usta Izajie proroka tuži na narod svoj; „a što uči niste vi sa mnom!“ Zato veli bl. Margaret, da je utješljivo štovati Srce Onoga, koji će nas suditi!

Tako su mile Isusu rane, što ih je za nas primio, osobito ona na Srcu, da je na tijelu više svojih osobitih miljenika čudesnim načinom ponovio svoje svete rane.

Učenjaci broje do 60 stigmatizovanih ugodnika Božjih, t. j. takvih, kojima je Gospodin utisnuo spomen na svoje svete rane, a sva je prilika, da ih je bilo i više. Prva je bila sv. Beatrix 1212. opatica u Brabantu. Zatim sv. Franjo Asiški; uspomenu njegovih rana, što mu je Bog po Andelu na brdu Alverniji utisnuo, slavi sv. Crkva posebnom svetkovinom na dan 17. rujna. Zatim č. Katarina Emmrich; Dominika Lazavić u Tirolu; Marija Mörl; Luiza Lato i drugi.

Sv. Pavao apostol u poslanici na Galaćane spominje, da i on nosi rane Gospodina našega na tijelu svom. Ali kako sv. Oci tumače, to ne treba doslovno uzeti, nego da apostol time označuje patnje i muke svoje, što ih podnosi za Gospodina Isusa u svojoj apostolskoj službi. A to su one rane, što ih i mi svi moramo nositi ne samo na tijelu, nego i na srcu i na duši svojoj. Radimo što više za Boga i bližnjega svoga, dok ne nataremo rekao bih žuljeve na rukama svojima. Eto to su one rane, što želi Isus na našima rukama! Hod mo po putevima Božjih zapovijedi, pa bili putevi kamenili i trnoviti. To su najkrasnije rane, koje će na vjeke resiti naše noge! Ljubimo svim žarom srca svoga Presv. Srce Isusovo, za nas probodeno! Nemojmo popuštatи grješnim i neurednim željama srca svoga. To ne može biti bez mnogo rana, što ćemo ih morati svaki dan zadavati svom vlastitom srcu. Ove su rane milije Isusu, nego što bi bile prave rane bez ovih, što ih od nas iziskuje samozataj ka kršćanska u naslijedovanju Kristovu.

Sve ove pomoći obilno ćemo naći u Presv. Srcu kopljem probodenu! Štujmo ga, ljubimo i zazivajmo Srce Isusovo, kopljem probodeno! Recimo i mi sa sv. Bož. aventurom: „Ustani, dušo moja, koja ljubiš Isusa, bdij i piš ustima svojima iz vrela Spasite'java. jer to je voda, koja suklja i prelazi u život vječni“. A ta će nas okrijepiti, da Isusa uzmognemo ljubiti i sve gorkosti pretrpjeti prije, nego li se iznevjeriti Bož. Srcu njegovu.

M. K. D. I.

Poznanstva i prijateljstva.

Bog je naredio ženidbu, a Isus ju podigao na čast sakramenta, da se u njoj muž i žena međusobno pomažu, a oboje opet da pomažu svoj porod, kako će laglje postići lijepi raj, za koji su jedino stvoreni. Stalež ženidbeni skopčan je s nebrojeno poteškoća i križeva svake ruke, da bi ih se veoma malo odlučilo, da ga odaberu, kad ne bi Bog stavio ljudima u srce neku naravsku sklonost i ljubav, koja ih privlači i koja im olakočuje zajedničko breme. Ta naravska sklonost i ljubav početak je zbljenja, koje dovodi do prijateljstva i do ženidbe.

Ovako bi imalo biti po Božjoj volji i odredbi. Uistinu pak sudi se dandanas o takvom prijateljstvu i o ženidbi sasvim drugačije. Poslušajte sam o malo, kako se danas govori o ženidbi. Govori se kao o kakvoj kupnji, o kakvom društvu, što se može svaki čas razvrći; o novcu, što će se tom prilikom dobiti; o dugovima, što će se ženidbom namiriti; o sreći i uživanju, o slatkim „medenim danima“, i tomu slično. O međusobnoj pak pomoći, o kršćanskom uzgoju djece, o pravoj obiteljskoj sreći, osnovanoj na živoj vjeri, o djelima ljubavi kršćanske, o spasu neumrele duše: o svemu tomu jedva da se kad god čuje voja riječ. U obitelji se govori otvoreno pred odraslim i pred neodraslom djecom o preljubima, kako o kakvim običnim dnevnim dogadajima; o smutnjama i obiteljskim sablaznima, o rastavljenim bračnim drugovima, o nezakonitoj djeci i t. d. Tako se već nejaka djeca nauče na to pije nego i razumiju ovakove stvari, da kad odrastu i sama pokušaju.

Kako se nadzire odrasla mladež? Na selima eno nijesu djeca još ni opetovnicu svršila, a već idu po „divanima“, već imadu svoga „odabranoga“ ili „odabranu“, već ne mogu dočekati mrkle noć, da umaknu iz kuće te se ne povrate do u posve kasno doba. Bezglavni i bezdušni roditelji ne samo da za sve to dobro znadu, nego još i potpomažu; još i sam i šalju djecu u očitu propast govoreći: „Što će mi sjediti u zapečku, da ostane neoženjen ili neudana? I mi smo se tako upoznali, i mi smo se tako uzeli...“

Gledajte obrtničkú mladež! Dade se dijete na zanat, a ne pita se puno u kakvu se daje kuću, i u kakve ruke. Za godinu dana ne mogu roditelji vlastito dijete da prepoznađu; tako se promijenilo. A istom ona djeca, što idu po svijetu kao kalfe?

A školska mladež naša? Treba sam o malo prisluškivati njihove razgovore, malo pozornije pratiti njihove kretnje, malo više pripaziti na njihove šale, na njihove izre, zabave, na njihova društva, štivo njihovo i t. d. Već oni zeleniš u nižim razredima dizovito očima šibaju isto takve — bez zamjere da je rečeno — šmrkavice, a jedan drugoga na radije pecka i bocka ovakovim neslanim šalamama. A istom oni u višim razredima! Sve vam je to uz male i rijetke iznimke „zaljubljeno“ preko tijelu. Mnogi i mnogi roditelji s užasom opažaju, kako im djeca s godinama postaju sve drzovitija, sve otresitija, sve neiskrenija i sve neposlušnija. Uzalud ih o praznicima nukaju na molitvu, potiču na svete sakramente, tjeraju u crkvu. Kod kuće im je dosadno i tjesno; htjeći bi cijeli dan biti u društvu ili cijele praznike sprovesti daleko od roditeljske kuće i roditeljskoga oka. Da, nači će se i tako drzovitih, koji ne će ni skrivati pred

rcditeljima nedopuštenih i pogibeljnih pozanstva, koji će ih nastojati svakojakim lažima ispričati i u nevinom svijetlu prikazati.

Kamo to sve vodi? Do gubitka stida i srama, do gubitka čednosti iskrenosti, pobožnosti, narljivosti, d. gubitka prave mladežne radosti i nepomučenog veselja, do potpune razuzdanosti i mekoputnosti, do duševne i tjelesne kržljavosti. Takvu mladež ne veseli više ni motika ni lopata, ni alat ni zanat, ni knjiga ni pero, ni igla ni škare. Zar je onda čudo, da sa zebnjom u srcu pomišljamo na budućnost Crkve i domovine, koja se takvoj mladeži ima da povjeri?

Što dakle? Stanimo na put neumoljivo i bezobzirno prernom pozanstu nezrele mladeži! Stariji neka bolje paze na svoj jezik pred djecom i odraslijima; roditelji neka nikad s vida ne puste djecu, makar i daleko bila od očinske kuće. Djeci valja zarana usaditi u srce strah Božji, priviknuti ju na postidnost i pravu kršćansku čednost. Dobro će biti kadikad zaviriti i u njihove džepove, torbice, knjige, ladice. Dok je mladež u nauku ili u školama, dotle nema o ženidbi ni gorba. Prema tomu svako prijateljstvo iz toga doba ima se bezuyjetno zabraniti, pa makar dak — brkajlia i petnaesti seme-star sveučilišta polazio! Tko će pametan vjerovati n. pr. jednomi đaku, koji se u gimnaziji zaljubljuje svaki mjesec, a na sveučilištu u svaki tjedan?

Kada pak dode vrijeme, da se i na ženidbu ozbiljno misli, tada treba oči širom otvoriti, a i uši dobro naperiti, da se svaka pametna za vremena uvaži prije nego se za koga stalno odluči. Poznanstvo, za koje se unaprijed znade, da iz njega ne će biti nikad ženidbe, nije nikad dopušteno, jer je u sebi griešno, smutljivo i zavodljivo. A i ono, iza koga se opravdano može očekivali ženidba, neka ne bude dugotrajno ni tajno.

B. *

Ne igraj se s vjerom.

Piše nam očeviđac iz kuće, u kojoj se ovo dogodilo, nama osobno dobro poznat:

U istoj kući, u kojoj ja stanujem u Ilici broj x živjela Ruzalija W. 13 godina, kako ne bi smjela. Napokon odluči, da će otpasti od svete vjere katoličke i da će postati tobož židovka, samo da uzmogne i dalje ostati u grijehu. Nesretnica kao da nije znala, da sakramenat krsta udara u dušu ne i zbrisiv biljeg, pa da jednom valjano okršteni ostaje kršćanin, ma kakvu drugu vjeru odabrao, jer krštenje ne izbriša niko ni preko groba. Nek rovašena ovca i u tudi tor umakne, njezin pastir lako će ju po rovašu prepoznati.

Svi su je od toga odgovarali, koji su saznali za njezinu odluku, a najviše g. župnik, kojemu je došla, da mu najavi svoj istup iz Crkve, kao da se vjera može promijeniti kao kaput. Dovela pače i dva svjedoka sa sobom, da se uzmognе poslije prijaviti židovskom rabinu.

Pa što bi? Taj dan bila posve zdrava, i legla je zdrava; kad vjutru, a ona ne može it kreveta. Pozvaše tri liječnika: sve uzalud; za osam dana sahraniše ju neispovjedenu i nepokajanu.

Nijesu puno bolje prošli ni sukrivci, njezini svjedoci: jedan od njih isto tako već sutradan izgubio sasvim govor: u grlu ga gušilo, da su ga morali u bolnici umjetno hraniti. Drugi svjedok onog istog dana, kad se od župnika vratio kući, zatekao poziv, da smješta krene na frontu.

Je li to puki slučaj ili prst Božji? Kršćanin zna, da sa svim ravna i upravlja mudri i pravedni Bog, a ne čoravi slučaj, koga niti nema. Tako eto kazni Bog one, koji se s vjerom igraju. I. L.

Bih ja ali. . .

Wpetovano smo čuli, kako se govori: „Lijepo to u Glasniku piše o čestoj i svagdanjoj prijeti;bih i ja, ali...“ i sada slijede razni izgovori na koje se već nebrojeno puta odgovorilo Ali, šta ćete, neuputnija treba i deset puta isti reći, i još ne će upamtiti. Moramo dakle biti strpljivi te lijepim i blagim načinom neke podučiti. U knjižicama „O čestoj i svagdanjoj svetoj prijeti“ izneseno je puno takvih prigovora, da se jedva koji može iznijeti. Bilo bi dakle veoma dobro, kad bi naši gorljivi povjerenici imali te knjižice i dobro ih sami proučili, da u danoj prilici mogu dati pravi odgovor.

Jedan od najčešćih izgovora jest ovaj: „Ne usudujem se na prijest bez ispovijedi; nikad u životu nijesam to uradio, pa kako ću sada?“ Tu je očito neznanje po srijedi. Nepućeni misle, da se prijest ne može primiti nikada bez ispovijedi; opet, kada se je netko ispovijedio, da se mora i prijestiti. Takve valja podučiti, da su to dva sasvim različita sakramenta i da se svaki može pod stanovačitim uvjetima i sam za se primiti. Dobar odgovor nalazi se u knjižici „O čestoj prijeti — za katoličkih puk“ na stranici 141. i slijedećima.

Druge opet bojažljive duše misle, da se mogu najdulje jedan tjedan dana pričeščivati; ali u nedjelju da se moraju isповjediti, pa makar ne imale nikakvog opravdanog razloga za to. A jer im je teško svaki tjedan na ispjovijed, obično stoga, što je toga dana velika navala, pa ne mogu dočekati, dok na njih dođe red, to misle, da za njih nije česta prijest, pa puste sve. I to je naopako. Nema nikakvog crkvenog propisa, kako se često moraju ispjovijediti oni,

Uzmite i blaguje svi!

koji se često pričešćuju. Tu vrijede dakle općeniti crkveni propisi i navaka svete Crkve; a ta kaže: da se čovjek mora ispovjediti samo onda, ako ima smrtni grijeħ na duši; ako pak toga nema, pa makar ima lakih, dosta je, ako se valjano pokaje, pa se smije ipak pričestiti, je u tom slučaju sveta pričest sama opršta mu lake grijehe. Tu nije drugo nego treba olakšati stvar i sebi i ispovjednicima, pa ne ići odviše često na ispovijed, kad ova nikako nije potrebna, a prilike su takve, da se bez velike neprilike ići ne može. I na to je dan dobar odgovor u istoj knjižici na navedenom mjestu.

Trećima je neugodno „napastovati svoje ispovjednike,“ da ih često ispovjedaju. Ovaj izgovor krije u sebi dosta puta očitu optužbu proti ispovjedniku, kao da se njemu neće ispovjedati. Možda je to u kojem slučaju i istina; ali s veće strane nije to baš tako. Bi svećenici vrlo rado, ali oni često puta niti ne znaju, da ima koga u crkvi za ispovijed. Ta zar se svatko mora ispovjediti, tko stupi u crkvu? Odakle svećenik dakle može znati, tko je za ispovijed, a tko nije, ako se nitko ne javi?

Bojažljive duše obično čekaju, hoće li se tko odvažti, da prvi pode u sakristiju i zamoli za ispovijed; onda će ih se sva četa priđužiti. A ne paze pri tom, da je svećenik možda već dosta dugo pripravan za ispovijed, a nikoga nema; a sada, kad je vrijeme, da počne s misom, sad najednom navali mnoštvo pokornika, da ih mora ili odbiti te poslije svete mise ispovijedati, što njima nije pravo, ili mora misu odgoditi, što opet s opravdanih razloga nije svećeniku pravo. Tako se eto radaju nesporazumci, koji bi se vrlo lako dali odstraniti, kad bi svijet bio slobodniji i otvorio ni te kad bi u svojim duhovnim pastirima gledao svoje prave duhovne oči, a ne neznam kakva strašila, kojim ne smiješ na oči. —

Četvrti bi rado svake nedjelje i svakog blagdana na ispovijed, a ne gledaju na to, što baš na te dane obično dolaze takvi pokornici, koji imadu veliku prednost pred njima: takvi naime, koji se rijedko, možda godine i godine nijesu ispovijedali, pa ako ne dodu ni danas brzo na red, Bog zna, kad će se opet odvažiti, da pokušaju sreću! A tko će tada odgovarati pred Bogom, što ovi, kojima je ispovijed potrebita, nijesu mogli doći na red? Ne svećenik, jer on valjda i ne zna, tko je tu; već one sebične duše, koje gledaju samo na sebe, a ne mare za sav svijet; one nerazborite duše, koje trčkaju svaki čas na ispovijed bez svake potrebe te otimaju dragocijeno vrijeme ispovjedniku, koje bi on i te kako trebao za ovakove rijetke goste.

Stoga bismo svjetovali svima, koji se često pričešćuju i koji su s milošću Božjom toliko u duhovnom životu napredovali, te ne upadaju, barem ne često, u teške grijehe, da za ispovijed odaberu koji dan preko nedjelje, ili barem u predvečerje; a samu nedjelju i blagdan da prepuste takvima, koji se rijetko ispovjedaju i kojima je ispovijed možda puno potrebitija. Nedjeljom ima i svećenik najviše posla, pa i njega treba malo štediti. Pogledaj izgovor i odgovor u pomenutoj knjižici na strani 158. i dalje.

Stj. Babunović D. I.

Društvene vijesti.

Savez djevojačkih društava u Zagrebu javlja nam: Odbor ovog Saveza proširio se pristupom pet novih članica iz kongregacije gospoda i gospođica (Navještenja Marijina), jer porastom društava u pokrajini raste i briga i dopisivanje. Tako je prošireni odbor prvi puta djelovao na blagdan Srca Isusova, kad je razna društava, što su toga dana izvana došla u Zagreb, da iskažu počast Bož. Srcu Isusovu, dočekao i ispratio do kolodvora te ih ondje oba puta oslovio i pozvao ih, da ustraju u dobru pod okriljem Presvetoga Srca i da mu ne prestanu vapiditi za mir.

Na Savez je prispjelo nekoliko izvješaja, koja evo ukratko ovdje donosimo:

Velika Ludina u Slavoniji: Društvo djevojaka broji 150 članica, a ono Revniteljica Srca Isusova 200 članica. Sve vrše velikim marom svoje dužnosti. Broj svetih pričesti iznosi mjesечно do stotinu.

Madarevo: Članice su od 19. prosinca, kad su se zadnji puta Savezu javile, pa sve do Uskrsa primile 680 sv. pričesti. Društvo broji 180 članova.

Dalmatinski pokrajinski Savez djevojačkih draštava u Splitu javlja nam broj sv. pričesti, primljen u prvih pet mjeseci ove godine na tu nakanu, da se iskorjeni psovka i kletva u narodu. Evo toga prijegleda:

Siječanj Vejšča: Ožujak: Travanj: Svibanj:

Dubrovnik:	640	640		
Gornje Selo (Soha)	50	56	52	55
Grohot (")	80	85	78	90
Ložišće (Brač):	160	64	115	400
Mravince:	39	41		
Vranić:	150		300	175
Muška pučka škola (Varos):	30			18
Zenska pučka škola (Varoš):	60	56	80	13
Muška pučka škola (Lučac):	50	159		
Zenska pučka škola (Lučac):	70	157	163	59
Kteri Srca Isusova (Split):	265	213	230	64
Revniteljice Srca Isusova vel.:	531	200	323	64
" male:	80	120	78	70
Zavod Marijin-Machi: muški:	286	416	90	216
" " ženske:	763	480	308	471
Vig:		249	355	
Lukšić:		85	85	85
Solin:		75	75	75
Hvar: Vojska Srca Isusova:		81	81	45
" Kteri Srca Isusova:			328	115
Kućne:	37	33		32
Razne Pobožne duše:	1257	1024	1334	1253
	4319	4177	4075	3283
				3907

Ukupno: 19751 Zaista prekrasan broj, koji služi dalmatin-skom Pokrajinskom savezu djevojačkih društava na čast.

Ložišće (Brač). — Dne 7. lipnja o. god. obavila se kod nas svećano posveta novoga barjaka našeg Djevojačkog društva. Na samo Tijelove pristupile su sve članice svetoj pričesti, a onda u povori otišle u župski stan po novi barjak. Barjak je izvezen vrlo lijepo. Na prednjoj je strani Srce Isusovo, a na zadnjoj Bezgrješno Začeće. U Crkvi je lijepo slovo rekao vel. g. Petar Rudan, a svetu misu je odslužio vel. g. Ivan Bonacci. Iza sv. mise prvi put se novi barjak pokazao u svećanoj procesiji.

Slično smo prostavili i ovogodišnji blagdan Srca Isusova. Već ranim jutrom bila crkva puna pobožnoga svijeta, koji je želio primiti svete sakramente. Obavila se posveta, odslužila svećana sv. misa, a popodne povela sjajna procesija s kipom Srca Isusova. Toga se dana pričestilo 700 duša, a tijekom mjeseca lipnja 2300. Svaki smo dan toga mjeseca molili krunicu Srca Isusova i Litanijama i drugim molitvama.

F. B.

Život bl. Margarete Alakok.

Piše Stjepan Babunović D. I.

Drugo čudo odnosi se više na pobožnost presvetoga Srca Isusova. Ali, budući da si je bl. Margareta stekla neumriih zasluga za tu pobožnost, te budući da su samu pobožnost zvali „pobožnost majke Margarete“, to ovo čudo služi na čast i vjernoj „učenici Božanskoga Srca“ i svjedoči o njezinoj slavi u nebu; zato ćemo i ovo čudo ovdje spomenuti.

Bolest s. Ivane Dupcyes (čit Dipoaje), zvane „Sancta Columba“ (sveta golubica), uršulinke u Roanne — tako se zvala sretna ozdravljenica — opisuje jedan liječnik koji svjedoti o istinitosti čuda, ovako: Uslijed velikih uloga bijaše bolesna u pogibelji, da će joj lijeva ruka i noga ostati uzeta, jer već nije mogla tim udovima micati, i svaki os ēčaj bijaše izgubila u njima. Ta joj strana bijaše ukočena i ta o slaba, te se na nju nije smjela o Ioniti. Malo zatim obuze ista slabost i ukočenost i desnu ruku i desnu nogu; i tako joj ozbiljno zaprijeti posvemašnja uzetost. Raznovrsna sredstva, pridodaje liječnik u svom izvještaju, samo su povećavala bolove. Tri su je mjeseca liječili prema njegovim propisima; a prizvali su i druge liječnike u pomoć Sve uzalud. K starim mukama pridošla nova: prsa joj se upalila i silno natekla. Boli su bile gotovo nepodnosive. Napokon sestra tako oslabi, te se činilo, da će još samo koji dan proživjeti. Bijaše vrijeme, da primi svete sakramente umiručih. Svečenik, koji joj je podijelio svete sakamente i bio svjedok zavjeta, što ga bolesnica onda učinila, bijaše također svjedok na crkvenoj istrazi.

U zadnji dakle čas, kad se već mislilo, da će jedva koji sat živjeti, zavjetuje se bolesnica, presvetome Srcu Isusovu, da će ako ozdravi, to Božansko Srce štovati, što bolje bude mogla i da će svakog prvog petka u mjesecu prikazati na oltaru Srca Isusova dvije svijeće i napokon objesiti na tom oltaru kakvu vidljiju uspomenu kao zahvalu za dobiveno zdravlje.

Zavjet je bio primljen, i molba smjesta uslišana. Onaj čas nestade svih bolova; otoka na prsimu nestade u tren oka; u udove se povrati nekadanja snaga njihova. Pokuša ustati. I usta bez muke. Pode po sobi. I eto, nikakve poteškoće! Sva sretna otide bez ičije pomoći u crkvu, da se Bogu zahvali. Sutradan je već bila među ostalim sestrama i radila obične svoje poslove; pa kako je bio upravo nemrsni dan, izdrža nemrsna jela kao svaka druga. Tako ona u tili čas ozdravi sasvim bez ikakva oporavka.

Već bijaše gotovo osam dana prošlo, kako su je liječnici zadnji put posjetili. Iscrpili su sva svoja sredstva, pa već nijesu toliko nastojali oko nje. Sad ih pozvaše. Evo njihove izjave:

„Vidjeli smo je, kako ide, koraca, hiti, bez ičije pomoći tako sigurno, kao da nikada bolesna ne bijaše. Izgledala nam je svježa, rumena i puna kao pred svoju bolest. Kad smo je dakle vidjeli ovako potpunoma zdravu, a korizma baš bijaše započela, mišljasmo da bismo radili proti svojoj savjesti, kad bismo je izuzeli od posta. Ovako naglo ozdravljenje ne može biti ni učinak naravi ni lijekova, povratak naime k potpunome zdravlju mogao je uslijediti samo prelazno kroz dugotrajni oporavak, i ta otpočinku nakon slaboće, koja

se uvijekiza duge bolesti javlja, te pošto su odstranjeni svi nezdravi sokovi pomoću čestog znojenja. Isto tako nijesu mogla natečena i upaljena prsa zadobiti naravni svoj izgled bez ikakva prijelaza. Zadivljeni nad tim izvanrednim prilikama, ne možemo vjerovati, da ovakav dogadjaj nadilazi naše znanje i da se tu vidi nešto Božanskoga. To mi ovim svjedočimo."

Ovu su izjavu potpisala dva liječnika i jedan ranarnik. Slično su posvjedočili neki svećenici i redovnici, koji su bolesnicu vidjeli i ispovijedali je. Napokon posvjedočiše bolest i naglo ozdravljenje sestre bolesničine i bolesnica sama.

Ovako je, eto, Bog nagradio poniznost vjerne službenice svoje Margarete, koja je toliko željela, da ostane s vemu svijetu nepoznata. Da, tko se sam ponizi, užvisit će se. Margaretu se ponizila, Bog je za to užvisio i okrunio krunom slave nebeske.

Margareta se proglašuje blaženom

Godinu dana iza smrti Margaretine izdade o. Croiset D. I. svoju knjigu o Presv. Srcu Isusovu. Na koncu dodade i kratak životopis Margarete, spomenuvši u njemu i glavne objave Božanskoga Srca Isusova. Margaretu doduše nigdje punim imenom ne spominje, jer mu je razboritost tako svjetovala; ali je tako opisuje, te svatko znade, da je to upravo ona i niko druga. Ta je knjiga, kako je to već Margaretu prorekla, u veliko raširila štovanje Presv. Srca Isusova, a ujedno i čašćenje „učenice Srca Isusova,“ časne majke Margarete.

Ali ta knjiga o. Croiset-a bijaše takoder povodom, da su neprijatelji Margaretni i „njezine“ pobožnosti oštro udarili na štovanje Presvetoga Srca Isusova, kao na nečuvenu novotariju, koja da u sebi uključuje bludnje nekih krivovjeraca. Sama sv. Stolica postupaše veoma oprezno. Istom sedam godina iza smrti č. m. Margarete, dana 3. travnja 1697. dopustio je papa Inocent XII. na opetovane molbe sestara reda „Od Pohoda Marijina,“ istome redu blagdan presv. Srca, ali sa sv. misom od „Pet rana Isusovih,“ a ne o Presv. Srcu Isusovu, kako su sestre molile. Posebnu misu o „Presv. Srcu Isusovu“ odobrio je istom Klement XIII., i to iza devedesetgodišnje ustrajne molbe. Bilo to dana 6. veljače 1765. Pa i to odobrenje bijaše samo djelomično, to jest samo za kraljevinu Poljsku i za prabratovštinu presv. Srca Isusova u crkvi sv. Teodora u Rimu.

Koje čudo onda, ako je i crkvena istraga o životu i o krepostima č. m. Margarete zapela? Ona istraga, koju je domaći biskup odredio, bijaše dovršena još oko godine 1715. Ali to bijaše istom prvih korak. Sad je trebalo sve te spise poslati u Rim, ondje ih ponovno ispitati i onda istom započeti novu, tako zvanu „papinsku istragu,“ jer ona prva bijaše „biskupska.“ Ali papinska istraga nije se mogla prije dovršiti, dok se ne riješi pitanje o novoj pobožnosti, koju je počela Margaretu širiti, a po nalogu Bož. Spasitelja. Jedva se to pitanje sretno riješilo, kadno nastadoše nove, vanjske zapreke, napose velika francuska revolucija. K tomu je valjalo pokupiti sve listove i spise Margaretine, pa i njih točno proučiti i ustanoviti, da u njima ništa nema, što se protivi svetoj vjeri i čudoredu, i radi česa bi ih trebalo udariti kakvim crkvenim kaznama. To se ustanovilo i oglasilo istom dana 27. rujna 1827.

Međutim se istraga o životu i djelima Margaretinim vodila dalje, te po običaju najprije ustanovilo, da je Margaret posjedovala temeljne kršćanske krepstvo u neobičnom „heroičnom“ stupnju. Time bi joj priznat naslov „časna službenica Božja“. To se dogodilo još 28. ožujka 1824. Godine 1830. pregledali su sudbeno i svećano prepremijeli na časnije mjesto smrtne ostanke njezine. Tom se prilikom dogodila mnoga čudesa. Onda se ispitala i dokazala tri nova čuda, što ih je Bog po zagovoru Margaretinom učinio, i sada se istom mogla proglašiti „blaženom.“ Konačna odluka o tom izrečena je 19. kolovoza 1864., a samo svećano proglašenje obavilo se u Rimu dne 18. rujna iste godine.

Sad se pogotovo širila pobožnost presv. Srca Isusova po svem svijetu, a s njome rasla i vruća želja sviju štovatelja Božjeg Srca i Margaretinih, da joj Crkva što prije priznade i zadnju odliku, te je ubroji među „Svete.“

(Svršeno je.)

Proslava ovogodišnjeg blagdana Srca Isusova.

Blagdan Presv. Srca Isusova proslavljen se u zagrebačkom Svetištu i ove godine dostojno. Prije blagdana javna devetnica, a zadnja tri dana i propovijed. Na sam blagdan bilo je cijeli dan od 5th ujutro do 7th navečer izloženo presv. Otajstvo. Prije podne svećana sv. misa, koju je odslužio presv. gosp. biskup Lang, a po podne isto tako svećana biskupska večernja. Narodu je bilo već toga dana sa svih strana; ispovaljivanja bez kraja, a svetih pričestici oko 1.700. — U nedjelju su cijeli dan dolazile procesije iz bliza i iz daleka, po 500, 600, 700 i više osoba iz pojedinih župa. U Remetskoj župi nije nitko valjda ni ostao kod kuće, sve je došlo, i muško i žensko, i veliko i malo, i staro i mlado — tko je samo mogao idti. Isto tako nepregledna povorka bijaše župljana samoborskih, pak onih iz sv. Nedjelje, Kravarškog, Bistre, Velike-Gočice, Brdovca, Vrapča, Moslavackih župa i t.d.

Samo Svetište odavalo je ove godine posve ratno lice: tek nešto cvijeća pred crkvom i zelenila u crkvenom okolišu, a bez i jednog vijenca ili kakvog drugog ukrasa; niti ima tko da donese zelenilo niti tko da plete vijence. Tako je i u crkvi bio ukras čedan, kako dolikuje teškim vremenima. Ali je zato ljubav nebrojenih srđaca nadoknadivala obilno ono, što je manjako vanjskome sjaju. Red uzoran, mir i tišina, da ne može biti bolja pored svega onoga mora i talasa naroda. Prostrana inače crkva, koja do 4000 može primati u se, bijaše toga dana daleko premalena i pretjesna.

U 9th propovijedao je o. Micheli D. I., u 10 sati je odslužio uz veliku podvorbu prvostolnoga kapitola i klerika svećanu biskupsku misu preuzišeni gospodin nadbiskup Bauer, koji je uz istu podvorbu popodne poveo iz Svetišta i veličanstvenu procesiju.

Ovo je treća procesija, što se na blagdan Srca Isusova razvila u zagrebačkom Svetištu. Zagrepčani su osupnuti i jedva vjeruju, da je tako dostojanstvena procesija moguća. Po pločniku svih ulica, kada procesija prolazi, živi je zid od vjernika i inovjernika, a u procesiji nedogledno mnoštvo domaćih katoličkih društava i stranih župljana. Među svećenstvom su uz nadbiskupa i oba posvećena pomoćna biskupa: Premuš i Lang; iza presv. Otajstva gradonačelnik Holjac sa svojim tajnikom Premilčem i drugom gospodom od gradskoga magistrata. U procesiji jedni pjevaju, drugi se na glas mole, a vjernici kroz čije guste redove veličanstvena povorka prolazi, pridružuju im se. Domobraska glazba pod ravnjanjem kapelnika Muhića svira samo nabožne komade, a redarstvo puno takta i susretljivosti podržaje mir i red. Redateli — njih 20 na broju — bijaju i ove godine zbornici radničke „gradanske kongregacije uz pri-pomoć dvojice svećenika. Svi su ushićeni, a inovjerci iznenadeni.

Ne bijaše to puko vanjsko slavlje, već doista izljev srđaca, koja liubi Srce, svake ljubavi predostojno, i povijest vjere, kojom su svi proniknuti. Nema tu razgovora, nema šaptanja, strke, zbrke, znatiželjnog ogledavanja, niti ikakvog dru-

gog nereda. Ogorina, nepregledna povorka pomicje se lagano i dostojanstveno poput dobro izvježbane vojske, jer su misli i srca sviju upravljene i uvredotocene u Božanskom Srcu Isusovu, komu je rada da što veću ljubav, zahvalost, čast i zadovoljštinu iskaže. Bijaće to doista pravo slavlje Srca Isusova, koje ne zaboravlja nitko, tko mu je jednom prisustvovao. Ne sumnjamo stoga ni najmanje, da će se do godine još više naroda sabrat i da će s vremenom zagrebačko Svetište Srca Isusova biti za hrvatski narod druga Marija Bistrica. Ove godine bilo je više novih župa, koje prijašnji godina nijesu došle; a znademo za neke, koje su se sa 6-700 osoba spremale da dodu, pa nijesu dobile vagona od željezničke uprave. „Savez Vojske Srca Isusova“, „Savez djevojačkih društava“ natjecahu se s ovdasnjim Marijinim kongregacijama, podignutim u sjeni Svetišta Srca Isusova, da strane procesije što dostojni dočekaju i isprate.

Veleševac. — God. 1909. dobila je naša župna crkva pokrajne oltare: Srca Isusova i Srca Marijina. Od to doba slavi se kod nas i štuje Presv. Srce Isusovo svakog prvog petka, kadno narod u jutro dolazi, da primi svete sakramente, a poslije podne, da prisustvuje litanijama i otprošnji.

Blagdan Presv. Srca Isusova slavimo uvijek na sam petak iza osmine Tijelovske. Ove su godine došle lijepo procesije iz sela: Stružec, Vrbovo, Orle, Ruča i Suša. Poslije svećane svete mise i propovijedi bila posveta i otprošnja Srcu Isusovu.

Bazija Gora (pošta Lukač). — Sva sela župe Lukač proslavila su lijepo blagdan Presv. Srca. Iz svih sela došli župljeni u lijepom broju u Lukač, gdje su prisustvovali svetoj misi i propovijedi, a onda i procesiji sa presv. oltar. Otajstvom. Mnogo je duša toga dana pristupilo k Stolu Gospodnjem.

Beravci. (Slavonija). — Na blagdan Presv. Srca imali smo svečanu sv. misu, premda je našo selo filijal župe Velike Kopanice, propovijed i procesiju s kipovima Srca Isusova i Marijina. Kipove su nosili mlađaci i djevojke; mlađaci su članovi ovdasnjeg omladinskog društva. Razumije se, da se toga dana mnogo duša isповijedilo i pričestilo.

Sv. Petar Čvrstec. — U našoj se župi već svojih deset godina svetuju. Srce Isusovo u sam petak. Bilo tako i ove godine. Na Tijelovo započesmo javnu devetnicu sa zlatnom krunicom Srca Isusova, litanijama i pohvalama Imenu Božjem. Na blagdan bile dvije pjevane sv. mise. Prije mise poldanjice blagoslavio je domaći župnik novu zastavu Srca Isusova, koju su nabavili članovi bratovštine Presv. Srca Isusova. Pod misom se sva župa iznova posvetila Srcu Isusovu. Dan prije ispunjedila se sva školska mlađež, a na blagdan s narodom pričestila. Odraslih župljenih pričestilo se oko 160. Došla i velika procesija iz sela Ruševca. Poslije podne poveo g. župnik procesiju do zaselka Bušći, gdje je blagoslavio novi križ. Narod sav razdragan nad ovako lijepom proslavom.

Kalan na Pagu. Cijeli mjesec lipanj obavljala se ovdje lipanska pobožnost u časti Presv. Srca Isusova. Tako se je narod mogao okoristiti velikim oprostom „toties-quoties“, t. j. kad god je došao u crkvu zadnje nedjelje mjeseca lipnja. Na sam blagdan Srca Isusova pristupilo je mnogo naroda k sv. pričesti. Od g. 1915. imamo u župnoj crkvi lijep oltar Srca Isusova, koji uvelike promiče pobožnost k Presv. Srcu.

Omišalj (na Krku). Po običaju proslavili smo i ove godine dan Presvetog Srca Isusova, što smo časnije mogli. Prilike su u nas užasne: posljedice rata svi kušamo; ali za naš otok gora je nevolja suša, nego li je rat.

Već nije kišilo skoro dva mjeseca, a kada svibanj neima kiše, prvi su usjevi propali. Skupoča nečuvena; kilogram pšeničnog brašna 10-12 kruna; kukuruznog 8-9 kruna, pasulja (graha) 7-8 kruna; slanine 16-18 K., ulja 18-24 K, i t. d. I kvalitet je Bogu, da možeš doći do kakvog živeža. Da ne ima „Gornjeg kraja“ svi izginušmo! Dakle vremena za pokoru najozbiljnija. Novcem smo zapravo govorč obilovali; ali se redomice iscrpljuje, pa ako nas i ova ljetina izdade, nestat će i novca, pa će otokom zavladati bez iznimke u pravom smislu riječi — glad!

Ipak, uprkos ovim crnim i užasnim prilikama, naš narod nije izgubio duševnog ravnovjesja; malodusje nije ga potrio. Priučen žrtvama, uždiše, plače, ali se još uvijek ufa; ako za čas i zastrani, odmah se pridigne te posvema odan volji Božjoj kaže: Neka se Božja (volja) vrši! Tomu je dokazom i današnji blagdan.

Ove smo naime godine, osim obične večernje pobožnosti mjeseca lipnja, držali prema želji presvjetelog biskupa, i pomirbenu devetnicu Božanskom Srcu Isusovu, toli preporničenu od predsjednika sastanaka austrijskih biskupi u Beču!

Svake večeri i radi osmine tijelovske i radi oglašene devetnice sakupljao se narod u crkvi u priličnom broju. Pobožnost tekla: večernja; povečernjica pred izloženim Svetotajstvom; onda devetnica; litanijski Presv. Srca Isusova. „Pomiluj me Bože;“ a ra koncu blagoslov. Na sam blagdan Srca Isusova bile su dvije sv. mise na oltaru Srca Isusova, što ga pred nekoliko godina dobio Djevojačko društvo u Skare iz Tirola. Navečer: zaključak devetnice s posvetnom molitvom i običnom otprošnjom kako u knjižici „Srce Isusovo spasenje naše.“

Kroz devetnicu pristupilo k presv. pričestu oko 850 vjernika, a na blagdan (opća pričest) oko 650, ukupno u 9 dana: preko 1500. — Dobar znak! Malođuša tu nema, bezvjerske zavare još manje. Očiti je to dokaz, kako narod nije izgubio vjere ni ufana uza sve ratne jade i nevolje. M.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, nače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu uređa i štatu pošalje, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a državljani milodari apotrebljavaju se za razkreće Glasnika.

U devetnici sv. Josipa.

Hrvatska Već sam treću godinu udaljen od dragog mi doma i mire mi obitelji. Cjelo to vrijeme vodila me milost Božja i pružala mi sve jasnije i jasnije dokaze svoje dobrote i darežljivosti, tako da sam prisutnost Gospodinovu mogao osjećati u svakoj nevolji i pogibelji. Bio sam u to vrijeme i holestan i ležao sam u kužnoj bolnici, gdje je umiralo svud unaoko mene; a bio sam i u svakojakoj vojnoj službi, pa moram samo Gospodinu zahvaliti, da sam sve to sretno proturio preko sebe.

Najteže mi bilo, kad su me u veća ove godine premjestili drugoj pukovniji, gdje mi sv. bijahu tudi i nepoznati. Žao mi bilo ostaviti svoju staru pukovniju, kod koje se nalazim 11 godina. Bilo mi je teško, ali nijesam očajavao znajući, da me najbolji prijatelj moj — Presv. Srce Isusovo — ne će ni ondje ostaviti. U toj novoj pukovniji brzo me odredio za ratište. U to doba obavljala se u cijeloj Hrvatskoj devetnica u čast svetom Josipu. I ja sam je obavljao, ali osmi dan, dne 18. ožujka valjalo mi s drugima ući u vlak, da krenem put primorskog krša. Složio sam svoju prtljagu i predao se providnosti Božjoj. Drugi se oprashtaju i grle, plaću, ja nemam nikog tu, već se duhom prenesoh kući k svojoj ženi i dječići. U tom snatrenju već se vagoni zatvarali, a vlak će sad na krenuti. Kad eter u taj zadnji čas dotriči glasnik, koji me jedva našao, te mi predaje nalog, da se smjesti povratim u vojarnu i da ne odlazim s drugima. Ne mogah vjerovati svojim očima. Uzmem svoje stvari te se gotovo bezsvjesno povratim u svoju prijašnju sobicu. Tu istom dodem k sebi, kleknem i zahvalim se Gospodinu i sv. Josipu. Obecam, ako dobijem dopust, da će svaki dan ići na svetu pričest u svibnju:

i ta mi se želja ispunila, i ja sam svoje obećanje održao. Tko bi se ovakvom preokretu nadao, k tomu među stranim nepoznatim ljudima! Gospodinu ništa nije teško, ako čovjek sve svoje ufanje u njega postavi.

Kruglja mu odnijela samo kapu.

Bojna pošta. — Bilo to baš u ono doba, kad su Talijani zaposjeli Goricu. Moja četa dobila nalog, da uzme i brani važno mjesto, ona je to učinila, ma da se na nju iz topova pucao i ma da su tu mnogi pali. Utočujem, da je jedan vojnik živ zasut i ja bih mu, budući u zdravstvenoj službi, morao pomoći; ali kako? Dan je, a po danu ne smiješ ni glavu pokazati, a kamo li jedan kilometar daleko ići u u kiši topovskih taneta. Ja se ipak prekrstim i sazovem u pomoć Presv. Srce Isusovo, te jurnem naprijed, ma da su me moji odvraćali. Meni bilo iao našeg čovjeka, pa nijesam mario ni za što. Dok ja hitim na mjesto nesreće, evo ti jedne velike kugle iz velikog topa, koja projvri tik do vrha moje glave i odnese mi kapu, a da mene nije ni najmanje ozlijedila. Nadem ja zakopanog druga, izvučem ga živa i odnesem na prvo povijalište. Poslije ne znam, što se s njime dogodilo; znam samo to, da je mene Presv. Srce sačuvalo, da nije s kapom otišla i glava.

Molio sam više puta i za dopust, da prigledam i pridignem svoju sirotinju, utješim i razveselim svoje kod kuće — uvijek bez uspjeha. Tad se obratim Srcu Isusovu i sv. Antunu, i eto iznenada me pozvaše u pisarnu i rekoše, da sam dobio dopust. Obecao sam 10 kruna dati Svetištu Srca Isusova u Zagrebu, a 10 kruna za kruh sv. Antuna: oboje sam izvršio, a sad evo šaljem i zahvalnicu, da svi znaju, kamo im se valja obratiti, kada što pametno mole.

I. Opći sastanak hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija,

obdržavan u Zagrebu dana 3. i 4. srpnja 1917.

Napokon smo i to dočekali! Neposredno prije rata razaslao se poziv na takav sastanak, ali ga brza mobilizacija i ratne operacije ometoše. Bilo ih, koji su držali, da ni sada ne će takav sastanak uspjeti, jer da poteškoće nijesu danas ništa manje nego onda. Pa ipak! Sastalo se do 35 upravitelja malo ne iz svih hrvatskih krajeva, kojima se pridružilo i preko desetak gostiju, tako da su s ovakvim početkom svili posvema zadovoljni.

Na sastanak dodoše među ostalima: dr. Alfrević iz Splita; Ivan Kujundžić D. I. iz Sarajeva, Kamilo Zabeo D. I. iz Travnika, msgr. Proštenik iz Varaždina, prepošt dr. Vincetić iz Zemuna, Grga Galović iz Đakova, o. Đuro iz Vukovara, o. Jozo iz Našica, o. Teofil iz Varaždina, o. Lambert iz Karlovca, dr. Šimečki iz Gline, Đuro Špoljar iz Koprivnice, Matija Crnković iz Novigrada Podravskog, Nikola Borić iz Petrinje, Ilija Ivanković iz Dalja, Juraj Kocijančić iz Novigrada Karlovačkog, Stjepan Stepinac iz Brdovca, Franjo Horvat iz Vrapča, itd., da domaćih upravitelja i ne spominjemo, koji su došli u potpunom broju, ako i nijesu mogli svi svim sjednicama prisustvovati.

Sastanak je počastio svojom prisutnošću odmah kod otvorenja preuzv. gosp. nadbiskup dr. Antun Bauer, a poslije podne istoga dana presvij. dr. Josip Lang, a pri zaključku apostol. administrator križevačke eparhije dr. Dionizije Njaradi, koji je svima podijelio arhijerejski blagoslov.

O. Ferdinand Brixius D. I. Superior hrvatske pokrajine Družbe Isusove pozdravio je u utorak dne 3. srpnja svu sabranu gospodu u kapelici Marijinih kongregacija pokraj crkve Srca Isusova srdaćnom dobrodošlicom, otvorio I. opći sastanak hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija i predložio za predsjednika urednika Glasnika Presv. Srca Isusova o. Stjepana Babunovića D. I., što bje od svih jednodušno pozdravljeno.

Predsjednik potom pozdravlja ponovno svu prisutnu gospodu i prvi sastanak hrvatskih upravitelja, a napose prisutnoga metropolitu

preuzv. gosp. nadbiskupa, u čijoj prisutnosti vidi zalog Božjeg blagoslova za naš sastanak; jer gdje je svećenstvo u potpunoj slozi sa svojim biskupom, tu će biti i ploda i uspjeha. Predlaže zatim za potpredsjednika preč. g. dr. Josipa Pazmana, a za bilježnike o. Miroslava Vanina D. I i g. Franju Simečkija katehetu u Glini.

Iza toga prešlo se na dnevni red, koji ovdje donosimo u cijelosti, pošto nam nije moguće donijeti iscrpivo točan izvještaj o cijelom toku lijepog ovog sastanka.

Dnevni red.

Utorak dne 3. srpnja.

Prije podne (9–12 sati):

1. Pozdrav i konstituiranje sastanka: izbor predsjednika, podpredsjednika i dvojice bilježnika.

2. Historijski pregled o hrvatskim Marijinim kongregacijama i sadanje stanje njihovo: *Stjepan Babunović D. I.*

3. Kako da se Marijine kongregacije još više rašire: *Franjo Hamerl D. I.*

4. Osnutak »Središnjeg saveza za sve Hrvatske Marijine kongregacije i osnutak nakladnika za literaturu i devocijonalija, potrebita Marijinim kongregacijama: oboje sa sijelom u Zagrebu. — Domovi Marijinih kongregacija: *Stjepan Babunović D. I.*

Poslije podne (5–7 sati):

1. Marijine kongregacije seljačke omladine: *Juraj Kocijančić.*

2. Savjesno obdržavanje svih pravila kongregacije: *Josip Celinčić*

D. I.

Srijeda, dne 4. srpnja.

Prije podne (9–12 sati):

1. Sekcije u Marijinim kongregacijama: *Kamilo Zabeo D. I.*

2. Marijine kongregacije prema drugim mjesnim društvima: *O. Teofill Harapin.*

Poslije podne (5–7 sati):

1. Đačke Marijine kongregacije: *Petar Perica D. I.*

2. Marijine kongregacije izvrzano pripomoćno sredstvo svećenstvu u duhovnoj pastvi: *O. Đuro Bencetić.*

3. Eventualni predlozi i zaključak sastanka.

Iza svakog referata izmjenila su prisutna braća upravitelji svoje nazore i primjedbe tako stvarno, tako razborito, tako umjerenio, a opet tako toplo, tako iskreno, tako puno ljubavi, da je na koncu mogao predsjednik spravom istaknuti, kako ovaj sastanak može služiti svima za uzor, kako se govori i raspravlja. U raspravama su učestvovala malo ne svá prisutna gospoda, rezolucije su se poprije male jednodušno. Da im se i Glasniku sačuva trajna uspomena, donosimo ih evo u cijelosti onim redom, kojim su prema referatima, ustanovljenim dnevnim redom, bile poprimljene:

Resolucije.

1. *Opći sastanak hrv. upravitelja Mar. kongregacija, obdržavan u Zagrebu dana 3. i 4. srpnja 1917. izrazuje jednodušno želju, da se premda bi bilo veoma poželjno, ipak za sada ne pokreće posebno glasilo za hrv. Mar. kongregacije, već da se u „Glasniku Presv. Srca Isusova“ zadri i po mogućnosti proisti, Vjesnik Mar. kongregacija.“*

2. I. opći sastanak hrv. upravitelja Mar. kongregacija priznaje i proglašuje jednodošno „Glasnik Presv. Srca Isusova“ s „Vjesnikom Mar. kongregacija“ u njemu za sada, za jedino zvanično i službeno glasilo svih Mar. kongregacija. (Babunović D. I.)

3. I. opći sastanak hrv. upravitelja M. k. molit smjerno preč episkopat, da posebnom okružnicom preporuči svećenstvu Marijine kongregacije.

4. I. opći sast. hrv. upravitelja M. kongr. preporuča upraviteljima kongregacija bogoslova, da nastoje, kako bi se bogostovi što bolje usposobili za dobre upravitele Marijinih kongregacija.

5. I. opći sastanak hrv. upravitelja M. kongr. uvjeren, da su svećeničke kongregacije izvrsno sredstvo, da se kongregacije rašire i usavrše, s veseljem će pozdraviti takove kongregacije, gdje prilike dopuste, da se osnuju. (Hamerl D. I.)

6. I. opći sastanak hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija pozdravlja s veseljem osnutak „Središnjeg saveza Marijinih kongregacija“ sa sjelom u Zagrebu, te izrazuje želju, da barem veći dio odbora toga „Središnjeg saveza“ bude sastavljen od zagrebačkih otaca Isusovaca, a ostali dio od zagrebačkih i vanjskih upravitelja Marijinih kongregacija.

7. I. opći sastanak hrv. upravitelja Mar. kongregacija živo želi, da se što prije sastavi pouzdan odbor, koji će preuzeti nakladu raspaćavanje literature zborničke i devocijonalija, potrebitih Marijintim kongregacijama.

8. Najtoplijje se preporuča za to pozranima i sposobnima, da u većim sredstvima, gdje postoji veći broj Mar. kongregacija, svojski porade oko toga, da se podigne zajednički Dom Mar. kongregacija tli barem nabave zajedničke prikladne prostorije, tako potrebite za život i uspješan rad zborova Marijinih. (Babunović D. I.).

9. Obzirom na izvanredne prilike, ratom izazvane, uslijed kojih prijeti velika pogibelj srčiki hrvatskog naroda: seoskoj mlađeži: ne može Prvi opći sastanak hrv. upravitelja Mar. kongregacija dosta naglasiti važnost Mar. kongregaciju na selu, osobito za mladež, te želi, da se Mar. kongregacije što više šire po selima. (Kocijančić, čupnik u Novigradu Karlovačkom.)

10. Glavnu pažnju ima kongregacija da svrati na ozbiljnu njenu nutarnjeg religioznoga života. Amo ide prije svega često primanje svetih sakramenata.

11. Svaka reforma kongregacije stoji u tome, da se vrati starome duhu kongregacije. A to je duh trostruk: a) duh odličnog štovanja Majke Božje b) duh ozbiljne samoposvete i c) duh savremenog apostolata.

12. Budući da kongregacija ne može cvasti ni napredovati bez češće pobude, temeljite pouke i britskih primjera: zato se ovaj prvi sastanak upravitelja hrv. Mar. kongr. pouzdano nuda, da će se ne samo svaka kongregacija kao takova pretplatiti iz zajedničke blagajne na svoje glasilo — a to je za sada Glasnik Presv. Srca Isusova —, nego da će i svaki upravitelj s članovima svoga vijeća nastojati, da po mogućnosti svaki član njihove kongregacije bude svake godine pretpisnik Glasnika Presv. Srca Isusova; makar se za siromašnije članove namirila pretpisata iz zajedničke blagajne. (Celišćak D. I.)

13. Sekcije su vrlo savremeno i praktično sredstvo za proverat i uspjesnije djelovanje kongregacija. No neka se odaberu takove sekcije i tako neka se urede, kako će što bolje služiti bitnim svrhama, napose nutarnjem života zbornika, i apostolskom duhu kongregacija. Osobito se preporučuju sekcija euharistična, sekcija za dobru štampu, sekcija za katoličke misije i one, koje više odgovaraju savremenim ili mjesnim potrebama na polju kršćanske ljubavi i apostolata. (Zabeo D. I.)

14. Članovi drugih katoličkih draštava mogu se pripremiti kadikad u pojedine sekcijske i na zborničke sastanke tek kao dobro došli gostovi, i to samo uz privolu i sudjelovanje upraviteljevo.

15. Da li se može članovima kongregacije dopustiti, da stupe u druga mjesna društva, o tom odlučuje upravitelj. (O. Harapin, franjevac).

16. Literarne sekcijske u dјakčkim kongregacijama neka nikad ne smetnu s umom, da svoj literarni rad osnivaju na načelima katoličke vjere i čudoređu; zato će te sekcijske u smislu „Općih pravila Marijinih kongregacija“ rukovoditi uvijek sam upravitelj. (Perica D. I.).

17. Budući da su Marijine kongregacije izvrsno pripomoćno sredstvo svećenika u pastvi, kako to iskusivo najbolje svjedoči: to se najtoplijie preporučuju dušobrižnom svećenstvu. (O. Bencetić, franjevac).

18. Sastanci u Marijinim kongregacijama valja da se obdržavaju po mogućnosti jedan put u tjednu, i to u smislu općih pravila pogl. drugo točka 5., svake nedjelje ili još bolje i svakoga blagdana. (Brixli D. I.).

Točan izvještaj ovog vrlo uspjelog I. općeg sastanka hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija izači će u posebnoj knjizi, koju će si moći nabaviti svaka knjižnica Marijinih kongregacija i svaki prijatelj istih kongregacija. Kad bude doštampan razaslat će ga „Središnji savez“ svim kongregacijama.

Sv. Ivan Berchmans.

Mjesečni zaštitnik, dne 13. kolovoza.

Mala kršćanska Belgija dala je Gospodnjemu, u šljabu, da gledaju Crkvi Božjoj uz druge ugodnike Božje i našega Sveca: sv. Ivana Berchmansa. Tude se on rodi 13. ožujka 1599. Bila baš subota, dan posvećen Majci Božjoj, koju će Ivan na osobiti način štovati. Bogoljubni roditelji uložiše sav trud, da si Ivanu već zarana duboko uciđe u srce ljubav ka krepstii i mržnju na grijeb, a milost je opet Božja pratila ovo Bogu milo nastojanje roditelja tako, te je sretna majka znala usklknuti: »Moje je dijete andeo, čuvajući se ipak, da to Ivan ne čuje. I zaista u crkvi bi mladi Ivan poput Andela lijepo klečao, ruke pobožno sklopio, pogled svoj upravi ona oltar, raspelo i sliku Majke Božje; iz duše pak njegove dizala se put nebesa vraća molitva.

Svrstivši osnovnu školu s odiškom stupi u jedanaestoj godini u konvikt »Naše mile Gospe« u Diestu. Tu primi s najvećom bogljučnošću prvu sv. pričest. Svi — a među njima i sretni roditelji Ivanovi — videvši, kako pobožno pristupa k stolu

je po svjedočanstvu njegova ispovjednika svijetlio izgledom kreposti, bogoljubnošću i točnim vršenjem pravilâ. Majka će opet Božja taj čistti i neoka'jani ljljan nevinosti, služu svojega Ivana Berchmansa, presaditi u raj redovničkoga staleža:

ona ga pozva u Družbu Isusovu. Ivanu bilo tada 17 godina.

Kako je negdje živo zakucalo srce Ivanu, kada je stupio na prag novicijata Družbe Isusove! Mladi ovaj novak odmah od početka svoga redovničkoga života ozbiljno je za tim išao da što duble pronikne u dub svoga zvanja. »Hoću da bu 'em Svetac — i to veliki!« uvjeravao je svoga isповједnika. »Hoću da budem po mogućnosti što sličniji Isusu, Božanskomu vodi svojemu«, to je bila čvrsta odluka njegova. »Sve će radije pretrptjeti nego li da svojevoljno prekršim i najmanje pravilo«, piše on već prvih dana svoga novicijata. Kako je sveto aprobao svoj novicijat Ivan, za to imamo svjedočanstvo njegove braće sunovaka, koji jednoglasno izjavljuje: »Nema kreposti, koja se u dobrog redovnika traži, da se Ivan u njoj ne bi odlikovao. Mi se tomu ne ćemo čuditi, ako si u pamet do zovemo Ivanovu čvrstu odluku: »Ne budem li Svetac, dok sam mlad, ne će nikada ni biti. Družbu Isusovu ljubio je kao rođenu si majku; u Družbi Isusovoj živjeti i umjeti to je bila goruća želja srca njegova.

Nakon dvogodišnjeg novicijata sasma se Bogu za vazda posveti položivši redovničke zavjete siromaštva, čistoće i poslušnosti. Iza toga bi poslan u Rim na mudro slovne nauke. Suučenici njegovi mišljaju, da su u Ivanu dobili sv. Alojzija; tako mu naime bijaše sličan u nevinosti i svetosti. Mudro slovne nauke svršio je s najboljim uspjehom.

Dne 5. kolovoza 1631. na blagdan Sjećne Majke Božje, nešto mu pozliklo Bolest jednako napredovala sile ga ostavljale. Kada mu bolničar reče, da nema nadu, eće ozdraviti, Ivan nekako iznova oživje, zagrlj bolničara, pa će mu kličući od većja: »Hvala, tisuću puta hvala, dragi brate, za tu premilu vijest! S najvećom pobožnošću primi svete sakramente, a isповјedniku svomu

nešto prije smrti ponizno i iskreno prizna: »Dvoje me osobito tjesi, za što ne mogu nikada da Bogu zahvalim dostojno: Božjom sam potroču sačuvao Čevičansku čistoću neokaljanu i neoskrivenu, te jog nikada nijesam hotimice lakim grijehom Boga uvrieditio. Zatraživši još raspolo i knjižicu svojih redovničkih pravila uzme s vrata kruniću,

Sv. Ivan Berchmans.

te omota njome križ i knjižicu. Poljubi za tim sve troje i uskliknu: »Ovo troje najmilije mi je blago, s ovim rado umirem. Sa slatkim imenima »Isus i Marija« na jeziku i u srcu preseli se u vječno blaženstvo 13. kolovoza 1631. proživjevši 22 godine i 5 mjeseci.

Bog je ovoga slugu svoga proslavio velikim čudesima, a Crkva ga je uvrstila među Svece g. 1888. te ga uz sv. Alojzija i sv. Stanka dala mlađeži za izgled i za zaštitnika.

J. Celinščak D. I.

Zbornik i majka.

Piše: Josip Predragović D. I.

„Ko časti i štuje majku svoju, sličan je onome, koji sebi blago stječe“ (Crkv. 3, 5). — Divan je onaj mladenački sveti triumvirat: Alojzije, Stanko, Ivan; triumvirat, što ga rodila jedna majka: Družba Isusova; triumvirat, komu je osobita zadaća da brani i štiti mlađe; triumvirat, koji je hiljadu i hiljadu kršćanskih duša odusevio za sv. vjeru, Crkvu, rod i dom. Treći je u tom kolu zbornik sv. Ivan Berhmans — slavi se 13. kolovoza. Nije se doduše odlikovao niti vanrednim poduzećima poput sv. Franje Ksaverskoga niti je svojim govorima obraćao narode kao sv. Pavao niti poput sv. Stjepana prvo-mučenika rumen-krvlju zasvjedočio nauku Kristovu. A nije ni oči savremenika na se svratio oštrom pokorničkim životom niti na glas izišao proročkim duhom ili sjajnim čudesima. Ništa od svega toga. Ali zato je po nas utješljivije, što vidimo, da je bio vjeran u malom — što je svoje obične svagdanje poslove obavljao, što je samo bolje mogao. Napomenemo li iz obilnog života njegova glavne samo crte, to možemo put, kojim je na zemlji stupao, zgodno zaodjeti u ove tri riječi: Sv. Ivan bila je dobro dijete rođene majke, duhovne i nebeske.

1. Častio je i štovao **rođenu majku** svoju. Koliko li puta kliče po gdje koja majka: Ah moje dijete, to je pravi anđelak! A možda za godinicu, dvije ili tri taj se anđelak pretvori u kućnoga zmaja. I majka Ivana znala bi reći, a da je mali nije čuo: »Ja, moj Ivica, to je pravi anđeo.« Nu ona je imala i uzroka, da tako govori. Ljepušnoma mladiću nije manjkalo naravskih vrlina. Od naravi lijepa, izrazita lica, utisnula mu nevinost duće još veću dražest i milinu. U vanjskom ponasanju veoma skromno i čedno, a opet otvoren i veselo, te bi milo i ljubazno dijete sviju srca za se predobio. Zacijselo se mogla toga radi majka ponositi i radovati. Pa ko bi mogao, da joj brani? Ali tjelesna ljepota i umiljatost ne čine još ni izdaleka dijete anđelom. Tomu se hoće prije svega djetinjeg, bogoljubnog vjerskog osjećanja; i ovaj nagon k vrhu-naravskom, ova radoć k svemu, što odiše svetošću, stade kod Ivana već zarana na osobiti način izbijati na javu. Životopisci njegovi navode mnogo pobudnih crtica, iz kojih odsijeva poslušnost i štovanje prema roditeljima.

»Nikada,« priznaše roditelji sami, »nije ti ebalo nikakove opomene ni ukora. Svaku i najsitniju, roditeljsku želju ti dmah bi gledao da ispunis. Kolika ti pohvala za majku, kad učitelj izjaví: »Ivan nije kao druga djeca: čas miran, čas uzrulan; čas pazljiv, čas rastresen; nego uvijek sabran i česan, a u naucima napreduje, da je milota.« — »Za odmora« reče opet drugi put, »igra se veselo i živo, ali nikada razuzdano. Nikada se ne smeti sa svojim drugovima, premda je živahan i vatrene čudi; vazda je ljubezan i popustljiv.« O sveti dobri mladiću, ti si odista bio ponos i radost majci svojoj! A ti, zborniče, kako li držiš 4. zapovijed Božiju?

2. Častio je i štovao **duhovnu majku** svoju — Družbu Isusovu. Odatle je potekla ono savjesno i točno obdršavanje svetih pravila njezinih; odatle i ora velika odluka, kojoj je do smrti ostao vjeran: »Volim da svismen od muke, nego da i najmanji propis ili pravilo svojevoljno prekršim.« U Družbi Isusovoj živjeti i umrijeti, to je bila goruća želja srca njegova. »Za čast i dobar glas Družbe Isusove,« citamo u njegovim odlukama, »stako će hlepjeti, kao što se slavohlepan čovjek trsi za dobro ime svoje.« I ovo veliko štovanje nije bio samo u prvo vrijeme, nego je ono, što je dulje u redu boravio, sve to više raslo. Ne jedamput izrazio bi svoju radost, što ima tako dobru majku i što mu je dopušteno kod nje dankę svoje sprovoditi.

Zborniče, kako ti stuješ i ljubiš duhovnu majku svoju, milu kongregaciju svoju? Što znači zbornik? Zar ne izabran? U koliko izabran? Da činiš što izvanredno? Ne. Izabran, da se vidi iz svakog tvog koraka i riječi i djela: ba, tomu je čast kongregacije na srcu; taj nije samo imenom nego i djelom zbornik; taj ne čini svoje svagdanje poslove kako baš dođe, nego izbira, pa zato mu i jest sve savršeno, savjesno.

3. Často e i štovao **nebesku majku** — bl. Gospu Ovo se štovanje kao potočić vije cijelim žicem njegovim, a na obalama potočića pupolje se i cvjetaju ruže kreposti. Ne tu da pripovijedam, kako je rado i često molio krunicu u čast Gospa, kako je o Gospa rado besjedio; već samo ovo hoću da istaknem: Kad mu bilo 22 godine, oboli na smrt i tad uzdahne: »Da imadem sad hiljadu srdaca, sa svima bih ljubio Mariju! Dakako, može i gdjekoji zbornik u vatri oduševljenja isto tako usklirknuti. Ja dašto, da imaš hiljadu srdaca; ali ti ni ovo jedno, što u tebi bije, ne ćeš možda da joj posve dadeš. A to je i razlog, što gdjekoji iz pobožnosti bl. Gospa malo ploda crpe.

Zborniče! Stuj i ljubi rođenu majku svoju, duhovnu majku — kongregaciju, nebesku majku — bl. Gospu.

»Ko časti majku svoju, sličan je onome, koji sebi blago stječe. (Crkv. 3, 5).

Snaga obnovljene dobre odluke.

Pred malo vremena govorio neki seljak svome prijatelju: Ne mogu se nikako odučiti od nesretne psovke Svaki put, kad idem na ispunjed, idem 3 ili 4 puta na godinu — čvrsto odlučim da ne tu psovati; aiza nekoliko dana vraćam se na psovku, kao i prije.

Na to će mu u dobar čas prijatelj: I sa mnom je bilo tako! Neki redovnik, koji je bio kod nas, reko mi: »Prijatelju, daj mi poštenu riječ, da ćeš svako jutro kazati: »Bože moj! Danas neću psovati!« A ja ti ja nćim, da ćeš se za 2 do 3 mjeseca sasvim odlučiti psovke.« — A da nikada ne bih to zaboravio, dao mi ceduljica, na kojoj je tiskana ta dobra odluka i koju po njegovu savjetu držim nad svojim krevetom. I doista, iza 20 do 25 dana nijesam više psovao.

Ženskome svijetu na srce.

Djevojke i žene, vi bvala Bogu ne kunete; ali ako ljubite Bož. Srce Isusovo, morate nastojati, da nestane nesretne psovke u našem narodu. To možete pospiješiti sa svetom pričesti i sa svagdanjom molitvicom. Kod vaših sv. pričesti dodajte i ovu mškanu: da dragi Bog iskorjeni psovku u hrvatskom narodu. Molite svako jutro molitvicu vašega društva: »Isuse, iskorje u psovku u našem narodu! A navečer: »Isuse, oprosti današnje psovke našem narodu!«

Ako želite ceduljice, na kojima je tiskana ta molitvica, javite nam. Preporučamo vam da nam mjesечно javite na dopisnicu broj sv. pričesti, što ste ih primili na rečenu nakanu. Najbolje će biti, ako se nađe tko iz vašega društva (bratovštine kongregacije, trećega reda, ili kako se već zove) koja će od svih pokupiti broje sv. pričesti te nam ga priopćiti.

Savez djevojačkih društava.
Zagreb, Palmotićeva ulica 33.

DOPISI.

Zlo sela (Dalmacija, Šibenska biskupija): Vojska Srca Isusova broji 141 člana. Podmladak je osnovan 1916. i broji 45. članova.

Kod "Podmladka" ima dosta dobrogog uspjeha, jer tomu najviše pripomaže mjeseca sv. pričest, na koju redovito nastupa svaki put većina članova, dočim kod "Vojske" nema toliko željenog uspjeha, jer većina članova jedva je lice prišlo na svete sakramente samo za Vazmeno proštenje, a za blagdan Presv. Srca Isusova posve maleni broj.

U ovo žalosno ratno doba, kada bi svak morao nastojati da popravi svoje dosadašnje grješno življenje i da se sasvim obrati k dragomu Bogu, nasuprot vidimo kako je još uvek u našem hrvatskom narodu panja rasprostranjena psovka i kletva, kako se sada još manje pohoda crkva i služba Božja u nedjelju popodne i u dane težatne na večer. Zato rekbi da je u ovo ratno doba porasla ljudska opaćina i svaka grjehota i nije se ništa čuditi, da je rasrdena Pravda Božja i da nas toliko vremena prati strahoviti ovaj bić od rata.

Kutina (Slavonija). Mali četovoda Podmladak Vojske Srca Isusova Antun Kepela javlja, da je njihovo mlado društvo primilo 50 sv. pričesti, da bi Bož. Srce Isusovo ukinula psovku u našem narodu.

Podmladak Vojske Srca Isusova ustanovljen je u Kutini 10. lipnja ove godine. U Kutini je bilo sve organizirano; manjala su još samo muška školska djeca, da se može reći: Kutina je pravi perivoj Božanskog Srca Isusova. Sad je i to u redu.

Na Rijeci primila su tamošnja društva Srca Isusova u svemu tijekom mjeseca svibnja ove godine 1.025 sv. pričesti u nakanu, da se iskorijeni psovka u hrvatskom narodu, a nekoliko daka u Splitu u istu nakanu 60 sv. pričesti.

Fojnica. M. kongregacija djevojaka, tečajem ove i minule godine davalja je o sebi znakova upravo uzorna života. Osim mjesecne zajedničke sv. pričesti, mnoge su se i česte pričešćivale, a sve su zadržale svagdanje klanjanje i moljenje sv. krunic u crkvi moleći mir. Na Blagovijest su ispunile onu poruku haške kongregacije i revno sudjelovale u svim pobožnostima. Na oba dana Dušova predstavljale su: „Zadnje časove bl. D. Marije“ tako izvrsno u svakom pogledu, da su bile povuhnjene od viših činovnika i stranaca. Kroz ovu godinu pridošlo je 7 novih članica, a odsjek dobre štampe širo je katoličke liste, kalendare i molitvenike. Riječu: ova M. kongregacija bila je dobar kvasac te užina veliki ugled u narodu.

B.

Česta sv. pričest. Kolikim je plodom urodila naredba sv. Oca pape Pija X. o čestoj sv. pričestu, vidimo između ostalog i iz ovih činjenica.

U Valenciji (Spanjolska) u svibnju godine 1915. samo u jednoj crkvi pričestile su se 42 hiljade vjernika, a u lipnju 47 hiljada. Osobito na svetkovinu Presv. Srca Isusova i u zadnju nedjelju mjeseca lipnja vjernici su očitovali ljubav svoju spram Srca Isusova vanrednim načinom, jer se svaki dan 4 hiljade bogoljubivo pričeštale. U Montréalu (Kanada, Amerika) broj je svetih pričestil toliko narastao, te se godine 1914. tamo pričestilo 512.000 ljudi. Svakoga prvoga petka prima 5–6 hiljada ljudi sv. pričest. Na prvi petak u tri sata poslije podne same žene, u večer pak sami muškarci za čitave ure u ogromnom broju i

s velikom pobožnošću klanjaju se Isusu u presv. olatarskom sakramentu.

U Liverpoolu (Engleska) svaki dan, samo u jednu samostansku crkvu polazi službu Božju do 500 duša; a većina od njih prima i sv. pričest. Sto istom biva i po drugim crkvama istoga grada? Pa to u Engleskoj, koja nije „katolička“ zemlja!

U Bišku (Spanjolska) u jednoj samostanskoj crkvi držala se devetnica na čast „Bezgrješne Djevice“. Svaki dan bile su tri propovijedi: jedna za sluškinje, jedna za djecu, a jedna za gradane. Pričestile se za vrijeme devetnice 22 hiljade duša.

Glasnik je već početkom prošle godine donio, da je u Zagrebu, samo u svetištu Srca Isusova g. 1915. broj sv. pričest iznosio sto hiljada; prošle pak godine 1916.: 134.000.

Sadržaj: Radnici Iza rata 168. — Molitva prije i poslije jela 171. — Srce Isusovo, kopljem probuđeno 172. — Poznastava i prijateljstvo 175. — Ne igraj se s vjerom 176. — Biljka, ali i 177. — Drustvene vijesti 179. — Bl. Margareta Alakok 180. — Proslava blagdana S. I. 185. — Zahvalnice 184. — I. opći sastanak hrv. upravitelja M. K. 185. — Sv. Ivan Berchmans 188. — Zbornik i majka 190. — Snaga obnovljene dobre odluke. Ženskome svijetu na srce 191. — Dopisi 192.

GLASNIK
PRESVETOGA

SRCA ISUSOVA

Broj 9.

RUJAN 1917.

Tečaj XXVI.

Katolički interesi u Meksiku.

Opća nakana molitava i dobrih djela u rujnu,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Meksiko, negda krasna katolička zemlja, sada je na rubu propasti. Meksikom su zavladali saveznici pakla i odlučili unštiti sve, što ih sjeća na Boga i presv. Srce njegovo.

God. 1519. osvojio je španjolac Cortez Meksiko i pripojio ga španjolskoj kruni. Pod španjolskom vladom zemlja se brzo podigla do velikog blagostanja. Divlje prašume nastupile su mjesto pitomim oranicama, a bezbožni divljaci postali su dobri i revni kršćani, koji su se i sa samim Španjolcima u revnosti takmili. Ali skoro poče i crni duh zavisti rovati i mutiti. Opaki susjedi stadoše narod zamamama varati i trovati, dok se revolucijom ne otrgne od matere zemlje, a time i — od svoje sreće. God. 1821. sjede revolucionarni general Iturbide na novo skovanu prijestolje. No već 1823. proguta politički vrtlog Iturbidu, a za njim još 72 daljnja vladara i 36 novih ustava, sve to u samih 46 godina!

Katolička je Crkva pri tom jako stradala. Za 17 godina spao je broj katoličkih svećenika od 10.000 na 3.667. Sedam biskupija ostalo je bez pastira; a od 175 kanonikata 79 je čekalo praznih. Crkva je trpila, propadala i osiromašila, ali pravo progonstvo nastade istom za diktature Sant Ane (1841.—44). Taj bezznačajni „prelivoda“, koji je 7 stranaka i barjaka izmjenio, dok je na vladu došao, najprije „dokinu“ tobož papinsku vlast; onda „riješi“ sve redovnike od njihovih redovničkih zavjeta; crkvena dobra zaplijeni; svećenstvu uze sva politička prava; crkve i samostane silom orobi. Njegovo pakleno djelo nastave drugi.

Državni ustav od 11. ožujka 1857. išao je za tim, da crkveni upliv u zemlji posve uništi. Dvadeset i sedam generala i velik dio

državnih činovnika ne htjede priseći na taj ustav. No već je bilo prekasno. Slobodno zidarstvo već je imao sve u svojim rukama Radili su što su i kako su htjeli; samo su čekali zgodan čas. Taj im je krenuo 1914., kada se ostali svijet ratom zabavio, te ih nitko nije mogao smetati.

Slobodni zidar general Coranza osvoji 1914. Glavni grad. Prva mu, rekao bih, briga bila, da sasvim uništi i svaki trag zamete katoličkoj Crkvi. Zato izdade onaj zloglasni „Tulučki dekret,” klijem se najstrože zabranjuje svako svećeničko djelovanje: Ne smi se krstiti, ne smije se isповijedati, svećenika ne smije nitko pozdravljati, grob ni pokojnik se ne smiju više blagosloviti, misa se više ne smije služiti, ni sakramenti primati. Tko se uhvati, da isповijeda i t. d. Razni se smrću. Paklena mržnja vidi se u ovim odlukama; ta je još očitija postala, kad se ti dekreti stali izvadati.

Čim bi bezbožnici unišli u koje mjesto, odmah bi posve opljenili i orobili katoličke zavode, škole i crkve. Svećenike i redovnike najprije bi zlostavljavali i pogrdili, onda bi ih ili progiali ili bacili u tannice; te ih odsudili na teški prisilni rad sa zločincima. Ne poštediše niti samih biskupa. Tako su jednoga starca biskupa natjerali, da dugo trči preko polja; onda su ga zatvorili u tako malenu sobicu, da se nije mogao u njoj ni uspraviti ni ispružiti. Tu bi ga bili puštali, da od gladi umre, da se nije neki samilosni protestant smilovao i oslobođio ga. Drugoga 70-godišnjega biskupa odsudili su, da sa zločincima radi; i odsudeni biskup-mučenik radio je, dok nije izdahnuo.

Jedan od vlade vlastitom je rukom zakovao jednog svećenika živa u sanduk, da od gladi umre. Sestre Presv. Srca Isova umakle su u Čikago. One izjavile: „Bježale smo, jer smo se bojale grega od smrti“. Ne može se izreći niti napisati, kako su postupali u pojedina dan u proti istim Bogu posvećenim osobama. Njemački protestant Martin Stecker svjedoči, da je u jednom gradu tako nastrašio 40 sestara; jedna od njih da je od užasa i straha poludila. Mnoge sestre i ugledne katoličke gospode vojnici su razbojnički silom sa sobom odvukli. U jednom gradu smjestili su u jedan samostan najgore ženske. U drugom opet gradu obukao se jedan bezbožni vojnik u misno ruho, a neća ženitina u sestarsko ruho, i tako su se slikali, da laglje šire najpodlje klevete. Isusovačku kapelicu Saltilskoga kolegija pretvorile u plesnu dvoranu. Na oltare postaviše slike pokvarenih žena. U više crkvi su revolucionari svetogrdno i porugljivo mislu čitali i isповijedali, a onda sve razglasivali.

Eto, to su dogadjaji, strašni i sotonski, koji se dogodiše i još uvijek ponavljaju u negda katoličkom Meksiku.

Evo, kako duboko, može pasti čovjek, kad se poživinči!

Ne varajmo se. Ima i u Hrvatskoj dosta ljudi i dosta društava, pače i javnih listova i časopisa, koji bi — da je na njihovu — najvoljeli, da tako bude i kod nas. Treba samo pozorno čitati šta pišu, promatrati što rišu, slušati što govore i gledati kako rade. I još ima katolika, koji takva društva podupiru, takve listove drže i plačaju!

Svetom Ocu kvari srce, kad sluša ovakove glase. S velikom zebnjom u srcu gleda u budućnost i budnim okom prati svaki korak bezbožnika, koji bi htjeli nakon ovog rata po svem svijetu ovako

nastaviti. Kao dobra djece zajedničke Majke svete Crkve molimo se za nesretnu katoličku braću svoju u Meksiku; ali i za zaslijepljenu braću svoju u Hrvatskoj, da na vrijeme progledaju i zatuku zmijuljicu, koju su do sada sami odgajali i svoim novcem i ugledom potpomagali. Daleko nam kuća od svih šarenjaka, a pogotovo od očitih bezbožnika! Ni filira za bezbožne i besramne novine, časopise, slike, kipove, kazališta, kina! Imamo dosta i predosta svojih pravih katoličkih potreba: te podupirajmo, podižimo, ustrajajmo, da nam se naš katolicizam vidi i na djelu.

A. Jurić, D. I.

Dokle će to trajati?

Što?

Rat! Što drugo? Ta to je pitanje danas svima na jeziku. Ipak ne mislim s onim pitanjem na rat, već na nešto drugo. Na što? Recider već jednom!

Na tolike tužbe i jadikovke, što se svaki dan slušaju proti Gospodinu Bogu.

I to je istina! Ali napokon nije ni čudo: rat se oduljio preko svakog očekivanja, a kraja mu još uvijek ne možeš dogfudati. Bijeda i nevolja na sve strane, pa nije čudo, ako čovjek u svojoj muci koju i nepromišljenu rekne.

To je doduše razumljivo, ali to neće nikog pred Bogom ispričati. Zato, što je nekom teško, nema prava, da niti Boga mrmlja i da mu prigovara. Bog zna, što radi, a tko je čovjek, da Boga na račun zove ili da se u njegove poslove miješa?

Ali odviše je svima otešalo. Pomišli samo, da nema obitelji, koja ne bi koga oplakivala; uvaži, da u mnogim krajevima nema svijet ni najpotrebitije za život. Tako čovjek lako dode u napast, da rekne: Odviše nas Bog kazni!

Ne govori tako! Kad bi znao, što je u očima Božjim samo jedan grijeh, kad bi uvažio, tko je čovjek, a tko Bog: onda bi drugačije studio. Zar nije Bog neograničeni Gospodar svih svojih stvora? Zar on nema vlasti ili moći, da sve stvorove, ako mu se hoće, jednim mahom uništi? Tko bi mu to mogao zabraniti? Tko bi ga smio radi toga na račun pozvati? — Nije li jedan jedini smrtni grijeh neizmjerna uvreda neizmjernog veličanstva Božjega, za koju nijedan stvor, ma bio to i Andeo, ne može sam po sebi Bogu dati dostojnu zadovoljštinu? Nije li jedan jedini smrtni grijeh potpuni odvrat od Boga, nijekanje samoga Boga, skrajnja drzovitost jednog kukavnog stvora prema Bogu? — A sad uvaži, koliko je grijeha na svijetu počinjeno, koliko ih se neprestano dan i noć počinja!

Mi i naši saveznici nijesmo ipak toliko skrivili, koliko naši neprijatelji. Mi nijesmo progonili Crkvu, mi nijesmo Boga izbacili iz škole i ureda; mi nijesmo navijestili rat, da drugog uništimo, već da se branimo . . .

No! No! Samo ne treba pretjeravati, a ni druge krivo suditi. Hoćeš da ti samo nekoliko grijeha spomenem, koji su i kod nas, napose kod nas u Hrvatskoj opće poznati, da ne idemo nikud drugamo? Čuj! Psovka, kletva, prokljinjanje, pijančevanje, prevare, krađe,

svade, nepotrebni i samo iz prkosa vodeni sudovi i parnice, rastrovane obitelji, bračna nevjera, zla štampa, oglasi te štampe, javne kuće Sodome i Gomore, koje stoje pod zaštitom redarstva, neprestane navale na svetog Oca papu, na svećenstvo, javno izrugivanje molitve, zavjetā, procesijā, sakramenata; skrajnja raspuštenost mlađeži, nezāshtna gizda ženskoga svijeta, ludi rasap i razmetavanje novcem, prezir Božjih i crkvenih zapovijedi, navlastito o postu, polasku crkve, neumoran rad slobodnozidarske lože na sve strane, a nemar i nehaj katolika . . .

Dosta! Dosta. I previše je toga! Šta ćeš, takvi smo mi ljudi: svatko gleda samo na se, i misli, da on jedini najviše trpi; a pri tom ne poznaje pravo ni samoga sebe, a kamo li da otvori oči i promatra malo svijet i oko sebe.

Dakle se slažemo obojica, da je previše te tužbe i jadikovke i toga momrljanja proti Bogu!

Zaista, kad bi Bog svakom već na ovom svijetu vratio, što je zasluzio: što bi bilo od ljudi ? B.

Srce Isusovo, izvore sve utjehe!

Sto može biti utješljivije za vrijeme općega ljutoga rata, od mira? Što je radosnije za obitelji, nego da će im se otac vratiti, da će opet uglecati svoje sinove? Što je utješljivije za cijeli javni život, nego kad novine mijesto krvavih ratnih izvještaja, donose palu u mira i opće sigurnosti? Što krasnije, nego kad mirni i radini seljak ore plugom svojim ratne poljane na kojima malo prije strašno krečeo, ljudska krv i lješine ležahu? Tako nema ništa utješljivijeg za sve ljudе od Presv. Srca Isusova! To nam evo kaže sv. Crkva, kad u litanijsama nazivlje Presv. Srce Isusovo izvorom sve utjehe. Pogledajmo nalo razloge ove tvrdnje, i osvijedočit ćemo se, da je to živa istina. Što nas žalosti? Nevolje svakojake i stradanja u ovom životu; strah od Božje pravednosti poslije smrti. A tko nam može u svim ovim nevoljama pomoći? Tko nas može od pravednosti Božje učuvati? Od vječne propasti oslobiti? Samo Presv. Srce Isusovo! Dok si živ, mogu te doduše i ljudi tješiti; ali od svake vremenite nevolje ne mogu te izbaviti.

Oobično je grijeh izvor i vremenitoj nevolji; bio to grijeh vlastiti ili tudi; bio grijeh pojedinaca ili naroda. Ako tko može grijehu oprostiti osim samoga Boga, rekoše već farizeji i književnici Isusu. Otkud ljudima takva vlast? Presv. Srce nam steče svojim žalostima, tjeskobama, mukama i smrću tu vlast. Sad možemo koliko god puta hoćemo životom vjerom, pozdanjem i skrušenjem zadobiti oproštenje sviju grijeha svojih. Kolika je to utjeha!

Da isповјedaonice znaju govoriti, pripovijedale bi nam samo o utjehama; jer nitko skrušen nije unišao, a da nije posve utješen izlazio. Isповјedaonica je pravo vrelo prave utjehe, što je ima na svijetu.

Prema koncu 17. vijeka napisa Leibnitz, protestant, ove znamenite riječi: „Covjek ne može nijekati, da je ispovijed djelo Božje

mudrosti. Sigurno je, da u kršćanstvu nema hvale vrijednijega od isповijedi. Ja smatram ozbiljnog, pobožnog i razboritoga ispovjeđnika za veliko sredstvo Božje za spas duša. I ako je čovjeku teško naći na svjetu vjernog prijatelja: koliko vrijedi onda takav prijatelj, koji je po sv. vjeri najstrožjom prisegom obvezan, da nikada nikomu ne očituje tajne, i da dušama pomaže?! Ispovjednik donosi mir, povraća dobar glas čast, svjetlost i svetu slobodu.“ Ovako dakle protestant; a protestanti zabaciše ovaj sakramenat!

A nije ovaj učenjak sam, koji pravu utjehu sv. ispovjedi pripisuje. Protestanti u gradu Nürnbergu molili su cara Karla V., da bi svrjim carskim ugledom opet uveo sv. ispovijed; jer otkako su ju novovjerci ukinuli, opačine su se strašno utrožile. Eto; od Isusa ne htjedoše primiti taj sakramenat, a od cara ga traže!

Rimski katekizam piše: „Sigurno su svi pobožni vjernici čvrsto uvjereni, da se većim djelom ispovijedi ima pripisati, što se je još u današnje vrijeme svetosti, pobožnosti i vjerskoga duha u Crkvi, Božjomomoču uzdržalo“. Visoki dvoranin kralja francuskoga, Ljudevita XV., loji mu služaše 36 godina, reče poslije velike ispovijedi: „Za toliko godina nikad nijesam bio tako zadovoljan kao sad. Sretniji sam od svoga kralja u svoj slavi njegovoj!“

To djelo utjehe i mira dar je Srca Isusova. Odmah prvi dan uskrstnuća svoga, kad se ukaza sakupljenim apostolima dade im vlast, da opravštaju grijeha. Darovao im je mir, rekavši: „Primite Duha Svetoga: komu oprostite grijeha, oprostit će im se, a komu zadržite, zadržani su mu“ (Iv. 20, 23).

Apostoli i sada tjeraju žalosti i turobnosti iz ljudskih srca po svojim nasljednicima, dijeleći im oproštenje grijeha i što je s tim nerazdruživo spojeno: mir i pravu utjehu. I upovo zato neprijatelj Božjega mira ni na što težko ne mrzi, kdo na sv. ispovijed.

Slobodni zidari su vražji pomoćnici. U Parizu su osnovali jednu zadrugu (Igu) u svrhu, da odstrane sv. ispovijed, i hoće, da ta zadruga obuhvati sav svijet. Al ovi mrzitelji prave utjehe, što ju sv. ispovijed donosi rodu ljuđskomu, ne će ni iz jednoga sela dići sv. ispovijed, nekmoli iz cijelog svijeta. „Vrata paklena, ne će ju nadvladati ti.“!

Presv. Srce Isusovo izvor je sve utjehe, ne samo na zemlji nego i na nebu.

Čije su to zasluge, po kojima se nadamo, da ćemo zadobiti nebo? To su zasluge Presv. Srca Isusova.

Nebo je cilj, zašto je Isus sve za nas preupio. Zato nas podučava i posvećuje, zato nas tješi i brani od neprijatelja u ovom

Srce Isusovo, kralju i stožeru svih srdaca, vrati nam mir!

životu, da nas napokon uvede u nebo. Koliko će biti veselje i radost, kad budemo ugledali i uživali ono Srce, koje nas je toliko ljubilo, da se nije nikakvih muka žacalo, samo da nas navijeke usreći!

Sveti je Ivan bio sretan, što ga je Isus kod zadnje večere privinuo na svoje Srce; a kolika će biti sreća, kad budemo navijeke uživali taj živi i jedini izvor sreće i utjehe naše!

Sv. Augustin kaže, da je sv. Ivan, Kad je počivao na Presv. Srcu Isusovu, crcao otud one duboke tajne, o kojima nam je poslije pisao u svom „Otkrivenju.“ A koliko će nam svjetlo priopćiti to predobro Srce tamo u vječno ti, gdje ćemo sve ono gledati, što sada vjerujemo!

Blažena Margareta bila je uvijek kanoti u nebo prenesena, koliko je god puta ugledala pravi izvor utjehe, Presv. Srce. A koliku utjehu i radošt daje to Presv. Srce onima, koji ga gledaju ne više otajstveno na zemlji, nego u potpunoj slavi na nebu!

Sv. Augustin sa tri znamenite riječi izriče, tu radost: „Vidjet ćemo, slavit ćemo, ljubit ćemo!“ U tom će sastojati nepojmljiva vječna sreća.

„Vidjet ćemo.“ Hoćeš li se osvjedočiti o ljepoti neba, sjeti se, što si sve možeš maštom predstaviti, srcem zaželjeti, razumom dočući! Sve to po svjedočanstvu sv. Pavla daleko zaostaje za onim, što je nebo: „Oko nije vidjelo, uho nije čulo, srce ljudsko nije očutilo, što je Bog pripravio onima, koji ga ljube.“

„Slavit ćemo.“ Boga! Gledat ćemo njegovo blaženo biće i ushićeni kao Andeli od neizmjerne dobrote, svetosti i ljepote Božje ne ćemo prestati hvaliti i slaviti ga na sve vjeke. Duša i cijelo biće naše bit će kano usijano željezo od ljubavi Boga. Okrijepljeni svijetom slave i silom Svetogućega, ne ćemo sustati veličati vazda neizmjerno savršenoga Boga!

„Ljubit ćemo“ Boga; ali ne više tako, kako smo ga ljubili na zemlji, jer ne ćemo se više moći odijeliti od njega. Ljubav će nas tako usko s Bogom sjediniti, da nas никакva sila više ne će moći od njega rastaviti. A uslijed ovoga naužnjega sjedinjenja, ulijevat će Bog u dušu našu čitavu rijeku slasti i uživanja, komu je živ i nepresahnjivi izvor samo biće Božje. Iz toga blaženoga bića Božjega utiču i u Srce Isusovo sve one utjehe, mir i milosti, kojima je to Presv. Srce postade vrelom. Jer kako je biće Božje neiscrpivo vrelo blženstva i utjehe, tako je i to Presv. Srce, budući da je s Bogom naužje sjedinjeno.

Do nas je, hoćemo li ovaj mir i ovu utjehu uživati na vjeke,
M. K. D. I.

Jao svijetu radi smutnja!

Bilo to upravo na dan, kad je bila proglašena rپca mobilizacija. Jedna djevojka iz bolje kuće bila si naručila iijepo novo odijels, kako je pristojalo njezinu staležu. Ali kad je eto čula, da je proglašena mobilizacija, poruči trgovcu, da mora opozvati svoju narudžbu, jer da je nastao rat, a u ratu nije nikom do gizde.

Koliko ih je ovako tada govorilo? Koliko bi ih se danas našli, koje bi ovako rekli?

DOPISI.

Pernišić. — Od djece pučke škole osnovan je ovdje početkom lipnja ove godine „Podmladak Vojske Srca Isusova proti psovki“. Ima ih upisano 150, od kojih je 130 članova primilo na dan sv. Alojzija prvi puta naknadnu svetu pričest po nakani društva. D. F.

Madarevo. — Naše djevojačko društvo dobilo je svoju zastavu. Časne sestre u Zagrebu pribavile su nam potrebiti materijal, a č. sestre u Đakovu (sv. Križa) izradile su je veoma lijepo i ukusno. Tako nam je ta zastava stajala nešto preko 500 kruna. Kumstvo je preuzela gda grofica Lujza Erdödy a zastupala ju baronica Ana Lepel. — Promjenjeno je i poglavarstvo. Sada imademo uz glavaricu i 6 revniteljica, barjaktariću sa dvije poboćnice, knjižničarku i blagajnicičarku. S novim članicama broji danas Društvo 207 članica.

K Savezu Djevojačkih Društava u Zagrebu pristupilo je Djevojačko Društvo Srca Isusova u Sv. Nedjelji sa selima: Strmac, Orešje, Breg, Brezje, Kerestinec. Koncem lipnja broji 91 članicu uz 4 revniteljica. Glavarica je učiteljica gđica Olga Terstenjak. Članice primaju oko 84 pričesti. Pristupiše i Revniteljice Apostolstva iz sv. Nedjelje, koje broje 36 članica.

Na upite „Saveza“ odgovara glavarica Djevojačkog društva, Terezija Grosinić u Vrličkoj. Društvo im je osnovano u mjesecu siječnju 1914., po Vinku Michieliju, D. I. prigodom pučkih misija — Danas broji 89 članica. Glavarica prilaže imenik i fotografiju zastave. Sveti pričesti primaju redovito mjesечно sve. Dom svake članice resi slika Srca Isusova. 60 njih posjeduje i čita Glasnik. Ceduljice za sada nemaju, ali žele nabaviti.

Iz mesta Zajezde, z. p. Budinčina odgovara Savezu glavarica Djek. društva Magdica pl. Fumić opširnjim listom. Napominje, kako je cijeli odbor obradovan sestrinskih dopisom „Saveza“. Žele u stalnoj vezi uz pomoć i blagoslov Presvetog Srca Isusova ostati, i odgovara na točke. „Društvo je ustanovljeno god. 1913., na blagdan Svih Svetih po želji bivšega župnika Vatroslava Černajšeka, prigodom misija. Broj 250 članica sa 10 revniteljica iz obližnjih sel: Zajezda, Gotalovca, Čećame, Krapinice, Budinčine, Sv. Križa, Pažurovca i Gorotovca. Članice stupaju mjesечно k sv. pričesti. Svake članice dom resi slika Srca Isusova. Društvo je na 40 Glasnika predbrojeno i čita se svake nedjelje i blagdana.“

Iz Velike Ludine odgovara glavarica Ana Marušić: U Ludini je osnovao Djevojačko Društvo god. 1914. prigodom sv. misija pod upravom velečasnoga o. V. Michielija. D. I. Broji 150 članica sa tri revniteljice iz mesta Gornja — Dolnja Lanjčika i Okol. Mjesечно stupaju k sv. pričesti oko 60 članica. Svaka u svome domu ima sliku Srca Isusova. Predbrojene su na 80 Glasnika. Citaju ga nedjeljom. Običaju što točnije vršiti svete dužnosti prema praviloma društva.

Iz Osekova javlja se „Savezu“ glavarica Marica Handak uz supotpisane revniteljice: Jagice Matušinec i barjaktarice Marice Gunjak. Zahvalne na primitom dopisu odgovara na upite: Djevojačko Društvo ustanovljeno je god. 1914. po vel. o. V. Michieliju D. I. prigodom sv. misija. — Broj 130 članica sa 4 revniteljice iz sel: Osekovo, Strušč, Potoka i Dol. Jelenske. Mjesечно sv. pričest obavljaju revno sve. — Dom svake resi slika Presv. Srca Isusova. Predbrojene su za sada, na 36 Glasnika. Naručuju 50 kom. molitvica protiv psovke.

Belica u Međumurju. — Prošle smo godine proslavili blagdan Presv. Srca Isusova što smo mogli bolje, pa nijesmo htjeli ni ove godine da nam blagdan prode neopažen. Ali u nedjelju iza Srca Isusova obdrželo se proštenje u susjednoj župi Dekanovcu, kamo narod rado polazi. Stoga smo prenijeli proslavu blagdana Srca Isusova na Petrovo, kad će narod nesmetano moći dati oduška žaru srca svoga. Tako i bilo. Sve se selo okitilo kao na Tijevovo. Pred kapelom žalosne Majke Božje priredila se sjenica, pred njom slavoluk. Ovamo je došla svećana procesija sa presvetim Ostatjstvom. Tu je o. Kapistran iz Čakovca izrekao lijepu propovijed, u gosp. župnik obnovio s narodom posvetu Srca Isusovu. Za vrijeme procesije kuće su bile iskićene zelenitom i cvijećem, svetim slikama i svjećama. Došlo dosta naroda i iz susjedne župe Subotice, koji su nam uzveličali slavije.

Karlovac. — Nad našom domovinom vise još uvjek crni oblaci, lebdi tuga, žalost i briga. Našim domovima vlasti tisina, pustoš, samoča. Nestalo nam je otaca, sinova, braće, muževa, vjerenika. Nema doma, koji se nije u crne zavio; nema ga, koji to ne osjeća. To ipak, kraj svega toga ljudi reč bi da su i gori. Ima ih, ne velim da nema, koji pohode crkvu, tu malo šapču i uzdišu;

al izadeš li van — koje grozote! Pošten čovjek putem ne može da prude. Ređa ti se gore iza gorega; ta sam pakao ne bi mogao proizvoditi toliko besramnih riječi i prizora.

Doživjela sam sama jedan užasni dan u svom životu. Pošla sam prije 6 sati u ured pred svojeg supruga. A kako uvjek, kad mi iole vrijeme dozvoli, skrenem putem kraj crkve, da se barem 5 minuta u njoj zadržim. Tako i taj put. Morala sam kraj jedne vojarne. — Ah — Bože! — onih riječi, onih izrazila — Nijesam znala, kako sam skočila u crkvu. Molila sam, ali ne znam ni sama, kako. Izadem i drugim putem krenem, da tamo doživim još gore. Dva derana, ni 15 godina nemaju, hrvaju se i ruše bogove, da je strahota. „Lopovi!“ viknem im: „zar vas nije strah tako psovati, pa još kraj crkve?“ „Kaj?“ Izbelji se jedan na me. — „Kaj vas briga za nas?“ — Oh Bože: — čuješ li i vidiš li? prošapćem i požurim. — Kad na uglo ulice dvije djevojčure od 16 godina — dečićad. Jedna gurne drugu u snijeg, a ona ju poprati takvom užasnom popratnicom, na koju bi se pečina raspucati moralu, a nekmöli pošteno srce uzdrhiti, a lica porumeniti. Sreća, da je bio moj cilj pri kraju. Kad sam suprugu isprijevala sva uzrujana te strašne doživljaje, sav je i on problijedio i rekao: „Steta, što su ukinute batine!“ — Steta, i ja velim — i trebalo bi iakove junake sa počitanim jezičinama pošteno izmatliti. — Nažalost ovakvi se prizori posvuda vidaju.

Što da radimo? Mi, koji se ne bojimo crkve, svi moramo za te nesretnike da molimo. Svako u svom djelokrugu neka učini sve što može, da se javne sablazni barem umanje. Pazimo osobito na djecu i mladež, ali — i na sebe same!

Bojna pošta. — Crnoj smrti gledamo svaki čas u oči, ali smo više manje svi postali već beščutni tako te nas ništa ne dira — osim ako nas tko uvrijedi ili kod odlikovanja mimoide; a, tu smo i te kako osjetljivi! Ne znam, šta je to, da je danas osobito među mladima nestalo gotovo svakog stida i straha te bi čovjek mislio, da je živ u paklu, a ne u streličkim jarcima. Ili kao da je sam davno među njima, jer se dan na dan sluša i gleda, što se ne čuje i ne vidi valjda ni kod onih najdivljih naroda. Ne velim, da su baš svi takvi; ali ruku na srce: malo ćeš naći dobrih, a još manje, koji će se usuditi javno ustati proti svakojakim nepodostinama. Nije napokon ni čudo; neka se samo usudi tko pisnuti: svi će graknuti kao vrane i svrake na njega, da mu živu oči iskljuju. Tu je zaista česta puta bolje šutjeti i gledati, da barem sebe sačuvas, kad već ne možeš u nog opamejiti.

U početku rata nije tako bilo. Onda je bilo i straha Božjega i žive vjere i iskrene pobožnosti. Sada svega toga poneštaje. Strašne nas misli muče, kad pomoslimo, da je možda sva naša mladež, što je kod kuće, takva. Sto će biti od takvih obitelji, što od takve mladeži, koja bi imala danas sutra odlučivati sudbinom domovine? Neka se ne ispričaju puno matere, što tobož ne mogu zapovijedati djeci; da su ih bolje uzgajale, bolje bi s njima i vladale. One su djeci uvijek popuštale, uvijek im svaku željicu ispunjavale, uvijek ih ispričavale, same ih još u pogibelj slale; sada eštanju što su posljale.

Sličnih tužba i jadikovki dobivamo sa svih ritišta i iz bolnica, a to je veoma žalosna svjedodžba za naše vojnike, jer tako vrijedaju Boga, sramote sebe, svuj narod, svoju domovinu, svoje roditelje. Sto će pomoći onda naše molitve i naši zavjeti, ako naši vojnici rade ovako? Dajte, barem vi stariji i mudriji, vi bogobojazni i razboritiji, vi, koji čitate Glosnike i pripadate raznim pobožnim društvima: dajte barem vi pokažite, tko ste i što ste! Među takvom čeljadi možete i vi biti pravi apostoli, ako nastojite koliko možete, da zapriježte grijeh, a un-prijedite koje dobro. Ne trpite u svojoj prisutnosti nikakve neristojnosti i nečednosti, nikakve nevaljale riječi ili neslane šale; uništite svaku besramnu knjigu ili novinu, koja vam pod ruku dode, a svojim neustrašivim primjerom i blagom riječju nastojite predobiti one, koji još nijesu sasvim pokriveni, već ih više zavada za primjer.

Judin znak.

»Koga ja poljubim, to je, njega držet! rekao je Juda oboružanoj četi.

»Koga ja zavolim i u svoje mreže upletem, kome ja stanem laskati i uzdizati, koga ja stanem častiti i odlikovati, koga ja zagrlim i pol ubim: to je onaj pravi, njega držet! govori svijet sotoni.

Katekizam o čestoj pričesti za velike i za male.

1. Što je sveta pričest?

Sveta pričest jest blagovanje pravoga tijela i prave krvi Gospodina Našega Isusa Krista duši za hranu.

2. Odakle mi to znademo?

Znademo od samoga Gospodina Isusa, koji je rekao: „Tijelo je moje uistinu jelo, i krv moja uistinu je piće . . . Ja sam hleb živi, koji s neba sidoh. A tko jede od ovoga hleeba, živjet će uvijek; i hleb, koji će ja dati, tijelo je moje za život svijeta“ (Ivan 6, 56, 48.—52).

3. Kad nam je Gospodin Isus dao svoje tijelo za hranu i svoju krv za piće?

Dao nam je na posljednjoj večeri, kad je uzeo u ruke kruh, blagoslovio ga, prelomio i dao učenicima svojim govoreći: „Uzmite i jedite: „Ovo je tijelo moje;“ a zatim kalež s vinom, koji također blagoslovi i reče: „Pijte iz njega svi: Ovo je krv moja novoga zavjeta, koja će se proliniti za mnoge . . . To činite na moj spomen“ (Ivan 22, 19; Marko 14, 24).

4. Moramo li blagovati tijelo i krv Gospodnju?

Moramo, jer je Gospodin izrijekom rekao: „Uzmite i jedite!“ 1 opet: „Pijte iz njega svi!“ A da ga doista uzmognu svi blagovati, ustanovio je sakramenat svetoga reda, kad je naložio apostolima i njihovim nasljednicima, biskupima i svećenicima: „To činite na moj spomen!“

5. Kako često moramo blagovati tijelo i krv Gospodnju?

To nije Gospodin sam izrijekom rekao; ali je dao nesumnjivo razabratiti, kako vruće želi, da ga blagujemo svaki dan.

6. Odakle se vidi ta njegova vruća želja?

Vidi se odatile, što je 1) presveti oltarski sakkamenat ustanovio pod prilikama kruha i vina; a kruh se jede svaki dan; 2) što je svetu pričest isporedio s manom, koju su Izraelci 40 godina svaki dan jeli u pustinji, pa su ipak svi pomrli, dok oni, koji dostoјno blaguju tijelo i piju krv njegovu, ne će po riječi njegovoj umrijeti nikada; to će reći: ne će im duša propasti zauvijek; 3) što nas je naučio, da molimo u „Očenašu“ ovako: „Kruh naš svagdanji daj nam danas;“ a pod tim „kruhom svagdanjim“ ima se po nauku Crkve i svetih Otaca, naučitelja Crkve u prvom redu razumjeti vrhunčaravni kruh duše naše, to jest sveta pričest.

7. Jeli dakle dosta, ako se pričestimo samo jedampot u godini?

O tom ima da sudi sveta majka Crkva, kojoj je Isus dao potpunu vlast, i koju svi moramo slušati kao njega samoga.

8. Što veli dakle Crkva o godišnjoj pričesti?

Crkva nareduje godišnju pričest, i to baš o Uskrsu, pod smrtni grijeh svim vjernicima, koji su došli do razuma, te mogu razlikovati svetu pričest od običnoga kruha. Ali i Crkva nam je po primjeru Isusovu već mnogo puta izrazila svoju vruću želju, da se pričešćujemo, što ćešće možemo; da upravo svaki dan.

9. Kada je i na koji je način Crkva očitovala tu svoju vruću želju?

Očitovala nam ju je ponajprije time, što je 1) od prvoga početka svoga pa dalje kroz sva stoljeća dopuštala, da se svi vjernici, koji prisustvuju svetci misi, pod njom i pričeste, ako nijesu imali teškoga grijeha na duši; zatim kad je 2) na usta svetoga sabora Tridentskoga svečano izjavila, kako „želi, da bi vjernici kod svake svete mise ne samo duhovno, već i sakramentalno primili presveti oltarski Sakramenat;“ potom 3) kad je po svojim vrhovnim poglavarima, papama, u svaku dobu čestu i svagdanju pričest dopuštala, i korila one, koji su je branili; a osobito 4) u novije vrijeme, kad je svojom odlukom od 20. prosinca 1905. jasno i glasno izjavila: „Česta i svagdanja pričest, jer ju Krist Gospodin i katolička Crkva tako vruće želi, ne kaže na volju svim kršćanima svakoga sloja i staleža“ te kad je tom prilikom strogo zabranila, da se o tom ne smije više ni raspravljati, pošto je ona svoju tako j. sno rekla.

10. Mogu li se i djeca svaki dan pričestiti?

Mogu, kako se to vidi iz rečene odluke; a izjavila je to Crkva još i napose u svojim odlukama od 15. rujna 1906., i 8. kolovoza 1910.

11. Koja se dieca mogu svaki dan pričestiti?

Samo ona, koja su došla k razumu, te su dovoljno podučena u glavnijim istinama svete vjere, i nadu razlikovati svetu pričest od svagdanjeg kruha; a to biva oko sedme godine, kadikad već i prije.

12. Tko ima suditi o tom, da li je dijete došlo k razumu, i da li je dovoljno podučeno o istinama svete vjere i o svetoj pričesti?

O tom imadu suditi u prvom redu roditelji i uzgojitelji; a onda župnik i isповједnik djeteta.

13. Mogu li se dakle baš sva dovoljno podučena djeca, i baš svi odrasli vjernici svaki dan pričestiti?

Mogu, ali samo 1) ako imadu čisto srce, i 2) ako imadu pri tom čistu nakuru.

14. Tko ima čisto srce?

Svatko, tko nema smrtnoga grijeha na duši.

15. Što mora dakle učiniti onaj, koji ima smrtni grijeh na duši, a želi se pričestiti?

Mora se prije pričesti valjano isповјediti.

16. A je li dosta, ako se samo savršeno pokaje?

Nije dosta, nego se mora baš isповјediti; i dok se ne ispovjedi, ne smije se pričestiti.

17. Zašto nije dosta, ako se čovjek samo savršeno pokaje, kad se već po samom takvom pokajanju oprštaju i svi smrtni grijesi, a duša postaje čista?

Zato nije dosta, što to Crkva izrijekom ne dopušta; a to stoga, što bi onda svatko mogao reći, da se je savršeno pokajao, makar da i nije. Time bi se sveta pričest izložila bezbrojnim sveiotigrđima, pošto nitko ne može znati, kako se je pokajao.

18. A može li se pričestiti, pa i svaki dan, onaj, koji nema do duše smrtnoga grijeha, ali ima lakin?

Može, jer takav ima pored svih svojih lakin grijeha još uvijek čisto srce, to će reći: nalazi se u milosti posvećujućoj. A svatko. Ako je u milosti posvećujućoj, može se često pričešćati, pa i svaki dan.

(Nastavit će se.)

On i ja. -

Tko bi mogao predrijeti u dubinu ovih dviju riječi? One obuhvaćaju istinu i nebo, nevolju i bijedu.

TOn je sve, ja sam ništa; On je svetost, ja sam grješnik; On nježnost, ja neharnost; On ljepota, ja grdoba, glib, nečistoća! Pa uza svu udaljenosti ovih poredaba On hoće da ga ljubim, da se s njime združim, da se srce moje utopi u Srcu njegovu! I ovom me je dobrotom predobio, postao je moje sve.

On jedini isyunja bezdro srca moga, zadovoljava mojim nagnućima, sklonostima, željama; On je moja hrana, moj život, moj san; zrak koji me zaokružuje, moj opstanak, moje sve.

On je jedina moja misao, moja uspomena, moj raj na zemlji! On je moja Euharistija, moj ideal. On je moja pjesma, moja naslađa, moj balsam, nebeski napitak, miomiris moje duše, moja želja, moje jedino neprocjenivo blago!... On me uždiže do nebesa; On mi daje i uzima život. On pali i ništi moje srce ognjem svoje božanske ljubavi... On ga zanosi svojom ljubežljivosti, svojom brigom, svojim pogledima. Sve moje ure i časovi su njegovi. — Njegova je moja kolijevka i nitko drugi osim njega ne će biti gospodar mojega groba. Moje uživanje i trpljenje, moje radosti i žalosti: čije da budu, ako li ne twoje Isuse, Bože moj?... Moji poljupci i moja milovanja, moje lasti i slasti in adu samojednoga gospodara: Isusa propetoga.

U njemu živim udubljen, onronjen, izgubljen, kao sitna kaplja u velikom Oceansu. Od Boga proizlazi i k Njemu se vraće život moj. On je početak i svrha moja. Od Njega dolazim i k Njemu ću poći; ali kada? — — kako?...

On me čeka raskršljenim rukama, pokazuje mi svoje Srce 'kao žrtvu za moju neharnost; a na vrhuncu Golgotе krunu, koja me čeka, ako ustrajem u trpljenju njemu za ljubav i za spasenje duša, osobito grješnika. — On stupa preda mnom i ostavlja iza sebe krvave tragove svojih presvetih nogu govoreći: „Ako me hoćeš slijediti, dušo, uzmi križ svoj na ramena i budi čista, poslušna, ponizna, siromašna! Ne teži nikadu za časti, bogatstvom, za prvenstvom.

On hoće da kao biljka njegova usabnem u službi njegovoj, da to bujnije procvatem u lijepome nebu... da potamnim, a On da rasja; da isčezenem, a On da zavljada.

On me uči, da će zadnji biti prvi... On me sjeća, da sam došao na ovu zemlju da služim, a ne da budem služen... da sam

ništa, da ne vrijedim ništa, da ne mogu ništa, da ne zaslužujem ništa i da će se samo uz ovaj nauk nastaniti mir i zadovoljstvo u srcu mojoj. *On* mi daje svjetlo, da spoznajem, da je osobiti dar njegova milosrda, što nijesam u paklu. Istim svjetlom prodirem u dublinu svoga ništavila i vidim, da nijesam drugo nego malo praha i pepela, koji i slab i vjetra može raspršiti. Vidim, da nijesam sposoban nego samo grijehom ga vrijedati i dušu svoju izgubiti.

O kako je dragocjen taj dar spoznanja! Kako ga pritištem na srce, da mi ga tkogod ne odneset!... A tko mi je dao taj rijetki biser, ako ne *On*, koji me je k sebi privukao, koje me poziva, da se s njime zajedno žrtvujem?

On me poučava u znanosti svetoga križa svojim primjerom, pa me tako zanosi, da moram sa sv. Pavlom da uskljiknem: „Ne ču da znadem drugo nego Isusa, i to Isusa propetoga.“ — „Ne ču da se ponosim nego u križu, jer svijet je za mene raspet, a ja za njega!“ Isus mi raštvara svoje ruke, svoje Srce i sili me, da zanosno ponavljam ove riječi: „Zdravo križu, jedino ufanje!... Više o Gospodine, više boli, više žrtava!... Više, još više, o Gospodine!“ — —

O moj Isuse, odabran između tisuća, bijel si i rumen, svet i savršen! Ti si ljepota nad ljepotom, dobrota, svemogućnost!... Ti si predragi otac, prenježni brat, najvjerniji zaručnik!

U tebi su usredotočene sve krasote i divote. Ti si Riječ upućena, ti naslada Andela. Ti zadivljuješ nebo, veličašeš Oca i Duha Svetoga. Ti si Sin prečiste Djevice Marije, onoga lijera neprispodobive ljepote i bjeloće; lijera, s kojega odsijeva svjetlost vječna.

Ti si onaj, koji jesi! Niti bi ja ikada prestao nabrajati prednosti Tvoje!

Može li, Bože moj, biti što ljeđega od presvetoga Srca Twoga?

Oh dušo moja, imaš pravo! Gori od ljubavi i troši se za Onoga, koji je jedina prava i savršena ljubav!

A sada, što da reknem o sebi?... Ni riječi, o Gospodine! Bolje je da prosljedim govoriti o tebi; jer sve što rekoh, nije nego slaba sjena, pače ništa u prisподobi s onim, što si ti u istinu. U jednom jeziku ne ima naziva dostoјnjih tebe. Ovo su samo slabi potezi, neznatne crte... Ali kako da ocrtam moje nesretnu *ja*? Puno je samoljublja, oholosti, sebičnosti, svake slaboće i strasti! Dosta je da kažem, da sam skup svake zloće, da sam savršena nepostojanost, slabost i iskvarenost.

O euharistički Isuse, koji me iz svetohraništa motriš i slušaš: reci mi, kako je moguće da se s ovakom mrkim prahom združiti želiš? Kako to, da hoćeš sici u moje ništetno *ja*; da mi širiš na zagrljav svete ruke svoje; da si ni spravan oprostiti?... Ah kako da shvatim toliku dobrotu?

Ah Isuse ljubljeni, koja oprijeka između tebe i mene!... Vidim, da si Bog, jer me podnosiš.

U ovoj samoj riječi: *On*, nalazi se moja prošlost, sadašnjost i budućnost — moj raj! U onoj drugoj *ja*, najteži križ za preljubljenoga Isusa moga. *On i ja!* Koje gradivo za spasonosno razmatranje!

O Marijo, majko moja, ja ne ču nikada zaboraviti, da si između Njega i mene posrednica bila u Betlehemu ili na Golgoti: Oh, učini, da mu se što više približim, upriliči, da se s njime združim u vremenu i vječnosti! — —

Aug.

Živa vjera oblake prodire.

Primislo i kao rijedak primjer žive vjere i bratske slike rao uvrštujemo ovo:

Početkom mjeseca srpnja, bila se je pojavila u ovom mjestu Vidoje, kužna bolest, po liječniku živinaru ustanovljena »bedrenica« na govedima. Kroz prvi dana crklo ih je u samom ovom mjestu oko 25 glava. Svijet veoma prestrašen na ovaj porazni bić Božji zavjetuje se, te izjave Želju po svojim seoskim starešinama, da će sve selo u subotu dne 7. srpnja strogo žezinati (postiti cijeli dan o kruhu i vodi) na čast Srca susova, a sutradan 8. srpnja neka se obavi velika procesija po župi sa kipom Presv. Srca Isusova, e da se ono smiluje, i poštedi ih od ovoga grozog bića. Potpisani ganut duboko njihovom vjerom dragovoljno pristane na njihove molbe.

Osvanula nedjelja 8. srpnja. Sakupi se veliko i malo iz ovoga mesta u svojoj župnoj crkvi, odakle se zaputi narod vas bosonog pobožno moleći svetu krunici. Iza dovršene procesije bude svečana sveta Misa, preko koje mjesni župnik progovori nekoliko riječi, bodreći svoj narod, da se što zaufanje utječe sada i vazda Presv. Srca Isusovu, i da mu obeća, da će iz svojih kuća istrijebiti svaki otrov opačina, a osobito mrtku psost, glavni u rok svake naše nesreće, i vremenite i vječovite. Preko svete mise župnik najavi narodu, da svak po svojim silama udijeli milostinju za Svetište Srca Isusova u Zagrebu, kao osobito milo naše svetište, a on da će, ako se skupi prilična milostinja, zamoliti prečasno starješinstvo Svetišta, da se po mogućnosti izgovori u istom Svetištu pred oltarom Srca Isusova jedna sama sveta Misa, e da Presv. Srce odsleći od njih svaki bić, koli od obitelji koli od njihova blaga.

Svijet se je ovom pozivu dragovoljno odazvao, i tako se sakupilo preko iste svete Mise u crkvi i suslijednih dana kruna 116'07 (sto šestnaest i 7 para). Uz to primit ćeće ovih dana svatu naznačenu poštanjskom doznačicom za veće Svetište Srca Isusova, te molim, ako je moguće, da se ta sveta zavjetna Misa što prije izgovori u istom Svetištu za gore navedenu svrhu.

Otkad je pobožnost obavljena — neizmjerna hvala budi Presv. Srcu Isusovu — prestao je svaki slučaj pomora na govedima i na blagu u ovom mjestu.

Sa počitanjem i osobitom odanošću bilježim se Vaš brat u Krstu,
Don Dujo Matijević, župnik.

Nesretna taština!

Jedna obitelj živjela je oskudno i u mirno doba, a sada u ratno stižu je sto puta gore nevolje. Ove godine morade žena otpremiti muža na vojnu, a cna osta sa svoje troje "neopskobljene djece sama na svojoj sirotinji. Nije dugo potrajal, a u kući ni kore hleba. Napatili se glada i jada, da se to ne može opisati. Mislite li, da je to slavičnu i raskošnu mater što opametilo? Nipošto! Imala je kćer od 15 godina. U nju je uprla oči, kao da joj je ona hrana tjelesna i okrepa duševna. Ona mora biti po najnovijoj modi obu-

čena, ona ne smije ni najmanje zaostati za najbogatijima u selu, pa makar se zajutrik i večer prespavala, a ručak u kojekakošem šeprtijaniji zaboravio. Nije ni to uvijek pomoglo, pa je valjalo općinskom poglavarstvu po koji kilogram brašna, jer se već osišće svi u kući, da su se povlačili selom poput sjene. Tako se to nekako privezivala sirota duša uz tašto vno tijelo; ali sve to nije mater opametilo, da se svojski prihvati posla i pametno štedi, te sastavi kraj s krajem.

Približavao se blagdan, kad se u župi slavi proštenje. Sve će se djevojke toga dana iznoviti: zar samo njezina kći da se ne ponovi? A čime? A u što? Nije druge, već piši mužu dan na dan, da joj prišesti koju krunu, jer da sve tri skapavaju od gladi. Siromašni muž otkidao sebi od usta i poslao nekoliko kruna. Bilo prekasno za rečeni blagdan; stoga majka svjetuje kćerku, neka toga dana ne ide u crkvu, kad nema u čemu da se svijetu pokaže, već neka čuva kuću, a ona će u grad da joj kupi nešto, što ni bogate djevojke nemaju. I ode i donese nešto, što po sebi baš puno ne vrijedi, ali je po modi, ali je najnovije, što doista nitko u selu nema! Radilo se sada neumorno, da se priredi za Tijelovo.

Tako se dogodilo, da je na spomenuti blagdan ostala kod kuće majka gladna i bez mrvice kruha, kćerka pak ode u crkvu bolje na izložbu . . . Nestrpljivo čeka majka, kad će se kći vratiti, da joj pripovijeda, je li se tko za njom ogledao, je li ju pitao, gdje je novo ruho nabavila, što je stajalo . . . Sva zasljepljena nije marila, što je se sve selo ruga i šapće u pô glasa: „Nek je mode, pa makar do podne! Prije podne se prći i koči, a poslije podne od prevelike sloboline uslijed glada zatvara se u kuću i ne ide nikud na posao, jer nema dovoljno snage u sebi.“ Druge opet govore: „Sto je ruha, na meni je; što je „ruha, u meni je.“ Dočula je mati te riječi, pa evo što reče: „U trbuhu se ne vidi, ima li šta ili nema; a na tijelu se vidi. Moja kći ne će biti zadnja u selu, jer moda je moda i p' njoj se mora!“

Kad sam to vidio, palo mi na pamet, što sam jednočitao, čini mi se, u Glasniku sv. Josipa: kako je neka pomorska ženska došla do nebeskih vrata, a sveti Petar ne htjede ju ni pogledati, već ju otjera natrag na zemlju, neka pokoru čini; ali ne u modernom odijelu, već u priprustom i čednom; ne puna taštine i oholosti, već srca ponižna i skrušena. I pomislih: Bože dragi! Koliko je danas takvih, kojima bi trebalo isto tako reći!

K.

Osnivajmo posvuda dobra vjerska društva!

Udruženja su oduvijek imala veliku važnost; danas valjda takvu kao nikad prije. Znali su to jako dobro naši stari, koji su svakom prilikom, kad se radilo o kakvom većem i težem poslu, kojemu ne bijaše jedan čovjek dorastao, zvali prijatelje i susjede u mobu; jer što ne može jedan, može njih više. Danas nema već tih moba; danas će svatko drugom pomoći, ali — za novce, i te kakve novce! Tako i on voli danas drugom radije platiti, nego, da mu drugi iz ljubavi što pomogne, a samo zato, da ne mora i on njemu poslije isto tako

iz ljubavi pomoći. Pa ipak se i više i bolje radilo, kad se radilo iz ljubavi, nego danas, kad se radi za plaću. Svatko je naime mislio: kako ja danas radim njemu, tako će on poslije meni; ele, ako hoćeš da ti budeš s njim zadovoljan, gledaj, da i on bude s tobom.

I danas su mobe potrebne; možda nikad toliko koliko upravo danas, gdje nema dovoljno muških, jakih radnih sila. Ali ja mislim na jednu drugu mobu i na jedan drugi ne manje težak i mučan posao, a to je: sačuvati našu djecu i momčiće od neposluha od prkosa, od neradinosti, od psovke, od skitanja, od pijančevanja, od nepoštenja . . . naše djevojke od pretjerane gizde, od živinske jagme za momcima, kao da je samo u tom njihova sreća i vječni spas njihov; naše žene od bračne nevjere, od nerada, od rasapa; naše ratnike, kad se jednom kući sretno povrate, od svih zala, što su ih naučili u ratu, kao: ljenčarenja, pijančevanja, psovanja, bluda, nedopuštenih igara, napose karata, čitanja zla i nevaljana štiva, svakojakih razgovora, krade i nepravde, neiskrenosti i pretvaranja, sebičnosti i lakomosti, i od svega drugoga zla.

Mnogi otac, mnoga maika, opazila je, kad se toliko izgledani i željkovani sinak vratio s vojne na dopust, da nije više onaj, koji je prije bio. Ona ga doduše nastoji ispričati s velikom umornošću, s velikom trudom i naporom; ali ju i nehotice progoni misao: „On nije danas više onako dobar, onako poslušan, onako čedan, onako pobožan, kao prije.“ Da je to sve! Ali koliki su gorko zaplakali i ljuto se pokajali, što su ga i zvali kučić; jer mjesto da ih razveseli, on ih ljuto ucviljio; on ih možda i osramotio, on se sasvim tamo u ratu pokvario, da nema ni trunka stida ni pred roditeljima, pa se vucari koje s kim, pa se kiče kojekuda, pa troši i loče, kao da u bunar izlijeva. Ne smiješ mu ni riječ reći, jer će i njima, roditeljima svojima, u lice otkresat, da će ih srsti proći. Tako je jedan rođenu majku svoju, koja ga je korila, što noću hoda kojekuda, zatvorio jedne večeri u štalu, a on otišao, kud ne bi smio. Tko bi to mislio, da bi se tako premijenio, tako pokvario!

Evo, ta zla odstraniti, ili barem što više umanjiti; od tih grješnih i opakih navika odučiti one, koji su se dali zavesti: to je taj veliki posao, što ga nitko sam ne može obaviti; ali ako se više njih slože

Ja poznam moje ovce, i one
poznaju mene.

u društvo, i to u takvo društvo, koje privlači, koje oduševljava, koje uživa velik ugled u župi, koje čovjeka doista pridiže, opremanjuje, usavršuje: tad se može postići puno.

Imamo li mi takvih društava? Imamo ih, hvala Bogu, dosta i dovoljno pokušanih. Tu je „Vojska Srca Isusova proti psovici“, kojom se može isto tako dobro ispotrijebiti i pijanstvo i nepoštenje i svako drugo zlo kod odraslih muškaraca; imamo „Djevojačko društvo za žensku mladež“, koje nam odgaja čestite i poštene, marljive, čedne i postidne djevojke, uzore kod kuće, u crkve i izvan kuće; imamo Pod mlatke od obiju spomenutih društava, koji nam čuvaju mladež obojega spola, da ne podu zaranu po zlu putu; imamo „Marijine kongregacije“ za razne slojeve i dobe, te za oba spola; imamo treći red sv. oca Franje, sv. Dominika, koji su kadri kršćanske duše dovesti do velike savršenosti, tko njihov duh pravo shvati i po njemu živi.

A dà li ta društva doista pomažu? I te kako! Rekoh, da su prokušana. Čujte! Jedan kapelan piše uredništvu: „Otkako smo uveli kod nas Marijinu kongregaciju, ne vidiš više nijedne djevojke u birtiji, niti po noći na sokaku. A kad nema djevojaka, nema ni momaka, pa tako sada cijelo selo mirno i slatko spava dok prije od silne noćne vike i dreke nijesi mogao cijele noći oka stisnuti.“

Ne jedan član „Vojske Srca Isusova“ pisao je: Otkako smo zaveli kod nas „Vojsku“, ne čuješ više onih bogumarskih riječi, koje toliko vrijedaju pobožne uši.“ — „Za djevojkama iz djevojačkog društva — piše opet treći, prava jagma, premda je danas djevojaka puno, a momaka malo; je i ono malo htjelo bi se oženiti s dobrom i poštenom, a takve su sve u našem Društvu.“ Tako čitamo i u Glasniku sv. Franje, kako dobro vodenim treći red čudesna stvara.

Drugacije ne može ni da bude: U društvu se svatko natječe, ni ko ne će da bude zadnji. U drštu se nitko ne boji, nitko se ne stidi biti dobar i pošten. U društvu se čovjek laglje čuva, jer svi na njega paze, ako po nesreći kojiput padne laglje se pridigne, jer ga svi pomažu. Kad je tako, onda na posao! Gdje nema do sada još nikakvog vjerskog društva valja ga osnovati što prije. Gvožde valja kovati dok je vruće; a rat ga je ugrijao, baš jako ugrijao Sad ili možda nikad!

Uredništvo.

Malo i za djecu!

1. Rodite je i druge starije u kući slušaj smjesta i točno ne pitajući nikada, zašto ti se ovo ili ono brani ili zapovijeda.
2. Rado se moli i ne čekaj, da te na molitvu, osobito jutarnju, prije i poslije jela, tjeraju. Kod molitve vladaj se pobožno.
3. Ne viči nikad i ne skači po kući, već ako hoćeš nekomu što reći, dodji mirno i lagano k njemu pa mu reci čedno što hoćeš.
4. Nemoj gledati samo na pogreške braće i sestara, već promisli, da nijesi isto skrив i ti; a onda se popravi.
5. Ne svadaj se i ne tuci se s nikim; već ako drugi počne, a ti se ukloni i reci roditeljima, što se dogodilo.
6. Kad štogod uzmes u ruke, zapamti, odakle si uzeo, pa opet stavi na to isto mjesto. Bez znanja i privole roditelja ne uzimaj ništa za se ni u kući ni izvan kuće.

7. Vrata zatvori svaki put za sobom, i to mirno, a ne lupajući.
8. Ako što vidiš u neredu, nemoj obići i ostaviti, već uređi ili sam, ako možeš, ili upozori na to starije.
9. Ne druži se nikad s nevaljanim drugovima ili drugaricama, i ne izlazi nikad iz kuće, da roditelji ne znaju, kamo si otisao.
10. Za svaku primljenu uslugu budi od srca zahvalan; a i sam učini dobro svakomu, komu to samo lako možeš.
11. Rado idi u crkvu, kad te roditelji povedu i mirno se u njoj vladaju.
12. Ako si već odrastao, budi tako pobožan i dobar, da te štovi puste na svetu pričest, a onda se smiješ svaki dan pobožno pričestiti. Kod pričesti ne brini se za druge, već se moli pobožno, kao da vidiš dragoga Isusa pred sobom.

Sv. Franjo Ksaverski.

Apostol Indije i Japana.

Napisao: Josip Predragović.

U doba, gdje vlada zemaljska putena i davolska mudrost, kako nam svjedoči trogodišnji svjetski rat sa svim svojim grezotama, prava je duševna-naslada promatrati život velikana, kojim je potpuno vladala mudrost nebeska, čista, miroljubiva, čedna, pokorna, puna milosrđa i dobrih plodova, nepristrana, nelicemjerna. Takog nam slavnog katoličkog muža i vjerovjesnika pokazuje o. Predragović u sv. Franji Ksaverskoj.

Franjo, rođeni plemić, izvanredno duševno nadaren, natkrilje je sve svoje sauđenike revnošću i znanjem na pariškom sveučilištu. Položivši stroge ispite postade javnim učiteljem filozofije u Parizu. Sprijateljio se s pobožnim Patrom Faberom, a doskora upozna i vekhoga Ignacija, koji izlijjeći dušu njegovu od svjetske taštine.

S Ignacijem i ostalih pet vrijednih drugova posveti se g. 1534. na Montmartru sasvim Bogu; i otad mu je najveći užitak promicati slavu Božju spasanjem duša.

Sin plemića na prvom svojem apostolskom putu, ne ide u kraljevski dvor, već u bolnicu među teške bolesnike. Prirodnu odvratnost od rana svrlja pojavio je ranu teškog bolesnika i osjeti, da je potpuno pobijedio milošću Božjom. Hrana mu je, da vrši volju Božju. Gospodin je odredio, da pode na daleki Istok, te rasvjetiti svjetlom evandeoskim narode, koji počivaju u sjeni smrtnoj.

Putujući u Indiju obraća na ladi mnoge suputnike. Došavši u Gou rastuži mu se srce radi nevaljala života tolikih kršćana. Zato skuplja oko sebe omadinu, da nju oduševi za sv. vjeru, i po njoj da obraća odrasle. Uz to je svima sive, da sve za Krista predobije. Tko da se ne divi njegovoj zamjernoj razboritosti, ustrpljivosti i ljubavi?

Za velike grijesnike bliće se, a njima nalaže malenu pokoru. Neumorno obraća poganska plemena, a Gospodin utvrđuje propovijedanje Franjino mnogim čudesima. Apostolskom slobodom piše kralju portugalskome, Ivanu III., zaklinjući ga pravednim sudom Božijim, neka otstrani nevrijedne i tvrde činovnike, koji su svojom tvrdicom i nepravdom smučivali narod.

Žetva bila velika no poslenika malo. Zato u listu na Držbu Isusovu g. 1544. jada se, što radi nemarnosti učenih Evropljana propadaju tolike duše. Kadno bi više marili učenjaci za spasenje duša, nego li za taštu učenjačku slavu, bili bi mnogo zadovoljniji i sigurnije bi isčekivali sud Božji.

No Franjo ne zadovoljava se radom u Indiji. Nalik na velikog Pavla želi da i Japancima udjeli čisto mlijeko Kristove nauke. I u Japanu uz mnoge žrtve i borbe posijano je zdravo sjeme riječi Božje. U mnogim javnim raspravama sa poganskim boncima (svećenicima) proslavio je lijepo i slavno ime Isusovo.

No široko njegovo sreće vuče ga i u Kinu. Na putu preminu pravednik i pode u slavu gospodara i spasitelja svojega.

I u Hrvatskoj domovini slavi se u mnogim crkvama veliki ugodnik Božji i slavni propovjednik sv. E�andela.

Naručuje se „Život sv. Franje Ksaverskog“ kod Uprave Glasnika-Presv. Srca Isusova, a stoji poštom K 3-30. Salje se samo pouzećem ili za unaprijed poslani novac.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimengom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu u red slijetu pošalje, makar je ono i ne oglašilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a držgovojni mlodari upotrebijavaju se za raširene Glasnika.

Spasen od brodolomija.

M edum uye. — Bilo je to godine 1916. kadno je naša hrabra vojska zauzela primorski grad Drač u Albaniji. I ja sam ondje kao sanitet bio s našom vojskom. Za kratko vrijeme sam teško obolio te sam po nalogu lječnika i ja morao u bolnicu. Za par dana lječnici odrediše teško ranjene i bolesne za prijevoz u domovinu, pa odredili i mene. Bilo to dne 14. travnja, kad nas odvezeo na kolima iz naše bolnice (u Tirani) u Drač. Sutradan, na 15., bili smo spremjeni na more u parobrod crvenog križa te probavimo isti dan i noć na moru kod Drača. Na treći dan — bila Cvjetna nedjeљa — oko 11 sati prije podne krene naš parobrod put Rijeke. Vozili se po prilici sat i pol. Naš je parobrod vozio lijepo i žurno sa svom jačom silom. — Najedamput nastane velika tutnjava i naš parobrod silno se potresе. Činilo nam se, da je pukao jaki grom s neba. Parobrod se je tako strasno potresao, da nijedna stvar, nijedan između nas bolesnika nije ostao na svom mjestu. Najedamput čujem, kako nastala veliki šum vode u parobrodu i opazim, da je brod počeo s nama tonuti. Naš je parobrod nabasao naime na morsku minu, koja ga s jakom eksplozijom probušila.

Obuze nas sve veliki strah, te svi, koji smo mogli, bježimo na krov parobroda. Dok sam ja došao gore, naš je parobrod već u velikoj pogibelji s nama. Gledam; sve naoko otvoreno more. Vidio sam, da nam više nema pomoći. Za par minuta pa će nas sili morski valovi pokopati u svoje krilo, i video sam sada samo smrt pred očima, jer nije druge: utopit se moramo. Bože! Oprosti mi sve; čim sam te uvrijedio u životu svome! Zavapim iz dna duge. I nato sam se sjetio Božanskog Srca Isusova i čudotvorne Majke Božje Bistrice, te ih sazovem da mi budu na pomoći te si spasim život od strašne smrti. Objećao sam Presv. Srcu Isusovu ako me usliši, da sretno dodem jednoč u svoju domovinu, da će se javno zahvaliti u našem milom Glasniku i da će dati 5 kruna za svetište Srca Isusova u Zagrebu. I evo gle, za koji čas mi se nalazimo već blizu obale. Naš parobrod s nama tone i vozi nas prama obala gdje je more bilo plitko. I spustiše mornari čamce za spašavanje u more, te nas sve otpremiše na obalu sretno, odkuda smo bili otpremljeni natrag u

Drač u bolnicu. Za neko vrijeme poslaše me natrag u moju bolnicu, gdje sam posve ozdravio, te vršio svoju službu. Nakon godinu dana nalazim se evo na dopustu zdrav i vesel kod svoje kuće, među svojim milim i dragima.

Zato budi neizmjerena hvala Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistrice, Štrom svijeta do vijeka.

Mnoge milosti primio po Glasniku.

Bojna pošta. — Velečasni oče uredniče! Bog dragi blagoslovio vaše djelovanje i vaš Ist Glasnik Presvetog Srca Isusova! Mnoge sam milosti po njemu primio. U početku rata 1914. bio sam izložen u najvećoj vatri i pogibelji od taneta i šrapnela u Srbiji kod Crne bare. Sjetim se na presveto Božansko Srce Isusovo i Marijino te sam samo ranjen u glavu; i tako mi je Božansko Srce Isusovo spaslo moj život. Hvala mu najveća! A sad se nalazim ovdje u Galiciji, u službi kod zarobljenika Rusa. I bio sam sasvim u nepogodi, gdje me je često napast svladala. U tom zdvojenju preporučim se Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu i svetom Josipu, da me ma kud premjeste; i obećam, da će prva tri petka postiti o kruhu i vodi i devetnicu moliti, i da će poslati 5 kruna na dar za raširenje Glasnika Presvetog Srca Isusova. I još nijesam moje obećanje izvršio, i eto mi iznenada dode promjena u istoj službi, ali tamo gdje je mir i Božji blagoslov, gdje se ljudi Bogu mole i gdje se Boga boje. I sad sam bez ikakove napasti. Najveća hvala i slava Presvetom srcu Isusovu i Marijinu i svetom Josipu, koji su mi tako lijepe pomogli svaku napast od mene odbijaju.

Držim Glasnik Presvetog Srca Isusova već ima sedam godina, i držat ću ga, dok budem živ i dok budem očima gledao, i svakom ću ga preporučiti. Moj gosp. župnik šalje mi ga ovamo u Galiciju. Pa evo što mi se dogodilo: Odkada sam počeo držati Glasnik Presvetog Srca Isusova, od tada su mi se usta začepila od svake kleteve, i od sramotnih nečistih riječi i misli okanio sam se. Najveća hvala i slava Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu i svetom Josipu, koji su me tako lijepo u mojoj najvećoj napasti pomogli. I evo sad odmah sa zahvalnicom na poštansku doznačnicu šalje u na dar Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu 5 kruna za raširenje Glasnika Presvetog Srca Isusova.

Duh Marijine kongregacije.

Organizacija.

Onako štovati Majku Božju, kako to očrtasmo u broju 5. ovogod. Glasnika možemo i izvan kongregacija; no revni, praktičniji apostolski štovatelji Marijini još nijesu kongreganisti, ako nijesu organizovani. Ipak nije za to dovoljna svaka vrsta organizacije. Oni, koji štiju Majku Božju u bratovštini škapularskoj ili u bратовštини precistoga Srca Marijina, nijesu još kongreganisti. Da tko bude zbornik, da bude dijete Marijino u užem smislu, treba da bude član organizacije, kojoj je uzor proširena sveta Obitelj — sveta Crkva. Kongregacija, to pravo apostolsko ujedinjenje, uzela si je za uzor organizaciju Crkve, te najviše i najljepše apostolske udruge.

Kakogod što je Crkva organizovana monarhičko-aristokratički, a u najljepše doba svoje imala je i jaku primjesu demokratsku; tako je još i sada u kongregaciji. Punina vlasti, pimat, i to ne tek počasni primat, nego vladalački primat, ima upravitelj kongregacije, svećenik. No kao što papa, barem većim dijelom, ove svoje vrhovne vlasti ne vrši sam neposredno, nego preko biskupâ i svećenika; tako i svećenik vodi kongregaciju preko poglavarstva njezina.

Nego u kongregaciji i sada još živi i radi demokratski princ p. Demokratska pomoć u upravi Crkve, kod izbora klera i popunjivanja biskupskih stolica, svakako je neka vrsta odlikovanja, što predmijava, da je u puka vjerski život na nekoj visini. Onamo pak, gdje je u puka život kršćanski i uvjerenje vjersko slabo, te jednako pada demokratski utjecaj može po Crkvu postati veoma poguban.

Ali u kongregaciji, gdje su se u jedno tijelo udružili tek izabrani, ima ona visina kršćanskog duha i osjećanja, koja je svakako nužna, da puk u upravi kongregacije može plodonosno sudjelovati. Stoga može kongregacija puku zbornikâ mirne duše dati udjela pri upravi (izboru poglavarstva, općenitom vijećanjem zbornikâ itd.) A to sve opet u velike potiče ljude, što plemenito osjećaju, da još više i radije djeluju i stvaraju; to budi osjećaj zajednice, međusobnu ljubav, to umnaža oduševljenje za kongregaciju.

Odatle se izvodi neposredno ovaj praktični zaključak: Što su zbornici manje prožeti duhom Marijinim, to i manje vrijedi u kongregaciji vlasta pučka; što su pak vrsniji zbornici, što su više oni u istinu prava djeca Marijina: to im više upravitelj može povjeriti od svoje vlasti.

Može se dakle dogoditi, da će se u pojedinim slučajevima upravitelj pri izboru poglavarstva morati odreći pripomoći svojih zbornika, pa će sam morati jednostavno imenovati one, koji će u kongregaciji vršiti razne službe. No svakako će se to rijetko kad dogoditi, i to nije baš idealno stanje. Ali i to stoji, da će se loše posljedice autokracije (samovlade) manje osjetiti u kongregaciji, kojoj je na čelu upravitelj, koji uživa velik ugled.

Iznoseći ovako ideal kongregacioni mogao bi nam tko prigovoriti: sve je to lijepo, idealno; no ideali su nešto izvan zbilje, što doista ne opstoje; praktično se dakle ne dadu ostvariti".

Tko tude ne vidi sofizma? A baš ovaj sofizam u velike je je poguban. Kršćanski su nam ideali za to dani, da ih ostvarimo. Ili zar nam se ne predočuje život Isusov za to, da se za njim povедemo poput njega misleći i govoreći i djelujući i pregrajući i trpeći? Istina mi ne možemo ostvariti idealna potpuno u cijeloj krasoti njegovoj pa ipak treba da se njime razgrijemo, oduševimo, potaknemo te uzastojimo, kako bi zoilja što više idealu odgovarali. Ako već ne možemo imati takove kongregacije, koje bi potpuno odgovarale uzvišenoj ideji: hoćemo li zato tromo prekrstiti ruke i ništa ne raditi? Ne ćemo li usuprot ruke svoje podignuti Bogu ponizno i gorljivo se moleći, pa se onda prihvati ozbiljna rada, e nam kongreganisti što sličniji budu idealu prvoga djeteta Marijina? Ne možemo li da se popnemo u zamjernu visinu od 3000 metara, a mi gledajmo da uzademo barem do 1000 ili do 2000 metara.

Pri kraju ponovno se vraćamo glavnoj ideji i zaključujemo s vrućom željom: Iz svih sila štujmo u kongregaciji Majku Božju! Stujmo je djetotvorno, na apostolsku! A Majka će Božja opet dati, te mi budemo prava djeca Božja: bogoljubna, ponizna, sveta. Ona će nas učiti sve više poznati i ljubiti Krista Boga, Srce njegovo Božansko.

G. C. D. I.

Sv. Petar Klaver, isповједник.

Mjesečni zaštitnik 9. rujna.

Za ovoga velikoga Svetca u nas Hrvata gotovo se i ne zna; a opet je i te kako dostojan, da mu se slavno ime povuda s pohvalom pronesi, budući da je bio jedan od najvećih vjerojavnika svoje dobi, te se može donekle uz bok staviti apostolu Indije i Japana: svetomu Franji Žaveriju.

Nas se Svetac radio g. 1580. u Verdunu (Spanjolska) od roditelja vrlo bogoljubnih. Nakon što je u velikoj nevinosti sproveo svoju mladost, u 22. godini ode u Isusovce. Sprovedavši upravo na svetačku propisano vrijeme redovničke kušnje,

bi od poglavarâ poslan u Majorku na više nauke. Tada se po nadahnutu Božjem upozna sa sv. Alfonsom Rodriguezom, bratom-lajikom iste Družbe Isusove. Ovaj Svetac, koji bijaše vratar samostanski, povolji će Božjoj ne samo znatno utjecati na sv. Petra Klavera, nego će ga bi reć voditi na putu svetosti. U sv. Alfonsa dozna nas Svetac, da ga Bog zove te bude apostol u Zapadnjoj Indiji; paće kada se jednom vruće molio sv. Alfons za svoga učenika Petra, vidje u nebu sjajan prijesto i ču Andela, koji mu kaza: »Ovaj je prijesto namijenjen Petru,

tvojemu učeniku, zaradi njegove svetosti i zaradi duša, što će ih u Indiji Bogu obratiti.«

Prema tome zamoli Petar svoje starješine, da ga posluju u prekomorske misije. Iza duga putovanja prispje napokon sretno u Kartagenu, grad u Južnoj Americi. Postavši svećenikom posveti sve svoje sile duhovnom boljku nevoljnih Crnaca, koji, iz Afrike amo dovedeni, bijahu kao robovi prodani, da obavljaju najteže poslove, a nije se s njima pri tome postupalo ni najmanje na ljudsku, a kamo li na kršćansku. Ovdje, u Kartageni, ostade sv. Petar punih 46 godina, sve do svoje smrti, nastojeći jedino oko vječnog spasa bijednih Crnaca. Ne da se iskazati, koliko je truda i muke uložio pri tome Bogu milom poslu. Ali je zato i uspjeh bio vanredan. Kako svjedoči bula, kojom se Petar Klaver ubraja u Svece, svojom je rukom pokrstio preko 300.000 Crnaca, a potom i primjerom svojim i propovijedanjem i dijeleći slike sakramente u sv. vjeri ih učuvao i za nju ih oduševio. Toga radi s potpunim pravom zovu ga »apostolom crnačkim.«

Osim ove gorljivosti za spas duša još su i druge vrline na sv. Petru divno sjale. Amo ide njegova stroga pokora. Premda je vazda tveto živio i djevičanstvo učuvao neokaljano, ipak je gotovo jednako postio i bdio i nemilo se do krvi bičevao. Ni u najvećoj vručini ne bi si znoja otirao; nikad se ne bi branio od muha, koje su mu kad i kad i lice i ruke do krvi izranile.

Nada sve je bio odan molitvi; a moleći znao bi si trnovu krunu na glavu staviti; pravila i ustanove svoga reda najtočnije bi vršio; a toliko je bio ponizan te ne bi ništa poduzeo, prije nego li bi si najsmjernije za to isprosio dozvolu c d svojih starješina, on koga su svi stanovnici Kartogene za čudo mudrosti i kao neku svetinju držali.

Kako je sveto živio, tako je sveto i umro 8. rujna 1654., a za svetost njegovu svjedoče mnoga čudesna u njegovu životu i poslije smrti. Nekoja od tih čudesna svetsa je Crkva točno i strogo ispitala, pa ga onda Leon XIII. god. 1888. uvrstio među Svece.«

Grb kongregacije.

Plše: Josip Predragović D. I.

„A djevici bješe ime Marija“ (Luk. 1, 27). — G. 1683. zaprijeti carskome Beču golema pogibelj. Osmanlije pod pašom Kara Mustafom stadoše ga po drugi put opsijedati. Dne 10. rujna priteče Beču u pomoć kršćanska vojska pod vodstvom znamenitog kralja poljskog Ivan Sobieskoga. „Srčano i junački naprijed!“ usklikne hrabri i bogoljubni Sobieski prije nego će udariti na neprijatelja. „Mi smo pod zaštitom Majke Božje; naša lozinka neka bude ime Marijino!“ — Ljuti se boj zametnu i naši pobijediše. Na uspomenu ove sjajne pobjede naredi papa Inocencije XI. da se svake godine slavi Ime Marijino i

Male Gospe, a sv. Otc papa Pio X. ustali taj blagdan na 12. rujan, na dan, kada se izvojštila dična pobjeda. — A zar se na diplomu zborničkoj, na knjigama zborničke knjižnice i na svim ostalim ispravama, što ih izdaje kongregacija, ne blista isto ime Marija? Na društvenom pečatu, koji nosi naslov kongregacije, zar nije obično u srijedi monogram Marijin? Da, upravo to ime, mogli bismo reći, čini i jest grb zbora Marijina.

Oj kako nam je svet i uvrišen mio i drag! Ta:

1. Ime Marijino jest slavno. Kada vruće sunce koncem svibnja ili u lipnju polazi kasno uvečer na svoj počinak, tada ostavlja iza sebe kao spomen-listak vatrene trag na svodu nebeskom. Isto tako kada se velikani čovječanstva nose na vječni počinak u tibi grob, ostavljaju potomstvu slavu imena svoga. Aleksandar, Hanibal, Scipijon, Cicero, Plato, Napoleon, Zrinjski Jelačić: svi ovi blistaju u svjetskoj povijesti roda ljudskoga i spomen njihov presadjuje se od kojena do koljena. Daleko bilo od mene, da slavu ovih velikana zasjenim; no ipak sva slava imena njihova, ma bila još tolika, potamnjuje kao zvijezde nebeske, kad se na obzorju ukaže sunače žarko — isčezavaju pred imenom Marije. A zašto? Jer je ovo ime Majke Božje.

Već prvi kršćani za vrijeme apostola izgovara u ovo ime pobožno, kad god bi molili u Vjerovanju: »Rodjen od Marije Djevice.« Krištov Kolumbo zaplovio deb lim morem na zapad na brodu, što ga prozvao »Sv. Marija.« S istim ovim brodom iskrca se na obali nove otkrivene zemlje i donese u Ameriku ime »Marija.« Gorljivi vjerovjesnici razbježde zeljezna vrata Afrike, pa i tuj se spominje Marija. Slava imena Marijina ori se od jednog stožera do drugog, od istoka do zapada, i razlike se širom svijeta. Mladi pjesnik sastavlja stihove i prikazuje ih Mariji; revna učenica zatnom niti pomno veze; u svilu monogram Marijin. Ime »Marije« jedino je, komu je u slavu uz ime »Isus« sv. Crkva ustavila posebni spomen dan za sve kršćanstvo. Jer je sam Isus ovo slavno ime često izgovarao i svojim ga ustima posvetio; s toga i nalaže sv. Crkva svećenicima, da se svakiput naklone glavom, kada u sv. misi izgovaraju ime Marijino, a svim vjernicima daje oprost od 300 dana, kad god ga u milosti Božjoj pobožno izuste, makar samo srcem, ako ne mogu ezikom.

Dâ iza imena Isusova najslavnije je ime Marijino. Zato i pjevamo: Slavno budi ime Isus — Slavno ime Marija! Zborniče, je li i u tebe slavno ime Kraljice tvoje u časti?

2. Ime Marijino jest silno. Pred Cezarom klanjala se stoljeća, jer je bio silan. Pred Atulom drhtala je cijela Evropa, jer je bio silan, grozovit junak. Što je još silno? Hrabra, dobro izvježbana vojska, koja broji hiljade i hiljade momaka sposobnih za oružje i naoružanih do zubi. Što je još silno? Msjćina ljubav. Rimski senator Korijolan zavadio se s građanima. Ostavi Rim i diže silnu vojsku na svoj rodni grad. Stao već harati u okolini Rima. Rimljani šalju najuglednije senatore, ne bi li ga sklonuli, da digne opsadu grada. Zatim dodu svećenici, svećano odjeveni. Ali sve uzalud Sva poslanstva žalošno se vratile ne opravivši ništa. Nato pode majka njegova Veturija i žena Volumnija. Majka klekne pred nj i zaklinje ga, neka spasi domovinu. Korijolan tronut podigne majku i reče: »Majko, ti si spasila Rim!«

Što je još silnije? Ime Marijino. Dignimo se na laskim krilima mašte sve više i više, do visina nebeskih. Pokucajmo na vratima rajskim i upitajmo: Je li ime Marijino moćno, silno? Zazivajući ovo ime mi smo triumfirali nad našim tijelom i sretno umakli zamkama svijeta i sotone — kliču pobijedosne čete. Obidimo zemlju i pitajmo: Je li

ime Marijino silno? Na svim prošteništima Marijinim ne samo hrvatskim makar došli i najrazličitiji narodi, jedna se riječ ipak razumije, a to je: Marijo, Marijo! Zašto hiljade i hiljade, da mil jun i milijun puta ozvanja ovo ime? Zasto, ako ne upravo zato, jer je bolesničku s gurni lijek, nevoljniku jaka utjeha, napas ovanome moćio oružje.

Nebo i zemlja priznaje u sav glas, da jo ime Marija silno.

Kada su zli dusi kod samog imena sv. Antuna pustinjaka u cijelom Misiru uzmicali iz bjesomučnik ljudi, kada su rupci apostola, i njihovi ostanci, relikvije, pače i sama njihova sjena ozdravljali bole-nike: koliko silnije mora da je istom ime Marijino! Ono ime, za koje veli sv. Jeronim, da nije na zemlji pronađeno niti od ljudi dano i odabранo, nego da je došlo s neba; ono ime, o kom tvrdi sv. Bonaventura: »Nijedan se vojskovoda na zemlji ne boji svojeg neprijatelja toliko, koliko se boje dusi pakleni imena Marijina.« Zborniče, zazivaj ime Marijino osobito u napastima!

3. Ime Marijino je slatko. »Kao što je ime Isus,« veli sv. Rikardo, »med u usima, milozvuk u ušima, radost u srcu: isto tako je i ime Marijino.« A sv. Bernardo kliče: »Tvoje je ime tako slatko i ljubezno, da se ne može ni po islititi, a još manje spomenuti, a da ne pokriješ onoga, koji te ljubi.« Ta ovo je ime najbolje, najdobrestrivije, najmilostivije majke, čije je srce prepuno ljubavi i nježnosti. Marijo, o mili glas, slatko ime za sve nas! Ime Tvoje kad čujem, u srcu se radujem, Marijo!

Recimo sa sv. Zbornikom Alfonzom: »O Majko moja, Marijo, slatka moja Kraljice, odlučujem i tvojom pomoći želim svoju odluku stalno i čvrsto držati, da ču, dok budem na životu, a osiito na čas smrti, Tvoje sveto ime zazivati!«

Topla molba na sve štovatelje sv. Ante.

Bez ikakove se dvojbe može ustvrditi, da je sv. Anto u cijelom katoličkom svijetu najobiljubljeniji i najpoznatiji svetac, pa stoga i najviše štovan i prizivan. Osobito naš hrvatski narod po svoj zemlji, a napose u Bosni, od vajkada je razne svoje potrebe izručivao velikom Čudotvorcu i ugodniku Božjem, čijim je posredovanjem upravo vidljivu pomoći dobivao i sveder još dobiva. Pa da se tomu štovanju i vidljivi znak dadne, prije nekoliko godina pôrodi se u srcima nekih vrh Antinih štovatelja vrlo krasna misao: da bi se naime u srcu Bosne Šeher Sarajevu podigao za hrvatski i katolički narod zavjetni hram u čast velikom ugodniku Božjem sv. Antu. Ta je lijepa namisao odmah prvi čas našla živa odziva od svega katoličkog naroda bez razlike narodnosti, i to ne samo u Bosni, nego još daleko izvan njezinih granica. Milodari su u tu svrhu polako sakupljali i željno se očekivao čas, kad će se gradnji pristupiti i to na istom mjestu, gdje je i stari trošni bio. Na višekratni nagovor kao i želju mnogih koli domaćih toli vanjskih Antinih štovatelja moralо se je s gradom otpočeti i bez izdaleka dovoljne svote za gradnju.

Taj početak bijaše u g. 1912., u kojoj p. o. fra Petar Ćorković s gradnjom svećano započe, a istu nastavi i u tri je godine neuromornim radom i vješnjom dovrši p. o. fra Alfonz Kudrić, sađanji gvardijan na Petrećevcu kod Banje Luke. Crkva je po nacrtu građevnoga nadsvjetnika gosp. Vanača uprav majstorski izvedena i maljana, te je zbijita sa svojim vitkim tornjem pravi ures grada Sarajeva, a dika i ponos svih Svećenih štovatelja. Svojom nutarnjom i vanjskom i epotom potpuno odgovara časti i dostojanstvu onoga, na čiju je čast podignuta. Međutim dok ovu činjenicu radosnim srcem javljamo svim pobožnim štovateljima sv. Ante o dogradnji i velebnosti njegovog u Sarajevu hrama, to ipak ne možemo preuštetiti, a da Antine štovatelje ne upozorimo i na javnost ne iznesemo i veliki dug od 160.000 kruna, koju svetu odbor s kamatima još

duguje za tu dovršenu gradu. — Uzrok tomu velikomu dugu ponajviše u tomu leži, što je zemljiste, na kojem je crkva sagradena, slab. To je uzrok bilo, da su se — pošto je crkva pod brdom sagradena, triput ogromne podzide morale rušiti i na novo praviti, koje su same ništa manje nego 120 000 kruna stajale.

Radi ovoga uprav ogr mnoga duga, koga u ovim prilikama ni po koji način nismo u stanju isplatići kao ni istih kamata, to se ovim širom prostrane i šire naše hrvatske domovine obraćamo najponiznjom molbom na sva dobra i milostiva srca svih vjernih Antinih štovatelja bez razlike narodnosti, da nam priteku u pomoć što većom svojom potporom, da se tim načinom čim prije riješimo ovoga neugodnoga duga. Pošto je ovo ujedno i zavjetna crkva od svih nas katolika podignuta u čast velikomu Cudotvorcu svijeta, t o se odbor potpuno nada, da će ova molba i vratići apel nači željni odziv kod mnogobrojnih Svetih štovatelja. Svaki i najmanji milodar odbor će s najvećom radošću i zahvalnošću primiti, te časna imena darovatelja po njihovoj želji i u javnim glasilima iznijeti, te se za njih dnevno u sv. misama u novodogradenoj crkvi Svetišnjemu moliti. Ponovno molimo i vajipemo: Vrli štovatelji sv. Ante, sjetite se, i to ubrzo, svetišta velikoga Cudotvorca u Sarajevu! On vam dolista ne će ostati dužan, nego će vam obilno svaki i najmanji u ovu svrhu podaren darak naplatiti.

Svi milodari, molimo, neka se šalju na o. fra Josipa Andrića, provincijala bos. franjevaca u Sarajevo, franjevačka ulica.

Nadajući se što boljem odzivu dobrih štovatelja na ovu našu skromnu molbu, bilježimo se s osobitim štovanjem.

Sarajevo, dne 27. srpnja 1917.

Za gradevni odbor:

Fra Josip Andrić, franjevački provincijal.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Karlovac, kongregacija djevojaka pohodila je dne 2. srpnja o.g. župnu crkvu u Sveticama kod Karlovca. Kako nas je put vodio preko Ozlja, svratismo se i u tamošnju crkvu, a g. župnik priedio nam topli zajutak. Usred Svetica, a povrh brijege uzdiže se starodrevni samostan pavlinski s lijepom crkvom, punom zanimljivih starina. Domaći župnik odslužio nam svetu misu, a mi smo pjevale na koru. Osvježene i okrijepljene duševno i tjelesno vratismo se predvečer u Karlovac.

Zadar. — Izvještaj Marije kongregacije bogoslova. Kako je ovaj rat gotovo svaki red poremetio, nije se čudi, da nije ni naš zavod poštedio. Morali smo naime veliki dio godišnjeg vremena provesti rastavljeni, kod kuće. Stoga je naša kongregacija sve do sada šutjela; no prigodom izbora novog poglavarstva, hoće da se i ona javi. U poglavarstvo su izabrani: za predsjednika: B. Šantić, za prvog i drugog pobočnika: A. Marušić i A. Radić, za tajnika: G. Miličić, za konsultore: I. Rubić i U. Crisomali. Novo poglavarstvo bi ustoličeno na dan svetoga Vjekoslava.

Zavjerismo se Bl. Dj. Mariji, da ćemo pomoći Božjom i njezinom, duh kongregacije što bolje u se usisati. Ta to nam je najuspješnije sredstvo, da se dostoјno pripravimo za svoj teški stalež. Neka nam Bog i Bl. Dj. Marija budu u pomoći! — Srdačan pozdrav svim osutnim drugovima!

Preporučujemo:

Život bl. Margarete Alakok, što je upravo doštampan. Cijena K 2.— s poštom.

Vojска Srca Isusova proti psovki. III izdanje od g. 1917. Cijena 30 fil. Oboje se naručuje kod Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu.

Sadržaj: Katol. interes u Meksiku 193. — Dokle će to trajati? 195. — L.S. izvore ave utjeha 196. — Dopisi 199. — Katekizam o čestoj pričesti 201. — On i ja 203. — Živa vjera oblake prodire. — Nezretna tačnina 205. — Osnivajmo vjerska društva 206. — Malo i za djecu. 208. — Sv. Franjo Ksaverski. — Zabvalnice 209. — Duši Mariji, kongregacije 211. — Sv. Petar Klaver, isposjednik. — Grb kongregacije 213. — Molba na štovatelje sv. Ante 215. — Vijesti iz raznih kongregacija.

Uradnik: Stjepan Babušović D. I.

Tiskar C. Albrechta. Zagreb.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 10.

LISTOPAD 1917.

Tečaj XXVI.

Apostolstvo molitve među mlađeži.

**Opća nakana molitava i dobrih djela u listopadu,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.**

Apostolstvo molitve jest savez kršćana, koji molitvama, djelima i pitanjima svojim revnuju i mole se za raširenje carstva Božjega na zemlji i za spasenje duša — a u zajednici sa Srcem Isusovim. Divna je doista zamisao, ovoga saveza, gdje ne radi jedan ili drugi, već cijela vojska kao „Apostoli“ pod okriljem Bož. Srca Isusova. Ta u Apostolstvu molitve stupa 25. mjeseca novih Apostola, koji svojim molitvama i dobrim djelima šre carstvo Božje na zemlji počut 12. ribara Apostola.

Zar nije to upravo uzvišena služba za svakoga katolika, a napose za mlađež, punu gorljivosti i svetih idea?

Uvažimo li, kako se nolitven prekrasno slavi Božje Veličanstvo, a ujedno se i sam molitelj opie neajuje i usavršuje, moći će naša mlađež, koja nije još dorasla za veća djela vršiti svoj Apostolat molitvom. Zato bi se morala mlađež počevši od pučkih škola upoznati s Apostolstvom molitve da ga poslije u raznim školama i zavodima brižno provoda. Apostolat je jedno od vrhunaravnih sredstava, koje pomaze mnogo pri uzgoju mlađeži. Apostolat podaje mlađeži onu kršć. dalekovidnost i v.liko srce, koje lako oapaže nevolje bližnjeg a bilo materijalne bilo moralne i odmah nastoji pomoći.

Tako piše jedan mladi Apostol: „Danas ču prikazati Bož. Srcu s. pričest za svu crnu djecu, koja trpe oskudicu, i koja propadaju zbog nepažnje i zapuštenosti od strane roditelja.“ A drugom zgodom opet: „Danas ču si nanijeti malenu žrtvu o podne time, da si uskratim nešto od najmilijeg jela, da tim u dobrostivim Bož. Srce zbog teških grijeha, u koje su danas mnoga djeca zapala.“

Evo mi i mlađeži dok mnogi od vas lakoumno rade i žive, vaši se revni drugovi za vas mole i žrtvaju, e bi spasi vaše duše, koje sami zanemarujete. Slijedite njihov primjer!

Nadalje Apostolat podrže mlađež smisla da cijeni milost posvećujuću. Tko naime hoće da djeluje kao Apostol, mora biti u milosti posvećujućoj, jer znade, da bez milosti nijedna molitva, nijedna patnja, nijedno dobro djelo nije zasluzno za nebo niti njemu samome niti bližnjem. Ljep nam je primjer jedan drugi ap stol. Mučila ga neka napast dan i noć. On se već go-to nije znao braniti.

Najednom se sjeti da je u Apostolstvu molitve — u ravezu teličkih milijuna kršćana, koji u zajednici sa Srcem Isusovim revnuju svojim molitvama za spasenje duša; i, eto, u isti čas napuni se neopisivim veseljem, da se riješio svake napasti. Isto bi i poslije činio kad se napast vratila bodeći se riješima: „Srce Isusovo, ja s tobom trpi i podnosim, smiluj mi se!“

I napokon postaje mlađež Apostolatom slična Srcu Isusovu. Kao što je Spasitelj mlađeštvo s oju sprovadao više u molitvi nego u svakom vanjskom djelovanju, da se kanoti pripravi na posao riječi i djela, tako se mora i mlađež iznajprije okrijepiti molitvom za svoj budući rad. Molitva podaje osobu revnost i nutarnju snagu, iz koje iztječe moć riječi i dječa. Bož. Srce Isusovo nastavlja svoj tih rad u nekrvnoj žrtvi na našim oltarima. I ovdje je Isus sedište našega bića i žica te hoće da ga često počadamo. I baš je školska mlađež odlikovana time, da zauzima najodličnije mjesto u našim crkvama u svetištu tik do oltara, kako bi bila što bliže Isusu u oltaru i od njega naučena i nestani i požrtvovni rad za spašavanje duša.

Istina Apostolstvo molitve jest za svakoga, za visoke i niske, za mlađe i stare i svakom će donjeti veliku korist i ogromnu množinu zasluga; no zašto da bismo se kroz ovaj mjesec osobito moliili, da se ovo krasno djelo širi navlastito među mlađeži? Eh, na mlađima svijet ostaje. Ako se ne bude tko u mladosti upisao među članove Apostolstva molitve te se nauč o vršiti ove slatke dužnosti, teško, da će pod stare dane. No Apostolstvo molitve jest osobito za mlađe još iz ovih razloga:

Mlađež i muška i ženska voli društvo i druženje. A baš kod Apostolstva molitve ima društva dosta. Najprije je mjesno društvo, u koje se tko upisuje, sa upraviteljem i revniteljima. U susjedstvu su slična društva u drugim župama, i napokon ogromna zajednica Apostolstva molitve sa više od 25 milijuna članova.

Mlađež je zanosna. Lako se dadu mlađi ljudi oduševiti i za dobro i za зло. Kako se ne ti ugrijali za carstvo Isusovo na zemlji, za sv. Crkvu koja ima svojih članova i na drugom svijetu, u raju nebeskom i u čistištu? Tu se ima za koga moliti i za koga žrtvovati!

Mlađež rado moliti, samo, da ne bude predugo, i rado žrtvuje, samo da ne bude preteško. Nogle, upravo po Apostolstvu molitve najlakše se i najjednostavnije štuje Presv. Srce Isusovo. Ne traži se ni da više trpiš niti da više molisti, nego li dosada. Samo prikaži svakog jutra sve svoje molitve, trpljenje i poslove, makar samo uzdahom, Presv. Srcu u naknadu za sve uvrede, a u zajednici s onom nakanom, kojom Isus u Presv. Sakramantu neprestano moliti sebe na oltaru Ocu nebeskom prikazuje.

Čitaš li „Glasnik Srca Isusova“ svaki mjesec? Evo imaš obrazac ove svagdanje prikazbe svaki put ispod kalendra. To moli svaki dan kod jutarnje molitve te obnovi ju češće, makar samo uzdahom preko dana — Apostolstva molitve ima tri stepena. Tko hće, da oviše učini neka moli jedan Oče naš i 10 Zdravo Marija danomice na tu mješćnu nakanu, odobrenu od sv. Oca kako ju donosi Glasnik na svom omotu na 4. stranici, i on je već na drugom stepenu. A tko od srca ljubi dragog Isusa, taj će se barem jednom na mjesec, a po mogućnosti i jednom u tjednu pričestiti nakanom, da zadovolji Presv. Šcu za sve uvrede nezahvalnih ljudi, i on je postigao treći stepen Apostolstva molitve.

Koliko stotina hiljada ima svetohraništa, u kojim stanuje Isus! Šta radi On tu? Moli se vječnom Oca za Crkvu i za ljudе. Svaki čas po danu i po noći ima neglje poštovanje, gdje se Isus u sv. misi prikazuje. Zar nije to ugodno čuvstvo, kad možeš kazati: „Ja radim i trpim sve u zajednici sa Božanskim Spasiteljem s njim i za njega?“ Ova misao valja da se u ovom mjesecu s početka školske godine usadi u srce mlađeži, za to valja moliti i raditi. Trebalо bi dakle u svakoj školi osnovati Apostolstvo molitve te ga pomno njegovati u svakom razredu. Znao bih vam pričati i o nekoj svjetovnoj gimnaziji, gdje je revni katehet dotijerao Apostolstvo molitve do velikog cvat. Mnogi su učenici bili čak i na trećem stepenu, premda je vjeroučitelj za to tražio pismenu privolu roditelja i sam je svoje junake pričešćivao i nadzirao.

Sakupljajmo dakle nevinu mlađez pod bijeli barjak Presv. Srca, da mu naknadu pruži osobito u ovo teško ratno doba za sve uvrede, da ublaži gnjev Božanske pravde, te nas doveđe do žudenog mira.

Apostolstvo molitve može se osnovati na svakoj školi; ali bi dobro bilo da ga župnik uvede za svu župu, kako će se moći i odrasli u nj primati. Gdje postoje diecezanski upravitelji Apostolstva molitve, valja se obratiti na njie; gdje tih nema, na urednika Glasnika Srca Isusova u Zagrebu. Glede dijama i upisnica vidi stranu 3. Glasnicova omota.

H.

Plamen na slici Srca Isusova.

Hoćeš li znati, dragi čitatelju, do koje se ljudavi može uzvinuti srce ljudsko?

Čuj što je radio sveti Pavlin. Došli jednoć Vandali u južnu Italiju, pa sve ojustošili i mnoge ljudi zarobili. Nekoj siromašnoj udovici u Noli htjedoše da ugrab miloža jedinca. Sveti biskup noski Pavlin oti srca je žalio rascvijetu majku; no nije imao novaca, da os obodi zarobljenika. Šta će dakle? On se po udi sam Vandalima, neka nje za prime za roba njesto uđi uvična jedinca. Vandali rado pristaoše. Otpusti e mladiča, a biskupa odvedoše sobom u Afriku. Tu je Gunterik, brat vandalskoga kralja, imao čudan san, koji je tako uplašio Vandale, da su svetoga biskupa pustili na slobodu, a s njim i sve ostale sužnjeve iz Nole i o olice.

Slično kao što sveti Pavlin uratio je i sveti Serapio i. Siromašna udovica zamolila ga, da joj pomogne. No Svetac bio već sve,

što je imao, razdao siromasima; nije više ništa imao osim samoga sebe. Prodade se dakle za roba, a utženi novac pokloni udovlci.

Isto se tako sveti Petar Paskal predao Turcima kao rob, da oslobodi druge zarobljenike. A tako su radili i mnogi redovnici, osobito iz Reda „Za otkup sužnjeva.“ Pače mnogi, kao sveti svećenik Sanktul, i sam svoj život dadoše u jamstvo, da drugima spase život. A tko će izbrojiti sve one požrtvovane svećenike, koji su život svoj uložili, da spase duše od vječne smrti ili da obrate griešnike?

Zar ne, divni su to učinci ljubavi — svete, čiste ljubavi, — koja se žrtvuje, da drugima koristi.

A odakle dolazi ova ljubav?

Reci mi: odakle dolazi sunčana zraka? — Od sunca, odvratit ćeš. Reci mi, odakle dolazi voda u potoku? — Iz vrela, odgovorit ćeš. No gle, kao što sunčana zraka dolazi od sunca, a voda u potoku iz vrela, tako sve na svijetu, što je sveto i čisto i dobro, dolazi od dragoga Boga. „Svaki dobar dar i svaki poklon savršeni odozgo je, silazeći od Oca svjetlosti,“ veli Sveti Pismo (Jak. 1, 17). A koji je najbolji i najsavršeniji dar, što ljudska duša može imati? To je sveta, čista, nesebična ljubav. Tako nas uči Spasitelj, čija je glavna zapovijed: Ljubi Boga i bližnjega svoga.

Dakle sve, što su Sveci veliko i divno iz ljubavi učinili, sve im je to od Poga došlo, koji je izvor i sunce svete i čiste ljubavi.

No što je ovako divno djelo ljubavi, kakovih sam ti čas prije pripovijedao, što je i najveće i najprelemanije djelo ljubavi drugo, ako ne tek jedna zraka iz neizmjernoga sunca ljubavi Božanske, koja se niti milijunima ni miljardama takovih zraka ne bi mogla iscrpiti?

Sad mi reci, jesli li već vidio zbirno staklo? To je naime staklo s obje strane zaobljeno, po prilici kao leća (sočivica), pa se stoga i zove „leća“. Držiš li tu stakleni „leću“ prema suncu, ona će se tople sunčane zrake sabrati i sjediniti u jednoj točki, u „žarištu.“ Tu nastaje tolika vrućina, da možeš i drvo zapaliti.

Pa što misliš, kad bi negdje bila takova divna leća, što bi sve zrake ljubavi Božanske, one neizmjerne ljubavi, kojom nas ljude ljubi, sakupila i sjedinila u jednom žarištu: kako silna bi tu vrućina nastala? A ima li takova divna leća? Ima je, ima — a zove se: Presveto Srce Isusovo! U tomu su Srcu Boga čovjeka sakupljeni i usredotočeni svi milijuni i miljarde zraka ljubavi Božanske prema ljudima. Ali što govorim? Svi milijuni i miljarde imali bi jednoč kraja, a ljubav Božanska prema nama neima ni kraja ni konca. Kad bi se sva neizmjerna ljubav Božanska mogla razriješiti u pojedine zrake, nitko ni kroz cijeli vječnost ne bi mogao izbrojiti sve ove zrake. Pa gde, ova neizmjerno velika vatra ljubavi Božanske sakupljena je i sjedinjena u Srcu Spasiteljevu.

Zar ćeš se sada jošte čuditi, što je Isus rekao blaženoj Margareti Alakok: „Srce je moje Božansko tako puno ljubavi i prema ljudima, da ne može dulje u sebi zadržati plamen ove ljubavi goruće, nego mora da mu dade maha i ljudima da se objavi.“ (U njezinu životopisu.) Razumiješ li sada, što znači plamen na slici Srca Isusova?

Kad je u jednoj peći silan oganj, te se sve žari i jari, pa ti otvoris vrata, odmah će plamen izbiti — znak veikog ognja, što je unutra, u peći. Tako je i onaj plamen, što bukti iz Srca Isusova,

znak onog neizmjernog ognja ljubavi prema nama, što gori u Srcu Spasiteljevu.

Pa kad si to sve razumio, dragi čitatelju, što slijedi onda z toga?

Kad bi ti imao plemenita prijatelja, koji te toliko ljubi, da bi za te pošao i u vodu i u vatru, i kad bi on usto bio veoma bogat i moćan — što bi iz toga za te slijedilo? Zar ne, prije svega, da ga imaš i ti iz svega srca ljubiti; a onda, da se imaš posve uzdati u njega i u svakoj potrebi kod njega tražiti pomoć?

Gledaj, da se i ti isto tako vlasni spram Srca Isusova. Biđući da znaš, da te ono tako neizmerno ljubi, hoće se prije svega, da i ti njega iz dna duše ljubiš, njemu se posve predas i njegovoj presvetoj volji u svakoj stvari podvrgneš. Nadalje treba, da se čvrsto u njega uzdaš i u svakoj potrebi kod njega pomoć tražiš. Budeš li tako radio — blago si ga tibi: bit ćeš sretan na zemlji i sigurno ćeš doći u nebu.

No možda ćeš pitati, što da prije svega moliš od Srca ovoga Božanskoga prijatelja svoga, koji gori od ljubavi spram tebe i koji je neizmerno bogat i moćan?

Prije svega, dragi čitatelju, moliga, da ti dadne one kreposti, koje su ti najviše potrebne da sretno stigneš vrata nebeska, svoj vječni cilj. Koje su to kreposti, to znaš ti sam; ti znaš, gdje te tišti . . .

Ako čvrsto odlučiš, da ćeš se od danas svaki dan pouzdano moliti Srcu Isusovu za one kreposti, i ako održiš ovu odluku — onda ti ćim, da se ne ćeš izgubiti, nego da ćeš se spasiti za vječnosti

Cini to, pa ćeš mi jednoć zahvalan biti za ovaj savjet.

Budemo li jednoć u nebu: onda ćemo istom potpuno razumjeti, što znači plamen Srca Isusova, jer ćemo tek onda njegovu ljubav spram nas pravo i potpuno shvatiti.

Dobri Pastir.

* * *

O Srce . . .

*O Mudrosti vječne Slovo,
Srce Isusovo!
Daj mi Te razumjet
I ljubav Tvoju umjet. . .*

*Ljubavi me tajnu uči,
U Te daj mi uči,
Ostavim da sebe —
nađem, Bože, Tebe*

S. M. M. P.

Okrutnost prema bolesnicima.

Dogada se i na selima, a u gradovima je to gotovo redovito, da ukućani zovu svećenika istom onda, kad je bolesniku dušu već na jeziku. Da, i to se znade oogoditi, da ga zovu, kad je bolesnik već i dušu ispušto, pa se onda ispričavaju svećeniku, da je tobož nenadano, baš ovaj čas umro . . . Ima i takvih slučajeva, da se bolesniku kušaju olakšati ljute boli pa mu se daju razna omamna sredstva tako te bolesnik i umre, a da k svijesti pravo i ne dođe. A ukućani čekaju i opet upravo na taj čas, da pozovu svećenika, kao da navlaže žele osujetiti valjanu ispovjed. Nije li to pravo sotonsko djelo?

Što je sveta ispovjed? Sigurno sredstvo, da se čovjek spasi, ako se nalazi u smrtnom grijehu, pače jedino sredstvo, ako ne može probuditi savršeno pokajanje. Kada dakle nepametni ukućani ne će bolesniku ispovjed ni da napomenu ili kad bolesnik sam želi ispovjednika, a rodbina ili drugi, koji su oko njega, ne će da svećenika pozovu, ili kad čekaju, dok bolesnik izgubi svijest ili govor; ne značili to ruku pružati sotoni paklenoj pa s njime skupa raditi o propasti ovog umirućega, koji si nam možda ne zna ili ne može pomoći, da u sebi probudi savršeno pokajanje? I takva nazovi-rodbina još se usuđuje roniti »gorke suze«, što gubi »dragog« bolesnika!

Pripovijedaju i ovaj slučaj: Došao svećenik bolesniku. Rodbina stala svećenika zaklinjati, neka za boga sada ne ide k niemu, jer je baš malo prije — došao k svijesti, pa bi ga njegov posjet mogao uzrujati i pospijetiti mu smrt; neka malo pričeka, dok se bolesnik — opet one-svijesti, a onda neka obavi svoj posao! Da tako rade divljaci negdje u Africi, ne bi se čovjek ni čudio; ali da tako govoriti katolička rodbina, to se ne može doista odsudititi. To je pravi u nebo vapijući grijeh, to je pravo hotimično ubojstvo duše.

Saznade li tko u susjedstvu, da bolesnik ima takvu bezdušnu okolinu, neka smjesti upozori svećenika ne čekajući, da ga tko za to zamoli. A ovakovi bezdušni neka misle, da će i njima kucnuti jednom zadnji čas te da im se može vratiti milo za drago, t. j. kako su oni bili okrutni s drugima, da tako okrutni mogu biti i drugi s njima.

„Velika je nagrada raja na nebesima.“

Tešto je naći čovjeka, koji bi cijeli svoj život proveo u veselju i zadovoljstvu. Svi ljudi osjećaju, da je ova zemlja prava suzna dolina. Svi imaju nešto trpjeti; ali svi se ne znaju okoristiti svojim poteškoćama. Što rade mnogi? Nestrpljivi su, nezadovoljni i sami sa sobom, te i proti samom Bogu mrmljavu. A dobri kršćani, šta oni rade, kako se oni vladaju? Oni strpljivo nose svoj križ poput svoga dragog Spasitelja, koji je za grijehove njihove umro na križu. Oni znaju, da im dragi Bog šalje križeve i križiće samo za njihovo veće dobro, za spasenje njihove duše; jer, koga Bog miluje, onoga i kara. Oni misle u svjim nevoljama na nagradu; koja ih čeka, ako strpljivo podnose svoje križeve i u svojim se poteškoćama vladaju, kao pravi kršćani; oni misle na nebo. Znadu dobro, da je nebo usagradja za vjernost u službi Božjoj, za obdržavanje njegovih svetih zapovijedi.

Mislimo vazda, na nagradu, koja nis čeka poslije ovoga nukozernoga života. Sjetimo se često puta na onu svetoga Pavla: »Oko nij vidjelo, uho nije čulo, niti srce čovječije očutjelo, što je Bog pripravio onim, koji ga ljube«, koji njemu služi. Kad bismo mogli uživati sve slasti i lasti ovoga svijeta, ne bi to bila ni sjenja onih radosti i onog veselja, što ćemo ga uživati u nebu. Kao što jedna kačica kiše nije ništa, ako se usporedi sa ogromnim morem: tako i radosti ovoga svijeta, ne mogu se ni usporediti sa nebeskim raostima.

A kako dugo traju radosti na svijetu? Je li de, kako su kratkotrajne? A nebeske radosti? One će trajati cijelu vječnost. Pomicamo samu malo na ovu riječ »vječnost«. Iza naše smrti, doći ćemo u raj, ako bude no živjeli, kako Bog zapovijeda; i tamo će otpočeti naš blaženi, vječni život. Kako će dugo trajati?! — U vječek! U vječek! U vječek! Živjet ćemo tamo stotinu, hiljadu, milijun godina, a to ne će biti ni jedan čas našeg blaženog života. Kad prođe milijun i milijun godina biti ćemo istom na početku svoga vječnoga života.

Blago nama, ako ćujemo iz usta našeg dobrog Spasitelja: »Dobri i vjerni slugo, jer si u malom bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti: udi u veselje Gospodara svoga.« Blago onda nama! Blago onom, veli sveti Ivan, koji ćude prisutan kod gozba Jagnjetove, kod vječne nebeske gozbe.

Eto ta nas nagrada čeka iza ovog života, ako budemo strpljivo i bogudano podnošili sve poteškoće, koje nam dobri Bog šalje, da nas otrgne od ovih zemaljskih stvari, da nas privuče k sebi.

Veseli se siroto, koji nemat ni suha kruha dosta, da se barem nji a nahranis. Veseli se, jer si slična siromašnom Isusu, koji će te za tvoje skapavanje jenom ovjenčati nebeskom krunom, posaditi će te za svoj rajske stol.

Veseli se, kršćanska dušo, koja strpljivo podnosiš sve klevete, sva izrugivanja, koja trpiš ni kriva ni dužna na svom dobrom glasu. Veseli se, jer ćeš u nebeskom kraljestvu čuti kako ti sa mali anđeli pjevaju slavu. Veseli se, ako to moraš trpjeti i podašti, jer ćeš tako postati slična svom Isusu, i on će te posaditi, kao zaručnicu svoju uza se na prijestolje slave svoje.

Veseli se težače, veseli se radniče, koji u znoju lica svoga moraš zasluzivati kruh svoj. Veselite se i radujte se, jer će se svaka suza vaša pretvoriti u dragi kamen, u skupocijeni biser, kojim će biti urešena vaša rajska kruna.

Veselite se svi, koji trpite, koji se mučite, jer velika je vaša plača na nebu. Ali čuvajte srce čistoo, držite zapovijedi Božje i Crkvene; to je samo put, kojim se ide u vječni raj. *F. M. D. I.*

„Baš ste pogodili, velečasni!“

Travnička t. zv. medresa, muslimanska boloslovija, preudešena je poput tolikih drugih škola u bolnicu, i to za priljepčive bolesti, kao tifus, i druge. Prije je bila dupkom puna bolesnikâ. Ko obično sve su narodnosti bile tuj ispremješane. Uz Hrvate video si Rumunje, Nijemce, Poljake, Slovence, Cehe, Madžare i t. d. Sve bismo pohadali, tješili, katolike i ispovijedali i dijelili bi svima knjige u svim jezicima monarhije.

Jednoć sam već sve češke knjige bio razdijelio, koje sam ponio. Osta mi jedino još „Tumačenje sv. Evandelija za sve nedjelje u godini.“ Ali u zadnjoj scbi nađoh još jednog Čeha. Prije sam ga pro-vidio. Tada je bio već blizu smrti. Imao je žestoki tifus; bio samu kost i koža. Pobožno je primio zadnju sv. pomast. Mislim, da mu je baš ora pomogla. Sada se već oporavila. Pozdravim ga i zapi-tam za zdravlje; a on me zamoli za kakvu knjigu. Ja mu kažem: Brate, nemam ništa više, doli „Tumačenje sv. Evandelija za sve nedjelje“ — ako vam se svida, evo vam ga! A njemu se u taj tren razvedri lice, kako to rijetko vidjeh te će mi sav razdragani: „Ah, baš ste pravo pogodili, velečasni! Baš ovakva šta i želim! Ništa bolje ne bi mi mogli donijeti! Baš vam hvala, velečasni!“ I upravo pohlepno stade namah sav sretan u knjizi listati.

Zivo mi se to utislo u pamet i u srce. Kako čovjek u nevolji znade cijeniti utjehu sv. vjere. O da bi tako radio i u sreći! K.

Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše!

Kad je Isus išao u Betaniju, da uskrisi umrloga Lazara, izide mu u susret Marta, sestra Lazarova. Potuži mu se s velikom žalošću i reče: „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.“ I ujedno priznaje i isповijeda svoju vjeru u svemogućnost Isusovu kod Oca. „Ali i sad znam, što god zašteš od Boga, da će ti Bog dati. Reče joj Isus: „Ja sam uskrsnuće i život“ (Iv. 11, 21, 22).

O kakvom to životu govori ovdje Isus?

Vrhunaravski život duše.

Isus nam je dao ovaj vremeniti život; on je naš Stvoritelj; ali ovdje govori Isus o puno plemenitijem vrhunaravskom, b. žanskom životu, koji imamo, kad smo u posvećujućoj milosti, kad smo pravedni i sveti, kad smo čisti od svakog teškoga grijeha. Teški grijeh naime usmrćuje život božanski u našoj duši. Zato se i zove smrtni grijeh. Zato je smrtni grijeh najveće zlo za čovjeka, jer mu otima najveće dobro: p. svećujuću milost, što čovjeka spaja s Isusom.

Što je sunce za prirodu, to je posvećujuća milost za našu dušu. Sunce rasvjetljuje, grijije, oplođuje zemlju; bez sunca je zemlja tamna, mrzla, neplodna. Tako je i naša duša bez milosti Božje tamna, mrzla, neljubezna, neplodna.

Gledaj Svece Božje, kako su proslijedjeni i ražareni milošću Božjom! Sv. Katarina, aleksandrijska djevica, pobila je svojom mudrošću i znanjem sve mudrace, koje dozva namjesnik Maksimin, i veliku im nagradu obeća ako Katarinu pobiju i odvratre od Kristove vjere. Sv. Didak, sv. Paskal premda nijesu škola pohadali, tako su krasno i duboko govorili o tajnama sv. vjere, da im se divljahu i učeni bogoslovi.

Isto su tako gorjeli i od ljubavi Božje. Tko bi izbrojio svu divnu i korisnu djela, što ih učiniše na slavu Božju, a ljudima na korist. Postadoše neumrli u sv. Crkvi Kristovoj, u kojoj i sada svjetle svojim uzornim životom. — Doiste, nema krasnijega pojava na

svijetu od čovječa, prožeta milošću Božjom. Ne govori badava sv. Petar Apostol, da nas milost posvećujuća čini: „dionicima naravi Božje“ (2. Petr. 1, 4).

A nije samo u Svecima milost Božja proizvela krasne plodove mudrosti, gorljivosti i svake krepštii, nego ih proizvada u svima, koji u milosti Božjoj živu. U pratinji milosti posvećujuće jesu sve krepštii, kako nas uči sv. Crkva. Sa posvećujućom milosti ulijeva Duh Sveti u našu dušu vjeru, ufanje i ljubav; zatim sedam svojih darova i klicu sviju čudrednih krepštii.

Zato opažamo, da sasvim drukčije misli, govori, čuvstvuje i radi čovjek, koji se ravna po svjetskim načelima. Srce pravedna čovjeka provejavaju načela i čivstva, slični načeli na i čuvstvima Srca Isusova. — Pravedin se čovjek ničega tako ne boji, kao uvrijediti Boga; ničemu se tako ne veseli, kio svjedočanstvu sayesti svoje, da je u prijateljstvu s Bogom. To je onaj svrhunaravski život, koji izvire iz je finog izvora milosti Božje, od Isusa Krista. A znamo, kako nam je stekao Isus taj život: tim što mu je „Srce satrveno zbog oapačina naših.“ Pogrđana i mukama nam je zasluzio svrhunaravski život, a tim nam je ujedno pokazao i jedini put, kojim se dolazi do svrhunaravskoga života. Zato je rekao: „Ako vas svijet mrzi, znajte, da je i mene prije vas mrzio“ (Iv, 15, 18). Svijet ljubi ono, što je njegovo, govori Isus, a zato vas mrzi, jer nijeste od ovoga svijeta. Onaj život Božanski, što ga vi nosite i čivate u sebi, nije od ovoga svijeta; to je od Boga, to je od mene.

O tom životu govori Isus, taj život označuje sv. Crkva, kad veli: „Srce Isusovo, živote . . . naš!“

A u koliko je Srce Isusovo i uskrsnuće naše!

Isus je rekao Marti: „Ja sam uskrsniće i život; tko vjeruje u mene, ne će umrijeti do vijekta“ (Iv, 11, 25, 26). Sv. Avgustin, sv. Ivan Zlatousti, Sv. Ćiril i sv. Ciprijan tu nače ove riječi Isusove i kažu: Isus je izvor svakoga života. On će i naše tijelo, pošto je umrlo, uskrisiti na vječni život. Za o smrt pravednika većma naliči snu, nego smrti; jer će mrtvo tijelo pravednika saču do slijednjega dana počivati u zemlji, a onda će ga Isus uskrisiti da na vječne živi. Ovo slavno uskrsnuće našega tijela zaslađa je Kristova; zasluga žalosti, tjeskoba, pogrdja, muka i smrti Presv. Srca Isusova.

Zato pjeva sv. Crkva u predstavlju o muci Isusovoj: „Koji je smrt našu smrću svojom uništilo.“ Zato govori i sv. Pavao Apostol: „Sahranjeni smo po krštenju s Kristom zajedno u smrt kako je Krist uskrsnuo od mrtvih . . . tako da i mi novim životom živimo. Jer ako smo mu slični u smrti, s njim ćemo zajedno i uskrsnuti“ (Rim, 6, 4, 5).

Isus ne će biti svakome uskrsnuće. On je mnogima i na propast, kako to proreće Duh Sveti po Šimunu. Samo je onima Presv. Srce Isusovo „u krsnuće“, kojima je i „život.“ Koji za života odbacuju Isusa, njegov nauk, njegove milosti: onima je propast. I oni će doduše uskrsnuti; ali ne na život, nego na vječitu smrt.

Krasna, božanstvena je nagrada, što će ju primiti samo oni, koji srce svoje uređuju po Srcu Isusovu. Tko bi to mislio, da su tako zamašne riječi, kojima nas Isus pozivlje, da Src: njegovo naslijedujemo, da nastojimo prisvojiti si blagost i poniznost njegovu!

Kao što pogani provadaju život u ohlosti i osveti; tako hoće Isus, da naslijednici njegovi budu ponizni i blagi. To je prava kultura srca čovječjega. To je preporod našega srca, kojim preporoda Isus svakoga pravoga učenika svoga. Što su odabranici Isusovi? Počevši od preslavne Majke njegove pa sve do zadnjega pravednika jesu īmilo, blago i pokorno stado, miloga, blagoga i najpokornijega Pastira, Isusa. Kako je On divljaštvo, osvetu i nepravednost svojih neprijatelja svladao blagošću i strpljivošću, tako želi, da i mi na taj način pobijedimo neprijatelje svoje.

Na to misli sv. Pavao, kada veli, da su kršćani s Kristom Gospodinom po krštenju sahranjeni u smrt.

Epiktet i Astion, dva junaka za cara Dioklecijana biše radi vjere uhvaćeni, da ih usmrte. Oni rekoše među sobom: „Štogod nas upišaju, mi ćemo reći: „Mi smo kršćani; neka se vrši na nama volja Božja!“ Al baš to je ljutilo poganskoga namjesnika, Latronjan, koji ih dade strašno mučiti. Al oni vjerni svojoj odluci uvijek ope-tovahu: „Mi smo kršćani, nek se vrši na nama volja Božja!“ Umriješe obadvojica mučeničkom smrću i čekaju sada na slavno uskršnje po sili onoga Bož. Srca, koje su naslijedovali.

M. K. D. I.

Domaća sredstva, što olakšavaju čovjeku svagdanji život.

Malo više strpljivosti, da lagle podnosim svakidanje križeve i mušičavosti nepovoljnih osoba.

Malo više poniznosti, da ustrajem na mjestu i u službi, koju mi je Bog namijenio, ma da mi se nikako ne dopada.

Malo više razbora, da promatram ljudе, kakvi jesu, a ne kakve si ja umišjam i kakve bих ja želio.

Malo više pametи, da se ne brinem za drugoga već samo za se. Time si čovjek prišteduje mnogo nepotrebno uzrušavanje.

Malo više stalnosti, da se ozbiljno prihvatom svoga posla te ga i kraju privедem, a ne laćam se svega i svačesa ne dovršivši ničesa.

Malo više jakosti, da i nenadane slučajeve nino promatram i podnašam bez svake i najmanje u ruanosti i mrmljanja.

Malo više ljubežljivosti, da nitko ne mali, da me je uvrijedio.

Malo više velikodušja, da se Bogu i bližnjemu za ljubav što više odreknem samoga sebe.

A nada sve ostalo malo više molitve, da ostanem vazda zdrven s Bogom i Bog sa mnom.

Uči djecu raditi.

Kaže stara riječ, da je lijenos korjen i izvor svih opaćina za dušu. I ne kaže to bez razloga; iskustvom se to potvrđuje. Lijenos je kriva i mnogim tjelesnim nevoljama, i mnogoj oskudici, bolesti, bijedi i nevolji. Čovjek je stvoren za rad, a ne za ljenčarenje. Ni je dakle čovjek, tko ne radi. Zato kaže i divga jedna riječ: »Iko ne radi, neka i ne jede.«

Djecu valja rano priviknuti na rad. Dakako da tu treba računati s tjelesnim silama djetinjim i da ne valja dijete nerazborito opterećivati. Ne vodi dobru, ako se djetetu samome prepusti, što će i kako će raditi; to moraju odrediti roditelji i drugi stariji. Rad i red to će dvoje sačuvati dijete od mnogo zla. Neka dakle im a dijete stalno vrijeme za uranak, stalno za počinak, stalno za igru i zabavu, stalno za nauk i ručni red; a i inače neka se bavi ma čim, samo da ne ljenčari.

Isto tako neka je sve, što djetetu treba, na svom mjestu, na koje mora dijete opet sve postaviti, kad se s kojom stvarju posluži. Dijete, koje n. pr. ujutro traži, gdje su mu čarape, gdje cipele, opanci, što ih je sinoć razbacao širom po sobi; dijete, koje nikad ne zna, gdje je što ostavilo: takvo se dijete ne će nikad naučiti redu, te će zadavati trista jada svojim roditeljima, pa i kad odraste i bude svoje, svojem mužu ili svojoj ženi.

Mala Samaritanka

Maričini roditelji stanuju tik do vojničke bolnice. Vrtovi su odijeljeni rijetkim letvama. Marica je rado šetala tim vrtom i razgovarala kroz plot s vojnicima. Svoj čeđni doručak, a tako i užinu jedva bi dočekala, a onda bi je brzo s obrokom nestalo. Dugo nijesu roditelji znali, kud ona to ide, gdje li ona svoju kavicu ispije.

Međutim se Marica, dijeti od 5 godina, razboljela. U groznica stala i bulazniti, pa tako jednom reče: «Mamice, soldati čekaju na moju kavicu!» Sad je zagnnetka bila riješena. I deista, kad su se roditelji malko priupitali kod vojnika, saznaoće, da je Marica svaki dan svoj obrok odnijela slabim i bolesnim vojnicima te ga njima dala, a da sama nije ni okusila. Kad su dakle vojnici dočuli, da je njihova mala Samaritanka oboljela, slali su joj svaki dan po jednu kitu svježeg cvjeća.

Zar ne: zlatnog li srca u tog djeteta? Je li tvoje veliko srce tako zlatno?

Savez Vojske Srca Isusova proti psovki

javlja, da su prema stiglim izvještajima i narudžbama upisnica u novije vrijeme osnovane „Vojski“ i njihovi „Podmlatci“ u ovim mjestima: Bobovišće, Bošnjaci; Cetra, Cvjetlin; Canak-Bunje, Čučerje, Durdevac; Gružane; Ivanec, Ivanec, Koprivnički; Jezera; Tijesno; Karlobag, Kostanje, Križpolje; Mali Ston, Marija-Bistrica, Milna; Brač; Mulat, Murasikloš; Nova Šukovica, Novigrad, Novska, Nuštar; Olib, Opatija, Orašac; Perušić, Petrovaradin (Sv. Rok), Praskić, Preko, Premuda, Privlaka; Rači, Rogatin; Selca-Brač, Silti, Sinj, Si radin, Stubica Donja, Stubica Gornja, Sv. Ilija, Sviljan; Tovarnik, Turjaci, Tiža; Velika Gorica, Voća Donja, Vojni Križ, Vratnik; Zagreb (Sv. Petar), Zapunel, Zlosesla; Ždala. U svemu 53.

Sva ova, kao i sva već prije ustanovljena društva, a tako napokon i sva ona, koja će se u buduće osnovati, molimo, da nam po mogućnosti svaki mjesec ili barem svaka tri mjeseca ukratko javi broj primljenih svetih pričesti te važnije dožadaje u životu i radu njihova društva.

Napokon molimo svu onu gg. tajnike „Vojski“ i „Podmladaka“, koji nam još nijesu poslali podatke o vremenu osnušta njihovog društva te imena predsjednika podpredsjednika i tajnika, da nam to što prije propde, kako bismo mogli uskočno sastaviti točnu statistiku i pregled svih do sada postojeći „Vojski“ i „Podmladaka.“

U Zagrebu (Palмотičeva ul. 31.), korčem kolovoza 1917.

Savez Vojske Srca Isusova.

Katekizam o čestoj pričesti za velike i za male.

(Nastavlja se).

19. Zar se ne moramo dakle prije svake pričesti isповједiti?

Podnipošto! Samo onaj, koji je u smrtnom grijehu treba da se prije isповјedi, a onaj, koji nema smrtnoga grijeha na duši, makar imao lakih, može se slobodno svaki dan pričešćivati tako dugo, dok je bez smrtnoga grijeha.

20. Po tom zar onaj, koji ne bi nikad smrtno sagriješio, ne bi se nikad morao ni isповјediti?

Tako je! Ispovijed je naredena u prvom redu radi smrtnih grijeha; prema tomu dakle tko nema smrtnoga grijeha, ne bi se morao nikad n isповједati.

21. A zar nam ne nalaže Crkva u četvrtoj zapovijedi svojoj, da se moramo svake godine barem jedamput isповјediti?

Crkva to nalaže samo u onom slučaju, ako je tko smrtno sagriješio; a tko cijele godine nije s milošćom Božjom upao ni u jedan smrtni grijeh, tij se ne bi morao cijele godine ni jedamput isповјediti.

22. Je li barem dobro, da se čovjek ipak više puta na godinu i isповјedi, makar da nije nikad smrtno sagriješio?

Jest, to je vrlo dobro i duši korisno, jer će se na taj način 1) najlaglje i najsigurnije riješiti i svojih lakih grijeha; 2) jer će se laglje čuvati i od smrtnih i od lakih grijeha; 3) jer će ga isповjeđnik bolje upoznati, a potom i sigurnije voditi na putu kreposti i k štanke savršenosti.

23. Kako često da se isповijedaju oni, koji se često, a možda i svaki dan pričešćuju, premda nemaju smrtnoga grijeha na duši?

Na to se ne može odgovoriti jednakо za sve; i zato neka u tom svatko sluša svog isповједnika. Komu dakle on kaže, da mu dođe svakih osam dana na ispovijed, neka tako čini; komu rekne, neka mu dođe svakih četrnaest dana, neka tako radi; a komu kaže, da se slobodno pričešća svaki dan bez ispovijedi čitav mjesec dana: neka ga mirne duše i savjesti posluša, pretpostavivši dakako, da međutim nije smrtno sagriješio.

24. A tko ima čistu nakanu, s kojom se valja pričestiti?

Cistu nakanu ima onaj, koji 1) želi, da udovolji vrućoj želji Gospodina Isusa i svete majke Crkve; 2) koji od srca čezne, da se po svetoj pričesti s Bogom u ljubavi što uže sjedini, i napokon 3) tko želi, da tim Božanskim lijekom pomogne svojoj slaboci i nemoci duševnoj.

25. A koja nakana ne bi bila čista?

N bi bila čista ona, kad bi se tko pričešćao iz puke navade, kao kad sjeda za obični stol, da se najde, bez svake pobožnosti i sabranosti, bez svake priprave i zahvale; ili kad bi tko to činio iz taštine, da se pred drigim pokaže tobož bogoljubnim i pobožnim; ili kad bi se tko pričešćao iz kakvih ljudskih obzira, žečeći pri tom, da ugodи samo ljudima a ne Bogu.

26. Bill smrtno sagriješio onaj, koji se ne bi s čistom nakanom pričestio?

Ne bi, osim ako ne bi pri tom imao baš nikakve dobre nakane.

27. Što valja svjetovati takvima, koji ne bi imali čistu nakanu?

Valja im reći, neka ili promijene svoju nečistu nakanu, ili neka se radije ne pričešćuju; jer se time samo izvrgavaju pogibelji, da i smrtno sagriješe.

28. Bili se smio onaj, koji ima čisto srce i čistu nakanu, pričestiti i više puta na dan?

Ne bi se smio pričestiti više nego samo jedamput; a to zato, što je po nepogrješivom суду Crkve to doista; premda bi ona mogla, kad bi smatrala potrebnim ili korisnim, dopustiti, da se netko i više puta pričesti, kao što na primjer dopušta, da se svaki svećenik na Božić i na Dušni dan tri puta pod misom pričeštiti. Ali to je jedina iznimka; obični vjernici dakle ne smiju se više pričestiti na dan nego samo jedamput.

29. Mogu li se vjernici pričestiti i na Veliki petak?

Ne mogu, i opet samo zato, jer to Crkva izrijekom zabranjuje, osim da je tko na umoru te mu se može dati sveta Popubina.

30. Moraju li se svaki dan pričestiti svi, koji imadu čisto srce i čistu nakanu?

Ne moraju. Nema zato nikakve zapovijedi ni Božje ni Crkvene; ali komu to vanjske i obiteljske prilike tako depuštaju, on će se rado i spremno odazvati tako vrućoj želji Isusovoj i svete Crkve; to više, što će on sam imati odatle najveću korist.

31. Koju korist ima duša od svake pričesti, a posebito od česte i svagdanje?

Ima ove koristi: 1) Duša se malo po mlo čisti od lakih grijeha i sklonosti od njih; 2) sve se više zdržuje s Kristom; 3) duševni se život njezin sve bolje oživljava; 4) sve se obilnije resi krepotima i 5) pruža joj se sigurni zalog vječnoga blaženstva.

32. Kako se valja vanjskim načinom pripraviti za pričest?

Valja 1) od po noći biti na tašte, to jest ništa ne jesti i ne pitи; samo teški bolesnici, koji primaju Popudbinu, ne moraju biti na tašte; 2) treba se obući čisto i pristojno.

33. Moramo li obući baš svečano ruho?

Ne moramo; dosta je, ako je čisto i čitavo, makar bilo svagdanje i priprosto.

Andete Božji, vjerni čuvaru moj, čuvaj me i brani vazda!

34. Je li u redu, kad se tko za pričest odiše nagizda?

Nije to u redu; osobito, ako tko time druge smučuje, kao na primjer, kad bi ženska došla na pričest golovrata ili inače neprijeđno odjevena; ili kad bi tko radi gizdanja izgubio odiše vremena, i radi toga zanemario svoje svagdanje dužnosti.

35. Što valja reći onima, koji s vrata idu ravno k oltaru ili se od ottara odmah vraćaju kući, a da se nijesu nimalo ni pripravili ne zahvalili?

Takvima valja reći, da su vrlo nezahvalni prema Bogu, koga su primili u svoje srce; da se takvim postupkom lišavaju mnogih milosti; i napokon, da se izvrgavaju pogibelji, da im pričest prijede u puki običaj.

(Nastavit će se.)

Odricanje i samozataja.

Odricanje, samozataja! Sto je to? Zaista smo danas daleko došli, kad se ovim krepstima već ni ime ne razumije! Gledajte samo, kako i veliko i malo, i bogato i siromašno gleda, kako će si što više olakšati i zasladiti život, kako se svi jagme za blagom i bogatstvom, kao da su samo za to na svijetu, i kao da samo u tom stoji sva sreća čovjeka; gledajte, kakvih sve nema zabava i društava, gdje se tako lako troši teško streljena muka, gdje se noći pretvaraju u dane, gdje se gubi zoravlje i dragocijeno vrijeme! I što dalje, to kao da biva sve gore; mladi narastaj ne samo da ne zaostaje za starijim, nego ga još i pretiče. A kad kome spomenet «odricanje» i «samozataju», svaki misli odmah na samostan, kao da su te krepstvo samo za redovnike i redovnice, a ne za svakoga čovjeka, ne velm; kršćanina.

Što veli Božanski Spasitelj o odricanju i o samozataji? Kod sve Mateja čitamo: »Ako tko hoće za mnom da ide, neka se odrekne samoga sebe, i neka uzme križ svoj, i neka ide za mnom« (16, 24). A kod sv. Luke: »Ako tko dode k meni, a ne mrzi na oca svoga i na mater i na ženu i ni djecu i na braču i na sestre i na samu dušu svoju (život svoj), ne može biti moj učenik. I tko ne nosi križ svoj i za mnom ne ide, ne može biti moj učenik« (14, 26. i 27). Što je čovjeku milije od milih mu roditelja, od rođene braće i sestare, od vlastitog života i vlastite volje njegove? I gde, tko hoće da bude učenik Isusov, mora se svega toga odreći za ljubav njegovu; inače ne može biti ono što želi — pravi učenik njegov. Ako se pak jedan kršćanin mora odreći onoga, što je svakom čovjeku najmilije; kud i kamo više mora se odreći svih drugih stvorova, ako su mu na putu, da bude učenik Isusov, da spase dušu svoju. O duši se tu radi, zato i reče Isus kod Mateja: »Što koristi čovjeku, ako sav svijet dobije a duši svojoj nauđi? Ili kakvu će zamjenu dati čovjek za dušu svoju? (r. 26.) Isus time htjede da rekne, da je spas duše prva i najpotrebitija briga svakoga čovjeka, te kad se o tom spasu radi, da čovjeku ne smije biti ni jedna žrva teška. Jednu samu dušu — a ta toliko vrijedi, da se ni svim svijetom ne dade zamijeniti ni iskupiti.

Što da uradimo dakle? Svladavajmo svoje neuredne želje, svladavajmo same sebe, odrecimo se kad i kad i dopuštenih dobara i užitaka, da nam ne bude teško, kada nam bude valjalo odreći se i ne dopuštenih. Živimo umjereni, budimo i s malim zadovoljni, da ne klonim duhom, ako nas Bog iznenada pchodi i kojim većim krijem. A osobito valja da mrtvimo svoje slabe strane, zle i neukročene požude svoje, svoje glavne pogreške, koje i nama i drugima zadaju toliko muka i nprilika.

DOPISI.

Kolan na Pagu. — Apostolstvo molitve ustanovili su oo. Michieli i Drađević prigodom sv. poslanstva. Kasnije se osnovala i Vojska Srca Isusova i Podmladak. Kad se župska crkva temeljito popravljala, postavio se u obnovljenoj crkvi i poseban oltar u čast Presv. Srcu Isusovu. Odtada se drži redovito svakog prvog petka javna pobožnost u čast Presv. Srca, a ove se godine uvela i lipanska pobožnost. Blagdan Srca Isusova slavi se na sam petak između Tijelova. Želimo još samo bratovštini Srca Isusova, a i tomu se nadamo doskora.

Hrvat. — Naša Vojska Srca Isusova bere, ako i polako, svoj plod. Opazio sam naime i sam, a i drugi mi kažu, da su se nemile psovke kod gdjejkoljnih pričilno umanjile ništa je od upisanih više čuti onako strašnih i ružnih psovki. Svakidašnja odluka, što se ujutru čini, da se ne će psovati, djeluje malo po malo ipak, ako i neopasne. Članova je 48. Podmladak nije osobito revan; svakako bi moral i moglo biti bolje. Naprotiv Podmladak Djevojačkog dr. štva lijepo se drži. Mjesečno redovito pristupaju k sv. pričesti. Sad će im se pridružiti i 34 pravopričešnice, pa će im tako broj znatno porasti.

Mlini. — Radosno i zahvalno primilo je naše Djevojačko društvo vijest, da je primljeno u Savez Djevojačkih društava. Molimo samo češće poduke i pobude. Izkustvo starijih društava pobuda je i škola mladiima. Dobro bi stoga bilo, kad bi se u Glasniku opisalo zanimljivo djelovanje kojega društva, da se i druga u nj ugledaju. Dosta nas smetaju mjesne prilike ove župe, koja broji samo 950 duša, ali zato ima 14 krčmali! Nadamo se ipak s pomoću Božjom, da ćemo ustrajati u dobru.

Donja Stubica. (Posveta barjaka). U ovdješnjoj župi, Dorjoi Stubicu, obavila se dne 17. lipnja ove godine posveta barjaka društva „Vojske Pre-svetoga Srca Isusova“, koja je osnovano dne 28. studenoga 1916., a broj do sada 67 članova. Odbor je sastavljen ovako: Đuro Hrbić, posjednik iz Truševca, kao pre sjednik; Josip Safar, svršeni pravnik iz Pustadola, kao podpredsjednik, i Pavao Žmilić, posjednik iz Mutenaca, kao blagajnik.

Barjak su ukusno izradile čć, sest i milosrdnice u Zagrebu uz vrlo jeftinu cijenu. Tom zgodom izrekao je domaći župnik, mons. dr. Mirko Dovrančić, koji je ujedno upravitelj tog društva, prigodno slovo istakavši svrhu samoga društva, a napose uznaštojavši pobudit gorljivost u članova društva, da ostanu vjerni odluci svojoj.

Na svršetku se zahvalio kumi barjaka, preuzišenoj gospodi Alici barunici Steeb, vlastelinku u Golubovcu, što je preuzela kumstvo barjaka i poklonila istom društvu na dar oveću svetu novaca.

U mjesecu kolovozu prispje i su Savezu Djevojačkih društava ovi dopisi Iz Gornje Jelenske: Djevoj. društvo ustanovljeno je prigodom sv. poslanja god. 1914. U društvu ima 100 članica. Glavarica im je Terezija Andlar. Članice vrše dužnosti i primaju sv. pričest svakog mjeseca.

Iz Sela kod Šiska javlja glavarica Katica Galinić: Djevoj. društvo ustanovilo se god. 1914. prigodom sv. misije. Danas broji društvo 49 članica. U vršenju obveza su točne. Broj sv. pričesti običaju od sada točno bilježiti i mjesечно Savezu javljati.

Iz Voj. Križe, odgovara glavarica Anka Božićević na pitanja po Savezu poslanom: Djevoj. društvo ustanovljeno po ocu V. Micheliu prigodom sv. misije god. 1914. — Broj članica 185. Prilike su teške, da revnije na sv. pričesti dolaze. Trsat će se n edutim, da sve svoje dužnosti revno vrše. Glasnik ih većina drži.

Savezu Vojske Srca Isusova naknadno javlje broj pričesti, primljeni za iskorenuće psovke: Mlini: 545, Gornja Jelenska 468, Voloder 1185 Madrevo 290, Bebrina 238, Senj: III Red 950, Senj: Marijina kongregacija 192, Kraljevica 3910, Split 1675. Zagreb: članovi Apostolske molitve u mjesecu srpnju: 5.400.

Zahvalnice.

SVAKI ZAHVALNICU VALJA POTPISATI PUNIM IMENOM I PREZIMENOM TE PRIDODATI TOČNU adresu, INAKO SE NE MOŽE UVRSTITI. — Svome obećaju uđovoljava svatko, ako zahvalnicu **očekiva** u poštu poslati, makar je ono i ne oglašilo. Za oglašenje zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovaljni mlododavci upotrebljavaju se za razkreće Glasnika.

Zahvala mladog dobrovoljca.

Bosnački — Sa 17 godina prijavio sam se odmah u početku rata dragovoljno za vojsku. Mnogo sam tu prepatio. Godinu dana bio sam i u ropstvu, ali sam pobegao i tri mjeseca odmarao se kod svoga kadera. Onda se opet prijavim za talijansku frontu. Tu sam 9 mjeseci bio kod Gorice u najvećoj vatri. Nijesam ranjen; ali uslijed silnih pluća obolio sam teško, dobio upalu pluća i počeo krv bacati. Bacao sam ju 40 dana da su liječnici rekli, da mi nema pomoći. Utečem se Srca Isusovu i obećam, da će stanoviti molitvici moliti svaki dan, da će svake subote postiti na čast Majci Božjoj i svake godine da će držati Glasnik, dok sam živ: i za 14 dana prestalo bacanje krvi, a za mjesec dana ja ozdravio. Nijesam video svojih roditelja već tri godine: pomolim se i op i Srca Isusovu, da bih mogao kući; i eto, odrediše me u bolnicu moga rođnoga mjesta, gdje mi je, kao da sam i kod kuće.

Prebolio tifus i sretno svršio ranke.

Slavonija. Bilo je mjeseca veljače 1915., kad se u našem sjemeništu uvnukle zarazne bolesti — od bochine Crvenoga križa, koja je bila smještena u istoj kući — typhus i diserteria. Sjemenište bi na početku bolesti raspušteno, a pitomci, koji su se osjećali zdravi, pušteni svojim roditeljima na dopust, pak se kuću raskružili. Među ovima bio sam i ja, ne ipak sasvim zdrav, jer sam klicu bolesti i neznaјući već imao u sebi, a odmah slijedeći dan mog boravak kod kuće pojavlji se i bolest. Liječnika nijesam zvao, već sam se nakon 8 dana bolesti obratiti nebeskomu Liječniku i započeo njemu na čest devetnicu i obećao zahvalu u "Glasniku". Nakon tronodeljne teške bolesti mogao sam se već pomalo udaljivati od kreveta; i još 14 dana, i ja sam bio posve zdrav.

Danas sam evo već svećenik mlađomisnik, što također zahvaljujem pomoći i milosti Presv. Srca Isusova. Sada ga još samo molim da me štiti i vodi u izvršavanju mojih svećeničkih dužnosti.

Obratio se u vojsku.

Hrvatska. — Imam sina, koji mi je od djetinstva svoga uvijek teških briga zadavao. Molitva, misa, ispovjed; to mu je sve uvijek mrsko bilo; a što dalje, bilo je gore. Jednom mi reče, da

se nikad više ne će ispovjedati, pa ni na samrti.

Opomene nijesu koristile ništa. Nijesam drugo mogla ni znala, nego sam se u teškoj svojoj žalosti godinu za godinom za njega Bogu molila. Napokon sad u ratu dirnula ga je milost Božja: sasvim je sad drugi. — Sad se i ispovjedio i zamolio me, da za njega dadem misu reći; nosi kod sebe blagoslovljenu m dajčicu i molil, da mu na dijeto njegovo pazimo, da ne nauči ništa zla. Hvaleći zato Presv. Srcu Isusovu iz svog srca svoga, molim ga, da ga okrijepi, te ustraje u dobru.

Iz zahvalnosti prema Bogu, slatcu svoje najmlađe dijete još jednu godinu u školu, premda na polazak nije više obvezano. Idući naime u školu idu će skoro svaki dan i u crkvu k sv. misi, a višeput i k sv. sakramentima, što on radošno čini, pa se tako nadam, da će se u dobru učvrstiti; a da ne idu u školu, ne bi moglo tako često ni u crkvu.

Pridigla se velika bolesnica.

Hrvatska. — Pred dvije godine obolla je moja žena na nogama tako, da nikada nije mogla sama ni sa štapom ni iz sobe izći. Prizvani liječnici učinili bi sve što su mislili, da bi moglo koristiti. Kad je bolest popustila, nije takovo stanje dugo trajalo. Kraj liječničkog nastojanja činili smo i mi što je prema vjeri s ufanjem u Boga trebalo činiti. Kad sve to nije mnogo koristilo, učinio sam zavjet Presv. Srca Isusovu, da će njemu na slavu moliti devetnicu, ispovjediti se i pričestiti, dati za svetište po mogućnosti darak, a i u Glasniku se javno zahvaliti, ako usluši moju molitvu, da mi ženu ozdravi.

Žena nije ništa znala za devetnicu prije ozdravljenja. Za vrijeme devetnice nemoć krenula na bolje, a žena se očvidno pridigla par dana nakon devetnice.

Moja žena i ako nije sasmi ozdravila, osjeća se sada u toliko dobro, da ne treba tude pomoći, te može sama hoditi, a bila bi i sa sadanjim stanjem zdravljiva zadovoljna, ako joj Presv. Srce Isusovo ne bi dalo posvemašnje ozdravljenje.

Zato sada polažem i mali darak od 5 K. za svetište Presv. Srca Isusova i javno se zahvaljujem, od srca kličući:

"Hvala budi Presv. Srca Isusovu i njegovoj Majci, po zagovoru koje je ono povratilo zdravljie mojoj ženi!"

VJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA

Središnji savez Marijinih kongregacija

u život priveden na I. sastanku hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija dana 3. i 4. srpnja ove godine, uredio se ovako: Predsjednik: *Ferdinand Brix D. I.* tajnik: *Stjepan Babunović D. I.* odbornici: dr. *Josip Pazman*, Msgr. *Stjepan Danić*, *Grga Galović*, O. *Teofil Harapin*, *Franjo Hamerl D. I.*, *Vinko Michieli D. I.*, *Bruno Foretić D. I.*

Umoljavaju se sve kongregecije, koje još nijesu odgovorile na tiskane upite, što su bili početkom ožujka ove godine razaslane svim hrvatskim kongregacijama, da na te upite izvole ljubezno što prije odgovoriti te dotičnu kartu kao tiskanicu ovom Savezu povratiti. Ako koja kongregacija nije možda dobila takvu tiskanicu, ili ako se je zmetnula, neka se potraži nova kod podpisanoza.

Stjepan Babunović D. I.
tajnik Središnjeg saveza M. K.

Dvije važne rezolucije.

Između 18 rezolucija (zaključaka), što ih je rijetkom jednodušnošću prihvatio I. opći sastanak hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija ove godine, istaknuti nam je osobito dvije, koje se odnose na dačke Marijine kongregacije, a to su 14. i 16.

Ona prva glasi ovako: „Članovi drugih katoličkih društava mogu se priupustiti kadikad u pojedine sekcije i na zborničke sastanke tek kao dobro došli gostovi, to samo uz privolu i sudjelovanje upravitelj evo.“

Možda kod ni jedne druge rezolucije nije se toliko raspravljalo, kao baš kod ove; ne možda stoga, što bi među upraviteljima bilo nesuglasja u mnjenju i sudu, nego upravo stoga, što su svi željeli, da svojim sudjelovanjem barem nešto doprinesu, kako će ova rezolucija izići što jasnija, što konkretnija što odlučnija. Vidjelo se,

da joj svi podaju veliku važnost. Tu je točno odmjerena i dobro promišljena svaka riječ.

Pitanje je bilo: Kako da se druga katolička društva, bila to strogo vjerska ili svjetovna, vladaju prema Marijinoj kongregaciji? Ili bolje: Kako da se poneće kongregacija u slučaju, da se članovi kojeg katoličkog društva žele bud na koji način približiti kongregaciji? — Tko ne vidi, od kojke je važnosti ovo pitanje za svako društvo, pa i za Marijinu kongregaciju? O dobrom susjedstvu, o složnom radu svih dobrih u dobru mnogo, da ne reknemo sve ovisi. Naprotiv zlo susjedstvo, nesloga i nesklad medu onima, koji su pozvani, da za isti zadnjim ciljem rade, sve će pokvariti. To uvida svatko, tko je dobre volje. O tom se drugdje niti ne raspravlja, jer je svakomu jasno, da svakomu društву, kakvo god bilo, njegov djelokrug označuju njegova pravila. Ako se dakle koje društvo svojih pravila ne drži već mimo njih ili pače i protiv njih miješa u druga društva, ili trpi takvo miješanje drugih društava u svojem društvu: tada je to očiti znak, da su takva društva na rasulu, jer ne poznaju ni prvih počela društvenoga života. Takvo neznanje nažlost stalo se javljati i kod nas, pa je stoga bilo i potrebno, da se ovakav sastanak, koji je prvi za to pozvan, na to osvrne i u toj stvari svoju mjerodavnu riječ izrekn. To je i učinjeno u spomen toj rezoluciji.

Što kaže dakle ta rezolucija? Kaže, da se članovi drugih katoličkih društava — o kakvim drugim nekatoličkim društvima tu se ne govori, jer se razborito predmijenjava, da nikom ne će niti na pamet pasti, da se miješa u poslove bud kojeg katoličkog društva, dakle ni Marijine kongregacije; inače što ovdje vrijedi za katolička društava vrijedi pogotovo za članove nekatoličkih društava — mogu, ali nipošto ne moraju, jer na to niti imadu ikakvo pravo, niti kongregacije spram njih u tom pogledu imadu ikakvu dužnost — priputiti kadikad, nipošto redovito, jer redovito prisustvovati mogu i moraju samo zbornici, u pojedine sekcije i na zborničke sastanke, a ne na sve, pa i to tek kao dobro došli gostovi; a i to samo uz privolu i uz sudjelovanje upraviteljevo.

Nije dakle u redu niti u duhu Marijinih kongregacija — kao što napokon nije u redu ni u duhu nijednog drugog društva — da gost uđe u kuću bez kućegazde i tu da se vlada, kao da je on zapravo gazda. A kućegazda u Marijinoj kongregaciji jest njezin upravitelj. O tom izrijekom govore „Opća pravila Marijinih kongregacija“ (I, 22): „Članovi vijeća jednako kao i niži službenici imaju onu vlast i vrše je onako, kako to odredi upravitelj. Uopće, kako pojedini službenici tako i svi ukupno gledom na službu u kongregaciji podređeni su upravitelju.“ I opet u pogl. VII. t. 50.: „Bez potvrde upraviteljeve ne vrijedi nijedan zaključak vijeća, sve da ga je vijeće jednoglasno prihvatio.“ To se jasno razabire i i drugih točaka tih pravila, kao n. pr. 24, 28, 31; VII, 49, 52 i sl.; VIII, 65, i t. d.

Na upravitelja dakle spada dopustili nekom članu drugog kojeg katoličkog društva, da može prisustvovati, kada, gdje, i na koji način bilo zborničkom sastanku bilo bud kojoj sekciji Marijine kongregacije. A razborit upravitelj raspitat će se prije brižno, da znade

koga će u kongregaciju ili u sekciju kao gost a pripustiti, da ne bi odatle sam stvar štogod trpjela. Koji bi tu svoju poglavitu dužnost na čaku ruku uzeo, pokazao bi se nesposobnim za vodstvo Marijine kongregacije.

Očito je dakle, da nijedan zbornik ne može i ne smije bez izričitog dopuštenja upraviteljeva nikog stranog dovesti na bud kakav sastanak kongregacije ili ma koje sekcije; još se manje smije trpjeti, da bi se kakav nepozvani gost sam ušuljao. Zato je od vajkada bio običaj, da se zbornički sastanci svake vrsti ne drže u javnoj crkvi već u posebnim kapelama ili kod zatvorenih vrata. Dužnost „vratara“ nije samo ta, da nadzire polazak zbornika, već da i nepozvani ne uđu u mjesto sastanka ili vijećanja. Tako rade sva druga društva, pa tko će to zamjeriti samo M. kongregaciji?

Napokon gost samo sluša i promatra, ali se ni u što ne upliče, a pogotovo nema pravo ništa zahtijevati, nalagati, braniti, tražiti, glasovati: riječju, bud aktivno bud pasivno u zborničkim poslovinama sudjelovati osim u koliko mu to iz važnih razloga mudar upravitelj dopusti.

II Rezolucija 16. glasi ovako: „Literarne sekcije u dačkim kongregacijama neka nikad ne smetnu s umom, da svoj literarni rad osnivaju na načelima katoličke vjere i čudoreda; zato će te sekcije u smislu „Općih pravila Marijinih kongregacija“ rukovoditi u vijek sam upravitelj.“

I ova je rezolucija od veoma velike važnosti. Dogadalo se naime, da su članovi sekcija, paće i takvi, koji nijesu bili niti članovi dotične sekcije niti članovi ma koje kongregacije, čitali na sijelima (akademijama) sekcije stvari, o kojima nijesu kadri još ni slušati, a kamo li govoriti, a u odsutnosti i bez nadzora upraviteljeva. Dogodilo se, da je došao jedan posve nepozvani, koji s kongregacijom ni u kakvom pravnom odnosašu ne stoji, te je sazvao jednu sekciju, a da se nije prije ni prijavio upravitelju kongregacije. Postoji dapače na jednom mjestu literarna sekcija Marijine kongregacije, a same kongregacije tu nema! Dogadalo se opetovano, da su se od sekcija tražila izvješća sa strane, koja na to nikakva prava nema, pa su se kongregacije dva puta i u novinama javno pozvali, da ta izvješća šalju, kamo nijesu dužne; a i ljetos se na jednom sastanku zaključilo — po sata kasnije, iza kako se s kompetentne strane izjavilo, da se Marijine kongregacije imaju pustiti na miru, jer na njih nitko nema nikakve ingerencije, do li Crkva i njezini organi — da literarne sekcije dačkih kongregacija imaju svaki mjesec slati svoja izvješća nepepozvanom faktoru, a to stoga, „što u tom slučaju ako se mi odrekнемo svakog nadzora u Marijinim kongregacijama“ — reklo se je javno na sastanku — „pada sav naš pokret, jer ne ćemo imati uza se podmlaća.“ Ako taj pokret doista ne može živjeti, a da se ne upliče u nutarne poslove Marijinih kongregacija, koje bi mu inače mogle biti u svakom pogledu od nedogledne i neizrecive [pripomoći, onda je doista i za njega bolje, da ga nema.

Dužnost je dakle i opet upravitelja kongregacije, da pomno nadzire rad u pojedinim sekcijama, koje su integralni dio kongregacije, te koje prema „Općim pravilima“ upravo zato „stoje pod

upravom kongregacije," a u prvom redu upravitelja kongregacije, koji je u njoj sve i sva. Bez njegova znanja ne smije se ništa na nijednom sijelu čitati niti raspravljati; svakom sijelu kao i vijećanju mora da on osobno prisustvuje, osim možda u kojem posve iznimnom slučaju. To je, istina, velik teret za njega; ali to mu je dužnost, te ako joj nije dorastao, nije sposoban, da kongregacijom upravlja.

Dobar dakle upravitelj znaće, kako mu se je vladati, ako bi se gdje i kada ponovila koju od gore spomenutih velikih zastrana ili što slično. Sastanak upravitelja unio je tu dosta svjetla, i sad znademo svi, kako nam se je vladati.

Sv. Hedviga, udovica.

Mjesečna zaštitnica, dne 17. listopada.

 Va Svetica pobožno odgojena u samostanu, s voljom svojih roditelja zarana se udala za Henrika, vojvodu Šleskog i Poljskog. Pošto rodi tri sina i tri kćeri, učini s mužem zavjet potpune uzdržljivoće. I održaše ga savjesno punih trideset godina.

Nije rijetka, a ni laka napast za žensku, da se navlastito u mlađim godinama rado gizda naktom i odijealom. No Hedviga se oblačila u mlađim godinama, kako je dolikovalo staležu njezinu; ali tako te nije bilo ništa suvišno, tačno ni raskošno. A kad zavjetova zavjet vazdašnje uzdržljivosti, ne obuče se nikad više u fareno odijelo, nego je odsele nosila vazda samo prostu sivu odjeću.

Premda u Hedvige bilo sasvim čisto srce, opet se držala za grješnicu; a druge je toliko cijenila, da je često cijelivala tlo, na kojem bi bogoljubno čljade stajalo ili klečalo. Bijaše vazda gotova pomoći bližnjemu. Od debodaka svojih jedva je stoti dio potrošila za sebe i za kuću; sve ostalo razdala je crkvama i ubogima. Na čest Kristu i Apostolima njegovim dvorila je kod stola svaki dan 13 ubogih, a i svoje bi čaše tek onda pila, kada bi i nje pio već koji siromah. Toliko je bila krotka i strpljiva, da se ne bi, kad bi se dogodilo štogod nepovoljno, nikad iz njezinih ustiju čula riječ žalna;

najviše ako rekne onomu, koji bi pogriješio: Što si to učinio? Bog ti prošio?

Po nagovoru Hedviginu sagradi njezin muž vojvoda Henrik u Trebnici (kod Vratislave) veliki ženski samostan bogoljubnim devicama. Tu ih se doskoro sabralo do tisuću. A kad Henrik umrije, pa dnevne u Trebnici mnogo nariče i tužiše za pokojnim dobrotvorom, ukori ih Hedviga veleći: »Šta jadikujete? Hoćete li da se suprotvitez volji Božjoj? To ne valja, drage moje! Što on oko nas i od nas radi, valja da bude nama na osobitu utjehu.«

Blažena je Hedviga strogo krovila svoje tijelo. Za nju se može reći, da je svaki dan strogo postila, tj. jedući do sita samo jedamput na dan; tek na blagdane najela bi se dva puta. Kojih četrdeset godina uzdržavala se od mesa; a srijedom i petkom živila bi samo od kruha i vode. Na golom tijelu nosila je pokorcičku košulju, a bokove si opasala pojasmom od kostrijeti.

Poslije smrti muževe boravila je sv. Hedviga najviše u Trebnici, gdje i blaženo premine god. 1243. Beg ju proslavio čudesima u životu i poslije smrti.

Ova Svetica svima je dala najljepši izgled svakovrsne ljepote; no osobito ženski svijet od nje se može učiti pristojnom odjevanju prema svojem staležu.

J. C. D. I.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Slavlje Marijine kongregacije u Novigradu na Dobri. — Na dan Velike Gospe o. g. blagoslovio je presvjetli g. biskup dr. Josip Lang javno pred župnom crkvom u prisutnosti mnogobrojnog naroda najsvećanijim načinom novi barjak „Omladinskog Marijinskog Zbora“ u Novigradu. Nakon zanosne, apostolskим žarom izrečene propovijedi, kojom je biskup tako divno polazio bl. Dj. Mariju u nebo uzetu, zaštitnicu župne crkve novigradske, nakon toplih riječi, što ih je presvijeli prikoncu svoga govora kazao o ljepoti, koristi i blagotvornom dievanju Marijine kongregacije, u času, kad je propovijed svetim odusevljenjem uzbudila i potresle srca prisutnika, bude razvit barjak, da ga biskup blagoslov. I zasjaj barjak u miloj hrvatskoj troboji, zabilista na njemu slika bl. Dj. Marije bez grijeha zacete, a s druge strane slika drugotinjih zaštitnika — sv. Izidora, ratara, i sv. Notburge, služivke uz natpis: „Uzor svetosti i molitva Vaša — neka krijeći mlada srca naša!“ Na barjak bi privezana duga, bijela vrpca uz posvetni naslov: „Hrvatska seljačka zadruga“ Marijinoj djeci — svojoj uzdanici.“

Biskup blagoslovio barjak i poljubivši ga uruči ga obradovanoj mlađeži. Za dirigivog ovog prizora zazori pjesma „Marijina smo djeca mi . . .“, kojom domaće kongregacije pozdravile svoju zastavu, i tek što su utihnuli zadnji zvuci himne, začu se pjesma Marije kongregacije gospojica iz Karlovca, koje su pod vodstvom svoga upravitelja O. Lamberta gvardijana, pohrile, da uveličaju slavlje naše omiljene. Odusjevljenje, ganguće i neopisivi osjećaji obuzeli su srađu vjernika, od kojih su mnogi i propakali, kad 'ra koncu djevojačka kongregacija iz Preluke u Kranjskoj zapjeva poznatom, samo Slovincima prirođenom vještinstvom nježnu pjesmicu pod ravnjanjem svoga upravitelja g. J. Bambića, župnika. Mlađež se ponovno zavjerila pod barjakom, da će ostati do smrti vjerna u svim borbama svojoj Kraljici, Majci Božjoj.

Hvalimo na trudu omiljelom svima biskupu; sjećat ćemo se dobrote njegove u svojim molitvama, a kongregacije svoje preporučamo njegovim pobožnim prošnjama. Zahvaljujemo i sestrinskim kongregacijama iz Karloca i Preluke, što su nas počastile svojim posjetom.

J. K.

Sv. Hedviga

I. Sastanak hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija u Zagrebu 1917. Upravo je doštampan u nakladi „Srednjeg Saveza M. k.“ Cijena K 3:50 s poštom. Po tri primjerka (za knjižnicu, upravitelja i nadstojnjika) šaljemo pouzećem onim kongregacijama, od kojih su nam točne adrese poznate. Koja kongregacija ne bi knjigu niti do konca ovoga mjeseca (listopada) primila, molimo, da nam izvoli propiti točnu adresu. Svišto je izričkom priponinjati, da će se učlaniti kongregaciju barem tri primjerka svakako naručiti.

Tajništvo Sred. Saveza M. K.

Kongregacija na visini vremena.

Piše: Josip Predragović D. L.

„A svaki će primiti plaću svoju pre na radu svome (I Kor. 3, 8). — Po najnovoj statistici (računu) ima u hrvatskim zemljama oko 150 kongregacija Marijinih. Koji Hrvat — zbornik n: će se tumačiti, pa to vise, kad promisli, da ih je prije kačovih dvanaest godina (g. 1904.) bilo tek 35 na broju? Ali da onaj sveti plamen prve revnosti ne pi je njen, da zinos i odusevljene, što u početku bukt i vrije, na bi oslabio — ti ko ne poznai slobost ljudskog srca? — već usuprot da kongregacija stoji vazi na visini vremena, za to ima jelno vanredno prokušano i uspješno sredstvo. A to su sekcijske u zboru Marijinu.“

I Važnost sekcijske u kongregaciji. Pa što su to sekcijske? Odjeli zbornika, koji si stave kakvu posebnu, praktičnu zadaču već prema prilikama, u kojima živi i djeluje kongregacija i prema stilu, za kaj je osnovana. Svaka si sekacija bira između članova zbornika, svog predsjednika, te drži pod njegom i upravlja evim predsjedanjem jedanput ili dvaput na mesec sjednicu, gdje izvješćuje o svom djelovanju, te vijeće, sto bi u buduće imala učiniti. — Sekcije dakako imaju da budu u krugu kongregacije; toga niti smiju nezborači biti članovi koje sekcijske, niti se sekcijske smiju baciti na područje rada, koje ne odgovara svrši kongregacije. Svaki zbornik može biti član dviju ili triju ili — ako ih ima — i više sekcijske, ojeća li sposobnosti i zvana za njih, te ako ima dovoljno slobodna vremena. Nu opet nijedan se član ne sili, da se pridruži takovoj sekcijskoj, već može ostati zbornik, a da ne pripada nijednoj sekcijskoj.

Općenito sastanci Marijinih kongregacija posvuda ističu i potiču, da se osnivaju sekcijske. Da spomenemo samo rezoluciju sastanka njemačkih Marijinih kongregacija, koji se držao u Linzu 7. rujna 1907.: »Budući da je pravi duh kongregacije duh apostolski, to su zbornici pozvani, da svojski sudjeluju kod savremenih religioznih, sojjalnih i kari-kativnih djela. Tomu su praktično sredstva: sekcijske.«

A evo, što vele pravila Marijinih kongregacija u § 3.: »Kako Marijine kongregacije za tim i tu, da pripomognu članovima svojim do što veće svetosti i da blagotvorno utječu na duševno spasenje mnogih drugih: zato treba da one oko toga i raznim sredstvima pomno nastoje, u članovima svojim da podržavaju bogoljubnost, te da ih pute na djela kršćanske ljubavi. Ovakova djela jesu poglavito: kršćanski nauk, pohod bolesnikâ u bolnicama, pohod tih, što su u tamnicama — sasama djela koja su strelje kongregacije osobito revno obavljale — ili druga slična djela, koja u raznim krajevi na iziskuje sivremeno doba. Da bi se laglje izvela ta djela, bit će podešeno ustrojiti posebne sekcijske s vlastitom organizacijom i područjem svojim, dopusti i to broj članova i njihove sposobnosti. Ali sve ovo ima da bude po i upravom kongregacije.«

Poglavarstvo kongregacije u Z. pritužilo se upravitelju, da bi valjalo zbljžiti kongreganicu, jer premda su sve djeca Marijina dosta su daleko jedna drugoj. Pa kako ih ujediniti u drugom obliku za plemenita svrhu o okviru kongregacije? Upravitelj im predloži, da je razdioba u sekcijske veoma zgodao sredstvo, da poda životu cijeloj kongregaciji, zbljžiti kongreganicu i odosevi za plemenita dobra djela. Vrijeme je pokazalo — pohvali se poslije ista kongregacija — da je odista najzgodnije sredstvo u kongregaciji čuvati duh revnosti, sjediniti njezine članove, ako se kongregacija razdjeli u sekcijske.

Bez sekcija teško će biti, da pojedinac može svoje sile korisno upotrebiti. A samoj kongregaciji upravo je nemoguće bez sekcija, da skoristi one sile, što u njih počivaju. Da se i dalje njeguje revnost — javila je Ška kongregacija u S. — i da se pojednim članovima dadne prigoda za dobro organizovano apostolsko djelovanje prema sklonostima i sposobnostima njihovim, revni je prefekt kongregacije zamislio i ustrojio u krilu samoga zboru tri posebne sekcije.

Nego na jedan prigovor valja s: svakako osvrnuti. »Čemu ta novitarija? Prije je islo i bez sekcija. Kongregacija će se time samo ozačeći od svoje staze! — Koliko je istine u tim tijecima? »Nesto novo valja uvijek pozdraviti, ako je doista dobro. Riječ »sekcija« jest u zborničkom životu dakako nešto novo, a novo je i njihovo veliko rasirenje, razvitak i radost. Ali sama stvar vremena je stara. U povijesti kongregacija 17. i 18. stoljeća čitamo: U Dilingenu bio je odsek zbornika za duhovni razgovor, u Fuldi za sv. sskrivenje; »akademij« starih zbornika bile su neka vrsta literarne sekcije. A da su sekcije i nešto dobro, o tom nam znadu obilno pričati izvestaji kongregacija.

II. Vrste sekcija U prvoj sotini hrvatskih Marijinih kongregacija nalaze se ove sekcije: socijalna, pjevačka, taboraška, gusarska, literarna euharistična, prosvjetna, za crkveno ruho, za otaru štampu, za polaz crkve, za siromaše. Sve su to savremene zadaće kongregacija Marijinih. Dakako svaka će kongregacija samo takove sekcije osnivati, koje odgovaraju sposobnostima njezinih članova ter potrebama mjesta i vremena. Ali najviše se preporučuju poimence dvije sekcije, i to:

1. Euharistična sekcija. Ova ide za tim, da širi slavlje Presv. oltarskog sskrivenja. Zato će u prvom redu sami članovi što ćešće primati sv. priest, a onda promicati što samo više mogu čestu i svagdanju sv. priest kod ostalih vjernika. Prema dogovoru prisustvuju javnim klicanjima u crkvi. U djelokrug ove sekcije spada i to, da nastoje oko toga, te roditelji vode djecu što raziđe k stolu Gospodnjem; a djecu, koja nemaju roditelja ili su im roditelji nemarni, sa ni će po mogućnosti pripraviti, da što ranije prime sv. priest; i po mogućnosti nastojat će da prisustvuju i uzveličaju prvu sv. priest djece; da sami pohadaju Spasitelja u Presv. Sakramantu, a i druge, da potiču na to.

U gradu B. bili upravo svećenici u crkvi, da se poslone Spasitelju. Sve tito i mirno, a na oltaru među svijetlom Isus dragi. Na jednom se otvore vrat, a na prstima sitnim koracima dolaze djeca jedno za drugim. Stisnute se u klupe, i opet sve mirno, samo što se čuo tajanstveni Špat: Zdravo Marijo i Oče naš i druge poznate molitvice, koje se vinuše iz dječjih srđaca prisustvotve Spasitelju. Jedan od svećenika ustane, klekne među tu djecu, te se stane moliti s njima zajedno. Molitvom »Svet, svet, sveti oprostite se od Spasitelja, koji se je zastalno isto tako radovao kao što negda, kada donesošte nevinu dječicu pred m, da ih blagoslov. Onda se opet čuli oni sitni, thi koraci ko prije, i opet mir. Svećenik otpratio djecu do crkvenih vrata i tu će ih uputiti: »A ko vam je kazao, da posjetite Spasitelja?«, a veća rekoše: »Naša nam je učiteljica rekla, da usput pozdravimo Spasitelja.« — I veselo podoše dječkući. Učiteljica je zbornica.

2. Štamparska sekcija. Niti bez ove ne bi smjela ostati nijedna kongregacija. Pod štampom rasumijem ne samo dnevničke i novine; časopisi, kolendari, knjige i knjižice spadaju takođeramo. Valja upoznati strane uopće kao i ono u vlastitom staležu i u svom mijstu napose pa to dvostruko: prvo, što poduzimljeprijatelj, a drugo, što smo

učinili i što još moramo činiti mi. Kako branimo ulaz rđavoj štampi i kako otvaramo put našoj katoličkoj štampi? Veoma dirljiv primjer ovakvog rada, što nam je ujedno novi kažiput, čita no o jednoj djevojačkoj kongregaciji. Stvorila se sekacija kogreganistica, koja je učila slijepačko pismo, zatim zgotavljala dobre knjige u tom pismu i tako slijepi vjernike jednog zavoda opkrbljivača katoličkim štivom.

Zgodno se veli u 42. pravilu kogregacije Marijinu: »Budući da se divno slaže s duhom kongregacije, kako je rečeno u § 3., ako se osnuju posebne sekcijske . . . zato je veoma poželjno, da svi kongregani budu akcivni članovi koje od ovih sekcijskih«.

Opaki jezici.

Sveti Jakov Apostol veli u svojoj poslanici, da je onaj već savršen, koji nepogriješi svojim jezikom. Da je lako čuvati se od miana jezika, ne bi tako šta rekao Apostol. Ta sami znamo, da nam se prečesto izmakne po koje riječ, koja nije baš na svom mjestu. A koliko zlokobnih posljedica nosi sa sobom ma samo jedna riječ, izuščena u nepravo vrijeme! Koliku štetu nanosimo sorme bližnjemu, ako iznosimo njegove mane, ako ga klevetamo ili ocrnjujemo! A to su kod nekih njihove svagdanje pogreške i grijesi?

U Tirolskoj živio prilično moćan seljak, a trgovac konjima. Tako on jednom prepričava nekoliko konja te jedan dio novaca ponese kući i pohrani ih na potajno mjesto, do kojega, kako je mislio, ne će nitko lako doći. A šta bi? Jednoga dana dove on do onog skrovista; a kad tamo — novcu ni traga ni glass. Šta će sad? Za čas cijelo je selo znalo da je pokrađen. Pa onda? Onda se stalo pretresati, stalo mudrovati, tko bi mogao ukrasti novce. Taj je sigurno, rekao, morao točno poznavati svaki kutić njegove kuće, morao je znati, gdje je garda novce ostavio i vrebati na zgodno vrijeme, da izvede svoje nedjelo. Ele sa svojim mudrovanjem dodoše i do zaključka: »To nije mogao nitko drugo učiniti do — njegove sluškinje.«

Riječ po riječi skoro cijelo selo bilo istoga mišljenja. Jadna sluškinja od stida da u zemlju propadne. Ni pokazat se nije smjela. A to je klevetnicima bio opet jedan dokaz više, da je doista ona ta kradljivka. Sirotici ne preostade drago nego da se zaputi u bijeli svijet i da u drugom kojem mjestu potraži službu.

Tekđ dan za danom, mjesec za mjesecom, godina za godinom. Nakon desete godine eto njoj pisma i to baš od samoga gazde. Piše joj, kako je tat uhvaćen, a ona opet čista pred cijelim selom. Moli ju, da bi se k njemu povratila, što ona i učini.

Eto vidimo, što mogu učiniti opaki jezici. Čuvajmo se opakih jezika. Penajprije pazimo na sebe. A onda bježimo i od ostalih, koji ne mogu biti, a da se o svakog ne očešu. Upotrebimo radije ovaj dar Božji na slavu njegovu, moleti se njemu, da sebe i druge potičemo na krepreno i bogoljubno življenje.

F. M. D. I.

Sadržaj: Apostolsko molitve među mladeži 217. — Plamen na slici S. I. 219. — O Srce (pj.) 221. — Okruglost prema bolesnicima. — Velika je nagrada vaša na nebesima. 222. — Baš ste pogodili velečasni 223. — S. I. život se uskraćuje naša 224. — Domaća sredstva. Uči dječju raditi 225. — Maša Samaritanka. Savez Vojiske S. I. 226. — Kartikasm o čestoj pričesti 228. — Odricanje i samozataja 230. Dopis 231. — Zahvalnice 232. — Središnji Savez Mar. kongregacije. Dvije važne rezolucije 233. — Sv. Hedviga 238. Vjesnički iz kongregacije. 237. — Kongregacija na vlasti vremenu 238. — Opaki jezici 240.

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVA

Broj 11.

STUDENOGLA 1917.

Tečaj XXVI.

Katolički preporod Hrvata iza rata.

Opća nakana molitava i dobrih djela u studenom,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Svaki se narod nada i svaki stalež očekuje, da će iza ovog rata biti sasma drukčije negoli dosada, bolje, sjajnije, ugodnije. Tako se n. pr. nadaju bezbožni slobodni zidari, da će zavladata svijetom; jer zato su i započeli i već odavna pripravili ovaj užasni rat sa lozinicom: „Nestat mora katoličke Austrije i papins'val!“ Onda će, misle oni, zavladati u svijetu prava sloboda. Socijalisti se već sada organizuju, da budu opet predobili cijelo rašinštvo i sve mlade ljude u svoje ruke, netom se ovi povrate s bojača polja. Zar da se samo mi katolici po svim krajevima svijeta ne bismo nadali, da će nam biti bolje, da nije uzaludna ova bijeda, ovo krvoproljeće, da će i sv. Crkva iza ovog progonstva zadnjih godina doživjeti novo slavlje i cvašćuću sudućost?

Ali nije dosta samo takvu nadu gojiti u srcu, već treba da se prenemo iza sna, da svi u svom djelokrugu sudjelujemo, pa će biti bolje. Jer zašto se upravo mladići i mlađi ljudi uzimaju za vjenike te se uvršćuju u carsku vojsku? Zar ne zato, jer imaju najviše snage te su u stanju, kad ustreba, obraniti domovinu od svakog neprijatelja? Mladići dakle i mlađi ljudi uzdanica su naroda; a ne veli se badava: Na mladima svijet ostaje. Kakvi su mladići, takav je budući naraštaj; jer oni će danas sutra biti kućegazde i starješine. Kakvi su dakle mladići i mlađi ljudi, takva će biti i súdbina cijelog naroda. Za starce, za ženske i djecu je lakol! Oni će poći putem, kojim će i n prednjačiti mučevi.

Što dakle traži Bog od mladića i muža, koji je iz rata iznio živu glavu, pošto je sto puta bio u smrtnoj pogibelji? Traži, da mu iz zahvalnosti posveti cijeli sjoj život t. j. da odsada živi čisto i nevinu, bez smrtnoga grijeha, makar je bilo dosada, a osobito u ratu,

kojekakvih izgreda. Živeći tako godine i godine čovjek napokon gotovo podivlja. Ali i podivljalo dade se pripitomiti. Tako i momci i mlađi ljudi treba da ukrote i pripitome sve svoje zle navike te ne bude više nikakvog zla. Da vi od sada živite za Boga svoga, to ste mu upravo dužni; jer tko vas je stvorio, tko vam je dao tijelo i dušu, bistre oči, oštar sluh, krjepke ruke i noge i k tomu čelično zdravije? To vam je sve dao Vaš dobri Otac nebeski; ali on želi zato od vas, da mu služite i da svete zapovijedi negove točno obdržajete.

Svaki osjeća, da ova služba Božja ima također svojih poteškoća. Bog n. pr. zapovijeda i veli: „Ne sagriješi bludno!“ a u mlađenackom tijelu sve vrige i kipi, sve se strasti bune i navaljuju na srce kao uzburkano more na pećinu. Istina, Bog je ljudima kao lijek proti ovoj najžešćoj strasti dao ženidbeni stalež; ali dok se tko ne pozakoni, dužnost mu je, da živi čisto, da se čuva svakoga grijeha proti čistoći; ni sâm ni s drugima ne smije se ogriješiti ni na koji način; dapače i od nečistih želja i misli mora se braniti te nastojaći, da si ih izviće iz glave i iz srca.

Slobodno je doduše svakom mlađiću, da se prije ženidbe upozna s onom djevojkom, koju si je izabrao za svoju zaručnicu; ali njegovo drugovanje s njome ne smije biti potajno ni smuljivo, već javno i pošteno, te neka traje samo kratko vrijeme prije vjenčanja, a ne možda mjesecu i mesece ili paće godinu dana i više. A pogotovo ne će zaručnici prije vjenčanja ni jedan dan živjeti pod istim krovom. Bude li mlađić ovako proživio svoju mladost, te neokaljan s neokaljanom mladom svojom došao pred žrtvenik, to će ga poslije više veseliti, nego da je stekao najveće imanje; dapače na smrtnoj posetlj bit će im obavojma neokaljana mladost njihova najveća utjeha. Nema sreće u braku, nema sreće u životu, kad zaručnici ne kleknu čisti pred oltar.

A i u braku valja sveto živjeti bojeći se Boga poput mладог Tobije i Sare te znajući, da treba Bogu račun dati za svako dijete, što ga Bog poklanja, i da valja radije umrjeti negoli ženidbu ma kako zlo rabiti. Jao onima, čije su kuće njihovom krivnjom puste! Jao roditeljima, koji mrse Božje račune! ... Jao, i sto put jao svim potajnim ubojicama i njihovim pomagačima! ... Samo skrušena isповijed i iskrena stroga pokora može ih izmiriti s Bogom.

Svaki i svaka zna, što je obećala kod oltara; stoga treba ženidbenu vjernost strого i savjesno čuvati; jer već svaka svojevoljna misao proti njoj jest dvostruki grех: jedan nečistoće, a drugi bračne nevjere.

To je dakle prvi korak za preporod hrvatskog naroda: do vjenčanja živjeti čisto i nevino; a poslije vjenčanja visoko cijeniti svetost sakramenta ženidbe kloneći se svake nepodopštine, i sačuvati bračnu vjernost do groba.

Drugi korak pak o pravom katoličkom preporodu jest bježati od svake lijenosti i besposlenosti te se ljudski prihvatići rada. Besposlenost je početak svake opačine. Čovjek je naime stvoren za rad kako ptica za lijet. Stoga nam je Bog i dao tijelo sposobno za rad. Raditi je morao Adam već u raju u stanju nevinosti svoje, duduše onda bez napora, više za zabavu; ali poslije grijeha reče mu Gospod: „U znoju lica svoga jesti čes kruh svoj.“

Danas je dakle mučan rad ujedno ka na naša za istočni grijeh i za druge grjehe naše. Tako sada moramo raditi, dok smo živi. Ali pošten rad ujedno je i naš lijek; jer kada čovjek, osobito mladić, marljivo radi, zatvara napastima svako vrelo; ostat će zdrav i veseo, te će lako odoljeti svakoj navalji nečistog duha. Ako se pak poda lijednost, joj, kako mu onda misli lete u zabranjene krajeve, kako dolaze ružni pomišljaji, gadne želje, kako ne traje dugo, da dode i do zla djela i do svake opačine!

Mnogi će se sjetiti, da je kadikad za ovog rata morao raditi — skoro bismo rekli — više nego što mu sile dopuštaju, osobito na fronti, kad je došao u vatru; ali je bilo bez sumnje ne samo dana, već čitavih tjedana, možda mjeseci, kad nije od nerada i dosade znao što da počne. Takvom će poslije rata redoviti i trajni posao na domu biti neobični i teški teret; odučio se poslu i naporu.

Cijene raznih stvari sada su poskočile na trostruko i petero struko; a ne će pasti ni iza rata odmah na prijašnje. Valja zato raditi i neumorno raditi, da se priskrbvi svagdanji krušac. Valja stegnuti svagdanje potrebe i pametno štedjeti vazda se pitajući: Zar ne bih mogao i bez toga biti? Rat nas je naučio, da možemo mnogo toga u domovini svojoj nabaviti, što smo dosad nabavljali iz trećeg carstva. Rat nam je pokazao, kako je naša zemlja plodna, da nam može mnogo više pružiti, ako je dobro i razumno obradujemo; jer kad je zemlja sada, kad su ju samo starci i žene obradivali, hranila tako ogromne vojske pokraj tolikog civilnog pučanstva: koliko bi istom mogla nositi, kad se muževi povrate te ju stanu težiti kako treba!

Bez trijeznosti nema štedljivosti. Kako su dandanas i piću cijene velike, mora netko biti već veliki gospodin, da si i danas priušti onu mjeru vina ili piva, kojoj je prije bio naučan. I rakija je užasno skupa, a bit će još i skuplja. Stoga je ovaj rat za mnoge bio prilika, da su se odučili prekomjernog žestokog pića te su opet postali prijatelji hladne svježe vode. I tom bi se kod preporoda morala posvetiti osobita pažnja da se naime onđe, gdje vlada, ukine mnogi zao običaj, koji vrlo škodi i zdravlju i kesi.

— No prije svega bi se moralо u našem hrvatskom narodu ukinuti svaka psovka i proklinjanje. To ne koristi ništa, ali mnogo škodi. Neki su se prigodom rata posve odučili psovke i kletve, jer su vazda vidjeli smrt pred sobom; drugi su se opet baš u ratu naučili od drugih strahovito opovozati. Braćo moja! U tom moramo poslije rata najviše pokazati, da smo junaci: Svaki, koji se zdrav vratí s ratišta, te svuče sa sebe vojničko odjelo, mora se dati upisati — ako već nije — u „Vojsku Srca Isusova“, pa neka nastoji dok je živ, da ne samo on sâm više ne psuje, nego da se i drugi oko njega, osobito njegovi ukućani, oduče ove gadne mane.

Obnovimo dakle sve u Kristu, preporodimo svoju milu domovinu hrvatsku iz ove užasne kušnje, najprije tako, da svi budemo potpuni ljudi, koji ne ratuju više na svog Stvoritelja i Otkupitelja. Živimo čisto, živimo pošteno, živimo razumno i trijezno, radimo marljivo i čuvajmo se psovke i svakog drugog zla: pa će onda zaista rosa božanskog blagoslova saći i na nas i na milu našu hrvatsku domovinu, pomladenu i preporodenu.

F. H. D. I.

Za one, koji kažu da nema Boga.

Kima vam ljudi na svijetu, koji kao da uživaju u tom, što mogu svemu prigovarati i svemu svijetu protusloviti. Što je drugome bijelo, njima je crno; i obratno: što je drugima crno, njima je tobože bijelo. A ima vam dosta i kojekakvih čangrižljivaca, kojima nitko živ ne može ugoditi. Nezadovoljni su sa sobom, nezadovoljni s drugim ljudima, nezadovoljni i samim Gospodinom Bogom. Ako im je debro, ne mare za Boga, jer da ga tobože ne trebaju: imadu, vele, sve što im treba i bez njega; ako im je zlo, mrmilju proti Bogu, jer da ih je, kažu, zapustio i zanemario. Da, tako se pače daleko znadu zaboraviti, te će se usuditi reći, da Boga niti nema, da ga nitko nije vidio, da su ga „popovi“ izmisili, i — tko bi sve izbrojio, šta pokvareno srce ljudsko može ustvrditi?

Takve riječi mogu se danas već čuti ne samo u gradu nego i na selu, ne samo od školovanih nego i od neukih, a navlastito među vojnicima. Nema mnogo godišta, da su i jedne novine napisale: „Ne vjerujemo u Boga kraljeva!“ Godinu dana iza toga drznulo se i nekakvo neuto daće napisati: „Danas nije nikakvo čudo više onaj, tko ne vjeruje u Boga, već usuprot onaj, koji vjeruje!“ Te se tvrdnje u raznim oblicima danas često ponavljaju. Ne će biti stoga zgorega, ako se i Glasnik na takve izjave malko osvrne.

Sveti Pavao Apostol piše Rimljanima o neznabušcima, koji do onda nijesu imali neposredne objave Božje, ni pisane ni život riječi predane, ovako: „Sto se o Bogu može spoznati, to se u njima objavilo. Bog se na me (sam) njima (paganima) objavio. (1, 19). Kako im se objavio? Da li je možda Bog svakome od njih govorio napose? I i im je dao zakon, kao ono narodu Izraelskom? Ni jedno ni drugo, veli sv. Pavao, nego — ovo su riječi njegove — „Nevidljiva svojstva Božja gledaju se po stvorenjima svijeta, po onom, što je učinjeno, i njegova vječna moć i božanstvo, tako te se ne mogu ispričati“ (rad. 20).

Kao da veli sv. Pavao: Nije nužno, da im govori Bog ili Mojsija ili koji drugi razumni stvor; jer nebo i zemlja i svakolika stvorenja jasno i glasno govore svakomu, tko ima zdravu pamet: Ima Bog! Pitaj svijet, veli sv. Augustin, pitaj svakoliki utes nebесki, pitaj sjaj zvijezda i njihov red, pitaj svjetlo jarkoga sunca i svijetlost blijedog mjeseca: pitaj zemlju, što rodi travama i drvećem, što je puna životinja i ljudi; pitaj more, toli puno svakojakih vodozemaca; pitaj zrak, toli kreat svakojakim pticama, kukcima i mušicama; pitaj sve, pa slušaj, ne će li ti sve to svako u svom jeziku, svako na svoj način odgovoriti: Bog nas je učinio! Bog nas uzdržaje i hrani! Bog s nama ravnja i upravlja!

Je li onda čudo, ako sv. Pavao veli dalje o neznabušcima svoga doba: „Govore, da su mudri, a postali su ludi?“ A zašto sv. Pavle? Ta je riječ odviše oštrelj, ako ju ne možeš do kazati. O ne bojte se! Ovakav muž ne govoriti u vjetar. Čujte ga samo, što veli: „Jer kad su (na ovaj način, naime preko stvorova) upoznali Boga nijesu ga kao Boga poštivali niti mu hvalu uzdavalii; nego se izgubiše u svojim

mislima; i nepametno srce njihovo potamnjelo je“ (Rimlj., 1; 21). A kako to? „Slavu neraspadljivoga Boga — kaže veliki Apostol — zamijeniše s likom raspadljiva čovjeka i ptica i četveronožaca i zmija!“ (23.) jer su naime ljudi, životinje i zmije obožavali kao bogove.

Ovim riječima hće sv. Pavao da kaže: Ako je Bog mogao stvoriti čovjeka, najsavršeniji stvor na zemlji: kako bi mogao sam biti gori od čovjeka? Kad je stvorio čitav svijet i ovako ga divno uredio, da čovjeku pamet staje, kad ga promatra, : zar ne mora on biti veći i mudniji i silniji i od samoga čovjeka? Pa ipak, premda do ovoga zaključka nužno dolazi svaki zdrav razum, ipak neznabošći štiju ljudi, pače ptice, četveronošće i zmije kao Boga! Kako da ih ne korim, kad „istinu Božju — ovo su opet doslovne riječi sv. Pavla — pretvorise u laž, i kad štiju i služe radije stvornego Stvoritelja, koji je blagoslovljen u vijeke?“ (r. 25.) Doista, opravđan je ovaj ukor, opravđan je i onaj zaključak, da se ne mogu za svoju nevjерu nikako ispričati.

A sada pitam: Zar bi mogao sv. Pavao s pravom nazvati neznabošće svoga vremena „ludima“ i reći o njima, „da se ne mogu ispričati,“ kad ne bi mogli Boga upoznati lako i sigurno samim zdravim razumom? Zar mu ne bi ti neznabošći mogli odgovoriti: Lako vama Židovima, koji imadete svoje patrijarke i proroke, svoga Mojsiju i svog Mesiju! Ali teško nama, koji nemamo nikoga! Našim tobožnjim prorčištima ne vjerujemo ni mi sami, jer nam uvijek daju samo dvolične odgovore; nama se Bog nije nikad objavio: kako ćemo ga dakle spoznati? — „Iz stvorova!“ odgovara im sv. Pavao. „Po onom što je učinjeno,“ po vidljivom možete upoznati nevidljivo, po učinku uzrok, po stvorovima Stvoritelja. Uzaludu vam svaki izgovor: Imate zdravu pamet: mislite njome! Ne, ne! Vi se ne možete ispričati, da ga ne poznajete.

To, što sv. Pavao reče za neznabošće svoga vremena, vrijedi za sve svih viemena, pa i za naše. „Isprazni (nepametni) su svi ljudi, koji ne poznaju Boga, i koji ne moguće iz onoga dobra, što ga vide, upoznati onoga, koji jest (t. j. Boga), i koji promatrajući djela, ne spoznaše, tko im je majstor“ (Mudr. 13, 1).

Sv. Pismo ide pače i dalje, pa kori ne samo one, koji bi se usudili reći, da ne mogu spoznati Boga iz stvorova, nego i one, koji doduše znaju, da Bog jest, ali ga ne poštaju, kako zaslužuje: koji ne misle o njemu onako, kako bi morali, i kakav on uistinu jest. Ovako nime čitamo u knjizi Mudrosti: „Mišljahu, da su ravatelji svijeta i da su bogovi: vatra, ili dusi, ili zrak, ili zvezdani krug, ili silne vode, ili sunce i mjesec. Kad su ovo nazvali bogovima, diveći se njihovoj vajstini, neka znaju: kud i kamo ljepši mira da je njihov Gospodar!... Li kad se čude sili i djelima ovih (stvorova): neka od njih nauče, da je puno jači onaj, koji ih je učinio. Po veličini (mnoštvu) naime obličja (t. j. vidljivoga svijeta ovoga) i stvorenja može se lako upoznati njihov Stvoritelj.“ Pravom stoga zaključuje Duhom Svetim nadahnuti pisac: „Zato se ni njima ne može oprostiti; jer kad su toliki mogli znati, da vijek umiju rasudivati: kako da puno laglje ne nadoše njegova Gospodina? Nesretni su, i među mrtvima je neda (t. j. među prokletima i od Boga zauvijek odbačenima) onih, koji nazvaše bogovima djela ruku ljudskih,

zlato i srebro, izum umjetnosti, i prilike životinja, ili beskorisni kamen — djelo starije ruke" (Mudr. 13, 2—5. 8—10).

Ovako eto odgovara sveto Pismo svim neznalicama i svim besboćima, koji se usuduju reći, da nema Boga; pa tu svoju ludu tvrdnju kušaju još i dokazati: zato, jer ga nitko nije vido! Nije nužno, da ga tjelesnim očima vidimo; pače to nije ni moguće; jer Bog nije čovjek niti kao kakav divljivi stvor, nego puno savršeniji; Bog je čisti duh, a duh nema tijela; duh se gleda samo razumom, a ne tjelesnim očima. A eto, razumom ga može svatko, i zadnji divljak, lako upoznati, i to ne samo, da jest, već i mnoga njegova svojstva, kao n. pr. njegovu duhovnost, njegovu mudrost, ljepotu, dobrotu, vječnost, njegovu silu, neograničeno gospodstvo nad svim stvorovima i t d.

A što vele na sve ovo sveti Oci? Što mogu drugo nego ono isto, što veli i sv. Pismo? Ta oni su nam najbolji svjedoci i tumači svetoga Pisma, kad nam ga kao zastupnici Crkve tumače ili svjedoče o usmenoj predaji u stvarima vjere i čudoreda. Čuli smo već sv. Augustina; čujmo još koga!

Sv. Ivan Zlatousti spomenuvši navedene riječi sv. Pavla i ove Davida kralja: „Nebesa naviještaju slavu Božju“ (Psalam 18, 1), pita: Što će dakle reći pogani u onaj dan (t. j. na sudnji dan)? Hoće li zar smjeti reći: Nijesmo znali za te? Ne će li im na to pravedni Sudac odgovoriti: Što? Zar nijeste čuli nebo, kako vam je govorilo o meni, kad god ste ga pogledali? . . . I Scita i divljak i Indijanac i Egipčanin i svaki čovjek, što zemlju gazi, čuje ovaj glas — ne doduše ušima, nego očima; gledajući naiđe nebo, po njemu vidi onoga, koji ga je stvorio. Glas je to, koji svaki čovjek lako razumije.

Neka nitko ne kaže: Vidim, istina, nebo; ali gdje je Bog? Njega ne vidim! — Zar ga moraš baš tjelesnim očima vidjeti? Ušto ti onda pamet? Ne moraš ga vidjeti: dosta je, da znaš, da Bog jest. Na ovo dobro primjećuje sv. Augustin: Odakle znam, da živiš kad ti duše ne vidim? Odakle znam? Reći ćeš: Jer govorim jer hodam, jer radim! — O ludačel! — Kako vidite, ni sv. Oci ne biraju puno izraze, kad se radi o zlobnim ljudima. — O ludačel, dakle po djelima ja poznajem onoga, koji živi; a ti ne možeš po djelima stvorova upoznati Stvoritelja?!"

Sada znade svatko i sam, što valja reći takvima, koji kažu, da nema Boga. „Nepametni su, ludi su, ne mogu se ispričati.“

Srce Isusovo spasenje naše, IV. izdanje; dobiva se u tri vrsti uveza; u jednostavnom platnenom uvezu 3.—K; u finom crnom platinu; 4.—K; te u slatorsu: 5.—K. — U koja se ne može danas uvezivati. Naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu, a šalje se samo pouzdanim ili za unaprijed poslanim novac.

Pozor v. c. preplatnici i povjerencima Glasnika! — Glasnik će od nove godine stajati na godinu K 250 s poštom, a K 230 za one, koji će ga osobno podizati u upravi. Uvereni smo, da će ovu neznačnu površicu na današnjoj skupišći svatko uvidjeti. Možemo svi skupa biti još veoma zadovoljni, da je Glasniku osiguran izlazak i uz ove cijene, kad se znade, da će mnogi listovi morati prestati jednostavno stoga, što se ili papir ne može dobiti ili mu je cijena takva, da se s njome ne može izći na kraj. — Molimo stoga sve naše v. c. preplatnike, napose povjerencike, da nam po mogućnosti još ovoga mjeseca, a svakako najduže do 8. prosinca dopisnicom jave, koliko će Glasnika držati, da se uzmognye za buduću godinu na vrijeme ustanoviti točna naklada. Danas se ne može nijedan primjerak previše štampati.

Uprava Glasnika Srca Isusova u Zagrebu.

Srce Isusovo, mire i pomirenje naše!

Isus je svemu svijetu rekao: „Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan Srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim“ (Mat. 11, 29). Nije čudo, što svi ljudi žele i traže mir, jer to je najveće dobro na svijetu. Ali veoma malo ih je, koji tamо traže mir, gdje ga jedino mogu naći. Sv. Crkva kaže, da je

Naš mir Presv. Srce Isusovo.

Zašto je baš Presv. Srce Isusovo mir za svako ljudsko srce? U svakom ljudskom srcu ima sedam neprijatelja mira. Sv. Crkva ih zove: sedam glavnih grijeha. To su sedam nagnuća na zlo. Ostaju u našem srcu i poslije sv. krštenja. Ovi se vazda dižu protiv pravoga mira, što je Duh Sveti u našem srcu unio, kad nas je po sv. krstu preporodio. Zato samo onaj može očuvati taj sveti mir, koji se zna boriti protiv neprijatelja mira. Ali nije dosia samo znati, kako se treba protiv neprijatelja boriti, već se hoće i dosta snage za borbu Izvor spoznaje i sile je Presv. Srce Isusovo.

U tom Srcu nema nikakvih zlih sklonosti. Mir, što u tom Srcu vlada, jest tako dubok, širok i dug, da ga nijedno ljudsko oko nemože pregledati, nikakva sila ni za čas uzdrmati ili oslabiti. To je pravi Božanski mir, što stane u Bož. Srcu. Taj mir je On donio na svijet i želi, da ga ulije u svako ljudsko srce.

Mir se obično sklapa pod staničnim uvjetima.

Pod kojim uvjetima hoće Krist Gospodin da nam dade svoj mir?

Krist Gospodin hoće, da nešto vršimo prema bližnjemu našemu, a nešto prema Bogu. Ako to činimo, onda će se useliti u dušu našu trajni mir i pokoj.

Što hoće Krist Gospodin da činimo bližnjemu svomu? Da budemo krotki, blagi. A znaš već, kršćanine, da je onaj čovjek blag, krotak, koji se ne osvećuje onima, koji su ga uvrijedili, ili mu kakvu nepravdu nanijeli. Krotak čovjek guši u sebi, čim očuti, nepravednu srdžbu i svaku osvetu. — A ne će se ni time samo zadovoljiti, da mu se ne osveti, nego će po primjeru Bož. Sreca i moliti se za svoje neprijatelje.

Nā ovaj ćemo način pobiti i razoružati čitavu pukovniju, vojsku neprijatelja, koji svaki dan gone i uništju mir Isusov u Srcu našem. To pokajuje i apostol Kristov, sv. Jakov, kad pita: „Otkud ratovi i svade među vama? Nije li to od požuda vaših?“ (4, 1.)

Jedna od glavnih rana, što nam ih zadade istočni grijeh jest srditost. Ovu ranu lijeći i vidi Krist Gospodin melemom Bož. Sreca

svoga: krotkoštu, blagosti. Pravi učenici Kristovi, pravi kršćani su oni, koji se nikomu ne osvećuju ni riječima, ni djelima. Već sam višeputa spomenuo, što je sv. Franjo Saleški rekao: Ako bi mi ne prijatelj jedno oko izvadio, ja bih ga drugim prijateljski pogledao. Sv. Stjepan se je srdačno molio za one, koji su ga kamenovali. A sv. Augustin veli, da je ova molitva sv. Stjepana tako mila i silna bila pred Bogom, da je udijelio milost Savlu, te je postao veliki apostol Pavao.

Koliko progonstva i neprijateljstva je pretrpio sv. Pavao u svom apostolskom životu, al nikad se nije osvećivao; uvijek se je Bogu molio za svoje progonitelje. To je naučio od svoga Meštira, od velikoga kneza mira, od Isusa.

Udesiti srce naše po Srcu Isusovu reći će: Istjerati iz njega svaku osvetu. To je prvi uvjet pod kojim će nam Krist Gospodin dadi svoj mir, koji je sladi od svega meda ovoga svijeta, kako veli jedan Svetac.

Drugi je uvjet, što moramo ispuniti, poniznost. Prema Bogu i njegovim namjesnicima moramo biti ponizni. A da sasvim jasno razumiješ, tko je ponizan, pokušaj, što kaže sv. Ignac'je. Ponizan je onaj, veli on, tko je pripravan prije umrijeti, negoli koju zapovijed Božju u velikoj stvari prestupiti. Tako dakle moramo biti Bogu poslušni, Boga ljubiti, da smo pripravniji umrijeti, nego Boga teško uvrijediti. Ova je poniznost potrebna za spasenje, jer nitko se ne može spasiti, tko ne će da drži zapovijedi Božje.

Velik je to mir i sadi od svega meda ovoga svijeta, što ga uživaju oni, koji provode život svoj u posvećujućoj milosti Božje. Sv. Pavao kaže, da sam Duh Sveti stanuje u duši njihovoj. A gdje je sam Bog, tamo je i mir Božji. Tamo je i Srce Božje, izvor pravoga mira. Sam Isus to kaže, što zabilježi sv. Ivan: „Tko liubi mene, riječ će moju držati, i Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti“ (14, 23).

Hoćeš li da bude taj mir u srcu tvom još veći i sladi, uspij se na drugi stepen poniznosti; a taj se sastoji u tom, da budeš pripravan prije umrijeti, negoli Boga i laki grijehom uvrijediti.

Na ovom su stepenu poniznosti pravednici Božji. Na ovaj stepen poniznosti diže Presv. Srce Isusovo sve svoje prave štovatelje vanrednom brzinom. „Mlake duše“, glasi obećanje Isusovo, „postat će revne; a revni će se brzo uspeti do savršenosti“

A da li je moguće, da čovjek ni lako grijeha ne počini?

Bez osobite milosti Božje nemožemo dulje vremena ustrajati ni u stanju milosti posvećujuće. Tako nas uči sv. Crkva. A od svih lako grijeha nijesu bili čisti ni sami odabranici Božji. Tu je povlasticu imala prečista Majka Božja.

Ali duhovni naučitelji razlikuju više vrsti lako grijeha. Ima lako grijeha, koje čovjek čini s potpunom spoznajom i s potpunom slobodom, a ima lako grijeha, u koje čovjek pada od prirođene mu slabosti i samo s polovičnom spoznajom i slobodom. Razjasnit ćemo primjerom.

Ananija i Safira znali su sasvim dobro za koliko su prodali svoju njivu, pa su se ipak dogovorili, da će slagati sv. Petru. To je bio lako grijeh, kako obično govore tumači Sv. Pisma, ali puno teži od onoga, što je sv. Petar učinio, kad u svojoj nepromišljenoj

revnosti nije vjerovao Bož. Spasitelju, koji mu proreče, da će ga tri puta zatajiti prije nego što pijetao zapjeva. Petar u svojoj ushićenosti nije promislio, da se Bož. Spasitelj u svojoj tvrdnji ne može prevariti.

Ove lake grijeha, u koje učada svaki čovjek od prirođene mu slabosti, nažalost ne možemo izbjegći. Ali one što je učinio Ananija i žena mu Safira posebnom milošću Božjom možemo, ako ne posve izbjegći, a ono ih barem umanjiti.

Pitaš li za sredstvo, kojim ćeš dospijeti do toli uzvišene čistoće srca? Odgovor je jasan, da nema boljega i milijega sredstva od srdačne i iskrene pobožno ti prema Presv. Srcu Isusovu. To je pravi plod, što rada ljubav Presv. Srca u našem srcu. To je vrhunac sreće, koju smrtnici u ovom životu postići mogu.

Ova pohvala govori, da je Srce Isusovo ne samo mir, nego i pomirenje naše. Zašto kaže Crkva, da je i pomirenje naše? O tom u slijedećoj pohvali.

M. K. D. I.

Ženska moda.

Jedna je riječ, koja prouzrokuje trzavicu, komešanje među svim ženskinjama, a to je — moda. Padne nekom na pamet, da iznakazi kroj i da samo jednu žensku uvjeri, da je to „najnovija moda,” i — sve će se ženske pomamiti.

U vremenima smo razvikane slobode, kad nitko ne će da drugoga sluša; ali — kad se radi o modi, onda se događa baš protivno: nju se sluša slijepo, ropski. U vremenima smo preozbiljnim, kad se ljudska krv na potoke lijeva, te bi trebalo ozbiljno i živjeti, i ozbiljno se držati i odijevati: to dakako ne vrijedi za ženske i njihovu modu. U mirno doba ne bi mnoge pošle niti na krabuljni ples po današnjoj modi; a danas se šepire po ulicama i trgovima u po bijela dana. Mislim s toga, da ne će biti na odmet, ako navedem neke pogubne posljedice zavodljive mode, koja tako silno obmanjuje osobito naš ženski podmladak.

Najprije znajte — govorim vama pomamniće za modom — da je strast za modom jedno zlo, koga smo se odrekli već na sv. krštenju. Svećenik nas je tada pitao: „Odričeš li se sotone i svih raskošja njegovih? „A mi smo preko kuma i kume, odgovorili: „Odričem.“ A raskošje sotonsko jest među ostalim i moda. Potom povoditi se za modom jest čin nevjere prama obećanju, učinjenom na sv. krštenju. — Strast za modom je zlo, jer je jedna neuredna strast; a neuredne, neobuzdane strasti dovode do velikih i veoma ružnih pretjeranosti. Promotrite žensku, koja se pomamila za modom! Ne misli nego o modi, ne govori nego o modi, nema očiju nego da motri modu, t. j. odijela svojih drugarica, bilo da ih kritizira bilo da im zavidi bilo napokon da ih oponaša. Nije li ovo ružna, glupa pretjeranost, ili bolje: prava mahnitost?

Veliko je zlo ova strast, jer je izvor bezbroja grijeha. Ženska, odviše zanešena za raskošnom modom, puna je ohotosti, jer zbog svoga cifranja, drži se kao da je nešto veće od svih

drugih i da sav svijet nema prečega posla, nego nju promatrati. — Puna je nenavidnosti, jer se odmah ražalosti, kad vidi, da je druga ljepše od nje odjevena. Puna je srdzbe, jer ako joj roditelji, muž, džep hirima ne odovolji, cijelu kuću uzbuni, sve pobaca od ljutine; Puna je rasipnosti, jer više traži nego li može i smije, samo da udovolji svojoj strasti i taštini; a u isto doba je i lako ma ako se radi, da potroši za koju dobru, plemenitu svrhu. Za ove svrhe ne bi potrošila ni filira, a za tašto odjevanje izdat će stotinare, dà, hiljadare! Puna je razbludnosti, jer raskošno, nečedno odjevanje uzrok je njoj i drugima zlih misli, pogleda i želja. Puna je i lijenosti, jer gubi uzaludno toliko vremena, da se nakiti i nacifra, a onamo dosadno joj je vršiti djela bogoljubstva, i ljubavi bližnjega, pa se lako sasvim zapusti.

Zenska pomamna za modom griješi ne rijetko i proti pravednosti, jer zna uzeti bez pitanja starijih i na štetu drugih dosta toga, da udovolji svojim hirima. Zar je u redu n. pr. da muž i djeca gladiju i idu goli i bosi, a mati da se šepiri ko paunica? Griješi obično i ogovaranjem, jer videći da se druge odjevaju ko ona, stane o njima zlo suditi i ogovarati ih, možda i klevetati, te im otimlje njihov dobar glas. Zatim dalje sumučuju i sablažnjuje mnoge. Božanska nas Mudrost uči, da okrenemo svoje lice ako se namjerimo na raskošno odjevenu žensku, te se ne izložimo grijehu. A kako može ostati nevin onaj, koji sam sebe izlaže pogledima drugih sa svojom pretjeranom i nečednom nošnjom? Pa sve da i ne slijedi nikakva šteta duhovna, ipak će ovakova ženska biti sudena, jer je pružala drugima otrov, ma da ga nitko nije ispio. Griješi ne pristojnošću, navlastito u crkvi, dolazeći u kuću Božju, ne da se ponizi već kao na kakvu izložbu, da se čovjek i nehotice na to čudovište, kadikad pravo strašilo, mora obazreti. I t. d. Nigda ne bi svršio nabrajajući sve grijeha, koje na svoju dušu natrpava gizdava pomodna ženska.

Vi ćete me valjda, razključene radi ovog mog pisanja upitati: „A onda moramo izbjegavati svaki nakit?“ To ja ne velim. Neka se svaka odjeva i kiti prema svojoj dobi, staležu i imetku, pazeci uvijek na kršćansku čednost, a ne na pokvarenu, neukusnu, rastrošnu, razbludnu modu.

Cujte, što vam poručuje sv. Pavao apostol:

„Ženske neka se rese prikladnom odjećom, postidnošću i trijeznošću“ (I. Tim. 2, 9.). Postidnošću: Evo najljepšeg uresa za jednu kršćanku! Ali postidnost ne promiče oprava kratka, uska, izrezana, prozirna; k tomu još tako obojadisana, da priteže poglede sviju. Vaše dakle odjeće, o ženske glave, neka odišu čednošću; vaša nošnja neka bude takova, da svatko, tko vas ugleda, uzmogne pomisliti na dobre andele, a ne na utjelovljene davole. Trijeznošću: neka se svaka odjeva prama svome stanju i imanju. Vjerenicama, udanima dopušteno je odjevati se belje; drugačije imućnim, drugačije siro manišma; drugče odraslima, drugče djevojčicama. Ali povrh svega sve se čuvajte prevelike težnje, pomamnosti, da se prikažete svijetu gizdave; jer baš u tome leži uzrok, s kojega se prelaze granice umjerenosti.

Što sam do sada rekao, bilo bi dosta za vašu pouku, da uvidite kakove štete donosi duši i tijelu gizda. Ali da još iscrpivije progo-

vorim o predmetu, odgovorit će na neka prigovore, koje lakoumice obično stavljuju, da ispričaju strast za modom, gizdom.

„Ali što će reći svijet o meni,“ kažu neke, „ako se ne oblačim kako donosi moda?“ — Na to odgovaram, da ima „svijeta“ svakogakog. Jedni, a to su pošteni i iskreni, odsuditi će te i prezreti upravo radi toga, što se toliko povodiš za neukusnom modom; drugi, a to su više manje isto takvi, kakva si i ti, u lice će te hvaliti, oko tebe se vrtjeti, a iza leda rugat ti se i ismjejhivati.

Druge govore: „Mi smo prisiljene da idemo za modom barem koji put, kada moramo prisustovati kakvoj javnoj zgodbi, zabavi.“ A ja vam odgovaram sa jednom znamenitom spisateljicom: Pretpostavimo i ovu nuždu; ali i tom zgodom pokažite cijelom svijetu razliku između službenice Božje i proste robkinje sotonske. Tertulijan još u svoje vrijeme odgovaraše na spomenuti prigovor: Sud t će vas žene Arabije, koje su pri javnim zabavama i prizorima pokrivale ne samo glavu već i lice. A vi, što radite vi? Golo meso nosite na pazar! . . Neke će: „Krojačica je, koja mi čini takvo odijelo, pa što će ja?“ Odgovaram: Istina je, da krojačice u ovome mnogo pomažu vragu; ali će i krojačice onako krojiti i šiti, kako se naruči.

Druge, koje se odveć izrezano i prozirno odijevaju, izgovaraju na vrućinu. Ali zaboravljaju, da odijelo štiti ne samo od studeni nego i od vrućine. A napokon zar smo mi muškarci drugčijeg mesa i krvi? Pa nas nije vrućina ispekla! Preveć vam je vruće . . .? A što će biti u čistilištu, što istom u paklu?! —

Neke se opet ovako izgovaraju: „Roditelji hoće, da se tako odijevam.“ — Ali valja vidjeti, je li baš tako. Uostalom, ako se radi o tom, da se griješi proti čednosti, roditelji vas u tome ne mogu i ne smiju siliti niti ste dužni da ih u tom slušate. Ako je proti umjerenosti, trijeznosti, tada ne zaboravite primjer sv. Klare, koja bi se iz posluha prema majci obukla bogato, ali bi pod odijelom stavljala grubu pokorničku halju.

„Pa napokon ja imam jedan razlog koji sve natkriljuje,“ čujem da mi neko primjećuje. — A koji je? Taj je, da ja ne će — poći u samostan, da se želim udati. Oblačim se raskošno, da se dopadnem kojem mladiću i tako se okućim.“ — Odgovaram: Ovaj izgovor baš najmanje vrijedi! Zašto? Jer će čestiti mladići pravom reći: Ako vjenčam ovu djevojku, ovako gizdavu, potrošit će sav svoj imetak da udovoljim njezinim hirima. I spravom govori, sjačajući se one sv. Bazilija: Kada se žene dadu na raskošno odijevanje ne dostaju riznice; i da bi rijeke nosile zlato, još bi ga bilo malo. — Još će i ovo reći: Ova djevojka nije ozbiljna; bojim se, ako je uzmem, da mi ne će biti vjerna. Tako se eto i ta, koja ide za modom radi udaje, vara.

Kršćanske djevojke, sjetite se Ester. Ubrojena među mlade djevice, od kojih je kralj Asver imao izabrati vjerenicu, pusti neka njezine drugarice izaberu razne dragocijene ženske nakite, da se pomažu uljem od mirhe i ugodnom pomašcu, kako naredi Asver. Ali Ester budući čedna, uzorita, blaga i ljubezljiva „ne bijaše usprosila nikakve stvari da se naresi,“ već primi ono „što joj nadglednik djevica dade, što je on htio.“ Pa što se dogodi? Kad su bile doveđene pred kralja, a bilo ih je više stotina, „zavoli, veli Sv. Pismo, nju kralj više nego sve ostale ženske, i nade milost i blagodarje

pred njim naši svim ženama; on joj postavi krunu na glavu, i učini ju kraljicom“ (Ester, 2, 2–17).

Cuvajte se dakle, kršćanske djevojke, ove zadovoljive strasti i ako vam je ipak dopušteno da se nakitite trijezno i čedno, smatrajte to, kao kakav zahtjev vašeg položaja i stanja, a ne kao odliku i čast da se istaknete u gizdi. Na koncu poslušajte ovaj spasonosni savjet: Kada se kitite promislite na najzačnju modu, a to je: na posljednje odijelo u koje će vas obući, kada — umirete.

D. D. T.

Kraljici mira.

*Kraljice naroda sviju,
Do Tebe se viju
Molitve, uzdasi,
Suze i vapaji:
Zemlju svu nakvasi
Krv . . . Crni vaji
Prikriše ju, biju
Boli jzda sviju!*

*Daj, smiluj se Blaga,
Djevice draga!
Kraljice mira zlata,
Ti zatvori pakla vrata! . . .
Srca svog otvori vir,
I pošalji zemlji mir!*

S. M. Mihaela Pinter.

Velike slike Srca Isusova i Srca Marijina u bojama, i na jakom papiru s bijelim rubom unaokolo, oglašene još u broju 6. Glasnika, stići će — kako nas uvjerava teorica — istom tijekom ovoga mjeseca studenog. Razlog tako velikom zakašnjenju leži u ratu, koji kupi vojnike, gdje ih nađe Molimo stoga svekolike, da se još malko strpe. Čim nam stignu, slat ćemo ih onim redom, kojim se naucuju. Cijena je jednom paru 4 — K, ali se ne može nikom slati manje od 5 pav i t. j. 5 Srce Isusovo i 5 Sre Marijino (20 — K, k tomu valja dodati još 1 — K za za pakovanje i poštarinu; dakle ukupno: 21 K). Najbolje će biti, da složi pet obitelji te zajednički naruče i svatu ili unaprijed pošalju ili čuvaju, da isplate pošiljku, koja će se slati poseđem.

DOPISI.

Bebrina. Društvo je osnovano g. 1913. — Osnovao ga o. Vinko Michieli D. L prigodom sv. poslanja Društvo imade 57 članica. Glavarica mu je Ana Mirković. Imade 6 revni eljice iz sela: Bebrina, Banovci i Kutli. 30 članica imade sliku Srca Isusova, a 40 njih drži Glasnik. Molitvicu protiv psovke imade sve i mole ju glasno svake nedjelje i blagdana poslije sv. mise. — U mjesecu kolovozu prik zasmo 70 sv. pričesti za iskorjenjenje psovke.

Crkvena. — U nedjelju dne 2. rujna o. g. započeli su kod nas svete misije oca Isusovci iz Zagreba: Michieli i Leopold. Odmah u nedjelju sakupiše oko sebe školsku mladež te im stadoše tumačiti pravila Podmlatka djevoječkog društva i Vojske Srca Isusova te kako se moramo vladati u crkvi. Sutradan bila prva generalna sv. pričest. Pošto nas polovica ide na kor a polovica zaprema mjesto u svištu, to smo izabrali dva predsjednika, koji će paziti na obadvice skupine. Predsjednici su: Nikola Požgaj i Franjo Severović. Dobili smo i medalje i tiskane ceduljice, koje smo odmah stavili povrh svoga kreveta. Oci misionari su nam preporučili, da bismo se svaki dan pričestili, dok traju misije. Mi smo ih poslušali i to nam je bilo jako draga, jer znademo, kako su nam oni

rekli, da sada više ljubimo dragoga Isusa. To vam pišem, jer su nam oci misioniari govorili o Zagrebu i o Savezu, pa čemo vam javiti dopisnicom, koliko smo se puta u mjesecu pričestili na tu nakamu, da se iskorjeni psovka.

Hvar. — Dneva 10. rujna, pokrijepljena svetotajstvima umirućih, svetom smrću, preselila se je u vječnost uzor djevojka Bonina Vučetić, članica našeg Djevojačkog društva Srca Isusova. Skoro sve djevojke toga društva, u lijepom broju od 130, prisustvovalo su ganutljivom sprovođu njezinu, sa društvenom medaljom i pokrivenom glavom, moleći sveto ružarje. Kakova je bila pokojnica i koliko opklana, najbolje posvjedočuje lijepo oprosno slovo, koje je pri rastanku od nezaboravne Bonine sa općim gaučem, držala njezina drugarica Eleonora Machledo.

Koprivnica. — Kongregacija gospojica proslavila je 8. rujna svoju prvu godišnjicu malom akademijom i ujedno primila kod svećane sv. mise 12 novih članica pod barjak Marijin.

Poslije blagoslova u 3 sata, sakupljam se u dvorani pred lijepo okičenim Gospinim kipom, gdje smo pjesmama i deklamacijama u čast našoj Gospi, proslavile taj dan.

S veseljem opažamo djelovanje naše kongregacije i na druge, izvan nje opažamo duhovni preporod kod mnogih.

S puno žara i volje stupamo u drugu godinu, uzdajući se u pomoć i blagoslov One, koja nas je dosad tako lijepo vodila, da nas sretno dovede do našega posljednjega cilja. M.

Kraljevica. — G. Andrija Dedečić jest glavarica Djev. Društva, koje je ustavio vel. otac Micheli, prigodom misija. Broj 152 članice. Imade 4 revniteljice u Kraljevici i 4 za filialke Bakarac i Snirika. Primaju sv. pričest za iskorijenjene psovke.

Murter, biskupija Šibenska u Dalmaciji. Na okružnicu „Saveza“ odgovara glavarica Mudronja Kunegunda Djev. društvo osnovano je prigodom sv. poslanstva od mn. p. otaca Isusovaca, za ondašnjega župnika don N. k. Plančića, god. 1910. — Društvo broji 85 članica. Glavarica se mijenja svake godine na blagdan Presv. Srca Isusova. Društvo se djeli u 4 skupine. Svaka skupina ima svoju revniteljicu. Društvo se sastaje svakoga mjeseca, da vijeća o napretku društva. Upravitelj društva jest M. P. Don Ivo Bezak, koji nam redovito drži sastanak i pripovijeda svake 1. nedjelje u mjesecu. Svaka članica ima sliku Srca Isusova. Društvo je predbrojeno na 60 Glasnika Srca Isusova, koji se redovito čita, 40 „Euharističnih Glasnika“ i 20 „Naša Gospa Lurdska.“ Dostavite nam 10 kom. molitvice proti psovki.

Društvo imade svoj barjak. Članice su revne. — Obilježe članica je bijeli rubac (šudar) na glavi, medalja Srca Isus va na modroj vrpici o vratu; kandidatice imaju u jeli rubac bez medalje. — Kandidatice držimo 4—6 mjeseci na kušnji. — Uvrstite i naše Društvo u Djev. Savez, rado čemo primati upute i točno ih vršiti. Dostavite nam 25 medalja za naše Društvo, k tome 5 slike Srca Isusova i 5 Sreća Marijina. Molite se za nas Srcu Isusovu, uz pozdrav. M. K.

Omišalj, Istra. — U prosincu g. 1899. držali su u Omišlu oci Isusovci: Bon tempo i Gattin sv. poslanja. Onda su ustanovili i Djevojačko Društvo, u koje se odmah upisalo preko sto djevojaka. Ostavljeni su i pravili, tiskana u posebnu knjižicu (Krk 1907.) Pravila kažu dužnosti upisanih, od kojih je najglavnija mjesечna naknadna sv. pričest. Djevojke se razvrstale u četiri čete koje se pričešćuju u mlađi petak, kad se za članice pjeva sv. misa.

Prva skrb Društva bila je, da si nabavi sliku Presv. Srca Isusova. I nabavile ju odmah 20. prosinca 1899. u o. Celsa, kapucina na Rijeci za K 52. — te ju postavile na oltar Sv. Antuna Opata. Dobavile su zatim zastavu za K 297.5. Bilo to dne 9. srpnja 1900.; a kako je društvo lijepo napredovalo sabiranjem milodara dobavio je i kip Presv. Srca Isusova dne 8. srpnja 1905. Izradio ga je kipar iz Rudolfova (Novo Mjesto) Franc Ciber za K 130. U lipnju iste godine nabavismo i kip Gospe Lurdske na oltar Bezgrj. Zaščeta i to po savjetu Presvij. i spodina biskupa prigodom njegova pohoda. Kako je društvo u svakom pogledu napredovalo, dobavio se je napokon novi oltar Presv. Srca Isusova. Kako je došlo do toga, opstoji kratka crtica u arkviju župskog ureda pod brojem 355, god. 1911. Oltar je izradio Skara u St. Ulrich — Grödenu, Tirol, a djevojačko dr. štvo je prineslo 1000 kruna. Osim toga doprinieslo je društvo ovečih iznosa i u druge dobrotvorne svrhe: crkvi Sv. Duha podijelilo je god. 1910. K 270, župnoj crkvi prigodom popravka darovalo je g. 1913., u više navrata ukupno K 630. Nadalje Društvo darovalo ormara za

pohranu rublja i posuda (g. 1912. K 78), i t. d. Novi oltar blagoslovio je župnik 7./8. 1910., te ga je onaj dan predao brizi i skribi djevojačkog društva. Zato odonda opiskrbljuje samo društvo oltar Srca Isusova vaskom, rubljem i cvijećem, a tako i onaj Neoskrvrajenog Začeća ili Gospe Lurdske, te se skribi za njihovu snagu.

Kako pak gosp. biskupu Mahniću leži na srcu napredak Društva, to on pošalje kad i kad, kojega svećenika, da društvo pohodi, da ne bi palo u nehaj, već da ga osvježi i pobudi na rad i na ovršavanje njegovih dužnosti.

Tako je dne 20. srpnja 1910. pohodio društvo Isusovac o. Vinko Michieli, te da djevojkama lijepih i korisnih uputa, kako da vrše svoje dužnosti, te se vježbaju u raznim krepostima. Isto je tako posjetio društvo malobračanin o. L. Medić 15. listopada 1911. Napokon je dne 28. i 29. rujna 1914. došao k nama opet Vel. o. Michieli da ustroji "Vojsku Srca Isusova" pa je tom prilikom upisao i u Djevojačko društvo dosta novih članica. Vratio se opet 25. listopada iste godine, da organizaciju konačno provede. Tada dobismo i nova pravila, koja će ostati izvješena u okviru kod oltara Srca Isusova, društvo broj sada preko 170 članica, koje se pričeštuju i put na mjesec. Malo koja članica izostane, ali po mogućnosti gleda da nadoknadi drugi mjesec. Sv. pričest primaju s nakazim, da se iskorjeni psovka i kletva u našem narodu, kako nam više puta stavlja na srce naš veleč. gospodin župnik, da nadoknadi Presv. Srcu uvrede, zadane mu psovkom i kletvom. U cijeloj župi primamo 82 "Glasnika Srca Isusova" te nastojimo, da se kroz mjesec pročita kod kuće; kad malo zakašne odmah neke pitaju, da zašto nije još Glasnika. Silku Presv. Srca ima skoro svaka kuća, a članice imaju sve bez iznimke. Ceduljicu, na kojoj je napisana molitva proti psovki nemamo, zato vas molim, da nam ih pošaljete 200 komada.

Prya glavarica bila je Tomica Brehler Emanuelova, kašnje udata Kraljić do 10./11. 1900.

Druga Mare Feretić Matova, udata Albaneže do 21./1. 1903.

Treća Kate Feretić, Matova, udata Pavačić do 27./11. 1907.

Cetvrti Mare Fabijanić, Nikova udata Brubnjak do 7./1. 1917.

Peta Mare Kraljić, Branova, koja je i danas.

Revniteljice jesu ove:

Luce Kraljić, pok. Mika, Mare Lesica Stipova, Mare Kumbatović Antonova, Ante Fugošić Petrova.

Evo sam Vam odgovorila po svojoj slabosti na Vaša pitanja. Pozdravljava Vas sve naše članice sestrinskom ljubavlju, ostajmo Vaše sestre

Mare Kraljić, glavarica.

Jele Antončić, tajnica.

Osekovo. Glavarica M. Handak javlja, da su mjeseca kolovoza primile članice Djev. društva 125 sv. pričesti, a Podmladak Vojske S. L. 63. Preminula im je jedna dobra članica. Molim, da se za njenu dušu mole sestre iz Saveza.

Savez Djevojačkih društava primio je ove dopise:

Poljanica. Glavarica Djev. Društva Jagiš Šoštarić javlja, da su članice u mjesecu srpnju primile 141 svetih pričesti.

Sela. Glavarica Djev. Društva Katica Galinić javlja se Savezu: Prigodom posjeta vel. oca Michielia D. I. sabrasno se i primisno nas 77 članica sv. pričest u nakantu, da se iskorjeni psovka.

Iz Rijeke primamo: Naše je društvo u mjesecu srpnju prikazalo 201 sv. pričesti.

Sešta, kraj Siska. — U mjesecu kolovozu primiše članice Djer. društva 53 sv. pričesti. Osim članica pristupaju marljivo k stolu Gospodnjem i tri djevojčice. Glavarica, Kata Galinić želi, dok odpočme školska godina, složiti "Podmladak Djevojačkog društva". Umrla je jedna članica. Pokojnu sestru preporuča u molitve sestra u Savezu. Kad nam je ove godine pohodio v. o. Michieli sabrasno se i primisno, nas 77 sv. pričest za iskorjenuće psovke.

Iz Stare Bistre odgovara Savezu, glavarica Djev. Društva, Marica Frančeković na stavljenе upitne točke u okružnici: Društvo je osnovano po veleč. gg. Josipu Lipovščaku, župniku i Franju Oršuliću, kapelani god. 1916. Glavarica upravlja Društvom u Bistri i u 6 filialnih sela sa 12 revniteljica. Primaju sv. pričesti i običaju revno vršiti dužnosti.

Sv. Nedjelja. Članice Djev. Društva, njih 100, primiše u kolovozu 123 svete pričesti, a članice Apostolstva molitve 45 — njih — primilo je 39 sv. pričesti.

Voća Donja. — Osnutak „Vojske“ i „Podmlatka“. Osnovasmo uz pomoć Božju „Vojsku Srca Isusova“ i „Podmladak“. Išlo je to dosta teško. Premda smo im dosta govorili i par im puta prikazali rugobu i kazan kletve kao i način, kako će je ostaviti, bio je ipak vrlo slab — tako rekavši nikakav — odziv, dok nijesam držao o tom četiri propovijedi po redu prigodom Duhovskih blagdana. Iza toga im je govorio i g. župnik, i onda su se počelijavljati. Bilo je tu dosta ruganja, ismješivanja, pače i odgovaranja sa strane nekih, koji si umišljaju, da su svu mudrost usisali; no ipak uz pomoć presv. Srca uspijesmo. Nije broj velik — tek 62 u „Vojsci“ i 56 u „Podmlatku“ — ali se u tih vidi dobra volja. Stariji se ne daju u „Vojsku“, jer ih je kletva tako zarazila, te je jedan pače rekao, kad ne bi kleo, mislili bi ljudi, da se on koga boji! Upisali su se većinom mladi — od 17 do 25 godina. U najvećem filijalu, Voći Gornjoj, upisali su se na poticaj jednoga odvažnoga u jednom kraju sela svi mlađi — a baš ih tu začudo još imade — osim jednoga. — Dne 29. srpnja otvorismo oba društva uz prigodnu propovijed i posvetu Presv. Srcu.

Izabrali smo i poglavarstvo: predsjednik Martin Kralj, podpredsjednik Stjepan Kukec, oba iz Voće Gornje; odbornici: Ivan Horvatić iz Rijeke, Tomo Skok iz Voće Gornje, August Ernečić iz Slivarskoga i Mato Vinceković iz Voće Donje. Barjaktara zasad nemamo, jer se do valjana barjaka ne može doći. — „Podmladak“ se konstituirao ovako: predsjednik Josip Pajtak iz Plitvice, odbornici: Marko Šobak iz Voće Donje i Stjepan Jakopanec Franjin iz Rijeke. Za „Podmladak“ smo dobili znakove iz Zagreba, a za „Vojsku“ dadosmo načinili sami — medaljica Presv. Srca na hrvatskoj trobojnjici.

Dosad su „Vojska“ i „Podmladak“ istupili na dan klečanja, 6. kolovoza. Lijepo su se ponijeli i klečali točno u određeni sat. „Podmladak“ se ispovijeda i pričešće svaki mjesec — neki češće — a za „Vojsku“ smo na posljednjoj sjednici odbora zaključili s r. ispovijed svaki drugi mjesec. Odbor je izjavio, da se nijedan član ne će tome protiviti.

Nadamo se, da će „Vojska“, a ne pose „Podmladak“ — ta vrlo je revan — biti kvasac, što će s vremenom uz pomoć Presv. Srca preobraziti župu, a napose mlađice, koji u ovo ratno doba moraju da posebno leže na srcu svakom dušobrižniku.

A. Novak, kapelan.

Vojni Križ. Mjeseca kolovoza primiše sv. pričest 44 članice. — Uz milost Božju, žele budućega mjeseca u većem broju pristupiti k Stolu Gospodnjem. — Glavarica Anka Božićević.

Katekizam o čestoj pričesti za velike i za male.

(Svršava se.)

Nekoliko običnijih progovora i odgovora.

1. *Toga nije bilo u našem kraju.*

Možda; ali pravi vjernik drži se onoga, što mu govori Crkva, a ne običaj u jednom neznatnom kraju.

2. *Što je odviše, nije ni s medom slotko.*

To može vrijediti za običnu tjelesnu hranu; ali sveta je pričest hrana duša naših, te nam je to slada, što ju češće primamo. Pokušaj, pa ćeš se brzo uvjeriti.

3. *Sveta pričest je velika stvar; nije dakle u redu, da ju primam svaki dan, a tako sam slab.*

Baš zato, što si tako slab, treba da je primaš svaki dan, e da postaneš jak i krepak. U ostalom, kad se Gospodin ne žaca doći k tebi, zar da se ti žacaš pristupi k njemu? Ili zar da ne vjerujemo Crkvi, koja kaže, da nas svagdanje slaboće naše nipošto ne smiju odvratiti od česte pričesti?

4. Eto, ovaj ili onaj pričešće se često; pa što je bolji sada, nego što je bio prije?

Ne sudi nikoga, da ne budeš sam odsuđen! Napredak u duhovnom životu ne mjeri se metrom niti važe utegom. A tko zna, što bi bilo i od tebe i od njega, da se ne pričešćujete često!

5. Pokušao sam neko vrijeme i ja, pa sam ostao onaj stari.

Možda; ali onda si tomu ti sam kriv, a ne sveta pričest. A možda se i sam ljuto varaš; jer i to je veliki napredak, da nijesi postao gori te ako si se pomoći često pričesti sačuvao od mnogo grijeha, u koje bi možda pao, da se nijesi pričešćao.

6. Čovjek se nauči s vremenom; pa je pogibelj, da mu pričest prljede u običaj.

Od te će se pogibelji čovjek lako sačuvati, ako svaki put od svoje strane čini, što može: to jest, ako se svaki put za pričest dolično pripravi i poslije pričesti dolično zahvali, kako to najbolje znade i vanjske mu prilike dopuštaju.

7. Pogibelj je, da sasvim ohladim i postanem beščutnim.

Ništa zato; ni kruh nam ne ide svaki dan jednako u tek, a zar je zato manje hraniv? Ljuto se vara onaj, koji misli, da se prava pobožnost sastoji u časovitom blaženom čuvstvu ili u suzama. Ono je naprotiv prava pobožnost, koja potječe od ozbiljne i iskrene volje, makar pri tom srce bilo hladno i tvrdo kao kamen, suho kao drvo. — „*Tko će gladovati zato, što nema — meda?!*“ (Sv. Ignacije).

8. Neman vremena, da svaki dan idem u crkvu.

Cuj ovu: Jedna odlična gospoda marljivo prisustvovala misijama godine 1914. u Zagrebu, te se na koncu iza više godina opet pobožno isповjedila i pričestila. Poslije reče: „Čudnovato, prije nijesam imala vremena niti nedjeljom u Crkvu, a sada imam svaki dan!“ — Da nije tako i k'd tebe? Možda i ti gubiš dragocijeno vrijeme na kojekakvu šeprtlijanju? A da malo ranije ustaneš i svoje poslove malo bolje urediš, imao bi vremena na pretek.

9. Imam veliku družinu kod kuće, i sitnu djecu, brojnu živad domaću marvu, koju valja na vrijeme poslužiti.

Ako bi doista radi svagdanje pričesti ovi tvoji zvanični poslovi trpjeli, onda je uistinu bolje, da se pričestis̄ samo onda, kada ti to tvoji poslovi dopuste; na primjer svake nedjelje i blagdane, kada te laglje može netko kod kuće zamijeniti. U takvom slučaju dobro bi bilo, kad bi se sva družina tako složila i dogovorila, da barem po jedno čeljade iz njihove kuće pristupi svaki dan k svetoj pričesti moleći blagoslov za sve. U tu svrhu mogli bi se zgodno razdijeliti, da svatko imade svoj stalni dan. A kad ne mogu odrasli, valja poslati barem djecu i starce, koji i tako nijesu ni za kaki teži tjesni posao.

10. Mene je strah ići na pričest bez ispovijedi.

Pitaj svoga isповjednika za savjet; pa što ti on rekne, ono čini na njegovu dušu i odgovornost. I onda, ako koji dan s razlogom ili bez razloga propustiš pričest, nastavi pričešćati se bez svakoga straha da le, i to bez ispovijedi, ako nemaš sigurnoga smrtnoga grijeha na duši.

11. Opazio sam, da baš na dan svete pričesti imam najviše napasti.

Veseli se tomu! To je vrlo dobar znak. To znači, da te se sada davo najviše boji, i da ti ne m' ž ništa. Uzdaj se u Gospodina:

a sotonske napasti jednostavno prezri, kao da se tebe i ne tiču. Pas na lancu ne može ugristi, ako mu se ne približiš; tako i davoč može bjesniti, koliko hoće, ali ti ne može nimalo naškoditi, ako sam ne pistanje na njegovu napast. Kad je Gospodin s tobom, tko da je proti tebi?

12. Onda bih morao uvijek biti ozbiljan i neveseo.

Ljuto se varas! Zar može tko biti veseliji, nego kada ovakvoga Gosta na stan primi? Tko je s Bogom u neprijateljstvu, taj neka plače i jadikuje; a tko Boga iskreno ljubi, i svaki ga dan u srce svoje prima, taj se od srca rajuje i veseli. Sveta je pričest g o zba, a ne karmine! Sjeti se samo Zakeja!

13. To je više za žene, a ne za ozbiljne muževe.

Oho! Je li to rekao Gospodin Isus? Ili te je tako učila Crkva? Ili misliš, da si ti pametniji od Boga i od Crkve njegove? Gle, kako je lakounna bila ta riječ! Ne ponovi je nikada više! Svatko treba da se brine za svoju dušu, i muško i žensko, i veliko i malo, i učeno i priprosto.

14. Teško je početi pod staru glavu, kad se nije tako činilo to-like godine.

Svaki je početak više manje težak; ali ozbiljan čovjek i gleda na poteškoće, već na to, da li mu je nešto korisno, a možda u kojem slučaju donekle i potrebno, pa prema tomu radi.

15. Zar da me zovu pobožnjakovićem?

Tako dakle, z e č e, a ne č o-vječ e! Zar nije baš taj nesretni obzir ljudski ozbiljnoga i samostal-noga čovjeka nedostojan? Koliko se puta radi njega nad drugim zgražamo i drugom zamjeramo zar: i sami da u istu pogrešku upadnemo? Nikada i podnipošto!

16. Već ne znam, što bih rekao, kako li bih se dalje ispričavao.

Hvala Bogu! To je znak, da nemaš nijednoga opravdanoga razloga, već da ti još samo manjka d bra volja. A proti tomu je najbolji lijek: odlučnost, uzdanje u Božju dobrotu i poslušnost prema svetoj Crkvi. Stjepan Babunović, D. I.

Evo Jaganjac Božji!

„Savez Podmlatka Vojske Srca Isusova“

nalszi se odstle — ne u nadbiskupskom orfanotrofiju u Zagrebu — već u Palmotićevoj ulici broj 33., kamo neka se upravljaju sva pisma i svi izvještaji. Tu se dobivaju i potrebite tiskanice i znakovi za Podmlatke.

Misija u Crkveni.

L sporazumu s duhovnom oblašću i odlikovan posebnim pismom Nj. Preuzvišenosti g. Nadbiskupa, odlučio je župnik i dekan Stjepan Mrakužić, da dogovorno s oo. Isusovima u Zagrebu obavi u svojoj župi misije od 2. do 9. rujna ove godine.

Dne 2. rujna o podnevnoj misiji pročita župnik narodu Nadbisku povo pismo, predstavi mu oce misionare, predade im križ i štolu i zavove Duha Svetoga. Propovijedi će se držati u 7 sati u jutro i u 6, poslije također u 7 sati uvečer. Ali gle, navečer ne bijaše crkva tako puna, kako se je dobiti pastir nuda. Sutradan ujutro regbi još manje tako da je župnik bio u ne maloj brizi. »Grjehota je,« veli, »što ne slušaju takvih propovijedi!«

Međutim misionari okupili oko sebe školsku djecu iz župe i iz filijala. Rastumačili joj pravila i dužnosti Podmlatka Vojske Srca Isusova i Podmlatka Djevojačkog društva te uveli oboje. Podučile djecu, kako da se vlasta u crkvi, cestito kod sv. pričesti, razdijeli znakove i tiskalice. To se narodu veoma svidjelo. Još se djeci proporučilo, da se svaki dan ovih misija pobožno pričešćeju, e da bi misije donijele željeni plod. I djeca dolazila marljivo, vla. ala se uzorno, što je to veće poхval vrijedno, što su bili veliki školski praznici, kad je inače teško djecu skupiti. Vodstvo društava preuzeo kapelan Leonardo Žunić.

U utorak dveze se o. Mchieli s kapelanom u neke filijale, da narod oduševe. I doša, poslije podne evo ti dvije procesije naroda iz dva filijala na večernju propovijed. Kad to čula druga sela, ne će ni ona zaostati, i tako je odsele narod iz svih filijala danomice dolazio pod križem i crkvenim barjacima uz pjevanje obožnih pjesama na propovijedi. U utorak na večer protumačila se djevojka ma pravila Djevojačkog društva i osnovalo društvo. Sve se prisutne djevojke odmah upisale. Jedan će muškarac na to: »Kako će krasno djevoljati to društvo! A šta će oci misionari tražiti od nas muškaraca?« Drugi će također primijetiti: »Znam ja, što su ta društva; čitam ja to u Glasniku.«

Nijesu muškarci dugo čekali. U srijedu crkva puna, da svejeti i breći. Govor bio o psovci i o sredstvima proti njoj: najljepša prilika, da se osnuje Vojska Srca Isusova proti psovci. Misle neki, da je to društvo doista samo proti psovci, i prema tomu, da je slaba korist o njega po duhovni preporod župe. Varaju se, jer ne poznaju toga društva, kako treba. Iskorjenuće psovke glavna je doduše svrha, ali nipošto jedina. Preko Vojske dade se s vremenom odstraniti svako javno zlo u župi dade se lijepo preporoditi obiteljski život, podignuti javni moral, ispuniti crkva nedjeljom i blagdanom pobožnim vjernicima, podati vanjski sjaj i uzoran red crkvenim svećanstvima, i t. d. Upisali se svi muškarci, koji su bili u crkvi, pače i jedan zarobljenik prijavio se, koji ipak nije mogao biti primljen, jer nije bio naše vjere.

Ni momci ne će da zaostanu za drugima. I njima su se istoga dana protumačila pravila Vojske Srca Isusova te ih se upozorilo, kako u tom društvu mogu slobodno osnovati pjevački zbor i držati poučna i zabavna posjete, što će im uvelike podići ugled i sačuvati ih od mnogoga zla. Veseljeći se u Gospodu i pjevajući lijepi i rodo ljubne pjesme, iskorjenit će svaku nepristojnu pjesmu, riječ i šalu, zavoljet će i pravu kršćansku bogoljubnost, radije će vršiti svoje kršćanske dužnosti i čuvati se pogubnog drugovanja i besposlice. I momci se u potpunom broju odazvali. Odabralo se odmah i njima predsjednik, kao što su i muževi dobili svoga.

U četvrtak protumačila se ženama pravila Revniteljică Srca Isusova i pozvale sve žene u dobi do 60 godine, da se napišu u društvo. Svrha je toga društva, da njeguju iskreno štovanje Presv. Srca Isusova u svojoj obitelji. Pomoću toga društva dide se medu ženskim svijetom sve polučiti. Tako je na prijer u ovom kraju zavladalo veliko zlo, koje nažalost nije nipošto osamljeno, da narod uslijed neplodnosti brkova silno propada i izumire. Tu mogu pomoći samo one, koje su zlu najviše i krive, a to su žene. Propovijed je o tom predmetu veoma djelovala te je opravdane nade, da će se pomoći Društva revniteljica i ovome zlu doskečiti u ovoj župi.

Zaključak misije u nedjelja bijaše pravo slavlje Bož. Srca Isusova. Djevojačko društvo dobilo vec svoj barjak, napravilo veliko srce od metra, iskićeno samim cvijetom i sa zlatnim natpisom: »Djevojačko društvo Bož. Srca Isusova u Cirkveni 1917.« K tomu prirediše još jedno veliko srce, što s nosilo pred kipom Srca Isusova, četiri ogromne k-te cvijete, dva vjenčana od 4 m, što ih nosilo 6 djev. jaka pokraj kipa, Šam kip noša i momci. I svrstala se procesija, duga dva kilometra, do prostrane ledine, gdje se je obavio svečani završetak svetih misija. Tu je nepregledni narod oduševljeno i svećano obećao, da će se ostaviti svojih običajih manja i s temelja popraviti dojakošnji život. Jamstvo, da će riječ i održati, jesu sva novoosnovana društva. Napovratku pjevalo se »Tebe Boga hvalimo,« i dao u crkvi blageslov sa presv. Otajstvom.

U Vojsku se upisalo 131, u društvo revniteljica 200, u Djevojačko društvo 150 osoba, a u oba Podmlatka sva školska mladež, koja je pripuštena k sv. priest.

Zahvalnice.

Ivaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, dače se ne može uvesti. — Svoje obećanje udovoljava svakko, ako zahvalnicu, u red s lištu pošalje, makar je ono i ne oginilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a drugovoj molidari uporebjavaju se za raširenje Glasnika.

Pridigao se mali „Lazar.“

Hrvatska. — Ostala sam s djetetom od šest godina sama kod kuće, kako mi je muž otisao na vojsku. Međutim mi dijete oboli na nekakvoj velikoj bolesti i dopadne svakojakih rana, da je bilo živi Lazar. Lječnici nijesu znali, što bi s njime počeli. Tad ja počem devetnicu u čast Srcu Isusovu. Uzmem svaki dan moliti 9 Očeša i 9 Država Marija. I deveti dan moje dijete prohoda bez štake. Stalno se ufam, da će ga Božansko Srce do kraja izlijediti, a ja uza svu bijedu šaljem obećanju 10 kruna Svetištu Srca Isusova, zahvaljujuće se istomu Presv. Srcu iz sve duše za tako očitu i brzu pomoć.

Spasena ruka.

Slavonija. — Otkako mi je brat otisao na vojsku nijesmo prestali mi kod kuće moliti se za njega. I eto, već u prvoj vatri pogodi ga kugla baš u pravcu na srce; ali mu se osklizne o remen i padne na zemlju, a on osta

neozlijeden. Ne treba ni spominjati, da je zazivao puno Majku Božiju Bistričku. Poslije je bio u bitki na Črnom vrhu. I tu je napokon bio teško ranjen u ruku, koja mu je na četiri mjesta bila prostrijeljena i sva smrskana tako, da je visjela samo na koži i živcima. Dugo nijesmo dobili od njega glasa; a kad smo se obratili sv. Antunu, dobijemo vijest, da je „lako“ ranjen. Ja odmah prvim vlastom k njemu. Imam šta da vidim. Lječnici hoće, da mu ruku odrežu, jer da joj nema spasa; a brat govorase: „Radije glavu nego ruku! Sto ču bez ruke?“ Ja odem u bolničku kapelu i preporučim ga živo Majci Božjoj i Presv. Srcu Isusovu. I doista, on je prebolio, ruka mu posvema zarasla, i sada su već tri godine, kako s tom istom rukom radi, kao i prije. Hvala i slava stoga Presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Antunu.

Prst Božji.

Bojna pošta. — U desetoj Sočanskoj bitki ljuto je postradala moja

kumpanija. Ja ipak s milošću Božjom ostao živ i zdrav; pače uspjelo mi spasiti i našeg zapovjednika, da ne bude zarobljen, radi čega su me i odlikovali.

Ali evo i jednog žalosnog slučaja iz jedanaeste Sočanske bitke! Dva se moja druga stala kartati. Pri tom uzeли psovati, da čovjek nije mogao slušati, što su sve svojim poganiom ustima rigali. Drugi se opet ripli pa i druge zaveli, te i oni u pitanstvu udri psuji, da ti se koža ježi. I dok se oni najviše junace i najružnije psuju, doleti iznenada neprijateljska granata, preleti preko mene tri metra dalje i pogodi upravo onaj jarak, u kom su ležali ti psovaci: igrači i pijanci. Petnaest momaka ostade na mjestu mrtvih. Da bi ma samo pisnuli! Neka se tješi, tko hoće slučajem; ja sam uvjeren, da Bog vidi i daleko od fronte, i da pamti sve, što ljudi rade i govore te svakom plaća po njegovim zaslugama.

Zahvala zarobljenika.

Francuska. — Evo su sada već tri godine, kako se nalazim u zarobljeništvu. Otkako sam pošao u rat, preporučio sam se Srcu Isusovu, Mariji i Josipu, da mi budu u pomoći i da me uzdrže živa i zdrava. I eto, hvala im i slava, ja sam uža sve pretrpljene nevolje živ i zdrav. Bio sam i ranjen, ali sam ozdravio da me sada rane ništa ne smeta. U Srbiji sam sačuvan od tifusa i od drugih zaraznih bolesti, kojima su mnogi naši podlegli. Za vrijeme putovanja kroz Makedoniju i Albaniju polovica je naše braće i opet platila glavom što od gleda što od nevremena i svakojakih drugih nepogoda, a ja i tu sretno ostao na životu. Ukrcaли nas u ludu, da nas prevezu u Italiju. Tu zavladala strašna kuga tako, da su svaki dan na stotine mrtvaca bacali u more: ja i tu ostao s milošću Božjom živ i zdrav. U Italiji smo bili pet mjeseci. I tude je mnogo naše braće ostalo, da se više ne vratre, a ja i odatle iznio živu glavu. Sad je evo već 14 mjeseci, kako se nalazimo u francuskoj. Dne 23. veljače oslobodilo me Presv. Srce od nagle i nepriravne smrti. Sedam mješeci nijesam nikako mogao da od kuće dobijem novaca, a dobio sam molitvenik sv. Josipa, iz koga sam se molio, i gle upravo iza svršene kratke trodnevnicice dobijem od kuće jedne novce, a tri dana iza toga i druge. I uvijek sam zdrav u tudem svijetu, pa se stalno nadam, da će dati Presv. Srce te se sretno jednom u domovinu vratim.

Plodovi česte pričesti.

Hrvatska. — Prije mlaaka i ne misleći puno na pobožnost počela sam

nakon nekog vremena zabrinuta za svoju dušu pristupati k čestoj i svagdašnjoj svetoj pričesti. Nije prošlo mnogo vremena, i ja sam se sasvim promjenila: Prije sam se rado srdila zbog malenkosti na sebe, na djecu i na susjede, a sada hvala svetoj pričesti imam mnogo mirnije i blaže srce. Prije sam drugome rado zlo željela; osobito, ako mi je kakovo zlo nario, ali sada hvala Isusu u oltarskom Sakramenu ne želim ni svojem najvećem neprijatelju nikakva zla, već samo dobro. Dao dragi Bog, da bi i drugi u našoj župi doskora počeli pristupati često i svaki dan k dragomu Isusu, da okušaju veliku sreću i korist od nebeske gozbe.

Iza 10 godina opet primio svete sakramente.

Hrvatska. — Moj se otac nije već deset godina ispojedio. Mene je to boljelo. Ja sam ga prigodice podsjećivala na tu kršćansku dužnost; no do sadivati mu nijesam se usudila. Ali sam zato to topilje svoga oca Presv. Srcu Isusovu u molitvam preporučivala; više puta na godinu devetnice u tu svrhu obavljala, da mu Bog udijeli svoju milost skrušenosti i pokajanja. Presveto me je Srce milostivo uslijalo.

Bilo to 21. kolovoza, moj će otac udovac, starac posve neočekivano: „Dijete moje ja ču u K. i ti ćeš sa menom: ja bih se želio ispojediti i pričestiti.“ Rečeno i učinjeno. Moj se otac skrušeno ispojedio i pričestio. Za tu veliku milost ne ču se moći Presv. Srcu Isusovu nikada dočinio zahvaliti.

Popravila kuću.

Slavonija. — Bijasmo u velikoj pogibjeli. Kuća nam se htjela srušiti, a kod kuće nema onoga, koji bi pribavio sve što treba za gradnju. Šta ćemo sad početi mi sirote ženske? Gdje ćemo naći što treba i tko će nam pomoći? A čitamo Glasnik srca Isusova, koji svaki mjesec željno očekivamo; pa kako tamo u zahvalnicama piše, da Božansko Srce Isusovo ničijih molba ne odbija, tako i ja sa svojom obitelji počenim moliti devetnicu Presv. Srcu Isusovu i sv. Franju, da mi dode sin sa bojišta, pa da uredi taj važni posao. I obećah ako budem uslišana, da ču se javno u Glasniku zahvaliti i darovati 10 kruna za raširenje Glasnika Srca Isusova. I zaista, odmah treći dan devetnice dobi sin na bojištu dopust, i još nije bila devetnica ni svršena, evo njega kući na 20 dana. U to malo vremena on sve nabavio i kuću popravio.

Zato hvala Božanskomu Srcu Isusovu i sv. Franju; njima slava i čast u vječje!

Prva građanska kongregacija u starom Zagrebu.

G. 1622. u oči sv. Katarine, dakle dne 24. studenog nastala neka buna u gornjem gradu u Zagrebu. Uzrokom ovome nemiru bijaše nezadovoljstvo sa tri gradska vijećnika. Neki mlađi ljudi, kako bijahu vruće krvi, odluče, da će ih pogubiti. Provale u kuću prvoga, koji je već bijaše legao na počin. Čuviš Štropot ustane, sade dolje, a provalnici odmah skoče na njega. On neimajući nikakvog oruda, pograbi svoga sinčića te ga držaše poput štita pred sobom misleći, da provalnici ne će biti tako okrutni, te bi prolili krv nevinog dijeteta. Ali oni ga ipak uhvatiše, i on se sruši proboden njihovim bodežima. Pred kućom drugog vijećnika sluškinja je upravo prala rublje. Kad vide onu uzrujanu rulju, stade vikati, a gazda ne sluteći ništa dobro otvoru prozor te pozove gradsku stražu u pomoć, na što se ubojice rastrikaše te nijesu do trećega ni došli. Uslijed toga bilo je nekoliko njih osuđeno na smrt te umrješe pokorničkom smrću, pripravljeni za ovaj važni korak od oo. Isusovaca.

Ovaj žalosni dogadjaj bijaše ocima povodom, da se dogovore, kako bi se moglo građanstvu pomoći, da bolji duh zavlada među, njima. I odlučiše, da će po primjeru drugih kolegija i u Zagrebu ute-meljiti građansku kongregaciju. I odmah su izveli svoju cdluku, tako da se je već dne 2. veljače mogla ute-meljiti nova kongregacija, koja primi naslov „Očišćenja bl. Gospe.“ Prvim prefektom izabraše Josipa Khalila, građanina i trgovca, a upravu nove kongregacije preuze O. Petar Ljubić D. I., koji još iste godine posta rektorom kolegija sv. Kate.

Ova kongregacija stavila si kao osobitu zadaču: miriti uzbudene duhove i zavadenje gradane. Poznao je, da su dvije općine grada Zagreba, naime Kaptol i gornji grad (Grič) ona kao dva neprijateljska tabora stajala jedna proti drugoj, te da je češće među njima došlo do krvavog sukoba. Nova je pak građanska kongregacija gledala izravnati razmirice kod svake zgone, tje u tom svetom poslu napokon i uspjela, da su se malo po malo zaboravila stara neprijateljstva, te se nije ništa više znalo od razlike među kaptolom i gornjim gradom. To je bio velik uspjeh djelatnosti prve građanske kongregacije zagrebačke.

podloga i osnov blagostanju i procvatu zemlje. A Marijina kongregacija ide izjavno za tim, da u prvom redu u svojih članova, a onda i u drugima usavrši pravi kršćanski život; život čist i neporočan i pošten, pravu i temeljitu krepot, radinost, požrtvovnost i točno, savjesno vršenje zvaničnih dužnosti: to hoće kongregacija da postigne u kongreganista. Pa to je ujedno solidna (jaka) podloga i temelj pravom rodoljublju, to je domoljublje.

3. Za mili dom! Nepobitaim dokazima dokazuje na n povijest, kako je Marijina kongregacija eminentno patriotski djelovala na svim područjima u domovini: djelovala na polju karitativnom, na polju prosvjetnom, djelovala i na bojnom polju.

U Siciliji osobito su kongregacije Marijine pošle za tim, da iskorijene neprijateljsiva, dokinu dvoboja, unaprede uredan život obiteljski. U Granadi odluči Marijina kongregacija, koja se sastojala od odličnih građana, da će brigu voditi za bolnice, da će se startati za siromaše i pribaviti potrebiti miraz siromašnim djevojkama, koje su se htjele udati. Za kuge u Napulju nije bilo došta ljudi, koji će mrtvace pokapati. Ovaj manjak popuni Marijina kongregacija. Na otoku Terceira sastavi tamošnji zapovjednik i cijeli časnici zbor Marijinu kongregaciju. A posljedica je bila, da je doskora u cijeloj vojničkoj posadi zavladala tolika čudorednost, te bi se — kako piše Saccchini — mogli natjecati i s najbogoljubnijima gledom na moralnost i umjerenost. Osobito praktičan način da se pomogne siromasima, jest, da im se nađe zarade: Gospodska kongregacija u Kajenu u Normandiji uredi jedan »posredujući« zavod. U Havani, gdje su školske prilike bile nesredene, organizirala je Marijina kongregacija katekeze za djecu i za puk. Marijina kongregacija u Freburgu pohada nedjeljom naučnički dom, zabavlja se sa šegrtima, vježba ih u pjevanju, poučaje u stenografiji, drži im korisna predavanja. — Jedan Tilly, jedan Ivan d' Austria, jedan princ Eugen Savojski, bili su veliki kongreganisti i velike vojskovođe, puni čista rodoljublja.

Mimoilazim, koliko radi Marijina kongregacija za dobro štivo, kako ženske kongregacije dolaze u određeno vrijeme na rad i zgotavljuju odijela za djecu, mimoilazim i naše domaće primjere, jer su nam dovoljno poznati iz Glasnika (n. pr. g. 1914. »Uzor-zbornici«; ili o. g. br. 6. rad požeških zbornika za poduku analfabeta i t. d.) Na stotine i stotine sličnih crtica dalo bi se još organizati, iz kojih prosijeva patriotski rad Marijinih kongregacija. Međutim neka je dosta.

.Zbornici! Ljubimo bl. Dj. Mariju, ljubimo kongregaciju Marijine ljubimo milu si domovinu! Ljubimo vatreno Mariju, Kraljicu Hrvata, pa čemo to vatrenije ljubiti i milu Hrvatsku! Nemojmo napustiti uzvišenih ideja, patriotski rat zbornika — rodoljuba! Budimo uzorni kongreganisti, pa čemo biti i veliki patriote. U jednoj ruci zbornički barjak Marijin, a u drugoj hrvatski barjak; radimo kao zbornici — Hrvati za mili hrvatski rod i dom, radimo zborom i tvorom, radimo požrtvovno i ustrajno!

Sadržaj: Katol. preporod Hrvata izra 241. — Za one, koji kažu da nema Boga 244. — S. I. mire i Izmirenje naše 247. — Ženska moda 249. — Kraljice mira (oj.) — Dopisi 252. — Katekizam o čestoj pričesti za velike i male 255. — Misije u Crkveni 258. — Zahvalnice 259. — Prva gradanska kongregacija u starom Zagrebu 261. — Bl. Antun Baldinuci. — Nova kongregacija 267. — Kongregacija i patriotizam 269.

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVA

Broj 12.

PROSINCA 1917.

Tečaj XXVI.

Glasnik Presv. Srca Isusova u god. 1918.

Nema radnih sila, nema surovina, što su potrebne za proizvodnju papira; k tomu velika skupoča živežnih potreboća, koja sili i slagare i tiskare, da sve više zahtijevaju: sve je to uzrokom, da su tiskarski proizvodi danas poskupili za četverostruko i peterostruko. Već nijedna tvornica papira ili naprosto ne preuzima nikakvih narudžaba ili ne pruža nikakvog jamstva, da će narudžbu izvršiti, jer nitko ne zna, kad će moći svoje obveze iskupiti. K tomu sve tvornice i tiskare traže, da im sve sav posao i materijal plati odmah gotovinom.

Na taj način prisiljeni su mnogi listovi, da ili umanje svoj objam, ili da izlaze veoma neuredno i po više brojeva najednom, a gdjekoji da svoj izlazak jednostavno obustave. A i oni, koji izlaze, štampaju se redovito na veoma lošem papiru i veoma slabim i nevaljalim bojama.

Sa svim ovim poteškoćama mora se boriti i Glasnik Presv. Srca Isusova. Njemu je u neku ruku još teže jer je pučki list, koji ne može i ne smije tražiti visoku pretplatu, a s niskom ne može izaći na kraj. Uprava Glasnika predviđala je sve te poteškoće, pa je nastojala u toliko ih ublažiti i umanjiti, što je svaki put skoro po godinu dana, a i prije, unaprijed naručivala papir. Na taj način osigurala je izlazak Glasniku i u godini 1918. Uza sve to nedostaje pretplata od 2 krune, jer je i taj papir još uvijek skupo plaćen, ako i jeftinije, nego što bi se danas plaćao. Tiskarski pak pak poslovi i ne mogu se drugačije računati, nego

prema cijenama, kakve su u ono vrijeme, kad se takav posao obavlja, dakle prema današnjim.

Tako smo prisiljani, da i ovaj put pretplatu povisimo, uvjereni, da je i to bolje, nego da tako obljudjeni i tako raširen list obustavimo. Obzirom na sveopću skupoču i na goleme izdatke uprave i otpreme i ta je povišica neznatna tako, da niti s njom ne ćemo moći izaći, ako se sadanje prilike doškora ne promijene. Povišica iznosi s a m i h 50 filira. Veću ne udarismo stoga, da ne odbijemo mnoge siromašnije pretplatnike, koji će jedva i ovu svotu moći smoći, a opet i zato, jer se pouzdano nadamo, da će se naći lijep broj prijatelja dobrog štiva, napose Glasnika, koji će nas i v e Ć i m d o b r o v o l j n i m p r i n o s o m izdašno poduprijeti, te ne zapnemo.

Pretplata dakle na Glasnik Presv. Srca Isusova iznosi u godini 1918. na cijelu godinu dvije krune i pedeset filira (K 2:50) zajedno s poštom.

Uslijed navedenih poteškoća prisiljeni smo ove godine i omot Glasnika štampati samo u pet boja, mjesto u osam, kao ove godine; premda nas i takav omot stoji puno više, nego ovaj u osam boja. Molimo stoga svekolike naše vrlo cijenjene pretplatnike, da ljubezno uvaže sve te poteškoće te svi do jednoga ostanu Glasniku i nadalje vjerni.

Ima međutim danas mnogo svijeta, koji ima novaca na milu volja, ako i oskudijeva možda u čemu drugom; a ipak Glasnika ne drži, premda bi i njemu vrlo dobro došao. Molimo stoga naše vrijedne povjerenike i povjerenice, da ponude Glasnik i takvima, koji su ih prije možda odbili, a i takvima, kojima ga do sada nijesu ni ponudili. Molimo i vrle naše pretplatnike, navlastito u takvim mjestima, gdje nema povjerenika, osobito po Dalmaciji i po Primorju, da sami preuzmu povjereništvo, te nam tako u ovo teško i skupo doba olakšaju otpremu. Pojedini primjeri laglje se gube nego cijeli svežnji, a to je neprilika i za upravu i za pretplatnike.

Da se uzmognе barem s drugim brojem ustaliti naklada, molimo svekolike povjerenike, da nam svakako još do konca ove godine prijave po mogućnosti što točniji broj svojih pretplatnika, jer će kasniji pretplatnici ostati bez prvih brojeva.

Uprava Glasnika Srca Isusova,
Zagreb, Palmotićeva ul. 33.

Cesta i svagdanja sv. pričest.

**Opća nakana molitava i dobrih djela u prosincu,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.**

Jedva je 12 godina prošlo, otkako je pokojni papa Pijo X. svečano izjavio, da je svagdanja sv. pričest slobodna svim vjernicima, koji u stanju posvećujuće milosti i dobrom nakanom pristupaju k stolu Gospodnjem. I gje, riječ je papina upravo vanredni preokret na bolje pružrokovala u euharističkoj pobožnosti širom katoličkog svijeta.

Već g. 1909. mogli su belgijski biskupi na međunarodnom euharističkom kongresu u Kölnu potvrditi, da se je broj svetih pričesti u njihovim biskupijama zadnjih godina upravo podvostručio. Po izričnoj naredbi svih njemačkih biskupa imaju se svake godine po svem njemačkom carstvu zbrojiti sve podijeljene sv. pričesti. I premda su baš njemački katolici s početka velikim dijelom dosta hladno i nepovoljno primili odluke rimske o svagdanjoj sv. pričesti djece, ipak se osobito pod uplivom strašnog svjetskog rata i u onim krajevima led toliko razbio i rastopio, te je O. Kruse D. I. u statistici „crkvenog priručnika za katoličku Njemačku“ za g. 1915. izračunao u svim biskupijama njemačkog carstva 234 milijuna i 758.673 sv. pričesti kod 24 milijuna i 115.032 katolika. Uračunavši dakle i malu djecu, to iznosi poprijeko po 10 godišnjih sv. pričesti za svakog katolika; a u istinu se ovaj popriječni broj malne podvostručuje za odrasle. U samom protestantskom Berlinu dolazi na 272.473 katolika milijun i 297.598 godišnjih pričesti; a u gotovo osve katoličkom dekanatu Paderbornu na 37.550 katoličkih žitelja dolazi preko milijun i sto tisuća godišnjih pričest; dakle poprijeko 40 do 50 na svakog odraslog katolika, ili gotovo po jedna nedjeljna pričest na sve pojedince. Po selima dakako revni su župnici postigli još i krasnijih plodova euharističke pobožnosti. U gornjo-šleskom kotaru koselskom četiri se seoska župnika dogovorile g. 1910., da će si uzajamno pomagati kod obdržavanja euharističkih trodnevnicu prema želji papinoj. Pa već iza 9 mjeseci jedan je župnik od njih kod tisuće svojih župljana brojio 64.000 sv. pričesti, drugi kod 700 vjernika 30.000 pričesti, treći kod 1000 duša preko 40.000 pričestii, a četvrti 45.000 pričesti kod 11.000 duša.

U katoličkoj Kanadi i Španjolskoj rezultati su još divniji, osobito iza montrealskog (1911) euharističkog kongresa. Kako je izjavio „Glasnik“ u kolovozu o. g., u Montrealu ima svakog prvog petka 5 do 6 tisuća sv. pričesti. U Valenciji pak (Spanjolska) samo u jednoj crkvi pričestile su se u svibnju 1915. 42 hiljade vjernika, a u lipnju 47 hiljada; u Bilbau pak za vrijeme jedne devetnice u jednoj crkvi 22 hiljade duša.

I u našoj monarkiji hvala Bogu euharistički se je pokret osobito iza bečkog kongresa (1912.) u mnogim krajevima krasno razvio. Jedino središte Srca Isusova u Zagrebu brojilo je 1915. 100 hiljada, a g. 1916. 134 hiljade svetih pričesti. Pa i u svim drugim crkvama

zagrebačkim znatno se zadnjih godina u nnožio broj go lišnjih pričesti. U Beču i na obične radne dane broje u nekim crkvama, n. pr. u crkvi Kanizijevoj, po više stotina svagdanjih pričesnikâ. I što je osobito utješno, česta i svagdanja pričest udomila se na samom čarskom i kraljevskom dvoru, gdje Njihova Veličansiva kralj i kraljica svima prednjače najljepšim primjerom.

Nu kolikogod nas veselio dosadanji procvat i napredak česte sv. pričesti, ne možemo se na žalost ni najmanje dičiti time, kao da sa odluke papine o čestoj i svagdanjoj pričesti kod nas već svuda točno provedene, ili kao da se je općenito u ovom pogledu radilo, što se moglo raditi. Koliko ima kod nas i gradskih i seoskih župa, u kojima mnogi vjernici nijesu još ni čuli za onaj očinski ponovni poziv Pija X. na što češću sv. pričest, a kamo li, da vi se revno odazvali želji papinoj i Kristovoj! A drugi, koji su čuli za očinske opomene papine, većim dijelom kao da više vjeruju svojim čudnim predrasudama i bogumrskom svijetu, nego li riječi namjesnika Kristova. Dručije ne bi bilo moguće, da vazda novih izlika traže, kako bi se oteli ovoj gozbi nebeskoj.

Još mi se je nedavno reklo: „Isus je veoma velik Gospodin. A ja ne volim prečesto dolaziti pred veliku gospodu, jer je to veoma škakljivo.“ — No Isus nije samo najveći Gospodin, nego i najljubazniji, koji se baš zato u tajni utjelovljenja svoga i još više u oltarskom Otajstvu pod neznatnim prilikama kruha odrekao svega sjaja i izvanjskog veličanstva svoje božanske naravi, te nas ljudsko poziva k себi: „Dodatak meni svi, koji ste nevoljni i opterećeni, i ja će vas okrijepiti . . . Slast je moja prebivati s djecom ljudskom . . .“ Dapaće u priči o svadbenoj gozbi on šalje sluge svoje na putove i raskršća i strogo im nalaže: „Natjerajte sve, neka dođu gozbi mojoj, da mi se napuni kuća.“ Što više gosi gleda oko stola svog euharistijskog, to se više veseli ovaj božanski Zaručnik duša naših. Jedino ovo zahtijeva: da svaki dođe u svadbenoj haljini posvećujuće milosti, da nitko ne dođe k ovom stolu života u neispunjenoj smrtnom grijehu. A pristojnost dakako i to iziskuje, „da se pomnivo pripravimo za sv. pričest i dolično se zahvalimo iza sv. pričesti, svaki prema silima, staležu i službi svojoj,* kako veli papa Pijo X.

Ako u ovom pogledu dobru volju pokažemo, onda će nestati i onog drugog prigovora: „Ne na mi koristi od svagdanje sv. pričesti. Što se više pričešćujem, to više griješim.“ — Budimo iskreni i recimo: Zar nije već ovo preveliki dobitak duhovni, što se po čestoj i svagdanjoj sv. pričesti mnogo lakše čuvamo barem smrtnih grijeha? A što se tiče laktih grijeha, pamtimmo dobro riječi istog sv. Oca pape Pija X.: „Presta vrlo dolikuje, da oni, koji se svaki dan pričešćuju, budu prosti od laktih grijeha, barem od posve promišljenih, i od sklonos i na njih, ipak je dosta, da su bez teškoga grijeha i s odlukom, da ne će više u napredak griješiti; ako imaju u duši tu iskrenu odluku, nije moguće, da primajući svaki dan sv. pričest malo po malo ne oslobode se i laktih grijeha i sklonosti na njih.“

A vi, kršćanski roditelji, ako već sami ne možete ili ne ćete da se priučite što češćoj ili svagdanjoj sv. pričesti, barem nemojte djece svoje odvraćati od ovog Stola Gospodnjega, već čujte glas

samoga Isusa: „Pustite malene k meni, a nemojte im braniti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko.“

Ima na žalost i danas sva sila roditelja, koji kraj vruće želje djece svoje i kraj zapovijedi Kristove i papine ne daju djeci svojoj ni u 8., ni u 9., 10. i 11. godini pristupili k stolu Gospodnjem pod čudnom izlikom: „Još je ludo i nevino moje dijete; za sada ne treba svete pričesti.“ O ludosti ljudske! Nijesu li takvi roditelji kud i kamo ludi od svoje djece, kad hoće sami da budu pametniji od Krista Gospodina i od sv. Oca pape, i kada nevinost svoje djece smatraju kao zapreku za ranu i čestu sv. pričest?! Baš nevinoj djeci Isus najvoli dožititi, da po čestoj i svagdanjoj pričesti očuva čistu raju srca njihova od zvjeradi nečistih strasti i pokvarenog svijeta. Stoga i sadašnji papa Benedikt XV. napose poziva djecu na čestu i svagdanju sv. pričest, te je već 26. lipnja 1916. svečano izjavio, „kako mu ništa ne leži toliko na srcu, koliko ovo, da se odluke slavnog predčasnika njegova Pija X. o čestoj i svagdanjoj pričesti i o ranoj i čestoj pričesti djece točno i savršeno provedu.“

I. P. Bock D. I.

Propovijed za one, koji ne slušaju propovijedi.

Jedni Andrija! Čas prije čil i zdrav, dika svojih roditelja, ponos čitavog sela — sad evo leži bez života. Cijelo je selo žalilo za njim, a ne jedan uskliknuo: »Andrijo, da si ti slušao današnju propovijed!« Ali, bilo je prekasno.

Bijaše to nekako usred ljeta. Nedjelja je; sve je pohitjelo u crkvu. I naš Andrija se našao kod mise. No tek počela propovijed, Andrija se s još jednim tobožnjim prijateljem, udalji iz crkve. Ne da mu se slušati riječi Božje; dosadno mu je. Onom drugom nije se ni čuditi; ta vratio se pred kratko doba iz Amerike, a tamo se svemu, samo ne dobromu, naučio. Sjedjeli su pred crkvom i bezbržno razgovarali. A kako bijaše blagdan, odgovoriše se, da će večeras zaviriti malo i u susjedno selo. Dok su oni tako divanili, govorio je g. župnik o onim riječ ma sv. Evangelija: »Čuvajte se lažnih proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovčjem, a u nutra su vuci grabežljivi.« No Andrija ih nije čuo. Zavarale ga riječi himbenog prijatelja.

Svršila se misa; prošao dan. Na večer, kako se dogovoriše, podoše u selo N. Isprrva je bilo sve dobro i složno. No poslije, ne znam za što, za tricu jednu porječkaše se; i prijatelj Andrijin izvadi revolver te ga prvim hicem smrtno rani. Da podsudstva svon bijesu opali još dva puta, ma da je već prvi hitac poludio svoju svrhu.

Strjelovitom brzinom prosi se glas o negovoj smrti. A mnogi na tu groznu vijest nekako tajinstveno uskliknu: »Čuvajte se lažnih proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovčjem a unutra su vuci grabežljivi.« A nad čitavim krajem, i u zvuku zvona mrtvačkih, i u pridušenom plaču rastuženi roditelja, turobno i ozbiljno odjekivaše: »Čuvajte se lažnih proroka. Čuvajte se onih, koji vas odvraćaju od crkve, od riječi Božje, od vaših duhovnih pastira.«

Slavoljub S. I.

Velečasni gospodine uredniče!

Ovih dana dobio sam Glasnik Srca Isusova, i to više brojeva. Glasnici su krasni, pa ja mislim ovako: Zašto se takav list više ne širi? Zašto ne bi Glasnik držala doista svaka katolička kuća, kako su to prošle godine i svi naši biskupi zaželjeli? Ja mislim, da bi ga u svakom većem selu moglo držati barem tri do četiri stotine obitelji više, nego što ga drže.

Kad bi jedan gazda imao tri sto komada peradi, pa kad bi tu svoju perad stao ovako hraniti, da joj svaki dan samo jednu šaku zrnja kroz proraz dobaci: bi li ta njegova perad dugo živjela? Mislim, da ne bi. Dva tri komada peradi, koja su okretnija i brža, pograbila bi ono malo zrnja, a druga bi od gladi brzo pokrepala. — U Hrvatskoj ima više milijuna katoličkih duša, a samo Vama, Velečasni, i još nekolicini, dopušteno je, da im dobaeite, pa ni to ne svaki dan, već samo svaki mjesec po jednu šaku zdravoga i hranivoga zrna: zar mogu od toga živjeti toliki milijuni? Vi se doduše trsite, da tu svoju šaku što dalje i na što više mjesta ispružite, pa zato izdajete Glasnik u toliko hiljada primjeraka: ali što sve to koristi, kad peraa ne će da zabilje?

Ja mislim, da takvima, koji ne osjećaju pravoga glada za duževnom hranom, koju im pruža Glasnik, moramo mi, koji ga znamo cijeniti, pribaviti dobar tek, to jest, da im ga moramo preporučiti, pokazati, štogod iz njega proštati, na koji dobar primjer prstom uprijeti, olakšati im preplatu; jednom riječju, da moramo Glasnik širiti, koliko više možemo. Stoga dopustite, gospodine uredniče, da ja mjesto Vas pozovem sve dobre katolike, neka se preplate na ovaj naš lijepi Glasnik. Ako ih vi pozovete, kazat će, da ih zovete radi sebe, prenda da ja barem ne bih želio biti u Vašoj uredničkoj koži; meni to ne mogu prigovoriti. A neka si ni glave ne taru ispituj, či: ţko sam i što sam. Glavno je, da znadu, da je poziv pametan.

Dajte dakle, vi povjerenici i povjerenice Glasnika, vi osobito, a onda i svi drugi, koji bi mogli lako biti povjerenici i povjerenice: ponesećte nekoliko brojeva sa sobom u crkvu pred crkvu, u tvornicu, u trgovinu, u radionicu; zadite do potrebe i od kuće do kuće, pa molite i nagovarajte i ne dajte im mira, dok ne pristanu, da ih upišete kao svoje preplatnike na Glasnik. Tako će i oni, koji imadu sto i više preplatnika naći još jedamput toliko novih; a koji su imali tek koji desetak, moći će ih naći dva tri puta toliko, koliko su ih do sada imali. Svi jest, da su učinili dobro djelo, da će tolike duhom gladne nahranići za ljubav Božju, svijest, da će na taj način širiti pobožnost Presv. Srca Isusova i tako si zadužiti samo Srce Isusovo, bit će im najbolja nagrada i velika duševna utjeha.

Nemojmo samo čekati zadnji dan ove godine, već odmah s ovim brojem dajmo se na posao, da do Božića uzmognemo uredniku i upravi postati lijepu Božićnicu: dvostruki, trostruki broj svojih preplatnika.

Još ću vam jedno prišapnuti: Ako vam kažu, da nemaju novaca: ne vjerujte im lako! Bit će bez sumnje i takvih; ali velika većina svijeta ima danas novaca, kao nikad prije. Ali kao što s jelom dolazi glad i tek, tako i s novcem dolazi velika lakomnost i škrrost. Takve škrstice ne treba štedjeti. Kad izdaju silni novac za suviše š

nepotreboe i skupostvari, neka dadu i te dvije i po krune: više će im kamata donijeti, nego da su ih uložili u ne znam koju banku.

U stalnoj nadi, da ovaj poziv ne će ostati neuvažen, želi Vam, gospodine uređnici, sretan Božić i sretno mlado ljetno!

Srce Isusovo, žrtvo za grijeha!

Ivijek je bilo žrtava za grijeha. Sam pomisao na Boga i na uvrede naše, kojima Veličanstvo Božje svaki dan vrijedamo, nagoni nas, da se izmirimo s Bogom. A najprikladniji način zato jest žrtva, vanjski vidljivi dar. Tim najbolje isповijedamo i svoju grješnost i ovisnost o Bogu, i Božje neograničeno, vrhovno gospodstvo, što ima nad nama. To su najbolje izrazile žrtve paljenice u starom zavjetu.

Ali nikada dosada nije se još takva žrtva Bogu za grijeha ljudi prikazala, kao što je **Srce Isusovo**. To je žrtva u svakom pogledu najvrednija, najdivnija te zato i najdostojnija.

Što misliš, kršćanine, kako bi vanredna žrtva bila, kad bismo posjekli sve šume, što su na cijelom svijetu, i sva ta drva složili na jednu hrpu; pa kad bismo zatim poklali sve volove na svijetu i položili ih na tu ogromnu hrpu drva i zapalili, da sve te izgori na slavu Boga, da nam oprosti sve grijeha, kojima ga mi i svi narodi uvrjediše! Nije li, da bi to bila žrtva, kakve dosada još na svijetu nije bilo?

A gde, koliko nadilazi vrijednost i dostojanstvo takve žrtve jedna sv. Misa! Lako ćeš, kršćanine, razumjeti zašto. Jer se u sv. Misi prikazuje Božjem Veličanstvu Isus Krisi, Presv. Srce njegovo. A 'o na toliko nadilazi žrtvu životinja, pa bile i sve životinje ovoga svijeta, koliko nadilazi Bog sve svoje stvorove.

Sve žrtve, što su ih ljudi od Abela sve do Melkizedeka i dalje do smrti Isusove na križu Bogu doprinijeti, bile su samo slabašne slike, tipovi žrtve, što ju je Isus Bogu Ocu na križu prikazao za naše grijeha. To je jedina Bogu de stojna žrtva.

Presv. Srce Isusovo je onim gorkostima, žalostima, poniženjima što ih je za nas pretrpio većma proslavilo Boga, nego što su ga sve žrtve proslavile od početka svijeta;

Najdublji je razlog, zašto je Presv. Srce najdostojnija žrtva između svih žrtava, leži u tom, što je Presv. Srce Isusovo pravo

Slava Bogu na visini!

Božje Srce. Zato je svaki kucaj toga Srca neizmjerne vrijednosti, dok su sve druge žrtve veoma ograničene, i samo im je tolika vrijednost, ukoliko pokazuju na žrtvu na križu i od nje dobivaju zasluge.

Presv. Srce Isusovo nije žrtva slikovna, tipična, kao što su sve druge žrtve prije Isusa. Ovo je žrtva prava, prototipična, najveća, jedina Boga vrijedna. Jedina, koja je uistinu zadovoljila Boga za sve uvrede, kojima ga ljudi uvrijediše, jedina žrtva neizmjerne vrijednosti.

Presv. Srce Isusovo je žrtva neprestana. Sve su druge žrtve trajale samo za časovito vrijeme, dok su bile Bogu prikazane. Al Presv. Srce Isusovo je žrtva, koja se neprestano Bogu prikazuje od časa svoga utjelovljenja.

Kad je Sin Božji u krušku prečiste Djevice primio pravu čovječju narav, u onom je času njegovo Božansko Srce započelo vukti najdivnijim čuvtvima slave, hvale, poklonstva i zadovoljštine, neizmjerne vrijednosti prema Bogu Ocu za grijehu svijeta. — Žrtva je dakle već onda započela. A da li je prestala? Nije. Za života svoga svaki je čas doprinosio Isus na tom najsvetijem žrtveniku Ocu nebeskomu najomirisniju žrtvu; a kad je na drvetu križa umro, onda je doduše žrtva dovršena, al se je Gospodin pobrinuo da se ta ista žrtva, to isto Presv. Srce, sve do konca vijeka opetuje, Bogu Ocu prikazuje u sv. Misi. Tako je Presv. Srce Isusovo postalo i do vijeka ostalo najdostojnija žrtva za rod ljudski.

Žrtva mora biti i mila, ugodna onome, komu se doprinosi. I u tom je Presv. Srce Isusovo žrtva nedosežna. To je žrtva najnevinija. Sve su druge žrtve bile manje više okaljane pred neizmernosvetim Veličanstvom Božjim. Samo je Isus mogao reći o sebi: „Tko će me od vas ukoriti za grijehu? (Iv. 8,46.)

Izak je bio duduše nevin, kad ga je otac njegov Abraham Ocu nebeskom htio prikazati; al ipak je bio u grijehu začet i rođen. Jedini je Isus Krist tako svec, da ga se ni najmanja grješka nije mogla taknuti. Zato je i tako krasan, tako mio; a njegovo Presv. Srce tako ljubezno, da ga je Otac nebeski tako zamilovao, te radi njega rado oprاشta sve opaćine i grdebe grijeha, kojima ga mi ljudi od početka svijeta uvrijedisimo.

Mornari su u staro pogansko doba običavali za vremena silnih bura na moru prikazati Bogu Ocu po koje ne-mo, maleno dijete, da ustaže srčbu Božju za sve one grijehu, zbog kojih je Bog buru poslao. Što misliš, kršćanine, koje uvrede bi to mogle biti, koje nam Bog ne bi oprostio, kad mu skrušeno i pouzdano prikažemo Presv. Srce Isusovo?!

Zato je Isus i objavio svoje Presv. Srce bl. Margariti, da nas nanovo sjeti sviju zasluga, što nam je stekao, da ublaži srdžbu Oca nebeskoga za sve uvrede i hladnoće, kojima ga vrijedamo, i da nas potakne na revnost u službi Božjoj. To je tajna Apostolstva molitve, da širi kraljevstvo Božje na zemlji, kako je to jedina zadača Spasitelja bila, zašto je na zemlju došao. Apostolstvo molitve prihvata sve nakane Srca Isusova za svoje nakane, i s ovim Srcem i po ovom Srcu moli se za spas duša. Krasno izrazuje to sv. Crkva u ovoj molitvi, kojom se moli u malom časoslovu, što je izdala i vjernicima preporučila da mole u čast Presv. Srcu.

„Pogledaj, molimo, najmilostiviji Bože, na najljubeznije Srce Sina svoga, koje ti je omiljelo; i po žalostima toga, najsjetljivijega Srca, što je za nas pretrpjelo, i vrijednim zadovoljštinama, što ih je za nas tebi dovrinjelo, umilostivljen, oprosti nam naše grijeha, zašto te prosimo; i tolikom ljubavlju Kristovom raspali naša srca, da čuvstvima istoga Bož. Srca ushićeni, zavrijedimo biti po tvom Srcu.“

Ovom krasnom molitvom uči nas sv. Crkva, kako nam treba u svim svojim potrebama prikazivati Bogu Presv. Srce kao pravu žrtvu i to najdostojniju, neprestanu i Bogu najmiliju.

Izvrstan je to način štovanja Presv. Srca. Bogu se to mili, ublažuje mu srdžbu, te zato i nama koristi.

M. Kulunčić D. I.

Je li moguće!?

Pripovijeda se, da je neki otac imao šestero djece. On ih hranio, odgajao i tako ostario. Kad su djeца pođrásala, mislio starac, da se može sada na njih nasloniti, da će ga oni dohraniti i u grob sahraniti. I tako on njima predaje sav imutak i samoga sebe, da ga hrane i oda zla brane. Dode dakle k najstarijem sinu. Bio kod njega neko vrijeme, sve dok mu se nije redio sin. Tada će sin ocu:

»Oče, vidis, da mi je dobri Bog poklonio sina, a soba mi i onako injesna. Moj mladi brat ima veću sobu, pa bi se možda mogao k njemu proseliti. — Stari uzme svoj štap i dode k mlađem sinu.

»Dragi oče,« reći će jednog dana zahvalni sin svom ocu, »ti volis prevruću sobu; a mene, dragi oče, od toga boli glava. Možda bi najzgodnije bilo, kad bi ti pošao mom mlađem bratu. On je pekar, pa je kod njega vazda vruće, te će tako biti ugodno tebi, a njemu ne će biti teško.«

Stari se poguri i odtetura k trećem sinu, svojoj diki i ponosu svom.

»Vidiš, dragi slatki oče, kako se kod mene na sve strane lupa i šropota, a to tebi smeta, da ne možeš poslijepodne malko otpočinuti i zaspasti. Nego ja mislim, da bi najbolje bilo, kad bi ti pošao k mojoj sestri, koja stanuje izvan grada. Tamo će ti osobito prijati onaj čist i svježi zrak.« — »Pa dobro, sinko! reče starina, i ode.

»Ah, dragi oče, ja sam vazda silno zabrinuta,« reće kćerka svome ocu; »ja sam jako zabrinuta, kad ti silaziš niz stepenice, koje su tako visoke, pa se svaki čas bojim, da ti se šta zla ne dogodi. Možda bi, slatki oče, bilo bolje, kad bi ti pošao k sestri Jelki, koja stanuje u prizemlju, te se tako ne bi morao penjati po tolikim stepenicama.«

Poželjno, učinjeno. Dode k svojoj srednjoj kćerci, svome zlatu. Ne htjede ona sama ništa da mu kaže, nego će po drugom natuknuti, da je njezin stan odviše vlažan i opasan, osobito za njega. U njezine sestre, koja je bila žena nekog grobara, da je izvanredno suha kuća.

Starac ode. Dode k svojoj trećoj kćerci, k šestom djetetu svom.

Jednog dana eto ti sinčića njegove dične kćerke te će bezazleno svome djedu:

»Mama kazala jučer tetki, da je za te najbolja soba u zemlji, kakvu moj otac zna napraviti. — — —

Starom puklo srce od tuge i žalosti.

Kako ti poštivaš svoje roditelje?

F. M. D. I.

„Neka se ohrabri srce twoje, i podnesi Gospoda!“ Ps. 26, 14.

Veliki se Bođ pobrinuo, da možemo u svako doba naći svjetla i utjehu u "njegovoj neprevarljivoj riječi. Tko ne vidi, da i mi danas naličujamo opsjednutome gradu Betuliji, kojem neprijatelji presjekoše svaki dovoz hrane i pila, čiji građani iscrpljeni do skrajnosti padaše u malodušnost? »Predajmo se Holofernu, jer je bolje, da makar i zarobljeni bvalimo živoga Boga, nego da pomremo; pa ako i poginemo od njegovog mača, bit će barem brzo, od ţede pak nam je svršetak dugatak.« Juditina knjiga 7, 16.

I samim vodama i starješinama gradskim klonuo duh. Nit imadaju zaufanja u Gospodina niti snage da obodore narod, Ozia, najugledniji od njih, jedva se usudio predložiti još pet dana čekanja, nebi li se u tom roku Gospodin kako smilovao. Onom dakako, koji samo na zemaljsku računa, ne će izati računi, kad se nađe pred silnim poteskoćama. Vidi nerazmjer sile, kojima raspolaže prema onima, što nasuprot stoje. S višom silom, koja bi slabijoj, ali boljoj strani, mogla pravljiti pobedu, ne računa. Takav čovjek ne ima izgleda na uspjeh, pa nužno klone.

Onaj samo ne klone ni u najtežim prilikama, koji računa s visom, s božanskom pomoću. Sigurno pak s njome računati može samo čovjek žive vieri i velikog pouzdanja. Takovu osobu imadaju Betulija u ženskoj istini pojavi, ali junačkog srca, u udovici Juditi. Mlada je obudovila i tri godine i pol vodila bogato gospodarstvo; sve to ipak uz pokoru, post i molitvu.

Kad ona doču za malodušnu odluku starješinu, pozva ih k sebi i nagovori: »Što ste to nakanili? Tko ste vi da kušate Gospodina? Govor vaš nije da izmami milosrđe, nego naprotiv da uzbudi gnjev. Vi se usudiste po svojoj glavi odrediti vrijeme i dan smilovanju Gospodnjem? Ali jer je dugotranj Gospodin, pokajmo se i za ovo te sa suzama prosimo u njega proštenje. Ponizimo pred njim duše svoje i svom smjerništu srca, služeći mu i uzdisući recimo mu, neka polag svoje volje pokaže na nama milosrđe svoje; pa kao što se smutilo srce naše zbog ohlosti neprijatelja naših, tako da se obradujemo zbog poniznosti svoje... Čekajmo u poniznosti utjehu njegovu!... Podignimo, braće, srca naša i spomenimo se, da su i oci naši bili kušani, e se pokaže, da li doista štui Boga svoga. Sjetimo se, kako je Abraham, otac naš, kušan bio i kroz mnoge teškoće uvrđen postao je prijateljem Božjim. Tako i svi, što omilješe Bogu, prodoše kao vjerni kroz mnoge teškoće. Oni pak, koji ne prihvatiše kušnje u strahu Gospodnjem, već pokazaše nestrljivost svoju i porugljivo mrmljanje proti Gospodinu, uništenu bježe od ništitelja i pogibije od zmijā. Ne mojmo se gajevititi za ovo što trpimo, nego smatrajmo, da su ovo prema grijesima našim tek neznatni udarci, kojima nasko nevaljale sluge hoće da popravi; ne držimo pak nipošto, da nam se ovo zgada za propast našu.« Judit 8, 11....

Kako je veledušno računala Judita s pomoću Gospodnjem, tako je veledušno baš po njoj Gospodin pomagao gradu i narodu.

Sve to vrijedi i danas. — —

Gospodine Isuse, primi dušu moju!

Je li Apostolstvo molitve zastarjelo?

Apitolstvo molitve, kažu neki, nije više od mode, prestaro je. Kad je koje društvo doživjelo 50 godina, a Apostolovo molitvo imade 75 — prvotni mu je zancsao; može zahvaliti dragomu Bogu i umrijeti. Ono ne govori više našim dušam; u njemu nema nikakve nove ideje, ništa što bi odgovaralo našim modernim potrebama.

U odgovoru na ovaj prigovor, osvrnut ću se samo na hrvatske zemlje.

Što je Apostolstvo molitve? Kraljestvo Srca Isusova, dobro organizovano. Moramo zahvaliti dragome Bogu, što je kod nas tako raširena pobožnost prama Bož. Srcu Isusovu. Ne samo da ne ćemo naći ni crkve ni kapele, u kojoj ne bi bio kip ili barem slika Srca Isusova, već ne ćemo naći ni prave kršćanske kuće, gdje ne bi bilo takove slike. To vrijedi navlastito za gradove i sela, gdje su se držale sv. misije. Netom počmeš govoriti narodu o Bož. Srcu Isusovu, opažaš da si pogodio najmiliju žicu hrvatskog srca. Izložiš li nakitiš u crkvi kip Srca Isusova, narod se sakuplja oko njega, nosi cvieće, dugo kleći i moli. Kako bi se žudijski narod razveselio, kad bi se njemu govorilo o Mesiji, o mesijanskim proročanstvima — a moralo se govoriti o tom u sinagogama svake sedmice — isto je tako, pače mnogo više sa našim narodom, kad mu se govari o Srcu Isusovu. Uvidjeli su misjonari ovu želu, ovu potrebu srca hrvatskog, te im je u misijam prva briga, da se što sjajnije nakiti oltar Srca Isusova, da se svaki dan pjeva koja pjesma u čast Srcu Isusovu, da sav naš moli pjevajući Zlatnu krunicu. Svaki se dan govari o Srcu Isusovu.

Kad bi se plod misija ograničio samo na popravak prošlog života, prošlih isповijedi, sigurno ne bi bio toliko utješan ni za misijonare, ni za narod, ni za župnika. Uvijek bismo počimali zidati, a zgradu ne bismo nikada dovršili. Godine 1914. govorio župnik H. misijonaru, koji je držao misiju u istoj župi god. 1908.: „Velečasni, plod misije traje 2–3 godine, a onda kao prije.“ Nije bilo sasrt a krivo. „Velečasni!“ na to će mu misijonar. Budite uvjereni, više ne će biti tako. Sada rabimo polugu jaču nego li je bila Arhimedova: *Apostolstvo molitve, kraljevstvo Srca Isusova*. Župnik ga pogledao nekako nepovjerljivo; ali se tekom vremena uvjero, da je misijonar imao pravo. O tom bi najbolje mogli govoriti sami

župnici, svjedoci oduševljenja u samim misijama, a onda i trajnoga ploda iza misija. Ako je Zagreb doživio slavlje, što se proslavilo u nedjelju iza blagdana Srca Isusova, kada u Svetište Srca Isusova dolazi brojni narod iz raznih župa, da proslavi Bož. Srce Isusovo — i to se ponavlja već treću godinu, a svake godine sve to sjajnije, — tada to nije ništa drugo nego plod vjerske ustanove, organizacije, Apostolstva molitve. Neki župnik iz hrvatskog Primorja govorio godinu dana iza misija: „U pô sata (župa bilo na okupu) imadem dupkom punu crkvu, u koji mu drugo dan hoću.“ — „Odkad su bile misije“, govorio drugi župnik, „uvijek mi je puna crkva. — „Otkad ste držali misiju“, govorio misjonaru župnik iz sisackog kotara, „meni je veoma lako kod klečanja, za pjevanje, za red za nakit u crkvi. U mojoj je župi sasma novi život.“ Tako bi mogli govoriti svi župnici, koji su imali u svojim župama misije te svoj narod svrstali u Apostolstvo molitve. To je najlakša i iskustvom dokazana najpladnija vjerska organizacija.

Uočimo Apostolstvo molitve sa raznim njegovim granama. Tu je „Vojska Srca Isusova proti psovki“ i njezin „podmlak“; „djevojačko društvo“ i njezin podmladak“; kršćanske majke pod imenom „Revniteljicâ Srca Isusova“; tu su napokon stari jednostavnî članovi Apostolstva molitve. Tu je uredena sva župa od djece do najstarijih muževa i žena.

Pomatrajmo momke i muževe, koji svako jutro jurišaju na neprijatelja, što se silno udomio u našoj zemlji: čvrstom voljom daju svoju poštenu riječ Srcu Isusovu: „Isuse moj, danas ne ču psovati!“ Kao četa, koja se vraća sa navale, razgleda, je li ko ranjeni, i odmah nastoji, da se sve popravi: tako i ova četa muževa i momaka gleda naveče, je li neprijatelj ušao u jarak; pa je li psvao: pokaje se i rekne „Bože, oprosti mi današnje psovke!“ I tjeru neprijatelja iz šanceva, u koje se bio ušuljao. Muževi su to i momci, koji će svakako nastojati da nedjeljom i blagdanom prisustvuju sv. Misi; momci su to i muževi, koji će i više puta preko godine, a navlastito Velikoga tjedna u potpunom broju pristupiti k sv. Pričestu; to je sve plod Apostolstva molitve! Pa da Apostolstvo molitve ne odgovara današnjim potrebama!

Pomatrajte djevojke, ovu kitu pobožnosti prama Srcu Isusovu, koje se najmanje jedan put na mjesec pričešćuju, da naknade uvrede, nanesene Isusu u presv. oltarskom Sakramentu, i da ga mole, te iskorjeni psovku u našem narodu; djevojke, koje se brinu za red, nakit i sjaj u crkvi, koje nastoje, da se u njihovim kućama svake nedjelje čita nešto iz Glasnika Srca Isusova, ili iz kojeg drugog nabožnog lista; djevojke, po kojima je kuća malo Svetište Srca Isusova, koje daju osobiti čar procesijama sa svojim pjevanjem, sa svojim ponašanjem, sa svojom čednošću - pobožnošću. Ne odgovora li dakle ova grana Apostolstva molitve današnjim potrebama?

Promatrajte žene, koje kao prave kršćanske majke iz pobožnosti prama Srcu Isusovu rade, paze, učvršćuju svoju djecu u pobožnosti prama Božanskom Srcu, i to ne samo molitvom nego najviše svojim radom, tražeći rad i posluh navlastito svojih kćeri, sve prama svojim pravilima. Tko će reći, da i ova grana Apostolstva ne odgovara današnjim potrebama?

Pogledajte u crkvi one populike, one ljubice — djecu, što sa znakom na prsima kleče pred oltarom, čekaju na sv. Pričest: najtoljji odraz onih Andela, koji tu djecu čuvaju, koji se skupa s njom klanjuju presv. oltarskom Sakramenu. Ova djeca ne samo da jedan put na mjesec stupaju na sv. Pričest, nego svako jutro mole: „Bože, iskorijeni psovku u našem narodu“. Neće li dragi Bog uslišati ove nevine duše? Promatraljte ove mladice u procesiji, vi ćete vidjeti nešto, što će vam razdragati srce: sva ova djeca u Božjoj milosti, sva ova djeca po pravilima svojima moraju slušati svoga oca, svoju majku, kako je Božansko Dijete, slušalo sv. Josipa i blaženu Majku svoju. Valja priznati, da i ova grančica Apostolstva molitve odgovara današnjim potrebama.

Govorio misjonaru neki dalmatski župnik: „Vi misjonari imade te nešto, što mami narod u crkvu. Kod vas je narod u crkvi zaposlen, i zato rado dolazi.“ — Tako i treba da bude. Ne idemo u crkvu, da drijemamo. Želimo li dakle, da naša vjerska društva cvatu, a mi nastojmo, da budu neprestano zaposlena. U Apostolstvu molitve svi rade, a što je glavno za poticanje dalnjeg rada: opažaju plod svoga rada. — Moglo bi se gdje gdje možda prigovoriti: Ovdje postoji Apostolstvo molitve, pa, kao da ga nema. To može biti istina, ako se tu Apostolstvo molitve sastoji u samom upisivanju, a nije razvijeno po njegovoj naravi prama potreban i prama duhu vremena. Neka se u župama razvija Apostolstvo molitve u svim navedenim svojim granama, pa ćemo imati u župi pravo kraljevstvo Srca Isusova. Iskustvo zadnjih desetaka godina pokazalo je, da su ove grane najsigurnije sredstvo za zanos i trajan plod misija, pa su se stoga svagdje uvadale. Lijepi broj ovih društava najbolji je dokaz. U našim hrvatskim zemljama imade do 150 „Vojska Srca Isusova“, preko 170 Djevojačkih društava, te lijepi broj Podmladka Vojiske Srca Isusova i Djevojačkih društava. Popunja ovaj utješni broj, broj matra „Revniteljica Srca Isusova“.

Uđimo u kuću, čiji su članovi u Apostolstvu molitve! Odmah je poznaješ po ceduljici proti psovki zataknutoj za okvir slike, što je povrh kreveta. Na cedulji je odluka prošnja i ujutro; zahvala i prošnja uvečer. Nema člana u kući, koji to ne moli. Sada zaredajmo svim kućama redom u mjestu: Nije li to divan zemaljski sklad, koji se diže prama nebu? Uđimo u takvu kuću koje zimske večeri u nedjelju: Tu se ne čitaju romani, tu se ne pjevaju kojekakve bestidne pjesme ter se ne čuje ni najmanja nečedna riječ. Cijela je kuća na okupu. Jedan član čita nešto iz Glasnika Srca Isusova, drugi domaći slušaju; o tom se kašnje raspreda govor. U nedjelju je u toj kući prava pučka konferencija o Srcu Isusovu. Iz toga mesta podimo u drugo, u kojem su se pred nekoliko godina držale sv. misije: ista stvar. Bože dragi, što je to? To je plod Apostolstva molitva, kako se uvada i razvija u misijama.

Vinko Michieli D. I.

Imate li već dva prekrasna životopisa: Sv. Franjo Ksaverski (cijena: K 330), i Život bl. Margarete M. Alakok (cijena K 2—)? Izvršno štivo za svaku kršćansku dušu. Dobivaju se u Upravi Glasnika Srca Isusova; a šalju se samo pouzećem ili za unaprijed poslani novac.

„... Zato, jer nas ljubi ...“

Svršila se svečana misa. Orgulje zamukle, a pobožni svijet hrvimice izlazi iz crkve. Samo mala skupina zaostala; promatra još krasne, bogožične jaslice. Među njima žena duboko zamisljena, kleći i moli se. Kraj nje стоји šestgodišnji Karlo i znatiželjno se penje na klupu, propinje na prste, proviruje amo tamo i prstom pokazuje. Svojim velikim crnim očima poremeće cijele jaslice. Andeli, pastiri, ovce, jezero, potočić: sve mu je novo, čudno, zanimljivo; a najzanimljivija ona čarobno rasvjetljena štatica i u njoj ono sveto Djetešće, što milo i sveto počiva na slamici u jaslicama.

Majka je svršila svoju pobožnost. Kada je bila pred crkvom, prihvati oježnu ručicu svoga sinčića.

»Dragi moj Karlo, u jaslicama leži naš drsg Isus; zato ne valja samo razgledati: moraš sklopiti ruke i pobožno se malome Isusu moliti, da te blagoslov, te budeš dobar i sretan. Je si li me razumio, Karlo? Ako ne budeš dobar, ne ćeš više nikada sa mnom u crkvu k dragom Isusu.«

To reče majka i desnicom milo pogradi degu, plavkastu kosu nevinoga djeteta.

»Hoću, mama, biću dobar... Ah, kako su lijepo jaslice! Mama, jesli ti vidila, kako je lijepa štatica?... Mama, zašto leži Isus u jaslama?...«

Majčiro je srce zarko ljubilo Spasitelja svoga. Zato sada duboko uzdahne, sabere se i ljupko pogleda mališa. Svojim pogledom je htjela prodrijeti u srce svoga Karla i ovo mlađe srce za Isusa zagrijati. Da nije bila na ulici, bila bi ga poljubila u čelo. A sada, očevidno ganuta, oježnim materinskim glasom reče:

»O dragi moj Karlo! Isus leži u jaslama zato, jer nas ljubi! Zapamti to, drago dijete!«

»Zato jer nas ljubi — — opetova mali. »Zato jer nas ljubi!« promuca još nekoliko puta, hvatajući desnom rukom krupne pahuljice snijega, što su padale. Onda na jednom mučke digne glavu, upre oči u svoju majku, koja je u ovaj čas vrućom molitvom svoje miljenje malome Isusu preporučivala. — —

Božić prošao; prošao i drugi i treći, i više njih. Mali Karlo je već 16-godišnji mladić. Kroz deset godina nije mogao zaboraviti onoga uzdaha majčina i one riječi. Još mu je često zujalo u ušima: »Isus leži u jaslama zato, jer nas ljubi!« I usta su mu i nebotice često šaptala: »Isus leži u jaslama zato, jer nas ljubi!... zato jer nas ljubi!« Kad god bi posjetio crkvu i ugledao sliku Isusovu, sastao se s majkom, nabasao na pastire, ovce ili jasle — odmah se sjetio one blažene uspomene iz djetinjstva, i srce mu je tajinstvenim glasom govorilo: »Isus leži u jaslama zato, jer nas ljubi!«

I opet je bio Božić. Karlo je klečao pred jaslicama i promatrao ih, u duši mu kad eto najednom sine novo, dosada neopćeno svijetlo srce mu obuze neko više, nebesko veselje, kakvo prije nikada nije očutio. Nepomično je klečao kao zanesen; oči je držao napola zatvorene, a u duhu se nalazio pred sv. Djetetom u betlebeškoj štatici sa prečistom Majkom i sv. Josipom. I gleda, gleda Božansko Djetešće u prostim jaslicama na slamici, i klanja mu se. U duši mu se rasplasio i rasplamio žar svete ljubavi. Usne mu nijesu više šaptače, ali duša mu je čutjela,

da »Isus leži u jaslama zato, jer nas ljubi!« Sav potresen i ražaren zaželi svom dušom uvratiti božansku ljubav ovoga Djetešca, koju je danas prvi put ovako spoznao i osjetio.

»Isuse, Bože moj, hvala Ti na ljubavi Tvojoj! Hvala Ti što si nas tako požrtvovno, tako žarko ljubio! Isuse! budi kralj moj i bud mi kralj srca moga, i daj, da Te uvijek ljubim te! Tako se tiho s nepisivom pobožnošću molio, dok mu je srce živo kucalo, lice blijedo i rumeno — raskrinkim mirom odsjevalo, sklopljene ruke i oborenog oko sve na pobožnost poticalo.

»Isuse, Bože, kralju moj! Ti si ljubio mene; i ja hoću ljubiti Tebe i — bit će Tvoj! — bila je zadnja riječ Karlova pred jaslicama!

I Karlova je riječ bila promišljena, ozbiljna i odlučna; on je doista postao i ostao Isusov! — Stupio je u red.

Plemenite duše plemenito osjećaju i velikodušno rade.

A. Jurić D. I.

NAŠI DOPISI.

Zagreb. „Novo Djevojačko društvo.“ — Dne 23. rujna ove godine primljeno je u kapelici kongregacija pokraj Svetišta Srca Isusova 37 djevojaka, zagrebačkih sluškinja u Djevojačko društvo. To je društvo osnovano samo za takve djevojke, koje dosada ne pripadaju nijednom drugom društvu, a zelite ipak i one Bogu što gorljivije služiti. Primio ih je o. Michieli D. I. ponovio im pravila, upozorio ih na važnost i korist toga društva i okitio ih društvenim znakovima.

Istom prilikom ustanovljen je i Podmladak Djevojačkog društva, te su i djevojčice primile svoje znakove i obećale vršiti dužnosti. — Kapelicu su uredile gospode iz kongregacije Navještenja Marijina, pa su kod primanja i blagoslova i pjevale pod ravnjenjem svoje učiteljica pjevanja, gospode Deželić.

Sv. Nedjelja. Olga Terstenjak, glavarica Djevojačkog Društva i revniteljica Apostolskog molitve. Koncem mjeseca rujna ima 112 članica djevojaka, a u Društu revniteljica 50 žena. U rujnu primise djevojke 125, a revniteljice 40 sv. Prćesti.

Vel. Ludina. Glavarica Ana Marušić javlja: U mjesecu kolovozu primise članice Djev. Društva 50 sv. Prćesti moleći se Božanskom Srcu Isusovu za željeni mir.

Vrtlinska. U mjesecu kolovozu sve su članice Djev. društva, njih 89, primile sv. Prćest za iskorjenuće psovke i moleći se za što skoriji trajni mir.

Glavarica Ter. Grosinić.

Vojni Križ. Glavarica Ana Božićević javlja, da su članice Djevojačkog društva razdjeljene u 4 odjela, te tako primaju svete sakramente. Koncem kolovoza primio je četvrti odio, 30 njih, sv. Prćest.

Veselje među zarobljenicima. Francuska. — Piše nam jedan naš ratni zarobljenik iz Grenobla u Francuskoj dana 9. rujna ove godine: S lijepim našim hrvatskim pozdravom pozdravljam Vas, Velečasni gospodine uredniče: Hvaljen Isus i Marija! Mogu Vam obznaniti, da veselju nije bilo kraja ni konca, među nama dvadesetoricom Hrvata, što smo zajedno u jednoj skupini zajedno s našim drugovima Nijemcima, kad sam dobio Kalendár Srca Isusova. Postala mi ga moja dobra žena. Ta znate i sami, kako je, kad čovjek u tudini tri godine ne vidi nikoga svoga i ne čuje drage svoje riječi. Ovo je prviput u ovo vrijeme, što sam dobio hrvatsku knjigu u ruke. Svi kažu, da je krasan, pa i druge vjere i druge narodnosti ne mogu, da mu se nadive. Ah, kako bih bio sretao, kad bih još koju dobru knjigu mogao dobiti! (Mi smo mu već poslali, ako ih samo dobije; op. ured.) Dok sam bio kod kuće, držao sam i Glasnik; a sada... Imam lijepih radnja za naš mili Glasnik, ako dobri Bog dadne te se sretno kući povratim.

Zahvalnice.

Ne odgadaj obećanja!

Slavonija. — Pred više godina zabolila me silno cijela lijeva strana. Tražila sam pomoći kod više lječnika, koji rekoše, da su to ulozi, te me slali u kupke. Potrošila sam mnogo novaca, a da mi ne samo ne bijaše bolje, već je bolest zahvatila i dotle zdrava uđa. Obratih se u svojoj nevolji Presvetomu Srcu devetnicom i obećam, da će se javno zahvaliti u Glasniku, isporučiti se, primiti svetu Pricest, te platiti Gregorijanske sv. mise. I odmah poslije tega, jedan jednostavni domaći lijek riješio me muka.

Ali na moju sramotu moram priznati, da sam svoje obećanje odgadala od dana na dan, dok ga nijesam posve zaboravila.

Sada nakon više godina počeše me opet jetra uznenirivati. Pazila sam strogo na lječničke upute, ali sve bavala. Već mišljah da mi Gospod šalje glasnike, da se pripravim za vječnost. I tako mi pada na um, da nijesam svoj zavjet izvršila. Odposlao novce za sv. misje i odlučim, da se zahvalim u Glasniku. I gledači! Od toga mi je dana bez ikakvog lijeka i bez pažnje na jelo posve dobro. Neka bude zato hvaljeno islavljeno Presveto Srce, koje evo i nemarnima i nevrijednim pomaže! O, da ga barem od sada mogu dostoјno hvaliti slaviti!

Ozdravila od pjegavog tifusa.

Bosna. — Oboljela sam na smrt od pjegavog tifusa, od koga, kako je poznato, jedva tko ostane živ. Opazila sam, kako i lječnici tek sažalno kimaju glavom ne imajući nikakve nade. Ne izgubih ipak pouzdanja u Presv. Srce Isusovo, nego primim svete sakramente i obećam, da će, ako ozdravim, dati 100 K. za nabavu kipa Srca Isusova u jednoj crkvi, koja ga još nema. I eto što ne moguće lječnici, moguće Bož. Srce: ja sam ljudu bolju sretno preboljela i u krilo svojih milih opet se povratila. Zato neka je hvala i slava predobrom srcu Isusovu!

Štogod zamolite ništa ne dvojeći, dobit ćete.

Hrvatska. — Godine 1915. 29. siječnja bilo je klečanje u našoj župi. Upravo sam klečala pred Presvetim olatarskim Sakramentom i molila, kad jedan čovjek kleče do mene i reče mi, da odmah idem kući, jer da će mi za koji čas poginuti krava. Ja u prvi čas sva prestrašena nijesam znala, što bih učinila: da li bih odmah poletjela kući, ili bih ostala pred svojim Spasiteljem.

Ovo drugo čuvstvo prevlada. Preporučim sebe i svoj imetak Isusu i ostarem klečati. — Kad se vratim kući, rekoše mi ljudi, zašto se već prije nije sam vratila, kad imam nesreću kod kuće. Ne kažem ništa, već podem u sobu, izmolim jednu molitvicu, da mi Gospodin pomogne. I doista za kratko vrijeme krava se digne i bude joj lakše. Zahvaljujem Isusu u Presvetom oltarskom Sakramentu na tom dobročinstvu.

Plodovi česte pričesti.

Hrvatska. — Prije mlaka i ne misleći puno na pobožnost počela sam od nekog vremena zabrinuta za svoju dušu pristupati k čestoj i svagdašnjoj pričesti. Nije prošlo mnogo vremena ija sam se sasvim promijenila. Prije sam se rado srdila zbog malenkosti na sebe, na djecu i na susjede, a sada hvala presvetoj pričesti imam mnogo mirnije i blaže srce. Prije sam drugome rado zlio željela; osobito ako mi je kakovo zlo namio, ali sada hvala Isusu u olt. Sakramentu ne želim ni svojem najvećem neprijatelju nikakva zla, već samo dobro. Dao dragi Bog, da bi i drugi u našoj župi doskora počeli pristupati često i svaki dan k dragomu Isusu, da okušaju veliku sreću i korist od nebeske gozbe.

Obratio se u vojski.

Hrvatska. — Imam sina, koji mi je od djelinstva svoga uvijek teških brigada zadavao. Molitva, misa, isporučio: to mu je sve uvijek mrsko bilo; a što dalje, bilo je gore. Jednom mi reče, da se nikad više ne će isporučiti, pa ni na smrti. Opomene nijesu koristile ništa. Nijesam drugo mogla ni znala, nego sam se u teškoj svojoj žlosti godinu za godinom za njega Bogu molila. Napokon sad u ratu dirnula ga je milost Božja: sasvim je sad drugi. — Sad se i isporučio i zamolio me, da za njega dadem misu reći; nosi kod sebe blagoslovljenu medaljicu i moli, da mu na dijetu njegovo pazimo, da ne nauči ništa zla. Hvaleći zato Presv. Srcu Isusovu iz svog srca svoga, molim ga, da ga okrije, da ustraje u dobru.

Iz zahvalnosti prema Bogu, slat će svoje najmlađe dijete još jednu godinu u školu, premda na polazak nije više obvezano. Iduci naime u školu ići će skoro svaki dan i u crkvu k sv. misi, a višeput i k sv. sakramentima, što on radosno čini, pa se tako nadam, da će se u dobru učvrstiti; a da ne ide u školu, ne bi moglo tako često ni u crkvu.

Prva građanska kongregacija u starom Zagrebu.

(Nastavlja se).

G. 1695 javlja kroničar, da je svaki zagrebački građanin, čim je položio zakletvu, smatrao prvom svojom dužnošću, da se upiše u građansku kongregaciju. Jao si ga njemu, da je to propustio. Drugi bi ga građani prezirali.

Inače je vladao jako dobar i revan duh među svim zbornicima. I najstariji članovi iskali bi koju malu pokoru od o. upravitelja, kad bi zanemarali koje pravilo kongregacije. Tako si ih mogao vidjeti, kako raskriljenih ruku mole molitvu pred slikom Gospinom, ili kako ljube pod ili kako mole koga za oproštenje, koga su u naglosti bili uvrijedili.

Jednoć je saznao o. upravitelj, da su se dva zbornika iza prepirke medusobno pozvala na dvoboј. U slijedećem sastanku javno ih ukori te ih upozori na crkvenu kaznu izopćenja, u koju će upasti, ako ostanu kod svoje odluke. To ovi nijesu znali; pa kad su sada čuli, odmah odustase od dvobaјa i zamoliše cijelu kongregaciju za oproštenje.

Nije čudo, da su onda građani oduševljeni bili za svoj zbor Marijin, da su odmah ostavili društvo prijatelja, dapače i jelo na stolu, čim bi se sjetili, da je vrijeme za sastanak. Tako barem javlja povijest ove kongregacije g. 1700., a i drugih godina.

Neki građanin mislio da ga je drugi neki zbornik uvrijedio. Zato izosta od kongregacije pune 44 godine. Napokon g. 1702 dade se od nekog isusovca nagovoriti, te se je kao starac vratio u kongregaciju, koju je u mlađim svojim godinama radi svojih hira bijaše ostavio.

G. 1703 na dan naslovne svetkovine, Svjećnice, došli su zbornici u ophodu sa gorućim svjećama u ruci iz crkve sv. Marka u svoju zborničku kapelicu,

G. 1741. dobila je građanska kongregacija vrlo revnog upravitelja u osobi o. Nikole Laurenčića. Ovaj ju probudio iz mrtvila, u kojem je dugo vrijeme čamila. Brojna je bila ova kongregacija, a članovi bijahu većim dijelom i vrlo darežljivi. Zato nije čudo, da su vazda imali punu blagajnu. Ovaj upravitelj odluči izprazniti cijelu

kasu, a sve u korist kongregacije. Krasan barjak imali su već odavna stoga sada nabavljaše materijal za bakreni kip Majke Božje od 4 stopa visine. Za ljevanje i prozlačenje toga kipa nije ovaj put dostala blagajna, nego su morali tražiti drugih dobročinitelja.

Zatim obnovi otac upravitelj poglavarstvo te ga ustoliči sa tolinom svečanošću, kakvu Zagreb dotada nije vidio. Svečani je govor sam držao, budući da je pozvani govornik obolio. Inače kod takve svečanosti nije nikad manjkao ni propovjednik ni pontifikant. Novom tajniku predaje album kongregacije. Ovaj bijaše uvezan u novu svilu, a stari srebrni okovi bijahu učišćeni, da su bili kao novi. Onda primi nove članove te dade njihova imena uvrstiti u ovaj krasni album, kao u knjigu života.

Ovom prigodom dobi svaki član građanske kongregacije ukusnu sliku Majke Božje s 15 otajstva sv. krunice i naputkom, kako valja krunicu moliti.

Fr. Hamerl D. I.

Marijina kongregacija za djevojke.

Zar da ovdje pišem Tebi, kršćanski mladiću, koji se boriš ustrajno za vjeru i domovinu? Ili nek kažem koju riječu Tebi, kršćanska majko, koja žrtvuje svoje sinove Bogu i domovini?

Ne, ne govorim to vama, već Tebi, kršćanska djevojko; Tebi hoću da kažem koju riječ o katoličkoj organizaciji, u koju bi Ti morala pristupiti, a to je Marijina kongregacija za djevojke.

Uvjereni sam, da mnoga niti ne zna, šta je to Marijina kongregacija, niti znade, koji cilj imade ista. Marijina kongregacija je katolička organizacija, koje članovi izabiru bl. Dj Mariju majkom, odvjetnicom i zaštitnicom svojom, te nastoje da njenom pomoći dodu do što veće savršenosti duha. Kako uzvišeno društvo, kako plemenito nastojanje! — Profesor pariške gimnazije dječaka po imenu Francisko Lempe, izjavio je u francuskom katoličkom listu među ostalim i ovo: „Kada promišljam o cilju kongregacije dolazim do uvjerenja, da je to doista sveto, uzvišeno društvo.“ — Pa i broj članova hrvatskih kongregacija, koji je nadmašio 6.000 jasan je dokaz, da je kongregacija uzvišena, plemenita organizacija. — A ipak, mnogo djevojaka bježi od kongregacije, njene članice prezire, dapače i mrzi.

Govoreći s nekim vrijednim svećenikom o ustanovljenju kongregacije, došao je u nepriliku jer „naše djevojke se boje, veli, stupiti u kongregaciju, misleći, da se od kongreganistica oviše traži.“ Odviše traži! Što na primjer? Vrlo jednostavno mi je na ovo pitanje odgovorila neka gospojica „Djevojka, koja je u kongregaciji, ne smije biti vesela, niti se zabavljati; ona nije slobodna.“ — Varaš se, kršćanska djevojko, nije to tako, kako Ti misliš. Ne brani kongregacija nikome pristojno, i umjereno se zabavljai; već baš protivno: ona sama priređuje svojim članicama nedužne, ugodne zabave.

Svatko teži za slobodom, za uživanjem, a nitko ne zna, ili bolje reći: ne će da znade, da je zemaljsko uživanje samo vremeno, časovito. Vremeniti život ptiča čovjeku mnogo patnja, mnogo muka, mnogo gorkih časova, punih križeva. Koliko je već ljudi u zdvojnosti našlo propast, jer ne imadoše nikoga, tko da ih tješi,

ohrabri za daljnju borbu, tko da jih vodi putem usklm i trnovitim: do vječne slave! Danas, kada prijeti baš djevojkama duševni i tjesni neprijatelji sa svih strana, danas treba Tebi, kršćanska djevojko, još više jakosti, još više ustrajnosti; danas trebaš mudar savjet i točne upute, da ne zalutaš, da se u vrevi varavog svijeta ne izgubiš. A eto! Marijina kongregacija je ona, koja pruža svojim članicama, ugodnu zabavu, koja ih tješi, koja ih savjetuje, koja ih od zla čuva, a u dobru učvršćuje.

Neka od mnogih članica jedne hrvatske kongregacije htjela da u društvu svojih drugarica proslavi 10 godišnjicu svog pristupa u kongregaciju. U tu svrhu upriličile su članice mali izlet, te pozvaše i svog upravitelja. Kada dodoše na određeno mjesto, upita velečasni dotičnu članicu: „Recite nam, gospojice, po duši: što ste polučili u kongregaciji?“ Gospojica Vjera, jedina kćerka bogatih rod telja, nije se sramila iskreno odgovoriti: „Hvalim Bogu i presvetoj Djevici, da sam stupila u kongrega iju. Ona mi je utjeha u mnogim žalostima, koje su me snašle, a sačuvala mi čisto srce.“ — Dakle, tko stupa u kongregaciju ne žali, već dapače hvali Bogu na dobivenim milostima.

Ovdje, u kongregaciji, izabrale su članice Blaženu Gospu svojom Majkom. Ona im je uzor poniznosti, krt tkosti; po njoj upoznaju krepot ustrpljivosti. Kako je lijepo vijeti, da se djevojke u kongregaciji natječu, koja će više slijediti svoju nebesku Majku! Kako se lahko u kongregaciji snose dnevni križevi; sve iz ljubavi do svoje Božanske Majke! Pa tko da izbjegava kongregaciju? Tko da ne hrli u onaj krug sestrinske ljubavi, koji veže medusobno članice kongregacije? — Dodi, dodi, kršćanska djevojko, pod zaštitom naše nebeske Majke, odvjetnice i zaštitnice! Stupaći ćemo zajedno po njenome uzoru ustrajno putem uzkim i trnovitim, ali sigurnim do vječnog veselja.

Bl. Edmund Campion.

Karla Vostner.

Nijedna kongregacija, nijedan zbornik bez zborničkog glasila!

Nijedna kongregacija ne bi smjela biti bez knjige „I. Sastanak upravitelja Marijinih kongregacija u Zagrebu 1917. Cijene K 3:50 s poslom. Tko je još nemu, neka je što prije naruči kod „Središnjej Savez Marijinih kongregacija“, Zagreb, Palmotičeva ul. 33. Salje se samo posredom ili za unaprijed poslani novac.

Bl. Edmund Kampion, mučenik.

Mjesečni zaštitnik, dan 1. prosinca.

Za vladu kraljice Elizabete (god. 1558.—1603.) u Engleskoj tekla je mučenička krv svim potomcima, a jedna od prvih žrtava toga kravog progonstva bio je bl. Edmund Kampion, svećenik Družbe Isusove. Da ostane vjeran katoličkoj Crkvi najprije morade ostaviti domovinu i uteći u susjednu katoličku Belgiju. Onda podne god. 1573. u Isusovce. Dok je bio još novakom ukazan mu se u vrtu novicijskom u Brnu (Maravska) Majka Božja te mu proreče, da će umrijeti kao mučenik za svoju vjeru. Iz Brna podne u Prag. Tu je bio 4 godine učitelj govorništva, nadstojnik u plemičkom konviku i upravitelj dacke Marijine kongregacije. Ovdje u Pragu bi zaređen za svećenika god. 1578. i na Malu Gospinu odsluži mladu sv. Misu. Kako je bio vanredno vješt propovijednik, svu je silu krovovjera obratio na katoličku vjeru, tako te je Praški nadbiskup rekao: *Kako god što je sve zlo u Česku došlo iz Engleske preko Wikliffa (u koliko je naime Hus krivi nauk Wikliffa u Česku presadio); tako je — čini se — Bog poslao drugoga Engleza, Kampiona, da iscjeli rane Českoj.*

God. 1580. stiže nalog, da dode u Rim, odatle će potom u Englesku. U Rim prispije na Veliku subetu g. 1580. Proboravši tude dva tjedna i dobivši blagoslov i mnoge povlastice od sv. Oca krene sa petoricom drugova u Engleku. Među ovima bijahu svećenici Rudolf Sherwin i Luka Kirby, potonji mučenici. Nakon mnogih potesa i pogibli stignu 25.

lipnja ranim jutrom u London, na veliku radost tamošnjih katolika.

Budući da su tolike oči na nj gledale — kako sam piše — toliko se o njemu govorilo, toliki silni neprijatelji na nj vrebali; morade bl. Kampion do skrajne skrajnosti biti na oprezu. Tako je često mijenjao odjelo, i ime i stan. Još više zamrzise na nj njegovi neprijatelji, kad je izdao knjigu pod neslovom: »Deset razloga, što vojuju za to, da je katolička vjera prava«. Tase knjiga ednah razgrabilas, a jedan glasoviti savremenik reče za nju, da je to »zlatna knjiga — zaista rukom Božjom ispisana.« Ali već 14 dana, iza kako je ta knjiga ugledala svijet, ubit je bl. Kampiona. Izdao ga jedan otpadnik od vjere. Bacili ga u tamnicu bez svjetla i zraka, a tako disku, te se nije mogao ni osoviti ni ispružiti. Četiri puta stavili ga na grozno mučilo i toliko okrutno rastezali mu udove, te je mislio, da mu valja ispustiti dušu.

Na sud pozvan lažno bi okrivljen, da se uratio proti kruni, da je htio ubiti kraljicu, a vjanske države da je poticao, neka na Englesku udare. Optuženik je s pašnjem pravom izjavio, da u nijednoj od ovih točaka nije kriv. Ipak ga odsudiše, da se ima objesiti i na četvero sasjeći. Čuvši ovu presudu zapjeva: »Tebe Boga hvalimo!« Dne 1. listopada 1581. na stratštu svečano izjavi, da je jedini uzrok njegovo smrti to, što je katolički svećenik i Isusovac, i da rado umire za katoličku vjeru. — Leon XIII. uvrstio ga god. 1886. među »Blažene.«

Sadržaj: Glasnik P. S. I. u g. 1918. 265. — Česta i svagdanja sv. pričest 267. — Propovijed za one, koji ne slušaju propovijedi 272. — Posiv na pretpisu 270. — Srce Isusovo, žrtva za grliće 271. — Je li moguće? 273. — Neku se ohrabri srce tvoje 274. — Je li Apostolstvo-molitve zaslijedlo 275. — Zato, jer nas ljubi 278. — Naši dopisi 279. — Zahvalnice 280. — Prva građanska kongregacija u starom Zagrebu 281. — Marijina kongregacija za djevojke 282. — Bl. Ed. Kampion 284.